

Giới thiệu Lời Nói Dối

Thể loại : Hiện đại, trùng sinh, báo thù

Converter : ngocquynh520

Editor : Sư Tử Cười Gà

Số chương : 48 chương

Cách đối đãi với con gái riêng tam quan bất chính, hoặc là nhịn, hoặc là cút hoặc là phải trở nên hung ác!

Trong từ điểm của Đỗ Trình Trình chưa từng có từ nhịn, nhưng sau khi sống lại đối mặt với đứa con gái riêng của mẹ kế, cô sẽ tránh làm mũi nhọn, ẩn giấu tích lũy thực lực rồi chọn đúng thời cơ, hung ác dùng một kích trí mạng xử lý đứa con gái riêng đã từng hại chết cô kia, sau khi sống lại, cô quyết định báo thù, Đỗ Trình Trình bày tỏ: sống lại dùng trí nhớ, không phải chỉ dựa vào chỉ số thông minh.

Một câu chuyện kể về nữ vương thông minh, tính tình tiểu nha đầu, sống lại báo thù, so trí đấu dũng với con gái riêng của mẹ kế. Cuối cùng trở thành chuyện xưa của nữ vương.

Chú thích: 瑛/cheng/ [1] hai tiếng có nghĩa là mỹ ngọc, muốn cảm tạ bạn nhỏ Ngô Đồng giúp làm bìa sách (≥▽≤)/

[1] Đây là tên nữ chính, âm Hán Việt đọc là "Trình".

Lời tác giả :

Bản văn này tuyệt đối không có hổ, nếu không đúng như vậy, thì đọc văn nhất định sẽ rớt hổ! Kiên trì mỗi ngày đổi mới, canh ba, canh tư! Hoa của các vị, sẽ giúp ta kiên trì! Các bảo bối, mau dùng nhiệt tình của các bạn để ta cảm giác được tình yêu các bạn nào! (ノ 3 ノ) ps: Văn hơi chậm, khoảng bảy chương đầu đều là tiền diễn, sau đó mới chính thức vào văn, vì nghe nói tiền diễn càng lâu, thì sau này sẽ càng thoải mái?

Nội dung nhân: Trùng sinh nữ cường, **Nhân vật chính:** Đỗ Trình Trình | **vai phụ:** Tổng Mậu Hành, Đỗ Hoàn, Đỗ Nhược | **Cái khác:** nữ vương, nữ cường, con gái riêng, báo thù, bốn thổ nữ vương đại chiến Trùng sinh con gái riêng, Trùng sinh phản Trùng sinh

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: Mở đầu [Canh thứ nhất] (1)

Editor: Gà

Trước đây Đỗ Hoàn không phải mang tên này, nó chỉ là một đứa bé ăn xin.

Nó giống hệt như tiểu Tam Mao trong ‘Tam Mao lưu lăng ký’, đã làm thuê cho nhà người ta, ăn trộm, ăn xin các loại ‘nghề nghiệp’ người thường không nghĩ đến.

Cũng giống tiểu Tam Mao, lưu lạc qua rất nhiều thành phố, gặp qua tất cả những loại người độc ác biến thái nhất trên đời, trải qua cuộc đời có rất nhiều chuyện u ám máu tanh mà người khác không tưởng tượng nổi, thậm chí trước khi lần trốn đến thành phố này gặp được Đỗ Trình Trình(/cheng/, hai tiếng ý là mỹ ngọc), thiếu chút nữa nó đã bị người ta móc mắt và nội tạng trong cơ thể nó.

Lúc ấy trên người nó chỉ mặc một chiếc áo sơ ni cũ đã rách, nhìn không ra màu sắc, đáng về bản thủ, vì chỉ có một bộ quần áo này, cơ thể còn bốc mùi hôi thối khó chịu, bộ quần áo kia mặc trên người nó, bên trong trông tròn y như hai cây gậy trúc đang chống đỡ.

Nó co người bên cạnh chiếc thùng rác trước cửa một nhà trẻ xa hoa, mắt đen trừng lớn nhìn những người cha người mẹ đi qua đi lại, vội vội vàng vàng đưa con của bọn họ vào nơi xa hoa giống như thiên đường kia.

Chọn nơi này, vì vườn trẻ tương đối ‘an toàn’ và lại thức ăn khá đa dạng, dựa theo kinh nghiệm nó lưu lạc và ăn xin, sẽ có đứa bé nào đó ăn vài miếng thức ăn liền vứt bỏ, may mắn, thì đó sẽ là thức ăn của nó ngày hôm đó.

Mấy hôm nay nó phải giành giật đồ ăn với chó dữ, chỉ có thể ăn được rất ít.

Không ngoài dự liệu của nó, nó đang núp trong khe nhỏ giữa cây táo và thùng rác, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân thì một bé trai quần áo gọn gàng sau khi tạm biệt người nhà, đứng ở cửa nhà trẻ, trong tay cầm quả táo đã gặm một nửa, nhắm ngay thùng rác hình gấu mèo ném vào, quả táo lăn trên đất, lăn về phía đám người kia.

Đứa bé ăn xin giống hệt như một con chó săn đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, đuổi theo quả táo lao ra ngoài, nhặt nửa quả táo này lên lập tức không kịp chờ đợi đưa lên miệng gặm, đi thẳng vào trong góc, đồng thời ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía.

Đã mấy ngày rồi nó chỉ có thể giành được một chút bánh bao cũ với chó dữ, vừa nãy, chỉ cần động tác của nó hơi chậm một chút thôi, đám người kia có thể sẽ đập một nửa quả táo này thành quả táo bùn.

Bé trai mặc quần áo gọn gàng hình như là thiếu gia của gia đình giàu có, nhìn thấy quả táo bản thân ném không vào thùng rác mà bị một tên ăn xin bắt thiêu nuốt, lập tức giận dữ, hàm hừ đi đến đá vào đứa bé ăn xin gây trở xương trên người không có chút thịt:

"Tên ăn mày khốn kiếp, mày dám cướp quả táo của tao!"

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Mở đầu [Canh thứ nhất] (2)

Cơ thể thằng bé ăn xin co ro ngã xuống đất, gầy đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Con mắt to đen nhánh của nó bình tĩnh nhưng có chút trống rỗng, chỉ chuyên chú gấp gấp cầm quả táo trong tay bỏ vào miệng.

Bé trai kia thấy được động tác của nó thì càng nổi giận, nhưng bé trai là một người cao cao tại thượng có thể diện, không thể giành quả táo với thằng nhóc ăn xin bẩn thỉu, dưới sự phẫn nộ, thằng bé cứ dậm dậm tên nhóc ăn xin.

Sau đó vài bé trai khác đi đến, hình như cũng là con nhà giàu.

Bọn chúng cười hi hi hỏi: "Phùng Gia Thụ, mày làm gì ở đây vậy?"

Bé trai được gọi là Phùng Gia Thụ khinh thường ngẩng đầu lên: "Cái thằng ăn xin bẩn thỉu này dám cướp quả táo của tao, tao muốn đánh chết nó!"

"Đừng! Đánh chết nó!" Một đám trẻ cười hi hi nói xong, cùng nhau dậm dậm thằng bé ăn xin ngồi dưới đất.

Những đứa bé này như thiên sứ, vẫn chưa thật sự có ác ý gì, làm tất cả mọi việc chỉ vì chơi rất vui, chưa từng nghĩ hành động như vậy sẽ khiến đứa bé ăn xin chịu tổn thương gì, có lẽ sẽ muốn tính mạng của nó không chừng.

Trong tiềm thức của những đứa bé này, hoàn toàn không nghĩ đến nó.

Đang lúc bọn nó hi hi ha ha bắt nạt đứa bé ăn xin, phía trước, bé trai tên Phùng Gia Thụ đột nhiên bị người đẩy lao đảo một cái, đồng thời một âm thanh tức giận vang lên từ phía sau: "Các cậu đang làm gì? Không được phép bắt nạt người khác!"

Lần đầu tiên Đỗ Hoành nghe có người gọi nó là 'người', trước đây nó đã gặp phải nhiều loại người, có người gọi nó là tạp chủng, nghe cảm động một chút cũng gọi nó là tạp chủng, từ xưa đến nay chưa từng có ai nói nó là 'người'.

"Mày dám đẩy tao?" Phùng Gia Thụ không dám tin dùng ngón tay trỏ chỉ mũi mình, ánh mắt long mi như hổ dựng lên.

Cơ thể cô bé mặc quần áo màu vàng sáng nghiêng về phía trước, đôi tay chống nạnh, cầm ngang cao: "Tôi nói! Không cho cậu bắt nạt người trước cửa!"

"Tên ăn xin này cướp trái táo của tao, tao muốn đánh nó!" Phùng Gia Thụ ngẩng cổ, mắt lộ ra hung quang, lập tức vọt đến chỗ cô bé kia.

Cô bé kia không hề sợ hãi, động tác của bé cực nhanh, ba! Một cái tát quăng thẳng lên mặt bé trai, sau đó quay người lập tức xô ngã bé trai kia xuống đất đánh nhau, cô bé cứ như một cao thủ võ lâm đánh toàn bộ mấy bé trai không lớn hơn mình bao nhiêu.

Lúc những bé trai này bắt nạt thằng nhóc ăn xin thì rất hung mãnh, có thể gặp phải bé gái càng hung mãnh hơn, một đám bị dọa sợ, không dám đánh trả, lớn tiếng khóc mãi.

Sau khi đánh xong tóc tai cô bé trở nên lộn xộn cả người toàn bùn đất, khắp người nhếch nhác, vẫn đưa lưng về phía thằng bé ăn xin đôi tay chống nạnh bảo vệ trước mặt nó, như con công kiêu ngạo há hê ngưỡng mặt lên, nghiêng người quay đầu lại cười lộ ra hàm răng trắng nõn bé xiu với nó: "Không cần sợ, tôi bảo vệ cậu!"

Khi đó Đỗ Hoành mới tám, chín tuổi, cũng đã trải qua chuyện hắc ám máu tanh nhất, đối với người cười với nó chính là muốn móc mắt nó, xé bụng nó, người hung ác với nó sẽ muốn cắt đứt chân, bẻ gãy cánh tay để nó ăn xin dọc đường, người nào nó cũng đã gặp, duy nhất chưa bao giờ gặp người nói 'tôi bảo vệ cậu', trong ánh mắt trống rỗng của nó không khỏi khẽ lộ ra chút giễu cợt.

Cô bé cực kỳ nhạy cảm, cho rằng đã hiểu nội tâm nó suy nghĩ gì, khuôn mặt nhỏ nghiêm nghị, ưỡn ngực lên, khí phách nói: “Nữ Hán tử, đại trượng phu! Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, nói bảo vệ cậu, thì sẽ bảo vệ cậu!”

Sau đó, cô bé này bước vào trường học sáng lạng như thiên đường kia.

Buổi chiều tan học, cô bé đeo một túi sách nhỏ hình phim hoạt hình, đứng ở cửa nhà trẻ nhìn nó, chần chừ trong chốc lát, sau đó chạy đến, đặt trái bắp thật lớn ở cạnh nó, rồi bước đi mất.

Sau mỗi sáng sớm, cô bé sẽ mang một ổ bánh mì, hoặc bánh màn thầu, hoặc bánh bích quy cho nó, tan học có đôi khi sẽ tiếp tục cho nó nửa quả táo, có lúc một trái quýt, có đôi khi là chuối tiêu hoặc bánh thịt gì đó.

Từ khi nó có trí nhớ đến nay, đây là khoảng thời gian tốt nhất với nó.

Không cần lo lắng sẽ bị đói, không cần lo lắng trong đồ ăn sẽ bị bỏ thuốc, không cần lo lắng người cho nó thức ăn sẽ thừa dịp nó không chú ý, đột nhiên cầm bao bố trùm đầu nó, ngày hôm sau cũng không biết sẽ ở đâu.

Vốn bé trai dẫn đầu bắt nạt nó bị cô gái nhỏ đánh cho một trận, sau đó mỗi ngày chân chó tựa như vừa tức vừa gấp chạy theo phía sau cô bé kêu to:

“Đỗ Trình Trình, dám lấy điểm tâm tôi cho cậu để cho tên ăn xin kia!”

“Đỗ Trình Trình, tôi muốn cậu làm vợ tôi!”

“Đỗ Trình Trình, cậu chỉ có thể tốt với mình tôi thôi, không thể đối xử tốt với người khác!”

Lúc đó nó mới biết, cô bé kia tên Đỗ Trình Trình.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: [Canh thứ hai]

Editor: Gà

Mẹ của Đỗ Trình Trình qua đời sớm, trong nhà chỉ còn lại ông bà nội và ba.

Lúc cô bé năm tuổi, Đỗ Thành Nghĩa ngồi ở đầu giường cô, kể chuyện cổ tích ‘công chúa Bạch Tuyết’ cho cô nghe, sau khi kể xong vuốt sợi tóc mềm mại của cô bé nói: “Trình Trình, ba tìm mẹ cho con được không? Mẹ sẽ sinh cho con một em gái xinh đẹp, chơi với con!”

“Không được!” Đỗ Trình Trình buồn buồn lắc đầu: “Con không thích em gái, con thích em trai thôi.”

Đỗ Thành Nghĩa dờ khóc dờ cười: “Tại sao không thích em gái vậy?”

“Em gái sẽ mặc váy của con, ở phòng con, lấy đi tất cả các món đồ chơi của con, còn sẽ cho con ngủ trong đồng bụi bặm.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Trình Trình cực kỳ nghiêm túc: “Cô bé lọ lem có phép thuật, dù ở trong đồng bụi nhưng vẫn có chim nhỏ giúp cô ấy, còn con không có.”

Đỗ Thành Nghĩa sùng sốt một chút, sờ đầu cô bé: “Sẽ không, ba sẽ tìm một người mẹ thương yêu con.”

“Nhưng!” Đỗ Trình Trình giống như một tiểu đại nhân, nghiêm trang nói: “Ba cô bé lọ lem cũng thương yêu cô bé lọ lem, mẹ ghẻ bắt cô bé lọ lem làm việc trong đồng bụi bặm mỗi ngày, ba cô bé lọ lem lại mặc kệ cô ấy, ba công chúa Bạch Tuyết là Quốc vương, mẹ ghẻ Vương Hậu muốn giết chết công chúa Bạch Tuyết, độc chết công chúa Bạch Tuyết, ba Quốc vương cũng không trông nom công chúa Bạch Tuyết.”

Cô bé hỏi Đỗ Thành Nghĩa, ánh mắt trong suốt sạch sẽ như hòn bi: “Ba, công chúa Bạch Tuyết thất lạc trong rừng rậm lâu như vậy, ba Quốc vương không hề phát hiện ra sao? Nếu phát hiện ra, tại sao không đi cứu công chúa Bạch Tuyết vậy?”

“Cái này.....” Đỗ Thành Nghĩa nhất thời im lặng, không thể làm gì khác hơn nói: “Đây chẳng qua chỉ là chuyện cổ tích thôi.”

Nhưng Đỗ Trình Trình không cho rằng đó chỉ là chuyện cổ tích: “Ba, ba cưới mẹ ghẻ, có em gái, có phải sẽ không cần con nữa không?”

Cô bé cứ như vậy lẳng lẳng nhìn ông, vành mắt ửng đỏ, đáy mắt vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, nhưng vẫn không khóc được, quật cường nhìn ông như vậy, chớp mũi hồng hồng.

Rốt cuộc chỉ là đứa bé, thấy Đỗ Thành Nghĩa không nói lời nào, bị dọa sợ nhào vào lòng Đỗ Thành Nghĩa, bật khóc thét lên: “Ba đừng không quan tâm

con, con rất ngoan ba đừng không quan tâm con!”

Trong lòng Đỗ Thành Nghĩa bị tiếng khóc nhỏ nhỏ mềm nhũn hòa tan, trở nên đau lòng.

Khi cô bé vừa mới sinh ra vẫn luôn là một đứa bé nhỏ nhắn, ông muốn cho cô bé tất cả mọi thứ, nhưng lại khiến bé lo lắng hoảng sợ.

Ông ôm bé vào lòng, vỗ nhẹ lưng bé, dịu dàng nói: “Trình Trình không đồng ý, ba sẽ không cưới mẹ ghê, được không?”

Đỗ Trình Trình hít hít mũi nhìn ông, lông mi còn vương giọt nước mắt trong suốt, đưa ngón út ra: “Ngoéo tay.”

“Ngoéo tay.”

Sau khi đến trường học, miệng Đỗ Trình Trình nhếch cao, cầm giương lên, khôi phục thành dáng vẻ công chúa nhỏ kiêu ngạo: “Tên quý đáng ghét Phùng Gia Thụ kia cả ngày đi theo phía sau con muốn con làm vợ nó, con không thèm đâu!”

Đỗ Thành Nghĩa âm thầm kiêu ngạo nhanh như vậy đã có người nhìn trúng công chúa nhỏ nhà mình, đợi sau khi cô bé lớn lên bậc cửa sẽ không bị đập hư chứ? Nghĩ đến tiểu nha đầu mình một tay nuôi lớn thương yêu đặt trong lòng bàn tay khi trưởng thành sẽ trở thành người nhà khác, lập tức trong lòng Đỗ Thành Nghĩa tràn đầy chua xót, thầm mắng thẳng bé tên là Phùng Gia Thụ kia một tiếng: tiểu tử thú!

Ông khích lệ con gái mình: “Làm rất tốt! Chờ Trình Trình nhà chúng ta lớn lên ba sẽ tìm cho con một người tốt nhất!”

Đỗ Trình Trình gật đầu: “Được ạ! Nếu có tìm, phải là hán làm vợ của con!”

Đầu tiên Đỗ Thành Nghĩa sững sờ, sau đó sung sướng ngửa đầu cười ha ha, trong lòng nghĩ đến, về sau con rể sẽ không tồi đâu.

Mặc dù Đỗ Trình Trình không hiểu rõ ba đang cười gì, nhưng cũng cười theo.

Trời lạnh dần, Đỗ Trình Trình đã mặc áo khoác dày xinh đẹp vào, mang đôi giày nhỏ màu đỏ, mỗi ngày đều ngồi trong chiếc xe ô tô bóng loáng, nhưng vẫn như cũ hằng ngày đều đem thức ăn cho đứa bé ăn xin.

Trên người thằng bé ăn xin vẫn đang mặc chiếc áo sơ mi cũ rách nát, áo sơ mi đơn bạc hết như cái chụp đèn, bao cả người nó lại, lộ ra hai chân gầy nhom như que củi, hơn nữa trên mặt đất lạnh như băng, cái gì cũng không mang khiến hai chân lạnh cóng đến tím bầm.

Từ chân nó, rồi nhìn đến mặt nó, tựa như một cây củi khô, trơ xương ra, chắc chắn không đến hai lạng thịt, điều này khiến đôi mắt đen nhánh trên mặt nó càng lớn hơn, càng trống rỗng hơn.

Mỗi ngày khi buổi sáng đến trường và lúc gần tối tan học nó đều sẽ đến đây, núp ở giữa cây táo và thùng rác trước cửa nhà trẻ, tròn to cặp mắt như hang động, xuyên qua cửa sắt ngó ngàng nhìn vào trong vườn trẻ, chờ thấy Đỗ Trình Trình đi vào, nó sẽ xoay người rời đi, chờ đến giờ lại chạy đến.

Đôi khi bác bảo vệ vườn trẻ sẽ thấy đứa bé ăn xin đứng ở bên ngoài bức tường, xuyên qua bức tường nhìn về phía song cửa sổ được chạm khắc, ánh mắt lom lom tập trung nhìn vào bức tường thủy tinh.

Có lần bác bảo vệ rất tò mò nó đang nhìn gì, xem xong mới biết, ánh mắt của nó đuổi theo hai cô bé xinh đẹp nhất lớp, khi bác bảo vệ đến đây, không đợi ông đuổi nó đi, nó đã hoảng sợ chạy đi như một làn khói.

Đỗ Trình Trình từ vườn trẻ ra ngoài thấy đứa bé ăn xin, trên người nó ướt nhẹp, cả người phát run trong không khí, nhưng đã chết lặng đi tựa như không biết lạnh là gì, đứng trong không khí lạnh lẽo, vì chờ một miếng bánh ngọt, một trái cây của cô bé.

Khi đó tuổi cô bé còn nhỏ, cảm thấy nó đáng thương, lập tức nói với bé trai mỗi ngày như cái đuôi luôn đi theo phía sau lưng cô bé: “Phùng Gia Thụ, cời áo khoác của cậu ra cho tôi!”

Hằng ngày Phùng Gia Thụ đều ăn mặc như con chó nhỏ.

Bên trong mặc một áo len màu xám tro, bên ngoài khoác cái áo khoác dày, bé nghĩ cời ra sẽ đưa cho Đỗ Trình Trình, rất hả hê học dáng vẻ đại nhân trên TV, hấp ta hấp tập cời quần áo ra, hết sức có phong độ thân sĩ phù thêm cho Đỗ Trình Trình, ai ngờ sau khi Đỗ Trình Trình liếc bé một cái, nhận lấy áo khoác ngoài của bé, bước đến trùm lên người thằng bé ăn xin.

Trên áo khoác kia, còn có nhiệt độ ấm áp của Phùng Gia Thụ, lúc ấy Đỗ Hoành cảm thấy, nhiệt độ này dường như thông qua làn da, lập tức làm ấm khắp chân tay nó.

Như có tia sáng xẹt qua.

“Cậu đem quần áo của tôi đưa cho một tên ăn xin!” Ở một bên Phùng Gia Thụ giận đến mặt đỏ rần, giờ quả đắm lên muốn đánh thẳng bé ăn xin.

Nhưng Đỗ Trình Trình đang ở bên cạnh nhìn, bé giờ quả đắm nhìn thẳng nhóc ăn xin một chút, lại nhìn Đỗ Trình Trình, hốc mắt đỏ lên, tức giận la to: “Đỗ Trình Trình, tôi không bao giờ thích cậu nữa!”

Đỗ Trình Trình không để ý đến Phùng Gia Thụ, khẽ nhủ lòng này thanh tú, có chút khó xử nói: “Sắp nghỉ đông rồi, tôi không thể mang bánh ngọt đến

cho cậu nữa rồi.”

Nhà cô bé ở là một khu biệt thự rất lớn, bên ngoài có bảo an canh gác 24h, rất ít taxi xuất hiện, đưa bé ăn xin hoàn toàn không thể đến nơi đó được.

Đưa bé ăn xin chỉ nhìn cô, không nói lời nào.

Có lẽ nó là người câm, có lẽ nó nghe không hiểu những gì cô nói. Cô bé có chút nhục chí nghĩ, nữ tử Hán đại trọng phu, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, cô bé không đem bánh ngọt đến cho nó, nó sẽ không đói chết chứ? Cô nhăn mày, lo lắng nghĩ.

Nhưng ngày thứ hai, ngày thứ ba..... Cô bé đều không gặp được nó.

Trong khoảng thời gian này, bé đã quen với việc mỗi sáng sớm đều mang một chút điểm tâm cho nó, buổi chiều để bánh ngọt của mình lại cho nó, đột nhiên hiện tại không thấy đâu nữa, trong lòng Đỗ Trình Trình có chút mất mát nhân nhạ.

Có lẽ nó đã đi rồi. Cô bé nghĩ thế.

Mãi cho đến buổi sáng ngày thứ tư, lúc đến trường, cô có thói quen liếc mắt nhìn cây táo con bên cạnh thùng rác, sau đó thấy được một đồng bụi bần trên mặt đất, giống như một món đồ bỏ bị ném ở nơi đó lúc nào cũng có thể sẽ bị kéo đi mất, đôi chân đó thật kỳ quặc, lạnh lẽo nằm trên đất không nhúc nhích.

Nó không lạnh sao?

Cô vội vã chạy đến, đứng cách nó khoảng một mét gọi to: “Nè! Cậu mau tỉnh lại đi!”

“Ngủ ở đây sẽ bị cảm đó!”

Kêu vài tiếng, nó đều không có phản ứng, đột nhiên trong lòng cô bé có chút sợ, chịu đựng mùi hôi của thùng rác, nhích đến gần, đưa ngón trỏ ra cẩn thận từng li từng tí chọc vào nó, lại chọc: “Này! Này!”

Một đồng trên đất hơi giật, lộ ra khuôn mặt gần như không thấy rõ màu sắc ban đầu, và đôi mắt lớn đen như mực kia.

Thân thể nó khẽ động, gầy như cành khô bàn tay nhỏ nắm chặt vạt áo cô vì ngồi xổm xuống mà buông xuống, đôi môi khẽ động, thốt ra hai từ: “Trình Trình.” Sau đó hoàn toàn ngắt đi.

Trong lòng Đỗ Trình Trình hoảng hốt, khóc to: “Cậu...cậu đừng chết nha!” Cô sợ hãi luống cuống xoay người về phía vườn trẻ kêu gào: “Lão sư, cậu ta đã chết rồi! Mau đến cứu cậu ấy, cậu ấy chết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Editor: Gà

Thành phố hiện đại giống như một lò luyện thép khổng lồ, bên trong ngoài nhân loại hỗn tạp, còn có yêu quái.

Lò luyện thép dành cho yêu quái này rất tiện lợi, thỉnh thoảng để cho yêu quái ra ngoài ăn thịt người, khi đó, người bên cạnh chúng ta dần biến mất, nhưng sẽ không ai phát giác.

Đưa bé ăn xin thiếu chút nữa bị yêu quái trong lò luyện thép này ăn mất, lại là tên tiểu nhân bỉ ổi.

Ba ngày trước, nó đang tìm cái ăn trong một đồng rác rưởi, bị hai yêu quái khoác da người dùng bao bố trùm đầu mang đi mất, mang đến một nơi cực kỳ vắng vẻ, vịn gãy hai chân nó, để nó thật sự trở thành một đứa bé ăn xin tàn tật chân chính kiếm tiền cho bọn yêu quái.

Mặc dù đứa bé ăn xin còn nhỏ, nhưng đã trải qua vô số lần như vậy, mỗi một lần đều thiên tâm vạn khổ trốn thoát, có lẽ thứ nó am hiểu nhất, chính là chạy trốn.

Lần này cũng không ngoại lệ, nó thừa dịp bọn yêu quái đang ngủ, bò ra, nó biết nó đã bị gãy mất hai chân nên không thể nào đi xa, vì vậy nó bò vào một đồng tạp vật tầm thường trong góc làm tổ suốt hai ngày hai đêm.

Bọn yêu quái kia tìm nó rong rã suốt hai ngày, thấy thật sự tìm không ra nó, liền buông lỏng cảnh giác, nó nhân lúc ban đêm không người, kéo thân tàn lên xe rác, bị xe rác chở đến bãi đổ rác, lại từ bãi rác từng bước từng bước bò đến đây.

Nó không biết tại sao cứ cố chấp bò đến chỗ này.

Người xưa nói lá rụng về cội.

Nó không biết cổ hương của nó ở đâu, không biết nó đến từ nơi nào, có lẽ chỉ do bản năng, nó muốn chết ở nơi nó cảm thấy ấm áp nhất.

Rõ ràng nó có thể cảm thấy bản thân sắp rời khỏi thế gian này, nó nghĩ rằng nó đã không còn gì lưu luyến đối với cái thế giới này nữa, nhưng cuối cùng vẫn có chút không nỡ.

Nó vẫn kiên trì, cho đến khi nhìn thấy ánh sáng kia, vì vậy cuối cùng nó thỏa mãn mỉm cười, yên tâm rời khỏi thế gian này.

Âm thanh khóc lóc của Đỗ Trình Trình cách nó càng ngày càng xa, càng ngày càng không rõ, giống như có một cánh cửa, muốn đóng lại hoàn toàn, mà sau lưng cánh cửa kia, chính là hắc ám vô tận.

Lúc lão sư vườn tre nhìn thấy đứa bé ăn xin thiếu chút nữa ói ra hết, vì trên người nó có mùi hôi thối khó ngửi.

Từ đầu đến chân, hầu như không thể đụng vào được chỗ nào, cả người như bò ra từ trong đồng rác.

Trên thực tế, đúng là nó bò ra từ trong đồng rác.

Ánh mắt Đỗ Trình Trình vẫn kiên trì nhìn bọn họ, như đang nhìn thấy Chúa cứu thế, cô bé khóc lóc đòi cứu hân, những người này đều không biết làm sao, viện trưởng nghe tiếng động đi ra ngoài, kêu bảo vệ lấy một cái khăn lông lớn ôm nó vào.

Nhiều phụ huynh đang nhìn, bọn họ không thể không quan ngại yên không quan tâm.

“Đặt ở đâu vậy? Nó hôi như vậy thì đặt ở đâu đây?” Bảo vệ kêu lên: “Bạn nhỏ kia cũng thật là, thằng nhóc ăn xin này đã chết chưa? Nếu chết ở vườn tre thì xui xẻo rồi!”

Viện trưởng nghe nói như thế nhú mày, bịt mũi: “Lấy chăn giường này bao nó lại, tranh thủ thời gian đưa đến bệnh viện, nhanh nhanh nhanh, đưa vào bệnh viện!”

Vườn tre có xe đưa đón riêng, tài xế không nhẫn tâm, lập tức nhận lấy nó, hỏi viện trưởng: “Tiền khám bệnh ai trả đây?”

Đỗ Trình Trình còn vương nước mắt đi theo phía sau các thầy giáo hít hít mũi lau nước mắt nói: “Con...ba con có tiền, mọi người mau cứu cậu ấy đi!”

Nghe được Đỗ Trình Trình nói chuyện, tài xế cũng không chậm trễ, đưa đến bệnh viện cách đây không xa.

Bệnh viện này là sở hữu bất động sản lớn nhất của quân đội trong tỉnh xây, trong phạm vi quân đội vẫn luôn là quý tộc, cho nên bệnh viện này ngoài thiết bị hiện đại, nhân viên chăm sóc có tố chất cao, bác sĩ có tay nghề tốt ra, chủ yếu nhất là vô cùng đắt đỏ.

Nhưng đắt cũng không sao cả, như Đỗ Trình Trình nói, ba bé có tiền, dù sao do cô bé lo tiền thuốc thang.

Đỗ Trình Trình không đi theo, lúc cô bé muốn đi theo, chủ nhiệm lớp trung nhị ban đã bị bảo vệ phân nân chỗ chủ nhiệm khiển trách một trận, bà vội vàng ôm Đỗ Trình Trình trở về lớp học, sau đó gọi điện thoại liên lạc với ba của Đỗ Trình Trình, buổi sáng hôm nay Đỗ Trình Trình đã gây ra chuyện nào loạn gà bay chó sủa.

Đỗ Thành Nghĩa nghe nói con gái ông cứu một đứa bé ăn xin, lập tức không nói hai lời, bảo cứu chữa cho đứa bé ăn xin, tất cả chi phí ông sẽ phụ trách, sau đó hỏi: “Trình Trình không sao chứ?”

Lão sư lập tức sợ hãi nói: “Trình Trình không có việc gì, cô bé đã trở về lớp học rồi, chẳng qua có chút lo lắng cho đứa bé kia, đứa nhỏ Trình Trình này đặc biệt tốt bụng, chúng tôi không có năng lực, có năng lực cũng không thể, Đỗ tiên sinh, thật xấu hổ quá.”

Một tháng lương của lão sư có bao nhiêu, Đỗ Thành Nghĩa biết một chút, giọng điệu ông ôn hòa nói: “Trình Trình không có việc gì thì tốt rồi, Trình Trình ở vườn tre làm phiền các vị chăm sóc.”

Có vài người như vậy, dù lễ phép, giọng nói ôn hòa bao nhiêu đi nữa, cũng khiến người khác không dám chậm trễ, trong giọng nói có sự chân thành đáng tin.

Lão sư chặn lại nói: “Nên như vậy, Trình Trình rất nghe lời.”

Sau khi đứa bé ăn xin tỉnh lại ở trên giường bệnh của bệnh viện, đây giống như Thiên đường vậy, chăn đệm trắng như tuyết, bên trong phòng bệnh sáng sủa sạch sẽ, ấm áp như xuân.

Hai chân của nó đã được cố định, trên cổ tay còn treo một bình nước biển.

Nó vừa tỉnh lại, nhở hết ống tiêm trên tay, hết sức hoảng sợ vùng vẫy.

Nó đã từng nhìn thấy tình huống như thế ở một nơi, chính là những người đó cười bắt cóc nó đi, sau đó sẽ móc mắt nó, còn lấy nội tạng của nó ra.

Có điều chỗ đó chật chội hơn so với nơi đây, cũng đơn sơ hơn nhiều. Nhưng nó vẫn rất sợ, đôi mắt to của nó như hắc động vô cùng hoảng sợ quét nhìn bốn phía, muốn bước xuống đất.

Sau khi các y tá thấy vội vàng đến ấn nó xuống, nếu đôi chân này của nó lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, liền xong đời rồi.

Phương pháp bẻ chân của những người kia rất có nghề, không cắt đứt xương cốt, mà bẻ cong các khớp xương, nếu thời gian dài không trị liệu sẽ mang tật.

Đây cũng là lý do có thể chữa khỏi cho chân nó, nhưng nếu nó vẫn tiếp tục động đậy không phối hợp trị liệu, thân tiền hạ phạm cũng sẽ không trị được.

Các y tá đến không khiến đứa bé ăn xin cảm nhận được chút an toàn nào, nó tựa như một con thú nhỏ bị thương, trong cổ họng phát ra âm thanh uy hiếp khô khè, nhẹ nhàng uy hiếp cảnh giác nhìn người xung quanh, bày ra tư thế có thể tấn công người khác bất cứ lúc nào.

Dù hai chân nó không thể cử động.

Cuối cùng dưới tình huống cổ tay các y tá bị cắn, trên người bị cào vài nhát, đã dùng băng cột đứa bé ăn xin vào giường bệnh, tiêm thuốc an thần cho nó, lập tức gọi điện thoại cho người giám hộ của nó.

Nó làm gì có người giám hộ nào chứ? Vườn trẻ không biết làm sao, chỉ có thể thuyết phục Đỗ Thành Nghĩa, cho Đỗ Trình Trình qua đó.

Đỗ Trình Trình vẫn luôn lo lắng cho đứa bé ăn xin, bé biết cái gì gọi là chết, chết chính là giống như mẹ bé, biến mất hoàn toàn trên cõi đời, không bao giờ nhìn thấy nữa.

Bé còn nhỏ như vậy, chưa từng trải qua cái chết, nhưng đứa bé ăn xin, ở trước mặt bé, không một tiếng động giống như đã chết.

Bé sợ, sợ vô cùng, bé tuyệt đối không hi vọng đứa bé ăn xin chết đi.

Khi lão sư nói với bé đứa bé ăn xin đã tỉnh lại, không cần lão sư nói, bé đã không kịp chờ đợi muốn đi thăm đứa bé ăn xin, vừa vui mừng vừa hưng phấn.

Cuối cùng sau khi được Đỗ Thành Nghĩa đồng ý, lão sư ở vườn trẻ và tài xế của Đỗ Thành Nghĩa dẫn Đỗ Trình Trình đến bệnh viện quân đội thăm đứa bé ăn xin.

Sau khi đứa bé ăn xin tỉnh lại vẫn giãy giụa, không ăn bất kỳ cái gì, trong cổ họng phát ra âm thanh uy hiếp vốn là gào thét, nhưng bây giờ suy yếu, dù như vậy, nó vẫn nhẹ nhàng, ánh mắt hung ác nhìn người xung quanh, mắt đỏ bừng, lộ ra tuyệt vọng.

Đỗ Trình Trình đẩy cửa phòng bệnh ra thấy một màn như vậy, bé nhìn nó vui mừng đi đến trước mặt nó: “Cậu đã tỉnh rồi!”

Đầu tiên hưng quang trong mắt đứa bé ăn xin dừng lại, sau đó lẳng lặng nhìn cô bé, hưng quang chậm rãi biến mất.

Ánh mắt nó không nháy nhìn cô, dính thật chặt vào cô bé, tưởng như đang nằm mơ.

Đỗ Trình Trình vui mừng đi đến ngồi bên cạnh giường bệnh, nụ cười như hoa hướng dương tỏa nắng.

Cô bé nắm bàn tay khô héo của nó, nghiêm túc nhìn vào ánh mắt nó, khẽ nói: “Cậu đừng sợ, tớ sẽ bảo vệ cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Editor: Gà

Đừng sợ, tớ bảo vệ cậu.

Những lời này giống như ma chú, khiến trong tương lai ban đêm Đỗ Hoàng bị vô số con ác mộng quần quanh, trở thành điều duy nhất cứu giúp nó.

Nó nắm thật chặt vật áo cô không buông tay, ngoài cô ra, bất kỳ ai đến gần nó đều bị nó bài xích và phản kích, nó như một con thú nhỏ bị nhân loại hù dọa, không tin tưởng bất cứ ai.

Y tá bệnh viện không biết làm sao, đưa thuốc cho Đỗ Trình Trình, để Đỗ Trình Trình dỗ nó ăn.

Hiếm khi giọng nói Đỗ Trình Trình ôn nhu dịu dàng: “Không uống thuốc sao được, nhất định phải uống thuốc, không uống thuốc sẽ ngã bệnh, ngã bệnh sẽ bị tiêm.” Cô bé như một tiểu đại nhân hù dọa nó nói: “Sẽ bị chích vào mông đó, đau lắm đấy!” Cô bé tăng thêm giọng điệu.

Không biết do đứa bé ăn xin nghe không hiểu hay thế nào, vẫn nhìn chằm chằm ánh mắt của cô bé, không nhúc nhích, tựa như bắt được một cây cỏ cứu mạng, không muốn buông tay.

Đỗ Trình Trình bắt đầu đi: “Được rồi.”

Cô bé mở gói thuốc ra, sau đó chân tay vụng về đút nó, đứa bé ăn xin nhìn cô, rất ngoan ngoãn uống hết thuốc trong lòng bàn tay cô bé.

Tay của cô mềm nhũn, thơm thơm, là mùi hương thơm nhất mà nó từng ngửi.

Nó nhìn cô bé, trên mặt biểu lộ một nụ cười trong veo yếu ớt, chột lóe rồi biến mất.

Đỗ Trình Trình vừa nhìn nó uống thuốc, vừa học bộ dáng đại nhân trong ti vi, vỗ vỗ vai nó dặn dò: “Cậu ở đây phải ngoan ngoãn uống thuốc, đến lúc đó tớ sẽ trở lại thăm cậu nha.”

Đứa bé ăn xin dường như nghe hiểu được, đột nhiên cả người căng thẳng, ngón tay khô héo nắm chặt vạt áo cô, thế nào cũng không thả tay, đáy mắt lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Đỗ Trình Trình dỗ nó thật lâu, nói: “Cậu yên tâm, tớ nhất định sẽ đến thăm cậu, không tin chúng ta ngoéo tay!” Ngón tay út của cô bé trắng mềm, nâng ngón tay út đen gầy của nó lên, lắc lắc: “Ngoéo tay, một trăm năm không đổi, người nào thay đổi là con chó nhỏ! Lần này cậu đã tin chưa?”

Đứa bé ăn xin ngơ ngác nhìn nơi ngón tay hai người tiếp xúc với nhau, tựa như chạm đến trái tim, tay nhỏ bé của cô như một móc sắt bền chắc, lập tức ôm lấy trái tim nó, thật chặt, vừa đau vừa ngứa, toàn thân như sống lại.

Nó lẳng lặng nhìn cô rời khỏi, sau lại ngồi ở đó lẳng lặng đợi cô bé đến, chờ đợi hơn mười ngày, ánh mắt của nó từ hi vọng chờ đến tuyệt vọng, cuối cùng đến chết lặng.

Mỗi ngày nó đều không nói lời nào, luôn bất động, chỉ ngơ ngác nhìn về phía cửa, bất kỳ ai nói chuyện nó đều không có phản ứng, đôi khi bác sĩ hỏi chân nó có cảm giác thế nào, nó cứ như người câm điếc không nhúc nhích, chỉ khi bác sĩ đề xuống đến mức nó đau, nó mới hơi nhú mồm, khiến bác sĩ biết nó không phải là người chết.

Khi Đỗ Trình Trình lại đến một lần nữa, đã là nửa tháng sau.

Mặc dù cô bé chỉ mới học lớp chồi, nhưng Đỗ Thành Nghĩa đã cho cô học rất nhiều môn, đến mỗi cuối kỳ, những môn này đều phải thi, cộng thêm dạo gần đây trời rất lạnh, Đỗ Thành Nghĩa cũng rất bận, lại không an tâm để một mình tiểu nha đầu chạy ra bên ngoài, nên không dẫn cô bé ra, mãi cho đến hôm nay.

Đứa bé ăn xin thấy cô đến, ánh mắt dần dần sáng rõ, trên môi cũng nở nụ cười.

Có thể vì nó vẫn luôn không cười, nhìn qua có chút âm trầm, y tá đi theo vào phòng bệnh đột nhiên nhìn thấy trên mặt nó xuất hiện một nụ cười sạch sẽ như tuyết tan, cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Y tá vội vàng cười với Đỗ Trình Trình nói: “Người bạn nhỏ này đã đến rồi, bạn của em lúc nào cũng chờ em đến đây đó, chờ đã nhiều ngày rồi!”

“Thật xin lỗi, mấy ngày nay tớ đều phải thi, ba rất bận nên không có thời gian dẫn theo tớ.” Đỗ Trình Trình rất dứt khoát nhận lỗi, cô bé đi đến trước giường bệnh của nó, hỏi: “Chân của cậu còn đau không?” Lại quay đầu hỏi y tá: “Chị y tá ơi, chân của cậu ấy đã tốt chưa? Sau này có thể đi được không?”

“Không sao rồi, về sau chân cậu bé có thể đi được, nhưng vẫn nên chú ý điều dưỡng, bây giờ cậu bé còn nhỏ, chỉ cần chăm sóc tốt, thì sẽ không lưu lại bệnh căn!” Chị y tá cười cực kỳ ngọt ngào dịu dàng với cục bột Đỗ Trình Trình.

Đỗ Trình Trình cũng lễ phép nói: “Cám ơn chị y tá!” Nói xong cô bé giống như dâng vật quý nói với người đàn ông đứng sau lưng: “Ba, cậu ấy chính là tiểu ca ca con đã nói với ba!” Rồi cười với đứa bé ăn xin lộ ra một hàm răng nhỏ trắng nõn: “Đây là ba tớ!”

Vóc dáng Đỗ Thành Nghĩa rất cao, không giống như kẻ thô lỗ, nhìn qua nho nhã lịch sự, không giống thương nhân, ngược lại giống như giáo sư đại học.

Ông rất cưng chiều cười xoa tóc Đỗ Trình Trình, dùng ánh mắt dò xét nhìn đứa bé ăn xin.

Toàn thân nó mặc đồng phục bệnh nhân màu xanh trắng xen nhau, tóc hắn đã bị cạo sạch, đầu để trần, trên đầu còn có vết thương rõ ràng, lông mày bên trên cũng có sẹo, làn da vàng vọt, nhìn qua cực kỳ nhỏ gầy, đáng vẻ không lớn hơn Trình Trình bao nhiêu.

Thấy ông nhìn kỹ nó như vậy, theo bản năng nó càng rụt rè hơn, muốn lui về phía sau, nhưng chân bị cố định, hoàn toàn không thể động.

Đối với Đỗ Thành Nghĩa, cứu giúp đứa bé ăn xin hoàn toàn để thành toàn lòng nhân từ của con gái.

Đứa bé ăn xin nắm ống tay áo Đỗ Trình Trình, mắt dính vào người cô, trong mắt của nó đều là Đỗ Trình Trình, ánh mắt lom lom nhìn cô bé, như thấy

một tia sáng trong bóng tối, hình như chỉ cần cô ở đây, cái gì nó cũng không sợ.

Đỗ Thành Nghĩa nhìn dáng vẻ ỷ lại của nó vào Đỗ Trình Trình, lúc này mới ôn hòa hỏi: “Cháu tên gì?”

Đứa bé ăn xin sợ hãi kinh hoàng nhìn Đỗ Thành Nghĩa, hình như biết người này có lẽ có thể nhận nuôi mình, nó cố gắng muốn biểu hiện khéo léo, môi mấp máy, mở miệng: “Không có tên.”

“Mấy tuổi rồi?”

Nó lắc đầu, miệng như vỏ trai, không thể thốt ra một chữ, ánh mắt sợ hãi nhìn Đỗ Thành Nghĩa.

Ngồi một lát, Đỗ Thành Nghĩa nhìn nhìn đồng hồ: “Trình Trình, ba còn có việc, đưa con trở về trước, lần sau đến thăm nữa được không?”

Đỗ Trình Trình ngoan ngoãn gật đầu, nói với đứa bé ăn xin: “Cậu nghỉ ngơi thật tốt nha, lần sau tớ lại đến thăm cậu!”

Đứa bé ăn xin giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ, nắm thật chặt vạt áo cô, trong mắt biểu hiện van xin và tuyệt vọng thật sâu.

Đỗ Thành Nghĩa cười cười, vỗ vai nó: “Tiền thuốc thang ta đã thanh toán, cháu nên nghỉ ngơi thật tốt.” Sau đó kéo vạt áo đã bị nó nắm lấy ra, không để ý trong cổ họng nó phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào như rên rỉ, ôm Đỗ Trình Trình rời đi.

Nó nhìn Đỗ Trình Trình được ôm đi, đột nhiên vùng vẫy muốn xuống giường, trong tiếng kinh hô của Đỗ Trình Trình nó rơi xuống giường, rất nhanh dùng tay bò về phía trước, dường như muốn bắt được tia hi vọng cuối cùng này.

“Ba, cậu ấy rơi xuống rồi!” Mắt Đỗ Trình Trình trừng rất lớn cực kỳ giật mình và lo lắng: “Chân của cậu ấy sẽ hỏng mất, ba!” Cô bé vỗ lưng Đỗ Thành Nghĩa.

Đỗ Thành Nghĩa hơi dừng lại, đứa bé ăn xin liền bò đến bên chân ông, như người chết đuối bắt được một bè gỗ hai tay ôm chặt chân ông không buông, ngẩng đầu lên van xin nhìn Đỗ Thành Nghĩa, phát ra tiếng ô ô.

Một hồi lâu sau, Đỗ Trình Trình nhìn đứa bé ăn xin dưới đất, nhẹ giọng hỏi Đỗ Thành Nghĩa: “Ba, chúng ta có thể nhận nuôi cậu ấy không?”

Đỗ Thành Nghĩa sờ đầu cô, nhìn ánh mắt sáng ngời trong suốt của cô bé: “Trình Trình muốn ba nhận nuôi cậu ta ư?”

“Dạ!” Đỗ Trình Trình gật đầu liên tục: “Con muốn có anh trai.”

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Editor: Gà

Một tháng sau, Đỗ Trình Trình có anh trai, tên là Đỗ Hoành.

Đỗ Trình Trình, Trình là mỹ ngọc.

Đỗ Hoành, là một loại Hương Thảo.

Theo trung y nói về Đỗ Hoành: vị cay, nóng, không độc. Có tác dụng trực hàn, tiêu đàm, hoạt huyết, thông gân, trị đau, trị gió rét cảm, ho đàm, bệnh phù, phong thấp, bị thương, nhức đầu, sâu răng, đau bụng đầy hơi.

Từ tên của Đỗ Hoành và Đỗ Trình Trình có thể nhìn ra được, Đỗ Thành Nghĩa yêu cầu Đỗ Hoành điều gì, chính là hoàn toàn bảo vệ Đỗ Trình Trình không điều kiện để cô không chịu một chút tổn thương, đây là mục đích ông thu dưỡng nó, cũng là yêu cầu.

Đỗ Hoành đến Đỗ gia, khắp nơi cẩn thận, dù với người làm như Đinh tẩu, nó đều vô cùng khéo léo lấy lòng.

Nửa năm trước khi đến Đỗ gia, nó đều vui trong góc, không nói lời nào, chỉ cẩn thận quan sát mỗi người xung quanh, buổi tối nó và Đỗ Trình Trình chia phòng ngủ, nhưng buổi sáng Đỗ Trình Trình tỉnh lại, luôn có thể nhìn thấy Đỗ Hoành rú ở mép giường trong góc trên tấm thảm lông dê.

Chân nó bị lạnh rất nghiêm trọng, nhất định phải bảo dưỡng thật tốt mới có thể hoàn toàn tiêu trừ bệnh thấp [1], nói trong một trăm ngày không thể thương cân động cốt, nhưng nó ngủ dưới đất khi trời lạnh như vậy, thật không tốt với thân thể, cũng may phòng Đỗ Trình Trình ấm áp, so với hoàn cảnh nó lưu lạc bệnh ngoài, đã tốt hơn gấp một vạn lần rồi.

[1] bệnh thấp: các triệu chứng lên nấm ở chân tay, ngứa mắt

Dù nó không có cảm giác gì, nhưng Đỗ Trình Trình rất lo lắng, cho dù tuổi còn nhỏ, cô bé cũng có thể hiểu những gì chị y tá nói, chân nó phải được chăm sóc thật tốt.

Cho nên mỗi lần Đỗ Trình Trình tỉnh lại đều hết sức bất đắc dĩ hỏi nó: “Anh trai, không phải anh cũng có phòng riêng sao? Tại sao muốn nép vào đây? Như vậy chân của anh sẽ không tốt lên được đâu.”

Đỗ Hoành chỉ mở to đôi mắt đen kìa yên lặng nhìn cô bé, ngày tiếp theo vẫn không thay đổi.

Đỗ Trình Trình thật sự bó tay, vì vậy một tối nọ, khi nó như âm hồn đến phòng cô, chuẩn bị tối đó tiếp tục làm ổ dưới giường, cô bé mở mắt: “Anh, anh lên đây ngủ đi.”

Người cô bé rất nhỏ, nhưng giường rất lớn, là một cái giường công chúa hình tròn hai thước, vốn cô bé muốn nó ngủ ở phía bên kia giường, nhưng mỗi buổi sáng tỉnh lại, cô đều bị nó ôm thật chặt, giống như một con gấu Koala.

Ba Đỗ rất bận, không có quá nhiều thời gian chú ý đến chút chuyện này, cộng thêm Đỗ Hoành nhìn qua chỉ là đứa bé khoảng 5, 6 tuổi, nên không quá để ý vấn đề này.

Ban đầu Đỗ Trình Trình rất không quen, cảm giác bị ôm có chút hít thở không thông, nhưng đứa nhỏ có khả năng thích ứng rất tốt, vài ngày sau, cô bé cũng kệ nó.

Nhưng thân thể nó không có nhiệt độ giống đứa trẻ bình thường, cảm giác nhiệt độ hơi thấp, có chút lạnh, cô bé bèn bảo tài xế ra cửa hàng mua cho nó thật nhiều quần áo đồ dùng.

Những thứ này Đỗ Thành Nghĩa đều không nghĩ đến.

Không phải con ruột của mình, sẽ không thật sự quan tâm.

Nuôi khoảng nửa năm, mới có thể nuôi đứa bé ăn xin trở thành một con khi con, gương mặt dài ra, vóc dáng như có kích thích tố mạnh mẽ phát triển.

Để ý kỹ sẽ thấy nhìn Đỗ Hoành mi thanh mục tú, nhưng hành động cử chỉ có vài phần sợ hãi.

Trong ánh mắt của nó luôn có sợ hãi và lo lắng, hình như lo sợ lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ.

Khi nó còn bé là một đoạn thời gian rất tốt, nó bị bán cho người ta làm con, sau đó nữ chủ nhân kia mang thai, nó lập tức xuống dốc không phanh.

Nó hiểu chuyện rất sớm, đến bây giờ vẫn nhớ rõ, gia đình kia không nuôi nổi hai đứa bé, liền xem nó như lao động trẻ em miễn phí, nấu cơm quét sân giặt quần áo, tất cả chuyện nhỏ đều để cho nó làm, còn không cho nó ăn no, nhiều lần bị hai vợ chồng kia đánh đập và nhục mạ, khi đó, nó mới có mấy tuổi đâu? Nhưng cuối cùng nó vẫn bị đuổi đi.

Khi đó nó biết, chỉ có cha mẹ ruột thịt mới sẽ không dễ dàng vứt bỏ người nhà, nhưng những người này, đều không có liên hệ máu mủ gì với nó.

Lúc đầu, nó giúp người làm của Đỗ gia, mỗi sáng sớm đều lau nhà thật sạch sẽ, khéo léo bung bữa ăn sáng lên bàn ăn, sau đó quét dọn bên ngoài.

Đỗ Thành Nghĩa chỉ nhìn, không nói gì, chỉ có Đỗ Trình Trình thấy, sẽ lôi kéo tay nó, kéo nó về nhà, bắt nó ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi, nghiêm túc nói: “Trong nhà những chuyện này, đều có người làm, bây giờ anh nên ngoan ngoãn dưỡng chân thật tốt, không cho phép làm gì hết!”

Ngày thứ hai nó vẫn không thay đổi.

Ngắn ngủn nửa năm, nó từ quét dọn vệ sinh cho Đỗ gia, đến lau xe rửa chén đều học hết, còn cả xuống bếp.

Ngoại trừ việc này khiến Đỗ Trình Trình vô cùng bất mãn, mỗi ngày ngoài mặt đều rất giận nó, nhưng đa phần là đáng vẻ của nó có vấn đề.

Có lẽ trong lòng không tự tin, cũng có lẽ làm đứa bé ăn xin trong thời gian quá dài, nó có thói quen khom lưng khi đi, đi lại không tiếng động và lại rất nhanh, cảnh này khiến mỗi lần Đỗ Trình Trình thấy nó, đều như tiểu đại nhân nghiêm túc nói một câu:

“Anh, đứng thẳng lên!”

“Anh, ngồi thẳng lên!”

“Anh, không được khom lưng!”

“Anh, ngừng đầu ưỡn ngực!”

“Anh, ăn nhiều một chút!”

Nếu không để nó làm một ít việc nó sẽ lén lút lút lút làm, còn lại cái gì nó cũng đều nghe lời Đỗ Trình Trình, hơn nữa luôn cẩn thận tỉ mỉ chấp hành.

Trải qua nửa năm, cuối cùng nó không khom lưng khi đi nữa, nhìn ngoài mặt đã không khác biệt gì lắm với đứa trẻ bình thường.

Ngoài ra, chính là việc học tập của nó.

Đỗ Trình Trình có chút thích thú lên mặt dạy đời.

Khi phát hiện người anh trai này một chữ cũng không biết, lập tức cô bé bắt đầu, cô bé cũng không biết dạy nó cái gì, cũng may bé biết chữ, biết thơ Đường, tiếng Anh là chuyện nhỏ vẫn chưa làm khó được cô bé.

Hơn nữa làm lão sư bé rất có cảm giác thành tựu, người học sinh này không chỉ học giỏi, mà lại cực kỳ thông minh, rất nhiều thứ dạy một hai lần là nó có thể nhớ thậm chí có thể giải thích được luôn.

Lúc này Đỗ Trình Trình vẫn chưa ghen tỵ, chưa có cảm giác nguy cơ tiêu cực, cô bé chỉ cảm giác bản thân là lão sư nên rất kiêu ngạo, do chính bé dạy tốt, đương nhiên, học sinh học được không tồi.

Lúc Đỗ Trình Trình lên đại ban, rốt cuộc Đỗ Hoành cũng qua tiểu ban, trực tiếp lên lớp chồi, chỉ một học kỳ, nó đã nhảy qua lớp chồi, lên đại ban, học cùng lớp với Đỗ Trình Trình.

Ở phương diện nào đó Đỗ Trình Trình là một công chúa nhỏ không dính khói bụi trần gian, được nuôi dưỡng trong điều kiện rất tốt, nhìn thấy anh trai nhảy lớp lên đại ban, lập tức hóa thân thành thần bảo vệ của Đỗ Hoành, nghiêm nhiên trở thành một tiểu đại tỷ, nghiêm túc tuyên bố với các bạn trong lớp: "Đây là anh trai của tớ, các cậu không được khi dễ anh ấy!"

Điều này làm Phùng Gia Thụ từ trung ban vẫn luôn đi theo phía sau mộng Đỗ Trình Trình vô cùng bất mãn: "Anh trai gì chứ, thật sự cho rằng tớ không biết hả, rõ ràng nó chỉ là một thằng ăn xin!"

Những bạn nhỏ khác cũng ồn ào theo: "Thằng ăn xin!"

"Chúng ta không thể học chung lớp với thằng ăn xin!"

"Đúng rồi, ăn xin! Ăn mày thôi này!"

Phùng Gia Thụ ngồi ở phía dưới hả hê cười.

Đỗ Trình Trình giận đến đôi tay chống nạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận như tiểu Bao Tử, trợn mắt nhìn Phùng Gia Thụ: "Phùng Gia Thụ! Tôi nói anh ấy không phải ăn xin, là anh trai tôi, các cậu còn dám thử gọi anh ấy là ăn xin nữa xem!"

Bạn học cùng lớp thấy Đỗ Trình Trình nổi giận, nhất thời khuất phục dưới uy quyền của cô bé, không dám lên tiếng nữa.

Đỗ Trình Trình nhìn phản ứng của các bạn cùng lớp, hài lòng hừ hừ, khí phách nói nhỏ với Đỗ Hoành sau lưng: "Anh trai, không cần sợ, nếu bọn họ dám khi dễ anh, thì nói cho em biết, em bảo vệ anh!"

Tác giả có lời muốn nói:

"Không cần sợ, em bảo vệ anh!" Lần thứ ba xuất hiện, cũng là lần cuối cùng, tiền diễn kết thúc, bắt đầu đi vào vấn đề chính.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Gà

Không cần sợ, em bảo vệ anh.

Những lời này trong tương lai trở thành ánh sáng duy nhất của Đỗ Hoành trong đêm tối.

Không biết có phải vì tình cờ có được một người anh trai hay không, vài năm nay Đỗ Trình Trình trôi qua thuận buồm xuôi gió, không hề trải qua chút sóng to gió lớn nào, tuổi thơ hạnh phúc ngọt ngào như mật.

Thời gian đó cô tự tin, nhiệt tình, dũng cảm, cả người như có một ngọn lửa thiêu đốt, sôi nổi sáng ngời, cho dù như thế nào vẫn không ngờ rằng, bỗng nhiên có một ngày người ba luôn yêu thương cô khẽ vuốt đầu cô nói với cô rằng: "Trình Trình, con đã trưởng thành rồi, những năm nay ba vẫn không nói với con, thật ra con còn có một em gái, ba vì lo lắng cho cảm thụ của con, nên đã nuôi dưỡng con bé ở bên ngoài, hiện tại con bé đã lớn, muốn đến

trường, không có hộ khẩu không có phương tiện, ba đón em con trở về chơi với con, về sau con sẽ có bạn chơi."

Người khác nghe người ba kính yêu của mình nói có con gái riêng sẽ có cảm giác như thế nào, Đỗ Trình Trình không biết, dù sao lúc ấy cô có cảm giác ngủ lơ oanh đình có một vụn con thảo nê mã đang gào thét trong đầu.

Cả người cô mông lung: "Ba, ba... Con..... Con chỉ có một người anh trai, có thêm em gái từ khi nào chứ?"

Nhìn về mặt cô, Đỗ Thành Nghĩa thở dài: "Em con chỉ nhỏ hơn con hai tuổi thôi, đã mười tuổi rồi, con đừng lo lắng, ba vẫn thương yêu con nhất, chỉ cần con không đồng ý, ba sẽ không kết hôn nữa, nhưng em con, đón về làm bạn với con."

"Nhưng con không cần bạn." Đỗ Trình Trình mở to ánh mắt sáng ngời nhìn Đỗ Thành Nghĩa: "Con đã có rất nhiều bạn rồi, anh trai, Phùng Gia Thụy, còn có rất nhiều rất nhiều bạn cùng lớp."

Đỗ Thành Nghĩa nhú mày, giọng nói có chút không vui: "Trình Trình, đừng không hiểu chuyện như vậy, đó là em gái con."

Đừng không hiểu chuyện!

Từ nhỏ đến lớn Đỗ Trình Trình lần đầu tiên bị ba dùng giọng nói này nói chuyện, cho đến bây giờ ở bên ngoài tính tình Đỗ Trình Trình luôn cường thế như tiểu nữ vương, trong lòng đau xót, nước mắt thiếu chút nữa đã rơi ra.

Lông mi như cây quạt của cô dùng sức chớp vài cái, mới nén được nước mắt, dường như trong lòng bị thứ gì ngăn chặn, vừa chua vừa chát.

"Khi nào người kia đến?" Âm thanh cô bé hơi thấp.

"Khoảng hai ngày nữa."

Khi Đỗ Hoàng biết tin tức này, cũng kinh ngạc, nhưng rất nhanh, về mặt kinh ngạc này lập tức biến mất trong đôi mắt trong suốt của nó, khước môi khẽ nhếch: "Con đi xem Trình Trình."

Đỗ Trình Trình đang ngồi trên giường ôm gối nhìn ra ngoài cửa sổ, hai ngày nay cô bé một mực nghĩ, cô nên lấy thái độ gì để đối xử với đứa em gái chưa từng gặp này; suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cô bé quyết định, tùy cơ ứng biến, nếu em gái này tốt cô bé thích, lập tức cô bé sẽ hoan nghênh em ấy, sẽ đối xử tốt với em ấy, nếu đứa em này rất đáng ghét, xấu xa như chị gái của cô bé lọ lem, như vậy cô bé sẽ không khách khí.

Vì vấn đề này mà hai ngày nay, cô bé ăn không ngon, ngủ không yên, trong đầu đều là chuyện cô bé còn có một em gái, suy nghĩ rồi bời, con riêng đã vào cửa, mẹ ghê còn có thể không sao?

Cuối cùng Đỗ Trình Trình hạ quyết tâm thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị leo xuống giường đi ăn cơm.

Chân vừa thả xuống, cửa phòng đã bị mở ra, Đỗ Hoàng ăn mặc đơn giản đi vào, trong tay còn bung một chén mì nóng hổi, phía trên có thịt bò cay và nước súp thơm lừng, chỉ cần ngửi được sẽ khiến người ta thèm chảy nước.

Ánh mắt của cô bé sáng lên, vội vàng đi đến: "Anh, chỉ có anh hiểu em, biết em đã đói rồi."

Đỗ Hoàng cẩn thận quan sát gò má cô, xác định cô thật không có chuyện gì, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tuổi thật của nó lớn hơn ba tuổi so với Đỗ Trình Trình, khi đó tuổi còn nhỏ, mỗi ngày chịu lạnh chịu đói dinh dưỡng không đầy đủ, mới gầy nhỏ như con gà con, làm người ta lầm tưởng 5, 6 tuổi, vài năm nay ở Đỗ gia, cuộc sống trôi qua rất an nhàn, mỗi ngày dinh dưỡng đầy đủ, còn kiên trì học võ thuật được vài năm, khiến nó như nấm mọc sau mưa, càng lúc càng cao, bây giờ đã cao hơn Đỗ Trình Trình một cái đầu, giọng nói cũng bắt đầu vào thời kỳ biến đổi, hơi thô, nhưng không khó nghe, tựa như đàn vi-ô-lông khi kéo ở tông trầm.

Năng lực học tập của nó cực mạnh, vì từ nhỏ không có cảm giác an toàn, sợ như khi còn bé, lúc nào cũng có thể sẽ bị vứt bỏ đuổi ra ngoài, nên điên cuồng tiếp thu hết tất cả kiến thức có thể tiếp thu được.

Sau khi chân nó tốt lên, Đỗ Thành Nghĩa theo đề nghị của Đỗ Trình Trình, cho nó học thêm Taekwondo, rèn luyện quyền cước.

Đỗ Trình Trình có ý muốn để nó thẳng lưng khi đi, không cần khúm núm nữa, còn Đỗ Thành Nghĩa muốn nó học giỏi những thứ này, để bảo vệ Đỗ Trình Trình thật tốt.

Mặc cho hai người có ý gì, Đỗ Hoàng học một lèo đến sáu năm, bản thân nó học tập cực kỳ nghiêm túc.

Nó muốn trở nên hữu dụng, cường đại hơn, như vậy cho dù có ngày nó bị đuổi đi, nó cũng có khả năng trở lại tìm cô bé.

Nó nhìn Đỗ Trình Trình hài lòng ăn mì, mặt mày bắt gặp trở nên nhu hòa, khước môi cười nhàn nhạt, rút khăn giấy trên bàn đưa cho cô: "Ăn từ từ thôi."

"Anh, tài nấu nướng của anh càng ngày càng tốt rồi!" Đỗ Trình Trình ngẩng đầu cười cười, hai mắt cong thành hình bán nguyệt, sáng ngời như tập hợp vô số vì sao.

Chỗ tốt của Đỗ Trình Trình là, chưa bao giờ keo kiệt lời khen, còn đối với Đỗ Hoàng mà nói, cần nhất chính là lời khen của Đỗ Trình Trình.

Nghe cô bé nở nụ cười thỏa mãn tán thưởng, Đỗ Hoàng chỉ cảm thấy trong lòng có sợi lông vũ tung bay, nhẹ nhàng ôn nhu, có chút ngượng.

Nó rất chấp nhất với vấn đề ăn uống, chuyện thứ nhất nó học ở Đỗ gia chính là nấu cơm.

Sau khi nó ở Đỗ gia điều dưỡng chân nửa năm, hầu như nó đều ngồi trong góc phòng bếp, nhìn Đinh tẩu nấu cơm, cơ bản những việc khác trong nhà nếu nó thấy lập tức giành làm, sau đó bị Đỗ Trình Trình dận đi dận lại, kéo mạnh nó không cho nó làm, mới có thể sửa được thói quen không tốt này của nó, nhưng đối với việc nấu cơm này, nó vẫn kiên trì, những chuyện bưng trà nước nhỏ nhặt trong nhà, không cần nhìn, nó đều có thể lập tức xử lý, ngay cả Đỗ Thành Nghĩa cũng không thể không nói, tiểu tử này vô cùng có nhãn lực.

Nhưng điều nó thích làm nhất, chính là nấu cơm cho Đỗ Trình Trình, mỗi lần thấy cô ăn cơm xong hài lòng như con mèo lười, sau đó dùng ánh mắt trong suốt sùng bái vui vẻ nhìn nó, nó có cảm giác toàn bộ thế giới như đang tỏa sáng, thỏa mãn không nói thành lời.

Đỗ Trình Trình ăn xong, nó lại rút ra một tờ khăn giấy, tỉ mỉ lau khô môi dính một chút nước canh.

Đỗ Trình Trình hơi đỏ mặt, cơ thể hơi ngửa ra sau.

"Đừng nhúc nhích." Ánh mắt Đỗ Hoàng chuyên chú nghiêm túc, rất nhanh, nó hài lòng cười lên: "Tốt lắm, bài tập hôm nay làm xong chưa?"

Đỗ Trình Trình cười hi hi: "Làm ngay nè!"

Đỗ Hoàng học Đỗ Thành Nghĩa, sờ đầu cô, cầm bát đĩa cô ăn xong xuống phòng bếp, thuận tay rửa sạch, sắp xếp lại phòng bếp một chút.

Sau đó, lại cầm sách giáo khoa của mình đi đến phòng của Đỗ Trình Trình.

Nó đã mười lăm tuổi, không còn trốn vào giường của cô ôm cô ngủ mỗi tối, nhưng mỗi buổi vẫn cầm sách đến phòng cô làm bài tập, đợi khi cô bé ngủ thiếp đi, mới trở về phòng mình.

Lý do có sẵn, nó phụ đạo Đỗ Trình Trình làm bài tập.

Nó nhập học muộn hơn Đỗ Trình Trình, lại nhảy ba cấp, đã là học sinh sơ nhị, thành tích học tập vẫn luôn đứng đầu danh sách.

So với nó, Đỗ Trình Trình chỉ là một người bình thường, cô rất thông minh, nhưng cách việc nhảy lớp còn kém xa lắm, vẫn ở lớp cũ, thành tích cũng chỉ có thể lên được top 10, đệ nhất đệ nhị vẫn có chút khó khăn.

Không phải cô ngốc, mà tinh lực của cô bé phân tán quá nhiều.

Tính cách nhiệt tình trời sinh của cô bé dùng không hết, các loại biểu diễn văn nghệ, tranh tài, tổ chức từ vườn trẻ đến tiểu học, cô đều tham gia, ánh sáng toàn thân bắn ra bốn phía.

Dù cô bé thông minh, tinh lực phân tán như vậy, muốn nâng cao thành tích học tập, cũng không cao được bao nhiêu, có thể duy trì top 10 toàn trường, thật sự cô gái nhỏ này rất hiểu thẳng, luôn âm thầm cố gắng không ngừng.

Hiện tại cô đã học lớp sáu, còn một năm nữa sẽ phải tham gia cuộc thi tiểu học lên sơ trung, trường bọn họ học là vườn trẻ, tiểu học, sơ trung, cao trung đều nhất thể hóa, nếu thành tích không đủ, sẽ phải đến học trường khác.

"Có gì không không hiểu?"

"Có!" Đỗ Trình Trình không có chút nào khách khí dùng bút đỏ đánh đỏ cả quyển sách: "Những cái này đều không hiểu."

Đỗ Hoàng kinh ngạc nhìn cô, đôi mắt sâu kín, sau đó không nói gì, kiên nhẫn phụ đạo lại cho cô bé.

Cô không nói gì, một câu nói như vậy, Đỗ Hoàng cũng biết, chuyện con gái riêng này, vẫn khiến cô bị ảnh hưởng chút ít.

Ngày thứ hai, Đỗ Thành Nghĩa đưa em gái này đến Đỗ gia.

Lúc Đỗ Trình Trình nhìn thấy con bé đã gần tối, buổi chiều tan học vừa trở về, cùng Đỗ Hoàng chạy vào nhà, vừa vào phòng khách, đã thấy trên ghế sofa lon có một cô gái nhỏ mặc áo trắng thuần khiết đang ngồi, cô gái nhỏ kia nghe được âm thanh vừa lúc cũng xoay đầu lại nhìn cô bé.

Lúc ấy Đỗ Trình Trình không biết chuyện gì xảy ra, khoảnh khắc thấy đôi mắt kia, đầu tựa như bị một chậu nước đá đổ ập xuống, trái tim tràn ngập lạnh lẽo.

Chờ khi cô bé muốn nhìn kỹ lại, phát hiện đôi mắt đen sâu không thấy đáy kia chỉ còn nét cười nhút nhát.

Cô gái nhỏ kia kia bình tĩnh ung dung đứng lên, ôn nhu kêu cô bé một tiếng: "Chị."

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 7

Editor: Gà

Khoảnh khắc Đỗ Nhược nhìn thấy Đỗ Trình Trình, trong lòng oán hận tựa như chất độc đen như mực không được giải tỏa ra ngoài.

Vì chị ta, nên ba không đồng ý kết hôn với mẹ, khiến mẹ trở thành tình nhân, cô ta trở thành con gái riêng, bị người khác cười nhạo.

Vì vậy, từ nhỏ cô ta đã rất oán hận Đỗ Trình Trình, ngay cả tên, cũng là mỹ ngọc, còn cô ta là một cọng cỏ rách nát, sao cô có thể là mỹ ngọc, là hòn ngọc quý trong lòng bàn tay ba, cô ta cũng là con gái của ba, tại sao cô ta chỉ có thể là con gái riêng, còn là cọng cỏ rách? Cô ta đã làm sai điều gì?

Cho nên cô ta hận, sau khi đến nhà họ Đỗ cô ta dùng mọi biện pháp để lấy lòng ba, chiếm đoạt tất cả mọi thứ của Đỗ Trình Trình, ngay cả người anh trai cô rất vất vả và cứu về cũng suýt nữa trở thành vị hôn phu của cô ta, vì trợ giúp Đỗ Hoành giành lấy nhà họ Đỗ, giẫm nát Đỗ Trình Trình xuống đất, cô ta làm đủ trò xấu, cuối cùng vào ngày cô ta và Đỗ Hoành sắp sửa đính hôn, bị hơn hai mươi người đàn ông dũng mãnh cường hiếp đến chết.

Hơn hai mươi người đàn ông này vốn cô ta chuẩn bị cho Đỗ Trình Trình, không biết tại sao, xuân được kia không bị Đỗ Trình Trình uống hết, ngược lại không biết sao cô ta lại nuốt vào.

Cô ta vĩnh viễn không thể quên được, khoảng thời gian một tháng cô ta sống trong căn phòng tối đen không ánh mặt trời mà vốn cô ta đã chuẩn bị cho Đỗ Trình Trình như một con ác mộng, những người đó đều là cô ta tìm cho Đỗ Trình Trình, toàn bộ đều là những phần tử phạm tội sống dưới đáy xã hội, không có nhân tính, sau một tuần sống trong bóng tối, tính cách đè nén trong người bọn họ liền bộc phát ra, bắt đầu là đánh nhau, sau đó bắt đầu ngược đãi hành hung cô ta, nhưng không đánh chết cô ta, cuối cùng cô ta thật sự không chịu nổi, cắn lưỡi tự sát.

Không ngờ ông trời có mắt, cư nhiên để cô ta trùng sinh trở lại khi mọi chuyện vừa bắt đầu, Đỗ Trình Trình, thù hận hai kiếp, tôi sẽ trả lại cho chị từng cái từng cái, khiến chị sống không bằng chết!

Kiếp trước khi cô ta vừa đến nhà họ Đỗ, vừa đến chỗ mới nên có chút không thích ứng, cũng bị biệt thự nhà họ Đỗ làm cho chấn động, thêm nữa tuy Đỗ Trình Trình còn nhỏ tuổi nhưng rất có khí thế, tính tình bá đạo, lúc ấy cô ta vừa ghen tỵ vừa tự ti, không kiềm được có chút sợ hãi rụt rè, sau khi cùng ba ra ngoài, người khác đều khen Đỗ Trình Trình, cảm thấy cô ta không phóng khoáng, không lên được mặt bàn, lần này cô ta tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện như vậy!

Nghĩ đến đây, cô ta thu lại cảm xúc trong mắt, khẽ mỉm cười, thân thiết đi đến trước mặt Đỗ Trình Trình: "Chị là chị của em phải không? Ba luôn nhắc đến chị, hôm nay cuối cùng đã gặp được." Cô ta biểu hiện vừa có một chút e lệ vừa có chút hưng phấn, cực kỳ phóng khoáng vươn một tay ra: "Chào chị ạ, em là Đỗ Nhược, xin chị chăm sóc em nhiều hơn."

Đỗ Trình Trình chỉ sững sờ nhìn cô ta, hoàn toàn không để ý đến cái tay kia.

Một đứa bé mười một tuổi, rõ ràng mang dáng vẻ trẻ con non nớt, nhưng vẻ mặt hình như là thuộc về một người lớn có kinh nghiệm, thành thực nhạy bén vươn tay muốn bắt tay với cô, cảm giác rất quái dị đó!

Không phải cô bé này xem quá nhiều phim truyền hình rồi chứ? Đỗ Trình Trình nghi ngờ nghi.

Hơn nữa vừa rồi cô thật có chút giật mình, lúc này vẻ mặt Đỗ Nhược nhìn cô bé rất dữ tợn như ác quỷ, đột nhiên sau đó giống như trong phim truyền hình 'Họa bì', trong thoáng chốc đã tươi cười như hoa.

Cô bé xác định vừa rồi cô bé không hoa mắt.

Trong đầu cô bé chợt nảy ra một ý, cô em gái này không phải bị yêu tinh biến thành rồi chứ? Hay là bị quỷ ám, nhìn có vẻ không đúng lắm.

Theo nguyên tắc lấy tĩnh chế động, cô bé nhìn bàn tay duỗi ra của Đỗ Nhược, ngón tay nắm thật chặt quai đeo cặp, cúi đầu dời giây.

Lúc này phía sau cô bé vang lên âm thanh huyền ảo, sau đó chỉ nghe thấy âm thanh trầm thấp như tiếng violin: "Trình Trình, sao không vào vậy?" Sau đó một thiếu niên tuấn tú như bước ra từ tranh xuất hiện.

Đỗ Trình Trình quay đầu lại, nhìn ánh mắt cậu, không nói, Đỗ Hoành hình như hiểu rõ mọi chuyện, nhưng không nói gì, đưa mắt nhìn thấy có người khác.

Đỗ Nhược vừa nhìn thấy cậu, hốc mắt bỗng đỏ lên, trong lòng chứa đầy cảm xúc phức tạp, kim lòng không đợi muốn nhào vào lòng cậu tìm kiếm an ủi.

Đỗ Hoành nhượng mảy, chỉ hơi gạt đầu, bình tĩnh dời tầm mắt, thấy Đỗ Trình Trình còi gầy, bàn chân trắng nõn giẫm trên đất.

Đỗ Nhược thật vất vả mới khắc chế khát vọng mãnh liệt trong nội tâm, đè nén tình cảm đột ngột xuất hiện trong lòng, si ngốc nhìn cậu, nhưng thấy thái độ cậu lạnh nhạt như người xa lạ, trong lòng vừa chua xót vừa đau, tràn ngập ủy khuất và yêu thương nhưng cuối cùng chỉ kêu khẽ một tiếng: "Anh trai."

Đỗ Hoành giương mắt quét Đỗ Nhược một cái, ngồi xổm xuống, nâng đôi chân đã cời giày được một nửa của Đỗ Trình Trình, lấy dép mang vào chân cô bé, nhủ mày không tán thành nói: "Mùa thu, không thể đi chân trần sẽ bị cảm lạnh."

Trong nháy mắt, ánh mắt như dao của Đỗ Nhược bắn về phía Đỗ Trình Trình, dường như muốn bắn cô bé nát bấy.

Lại như thế này, lại như thế này!

Hai mắt Đỗ Nhược căm hận đỏ ngầu, nghĩ đến kiếp trước ở cùng với Đỗ Hoành, nhưng sau đó cuối cùng chết thảm, lần cuối cũng không nhìn thấy Đỗ Hoành, trong lòng vừa đau vừa hận, trong mắt ngấn nước.

Đỗ Trình Trình nhìn thấy sừng sốt một chút.

Cô bé nhìn hai mắt ngấn nước kia, tựa như thấy được kiếp trước Đỗ Nhược là một tình nhân, trong lòng run lên, trên người nổi da gà a.

Không phải cô em gái này bị bệnh thần kinh chứ? Cô bé nghi ngờ nghi, quay đầu nhìn về phía Đỗ Hoành, có khi nào, cô em kia và anh trai là anh em thất lạc nhiều năm không? Nếu không sao cô ta lại dùng vẻ mặt kia nhìn anh trai, còn dùng ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn mình, cô ta không sao chứ?

Sau khi trở lại phòng, cô bé lặng lẽ nhỏ giọng hỏi Đỗ Hoành: "Anh, anh có cảm thấy cô em gái này....." Cô dùng ngón tay trỏ chỉ vào đầu: "Nơi này có vấn đề? Hình như lớn lên không giống bình thường đó."

Nghĩ đến ánh mắt u ám như rắn độc của cô bé kia, Đỗ Trình Trình không nhìn được rùng mình, trong lòng vừa cảnh giác vừa không thích cô em gái này.

Đỗ Hoành ngồi xuống cạnh cô bé, sờ đầu cô, khóe môi mỉm cười: "Trong nhà này ai cũng không thể vượt qua em đâu, chỉ cần em cứ là chính mình, thì không có gì đáng sợ."

"Thôi đi, em mới không sợ!" Đỗ Trình Trình lập tức biểu hiện vẻ khinh thường, trước mắt lại không tự chủ nhớ đến đôi mắt kia, trong mắt một mảnh đen kịt, thắm vào người.

Cô bé sợ run cả người, Đỗ Hoành đưa tay cầm tay cô: "Sao thế? Lạnh hả?"

Từ nhỏ Đỗ Trình Trình đã quen với động tác thân mật của Đỗ Hoành, để mặc cậu nắm, lắc đầu: "Không lạnh."

Đỗ Trình Trình và Đỗ Hoành đều tan học sớm, theo thói quen hai người làm bài tập trước, làm xong bài tập thì xuống lầu ăn cơm.

Đỗ Trình Trình trở về, không bao lâu chị Đinh bưng một ly nước trái cây lên cho cô và Đỗ Hoành, hai người yên lặng ngồi trước bàn đọc sách và làm bài tập, ánh nắng chiều chưa tan hết, vàng sáng màu da cam xuyên thấu qua cửa sổ, vẩy trên người họ, phảng phất bầu không khí dịu dàng.

Hai người tạm thời quên mất Đỗ Nhược, nhưng Đỗ Nhược không quên Đỗ Hoành và Đỗ Trình Trình, hai người này một người thì cô ta rất yêu, một người cô ta lại rất hận, hiện tại người cô ta rất yêu và người cô ta rất hận để cô ta trong phòng khách, cùng nhau đi vào phòng kia không biết làm gì, chỉ cần nghĩ đến bóng lưng hai người họ cùng bước vào phòng, còn có ánh mắt dịu dàng của Đỗ Hoành nhìn Đỗ Trình Trình, trong lòng cô ta như có một ngọn lửa độc đang thiêu đốt.

Tay cô ta không tự chủ tóm lấy vải bọc ghế sa lon, hung hăng cấu xé, vải bọc sa lon giống như cúc hoa bị cô ta tàn phá.

Đỗ Trình Trình, Đỗ Trình Trình!

Nghĩ đến kiếp trước chết thảm, cô ta tựa như đã chìm vào Địa ngục.

Trừ Đỗ Trình Trình, ai còn có thể làm ra chuyện độc ác như vậy?

Nhất định chị ta ghen ghét vì cô ta đã đoạt đi tất cả mọi thứ của chị ta, cho nên mới điên cuồng ác độc trả thù cô ta như vậy, mới tương kế tựu kế đánh tráo xuân dược, chị ta không uống lại khiến cho cô ta uống, cuối cùng giam cô ta ở cái nơi tối tăm không ánh mặt trời kia. Sống không bằng chết!

Không phải chị am hiểu nhất là tương kế tựu kế sao? Nhưng chị à nhất định không ngờ em còn có thể từ trong địa ngục bò ra ngoài đâu nhỉ? Trùng sinh một đời, hãy nhìn xem em chị lật tay làm mây úp tay làm mưa như thế nào, đánh chị rớt xuống cõi trần tục, sống một cuộc đời tiêu sái.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: Gà

Vì hôm nay là ngày đầu tiên con gái riêng về nhà, nên ba Đỗ trở về sớm, Đỗ Nhược nghe thấy tiếng xe của Đỗ Thành Nghĩa, trên mặt biến lại thành vẻ điềm đạm đáng yêu, lo lắng ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt bất an bẻ ngón tay, vành mắt ửng đỏ.

Bàn đọc sách của Đỗ Trình Trình được đặt bên cạnh cửa sổ, hướng về phía nam, là vị trí hứng ánh sáng tốt nhất trong nhà, đọc sách mệt rồi, có thể mở cửa sổ nhìn ra ngoài một chút, để đôi mắt thả lỏng.

Xe Đỗ Thành Nghĩa vừa xuất hiện, vừa đúng lúc cô bé làm xong bài tập, đuổi người ngáp.

"Ah? Hôm nay ba về sớm vậy?" Đỗ Trình Trình thấy xe Đỗ Thành Nghĩa, vui mừng đứng lên, tiếng nói vừa dứt, cô bé lập tức hiểu rõ tại sao hôm nay ba trở về sớm hơn thường ngày.

Mặc dù có chút mất mát, nhưng đây là chuyện hợp tình hợp lý, nên cô bé không để trong lòng, vui mừng kéo Đỗ Hoàng nói: "Anh ơi, ba đã về rồi!"

Vì trên phương diện làm ăn, Đỗ Thành Nghĩa khá bận rộn, thường xuyên ra ngoài xã giao, trừ khi là ngày lễ, hoặc sinh nhật Đỗ Trình Trình, sutucuoigadfienddn lieqiudoon nếu không đa phần chỉ có hai người Đỗ Hoàng và Đỗ Trình Trình ăn cơm tối, hiếm khi ba cha con cùng nhau ăn, nên Đỗ Trình Trình mới vui mừng như vậy.

Cô bé gấp sách lại, đẩy ghế vào, kéo tay Đỗ Hoàng chạy ra ngoài.

Đỗ Nhược đoán Đỗ Thành Nghĩa sẽ bước vào, vẻ mặt dưới ánh đèn càng lúc càng trở nên cô tịch, biệt thự to như vậy, người giúp việc đang chuẩn bị bữa ăn tối, có một cô gái nhỏ mặc áo trắng trông có vẻ nhu nhược, hai tay ôm gối, cô đơn ngồi bên cửa sổ sát đất, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đỏ ửng, ánh mắt vô hồn.

Hình ảnh như vậy, bất cứ ai thấy đều sẽ đồng tình thương hại, trong lòng cô ta khẽ mỉm cười, chờ Đỗ Thành Nghĩa đi vào.

Đỗ Thành Nghĩa đổi giày, đi vào phòng khách nhìn thấy thức ăn trên bàn đã được bày ra thơm ngào ngạt.

Thường xuyên xã giao bên ngoài, trên thực tế đã sớm ngán thức ăn ngoài đường, thêm nữa đã gần qua một ngày, sớm trở nên mệt mỏi, hiện tại thấy món ăn gia đình được chị Đinh chuẩn bị có đầy đủ sắc hương vị, tạo cảm giác thèm ăn.

Vừa đúng lúc chị Đinh bung một cái mâm lên, nhân sâm hầm cách thủy và canh xương gà, nhìn thấy Đỗ Thành Nghĩa thì trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp: "Tiên sinh trở về rồi? Cơm nước xong rồi, để tôi đi gọi Trình Trình xuống ăn cơm."

Bà vừa dứt lời, Đỗ Trình Trình đã xuất hiện ở cầu thang, cô bé cười kích động nhào xuống, nhận lấy cặp công văn trong tay Đỗ Thành Nghĩa, ôm tay ông làm nũng: "Ba, ba đã về rồi!"

Nụ cười của cô bé vừa chân thành tha thiết vừa nhiệt tình, rực rỡ như hoa hồng, khiến Đỗ Thành Nghĩa đang bận rộn và mệt mỏi nhất thời cảm thấy ấm áp, trở nên tràn đầy năng lượng.

Trong mắt ông tràn ngập nụ cười, nhưng trên mặt lại trách cứ: "Chạy nhanh vậy, ngã thì sao đây? Lần sau không được thế nữa."

Đỗ Trình Trình cười toe toét, ôm tay Đỗ Thành Nghĩa: "Ba đói bụng chưa? Mau đến ăn cơm, con vừa làm xong bài tập rồi, đói bụng quá đi thôi!"

Đỗ Hoàng đi đến rụt rè gọi: "Ba."

Đỗ Thành Nghĩa chỉ nhẹ gạt đầu, đã bị Đỗ Trình Trình kéo đến trước bàn ăn ngồi xuống.

Đỗ Hoàng thấy món ăn đã được bung lên bàn, nhưng chưa có bát đũa, xoay người đi vào phòng bếp lấy bát đũa, chị Đinh thấy thế cười ha ha nói: "Không cần phiền cậu đâu, tôi cầm được rồi!"

"Không sao, con lấy cũng vậy thôi ạ." Đỗ Hoàng cười nhẹ, âm thanh ôn hòa.

Từ nhỏ cậu đã làm những việc này rồi, mặc dù rất nhỏ, nhưng luôn khiến mọi người trong nhà đều xót cho cậu, không ngăn cản, để cậu cảm, cũng không phải chuyện đao to búa lớn gì.

Sau khi lấy bát đũa ra xong, trước hết cậu múc cho Đỗ Thành Nghĩa một chén canh, sau đó mới đến Đỗ Trình Trình và mình, lúc đưa cho Đỗ Trình Trình, cậu còn cẩn thận dặn dò: "Rất nóng, uống chậm thôi."

Đỗ Trình Trình ngược mắt cười với cậu, gương mặt nhu hòa.

Đỗ Thành Nghĩa đang muốn ăn cơm, đột nhiên nhớ đến: "Em con đâu? Hôm nay không phải đã bảo tiểu Lưu đưa đến rồi sao?"

Thấy cô ta không ở đây, ông cũng không chú ý lắm, chỉ nghĩ tiểu Lưu vẫn chưa đưa đến, chân mày hơi nhíu lại.

Lúc này Đỗ Trình Trình chợt nhớ đến, hôm nay trong nhà còn có một em gái, cô bé có chút kinh ngạc: "Ah? Hối này vẫn ngồi ở ghế sa lon xem ti vi mà, đâu rồi?"

Cô bé quay đầu tìm hai lần, bỗng nhiên nhìn thấy bên cạnh cửa sổ sát đất có một người mặc áo trắng, một cô gái nhỏ mang sắc mặt âm trầm độc ác nhìn chằm chằm một nhà ba người kia, đột nhiên thấy ánh mắt như thế, còn mặc áo trắng nữa, dọa cô bé nhảy dựng, vội vàng vuốt ngực hai cái, không hiểu hỏi: "Ăn cơm nè, em không ăn mà ngồi đó làm gì vậy?"

Thấy động tác của Đỗ Trình Trình, Đỗ Thành Nghĩa cũng quay đầu nhìn.

Trời đã về chiều, bầu trời đã nhuộm màu xanh đen. Đỗ Nhượng đứng đưa lưng về phía cửa sổ sát đất, đôi môi mím chặt, mặt không chút thay đổi, màn âm áp vừa nãy khiến hai mắt cô ta đau nhói, từ nhỏ cô ta đã sống với mẹ trong một căn phòng lớn, ngày lễ ngày tết đều chỉ có hai mẹ con cô ta quạnh quẽ ở cùng nhau, lúc nào trên bàn cơm cũng yên lặng như tờ.

Nhưng vì sao? Tại sao Đỗ Trình Trình có thể nhà cửa âm áp, có ba yêu thương, từ nhỏ cái gì cũng có, còn cô ta thì không, chỉ là một cây cỏ dại?

Những thứ này vốn cô ta phải có một phần, tại sao đều là của Đỗ Trình Trình, cái tốt nào cũng đều là của Đỗ Trình Trình, cái nhà này, ba, Đỗ Hoành..... Thậm chí ba đã sớm lập di chúc, một mình Đỗ Trình Trình chiếm 98% tài sản nhà họ Đỗ, mà cô ta và Đỗ Hoành mỗi người chỉ có 1%!

Tại sao?

Chỉ cần nghĩ đến từ nhỏ đến lớn cô ta bị mọi người cười nhạo, ba thiên vị, tim cô ta đau như dao cắt, chất độc trong lòng không ngừng lan tỏa ra ngoài.

Nếu không phải cô ta vô tình phát hiện, đợi sau khi ba chết, có phải cô ta sẽ bị đuổi ra khỏi nhà họ Đỗ không?

Ánh sáng chiếu vào làn da vốn trắng của cô ta, khiến nó càng trắng bệch, thấy Đỗ Thành Nghĩa cũng xoay đầu lại, cô ta lập tức tỏ vẻ nhút nhát nhìn Đỗ Thành Nghĩa, cắn môi dưới đến mức đỏ tươi, hai mắt đỏ ửng, tựa như nai con bị thương lạc đường.

Đỗ Thành Nghĩa nhìn cô ta, dáng vẻ không may như thế khiến ông không thích, trong lòng âm thầm cau mày, nụ cười ôn hòa trên mặt tắt ngấm, gương mặt trở nên nghiêm túc: "Một mình đứng đó làm gì? Sao không đến ăn cơm?"

Trong lòng Đỗ Nhượng như có một con dã thú gầm thét: lại như thế! Đều như vậy! Đối với Đỗ Trình Trình thì rất tốt, còn đối với cô ta thì hận không thể đâm xuống bùn, editedbysutucuoigadieendaanleequydomn vì ông thiên vị, ông muốn cho Đỗ Trình Trình tất cả những thứ tốt đẹp nhất, đừng trách tôi giết chết ông! Đáng đời ông!

Cô ta cẩn thận lộ ra chút tươi cười, có chút sợ hãi nhìn Đỗ Trình Trình, từ từ đi đến, ngồi xuống bên cạnh Đỗ Hoành ăn cơm.

Đỗ Trình Trình bị cái nhìn này khiến cho không hiểu gì, làm như cô bé thừa dịp không có ba ở đây mà khi dễ cô em gái này vậy.

Cô bé chưa bao giờ khi dễ người khác nha, nhóc con mới mười hai tuổi, không tính toán nhiều như vậy chứ, trong lòng có chút không vui lập tức thể hiện ra ngoài, phồng má, hiển nhiên đang khó chịu đây.

Đỗ Nhượng muốn Đỗ Trình Trình không thoải mái, cô bé càng ghét cô ta, về sau Đỗ Trình Trình làm gì cô ta đều sẽ khiến người khác tin tưởng, sẽ không thấy khó hiểu, nên sẽ đứng về phía cô ta đúng không?

Đỗ Thành Nghĩa nhìn Đỗ Nhượng, đảo mắt cười với Đỗ Trình Trình: "Trước đây đã nói với con rồi, đây là em gái con Đỗ Nhượng, về sau sẽ có em gái chơi cùng, con thích không?"

Đỗ Trình Trình nhìn Đỗ Nhượng một lát, lại nhìn ba, thành thật lắc đầu: "Không thích."

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Gà

Nước mắt Đỗ Nhượng rơi xuống, tỏ ra ủy khuất như cô vợ nhỏ bị vứt bỏ, đáng thương nhìn Đỗ Trình Trình.

Đỗ Trình Trình bị dáng vẻ này của cô ta khiến lòng tự trọng đứng, theo bản năng muốn cách xa cô ta. Cô bé nghĩ cô em gái này hình như có chút không bình thường, dòng điện chạy qua não dường như không giống người thường, hơn nữa dáng vẻ này của Đỗ Nhượng..... Trên mặt cô bé mờ mịt, nhưng nhanh chóng hiểu rõ bản thân bị người ta hăm dọa, chợt cười lạnh, đang muốn nói, thì Đỗ Hoành đã dụi dụi lên tiếng.

Cậu nhìn ba rồi lại nhìn Đỗ Trình Trình, rút khăn giấy lau nước mắt trên mặt cô ta, âm thanh ôn hòa hỏi Đỗ Nhượng: "Đang yên đang lành sao lại khóc, em như vậy ba sẽ nghĩ Trình Trình khi dễ em!" Khóc môi cậu nở nụ cười cực kỳ nhu hòa: "Trình Trình và anh đi học về, sau đó cùng lên lầu, làm xong bài tập thì xuống, sau khi xuống thì ba trở về, nếu không phải anh biết Trình Trình không khi dễ em, dáng vẻ này của em sẽ khiến người ta hiểu lầm đó, mau lau đi, mặt mũi lem luốc như mèo rồi kìa."

Đỗ Nhược ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Đỗ Hoành, vẻ mặt không dám tin.

Tại sao? Tại sao anh ấy nói giúp Đỗ Trình Trình? Không phải anh yêu cô ta sao?

Đúng rồi, lúc này anh ấy còn chưa yêu cô ta, hiện tại anh ấy chỉ toàn tâm toàn ý lấy lòng Đỗ Trình Trình thôi.

Nhìn ánh mắt dịu dàng của Đỗ Hoành, toàn thân cô ta đắm chìm trong đó, gương mặt lộ ra nụ cười: "Thật xin lỗi anh, em không có ý đó, nhưng vì, em nghĩ đến mẹ em."

Nói xong dùng ánh mắt ngập nước trông mong nhìn Đỗ Thành Nghĩa.

Chỉ cần ba và mẹ kết hôn, thì cô ta không còn là con gái riêng nữa, đến lúc đó, Đỗ Trình Trình, tôi sẽ đoạt lại tất cả mọi thứ mà chị đang có!

Đỗ Hoành nhìn đầy mắt tối tăm của cô ta, ánh mắt kia cậu quá mức quen thuộc, quen thuộc như thấy được chính bản thân mình, chỉ có người tâm địa đen tối, mới có ánh mắt như thế.

Mắt cậu chớp một cái, khóe môi nở nụ cười nhạt nhẽo.

Nếu trước đây chỉ không thích cô em gái này, hiện tại đã trở nên chán ghét, dám có ý nghĩ âm độc trước mặt cô bé.

Cô bé xác định, cô không thích cô em gái này. Cực kỳ! Chán! Ghét!

Hừ!

Cô bé xoay người, ăn canh của mình, nhưng tâm tình vẫn cực kỳ khó chịu, mặc dù không khiến cô bé chịu tổn thương gì, nhưng mà thật sự rất đáng ghét.

Đỗ Thành Nghĩa vô cùng không thích vẻ mặt ủ rũ của Đỗ Nhược, lập tức nhíu mày: "Chị con chưa nói gì, có khóc gì chứ? Lau mặt ăn cơm đi!"

Bữa tối vốn ấm áp vui vẻ, bị Đỗ Nhược quấy nhiễu, khiến bàn cơm trầm mặt như lãnh cung, chỉ có Đỗ Nhược ăn một cách thoải mái, đầy lòng thỏa mãn.

Tính tình Đỗ Trình Trình cứng cỏi hoạt bát, không chịu được một chút uất ức, kiếp trước cũng vì tính tình cổ chấp này của cô, cô ta ngủ đông dưới hào quang của cô nhiều năm như vậy, vừa hăm hại vừa lấy lòng cô, sutucuoigadie,n; da.nlze.qu;ydo/mn nhưng vẫn không chiếm được chỗ tốt nào, nhưng lần này cô ta trùng sinh trở về, lấy kinh nghiệm hơn hai mươi năm của cô ta, còn không đối phó được với một đứa bé mười hai tuổi sao?

Suy nghĩ một chút, ngược mắt nhìn thoáng qua Đỗ Trình Trình, phát hiện cô đã húp canh xong, chén đặt bên cạnh, an tĩnh ăn cơm.

Cô ta đứng lên, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhu thuận cầm chén canh của Đỗ Trình Trình, lại múc cho cô bé một chén canh nóng khác, lấy lòng bụng đến cho Đỗ Trình Trình.

Đỗ Hoành đưa tay can lại: "Đề anh." Nói xong nhận lấy chén canh trong tay cô ta.

"Không cần, để em, anh buông tay, coi chừng nóng!" Đỗ Nhược đầu dễ dàng đưa cho Đỗ Hoành, nên tranh với Đỗ Hoành, sau đó tựa như cầm không chắc, tay quệt một cái, chén canh nóng đổ lên mu bàn tay.

Năm ngón tay Đỗ Hoành cầm chắc chén, mu bàn tay bị bóng đỏ bừng, cậu hít một ngụm khí lạnh, che đi sự lãnh lẽo nơi đáy mắt: "Canh rất nóng, cẩn thận một chút, cầm chắc vào."

Đỗ Nhược thấy canh không tạt vào mặt Đỗ Trình Trình như ý nguyện, ngược lại làm Đỗ Hoành bị bỏng, đau lòng rơi nước mắt: "Thật xin lỗi, em không cố ý, em thật sự không cố ý, nhanh, anh nhanh đi chườm đá đi."

Đầy lòng căm hận Đỗ Trình Trình.

Đỗ Hoành lạnh nhạt nói: "Không có việc gì, may mà người bị bỏng là anh, nếu vừa rồi anh không cầm chắc, canh này có thể đã dội vào mặt Trình Trình rồi."

Nói xong, sắc mặt Đỗ Thành Nghĩa lập tức trầm xuống, lạnh lùng nhìn Đỗ Nhược: "Chị con muốn húp canh không lẽ còn không biết múc sao? Con muốn khoe khoang gì hả? Còn không ngồi xuống ăn cơm!"

Vì không gây ra chuyện gì, trừ Đỗ Hoành, ai cũng sẽ không nghĩ, cô ta có ý tạt nước canh nóng vào mặt Đỗ Trình Trình, dù sao, chỉ có người điên mới nghĩ như vậy, ngày đầu tiên cô ta đến nhà họ Đỗ, trừ phi không muốn lẫn lộn, không có thù oán gì với Đỗ Trình Trình, tại sao muốn tạt canh nóng vào mặt cô bé? Hủy dung không nói, nếu tạt vào mắt, ánh mắt cũng sẽ bị hỏng.

Một cô bé mới mười một tuổi như cô ta, làm sao sẽ có ý nghĩ ác độc như vậy?

Đừng nói Đỗ Thành Nghĩa, chính bản thân Đỗ Trình Trình cũng sẽ không nghĩ đến, chỉ xem như đó là chuyện ngoài ý muốn, cho dù là ngoài ý muốn,

cũng đã khiến sắc mặt Đỗ Trình Trình trở nên khó coi rồi.

"Anh, anh mau đi chườm đá đi!" Cô bé hung hăng rợn mắt nhìn Đỗ Nhược, nhìn về phía phòng bếp gọi to: "Chị Đình ơi, mau đem đá lên đây ạ!" Nói xong kéo ghế ra, đi lên lầu tìm hòm thuốc, bên trong có thuốc trị bỏng.

Đỗ Hoàng nhìn ánh mắt lo lắng của Đỗ Trình Trình, cẩn thận bôi thuốc cho cậu, động tác nhẹ nhàng thổi vết thương, trong lòng cảm thấy đáng giá, nhưng Đỗ Thành Nghĩa vẫn bên cạnh nhìn, cậu hiểu chuyện nói: "Không sao đâu, một vết thương nhỏ, bôi chút thuốc là được rồi, em ăn cơm đi, anh tự bôi được."

"Đừng động!" Đỗ Trình Trình không để ý đến cậu, cẩn thận bôi thuốc cho cậu.

Đỗ Hoàng khẽ mỉm cười, chăm chú nhìn, che giấu suy nghĩ chán ghét Đỗ Nhược, đáy mắt càng u ám.

Chén canh kia vẫn đặt bên cạnh Đỗ Trình Trình, Đỗ Trình Trình nghi ngờ nhìn cô ta một cái, lại nhìn chén canh, trầm mặc ăn cơm, lười phản ứng với cô ta.

Đỗ Nhược thấy mưu kế của cô ta bị Đỗ Hoàng phá hỏng, không thể hận Đỗ Hoàng, ngược lại càng căm ghét Đỗ Trình Trình, nhất là khi nhìn thấy cậu bảo vệ cô bé đến cả một giọt nước cũng không thể lọt qua, càng khiến chỗ sâu nhất trong đáy lòng cô ta rỉ ra nọc độc.

Cô ta vốn không muốn nhanh như vậy đã chống đối Đỗ Trình Trình, nhưng cô ta nhất định phải khiến Đỗ Trình Trình chết đi mới thôi, cô ta vừa nhìn thấy cô, thì lập tức nghĩ đến kiếp trước cô ta chịu khổ, hận không thể bóp chết cô bé, bây giờ nhìn thấy Đỗ Hoàng đứng bên cạnh bảo vệ Đỗ Trình Trình, cô ta càng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cô ta cắn môi, sợ hãi nhìn Đỗ Trình Trình, cẩn thận hỏi: "Chị không muốn húp canh sao? Chị rất ghét em phải không?"

Đỗ Trình Trình xối cơm, liếc mắt, không để ý đến cô ta.

"Nếu chị ghét em, em...em..... Em sẽ rời đi, không để chị và ba khó xử....." Cô ta nói như vậy, nhưng ánh mắt lại úy khuất nhìn Đỗ Thành Nghĩa.

Đỗ Trình Trình vì Đỗ Hoàng bị thương, nên cố nhịn con tức trong lòng, giờ phút này trực tiếp phát cáu, đập chiếc đĩa lên bàn: "Em có biết phiền hay không vậy? Có muốn để người ta ăn cơm nữa không!"

Đỗ Nhược bị cô bé hù dọa, nước mắt tràn ngập khóe mắt, kìm nén không để rơi xuống, tỏ vẻ cô ta bị chị gái bướng bỉnh khi dễ.

Đỗ Trình Trình nhìn dáng vẻ này, trong lòng chán ghét, hận không thể tát cho cô ta một cái.

Cô bé đặt đĩa trên bàn, dùng khăn giấy lau miệng: "Con ăn xong rồi, mọi người ăn đi." Kéo ghế ra, đứng dậy lên lầu.

Sắc mặt Đỗ Thành Nghĩa trầm xuống: "Ăn chưa xong mà đi đâu? Không được chừa lại, ăn cơm xong rồi đi lên." Nói đến phần sau, giọng nói nghiêm khắc đã hòa hoãn.

Sau đó ông nghiêm khắc nhìn Đỗ Nhược: "Cơm không lo ăn mà muốn náo giở hả? Không muốn gây ngốc ở đây thì ngày mai trở về!"
editedbysutucuoigaDieenmdkdan/leequhydonnn

Ông đến kéo Đỗ Trình Trình: "Mau đến ăn cơm!"

Đỗ Nhược bị mắng càng rụt rè hơn, đáy lòng hận vô cùng, nhưng lại úy khuất nói: "Con chỉ muốn múc cho chị chén canh." Cô ta sợ hãi nhìn Đỗ Trình Trình, sợ đến sắp khóc: "Chị ơi, chị không thích thì đừng húp..., đừng giận em được không? Em thật sự không cố ý đâu....."

Em chỉ có tình thôi.

Con tức của Đỗ Trình Trình vừa hạ, lại bị cô ta khiêu khích, thì nó lại tăng lên, cô bé hít sâu một hơi, nhìn Đỗ Thành Nghĩa: "Ba, đây chính là bạn để chơi cùng như ba nói sao? Xin lỗi, đáng vẻ này của cô ta, con thật sự không thích nổi."

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Editor: Gà

Mỗi năm đều sẽ có những ngày kỳ quặc thế này, năm nay đặc biệt nhiều, rừng vốn lớn, kiểu chim gì cũng xuất hiện.

Đỗ Hoàng nhìn cô bé, lại nhìn Đỗ Thành Nghĩa: “Con lên xem em ạ.”

Thấy Đỗ Thành Nghĩa gật đầu, cậu xới một chén cơm, gấp thêm một ít món ăn, trực tiếp bung lên, khuôn mặt Đỗ Thành Nghĩa trầm như nước nhìn thật kỹ đứa con gái này.

Vợ ông mất sớm, có thể nói ông một thân một mình nuôi lớn Đỗ Trình Trình, mặc dù trong nhà có người giúp việc chăm lo, nhưng làm sao có thể chăm sóc ông mọi lúc mọi nơi? Đoạn thời gian đó ông vừa chìm trong nỗi đau mất vợ, vừa phải coi quản chuyện công ty, đồng thời còn phải chăm sóc con gái, có thể nói lao tâm lao lực quá độ.

Mẹ của đứa con gái riêng này, lúc đó vẫn là trợ lý bên cạnh giúp ông xử lý mọi việc.

Trợ lý cẩn thận làm việc bên cạnh ông hai năm, là một cô gái yếu đuối nhưng hiểu chuyện, nhiều lần tỏ ý không cần danh phận, chỉ cần có thể ở bên ông, nhưng ông mất vợ chứ không mất não, ở thời đại xem trọng vật chất như nơi này, làm gì còn sinh viên mới tốt nghiệp đại học nào không cần danh phận chỉ cầu được bên nhau, nói trắng ra, không phải nhìn trúng công ty lớn này của ông à.

Nói đến công ty này, ban đầu do mẹ Trình Trình bỏ vốn, hai người cùng nhau bước đi từng bước, xây dựng nên công ty này, không ngờ đến khi ông công thành danh toại, mẹ Trình Trình lại bắt nạt qua đời.

Vì ông cố gắng làm ăn, lại muốn chăm sóc Đỗ Trình Trình vẫn còn bé, nên không muốn tiến thêm bước nữa, ai ngờ sau một cuộc xã giao, say rượu dẫn đến xảy ra quan hệ với trợ lý của ông, cứ như vậy, khiến cô ta có thai, lúc ấy cô ta từ chức bỏ đi, đợi đến khi sinh đứa trẻ ra, mới đến tìm ông.

Lúc ấy Trình Trình cần người chăm sóc, ông cũng từng cân nhắc xem có nên đi thêm bước nữa để có người chăm sóc Trình Trình không, hơn nữa trợ lý đó cũng khá giỏi, tính tình xem như dịu dàng, nên ông lung lay, trở về hỏi ý kiến con gái, lại nghe con gái nói một phen, suy nghĩ một chút công ty này do ông và mẹ Trình Trình tự mình sáng lập, về sau cũng sẽ giao cho Trình Trình, dù sao mẹ ghê không giống mẹ ruột, lo rằng khi ông không nhìn thấy, con gái bảo bối sẽ chịu uất ức, nên vẫn nuôi hai mẹ con này bên ngoài, xem như có người bầu bạn, nhưng người phụ nữ này ở ngoài, đã nhiễm phải những chuyện bẩn gì rồi.

Thoáng thấy Đỗ Nhược đã mười tuổi, mười năm này trợ lý luôn ở cạnh ông, mặc dù đã từng nói muốn kết hôn với ông, nhưng ông kiên quyết không đồng ý, dù vậy cô ta cũng không đến quấy rầy cuộc sống của Trình Trình, hai năm qua cô ta thường xuyên lấy nước mắt rửa mặt, vì đứa con gái riêng này theo cô ta nên đến cả hộ khẩu cũng không có, hiện tại con bé còn nhỏ nên không hiểu chuyện, đợi khi con gái dần trưởng thành, nếu để người khác biết con gái là con riêng không biết cha là ai, thì con gái phải làm sao đây?

Mặc dù Đỗ Thành Nghĩa không có bao nhiêu tình nghĩa với người có tính chất bầu bạn này, nhưng đối với con gái của mình, rốt cuộc vẫn có liên hệ máu mủ, nghĩ đến chỉ là một cô bé, không ảnh hưởng đến toàn cục, nên lập tức đưa cô ta về, không ngờ ngày đầu tiên đến đã gây ra chuyện như vậy, từ trước đến giờ người làm ăn buôn bán luôn có chút mê tín, rất sợ xui xẻo, thấy vẻ mặt đen đui này của cô ta, thật sự khiến người ta muốn sụp đổ.

“Về sau cách chị con xa ra, trong nhà có người giúp việc, không cần con nhúng tay vào những chuyện như vậy, ăn cơm xong nhanh rồi đi nghỉ ngơi, ngày mai bảo tiểu Lưu dẫn con đến trường học báo danh.” Nói xong ông hơi cảnh cáo quét mắt nhìn cô bé mới tý tuổi đầu đã giờ thủ đoạn trước mặt ông, lạnh nhạt nói: “Nếu không muốn ở đây, ngày mai ba sẽ gọi điện thoại cho mẹ con, đón trở về!”

Đỗ Nhược ngẩn ra, cô ta sớm biết rõ ba thiên vị, nhưng không biết ông thiên vị đến mức đó, chẳng lẽ cô ta không phải là con gái của ông sao? Đều là con gái của ông, tại sao ông ấy có thể thiên vị như thế?

Trên mặt cô ta biểu lộ đáng vẻ xấu hổ nhận sai, cúi đầu mặc cho Đỗ Thành Nghĩa mắng, trong lòng lại hận căm rằng nghiêng lợi: Đỗ Thành Nghĩa, ba bất nhân đừng trách tôi bất nghĩa, tất cả đều do ba ép tôi đấy! Ba không xem tôi là con, thì đừng trách tôi không xem ông như ba!

Lần này, cô ta vừa trở về, cộng thêm việc hận Đỗ Trình Trình thấu xương, bắt đầu có chút nóng vội.

Đỗ Trình Trình tức giận ngồi trên xích đu ở ban công, hai chân xếp lại như quan âm ngồi trên đài sen, mắt không biết nhìn về phía nào, xích đu thoáng động một cái.

Từ nhỏ đến lớn, cô bé đều giống như tiểu nữ vương, dù người xung quanh không dụ dỗ cưng chiều, nhưng cô bé thông minh lanh lợi, lại hoạt bát nhiệt tình, cho dù tính khí hơi nóng, nhưng không chỉ không khiến người cảm thấy ghét, ngược lại càng tỏ thêm sắc thái cho cô bé, chưa hề chủ động khi dễ người khác, cũng chưa từng chịu uất ức như thế.

Đỗ Hoàng đặt thức ăn trên bàn tròn nhỏ, ngồi đối diện cô: “Vừa nãy em không ăn được bao nhiêu, ăn thêm một chút đi.”

“Không muốn ăn!”

“Vi một người không quan trọng, em khiến bản thân tức giận đến cơm cũng không ăn, có đáng giá không?” Âm thanh cậu thật thấp: “Chẳng lẽ sau này chỉ cần cô ta như vậy với em, em sẽ không ăn cơm sao? Đó không phải hợp ý cô ta sao?”

“Hừ! Không dám đâu!” Mặc dù Đỗ Trình Trình vẫn tức giận, nhưng nghe Đỗ Hoàng nói thế, cuối cùng cũng cầm lấy chén cơm: “Tay anh còn đau không? Cô cầm tay cậu lên, nhìn thấy vết sưng phồng đỏ ửng, cẩn thận chạm vào: “Rất đau hả? Anh thật tình, anh chỉ cần giữ chặt cô ta là được, sao nhất định phải đoạt lấy chứ, hại bản thân rồi nè.”

Cô không biết tính toán của Đỗ Nhược lúc đó, chỉ xem như ngoài ý muốn, Đỗ Hoàng nhìn ánh mắt lo lắng của cô bé, nhàn nhạt cười.

Đỗ Trình Trình vừa thấy về mặt cung chiều em gái vô điều kiện kia, thì trừng mắt liếc cậu một cái, chu môi nói: “Anh ngoan lắm, còn nhớ bụng com cho em, nhưng quên mang cho anh rồi.”

“Không sao, anh đi xuống xối thêm một chén nữa, lần sau đừng tùy hứng như vậy, vì người như vậy khiến bản thân nổi giận, sẽ khiến chính mình chịu thiệt đó, cô bé ngốc.”

Đỗ Trình Trình nhe răng.

Mặc dù cô hầm hừ, nhưng cô không phải người ngốc, trong đầu bắt đầu suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

Đối phương không làm gì, chỉ chảy vài giọt nước mắt đã khiến bản thân mình tức giận như vậy, để bản thân có cảm giác tức không nói nên lời, loại cảm giác đó tựa như là nếu mình nổi giận, thì mình chính là tùy hứng cô ý gây sự, loại cảm giác này có thể khiến người ta ghen đến nội thương.

Tĩnh tĩnh cô chính trực, không am hiểu cách tiếp xúc với người như thế nhất, ở trường học tiếp xúc với các bạn cũng khá thoải mái, cho dù là cô bé mạnh mẽ, nhưng tất cả đều thiện lương, hiểu ý người khác, có lúc ở cùng họ cô sẽ sinh ra cảm giác đại tỷ đang bảo vệ đàn em, chưa từng như hôm nay, rõ ràng rất muốn đánh người, nhưng vì người ta mức cạnh cho cô bé, có ý tốt, nổi giận không thể phát tiết, còn phải nói cảm ơn với cô ta, nếu không nói cảm ơn thì có vẻ bản thân không lễ phép không có giáo dục.

Chẳng lẽ vì cô ta khóc? Bản thân mình ghét con gái khóc ư? Không biết nữa, trong lớp cũng có bạn học nữ thích khóc, cô bé làm trưởng lớp, còn thường giúp họ ra mặt nói chuyện với các bé trai khi dễ các bạn ấy đấy.

Vì cô bé còn nhỏ, cho dù suy nghĩ, nhưng cũng nghĩ không đến, nói thẳng ra là, cô bé cảm nhận được ác ý của người đối diện, là người rất nhạy cảm, người nào có ác ý với bạn, sẽ rất dễ dàng phân biệt được, dĩ nhiên, không nói đến những người giỏi về khẩu xà tâm phạt.

Ngày thứ hai là ngày Đỗ Nhược chuyển trường nhập học.

Chuyển trường cũng không dễ dàng, trường Đỗ Trình Trình học có đến bốn hệ học, bao gồm cả nhà trẻ, tiểu học, sơ trung, trung học, vào trường học không chỉ cần thi viết, còn phải thông qua phỏng vấn mới được, đưa bé các nhà khác lấy việc thi đỗ trường này làm tự hào, mà trường học này của Đỗ Trình Trình, còn gọi là tiểu học quý tộc, chỉ cần có tiền, điều kiện nhập học có thể buông lỏng một chút.

Bên ngoài Đỗ Nhược là một cô bé mười tuổi, nhưng bên trong là cô gái hai mươi bốn tuổi, nên có ý nghĩ của chính mình.

Kiếp trước nếu nói cô ta có chỗ nào không bằng Đỗ Trình Trình, đó chính là học tập.

Chẳng biết tại sao, cô ta tự nhận mình không hề thua kém Đỗ Trình Trình về mọi mặt, duy chỉ có thành tích học tập, để cô ta không cách nào lừa mình dối người, sau đó cô ta dứt khoát bỏ qua việc học, chuyên vào âm mưu tính toán, nhưng chuyện này vẫn khiến đáy lòng cô ta có chút tự ti, hiện tại làm lại một đời, cô ta lập tức muốn đánh bại thứ mà cô am hiểu nhất, cướp đi toàn bộ kiêu ngạo của cô!

Đỗ Nhược nở nụ cười quyết thắng, buổi sáng lúc ăn cơm, cô ta đi đến trước mặt Đỗ Thành Nghĩa: “Ba, con muốn nhảy lớp, con muốn học chung cấp lớp với chị.”

Trên bàn mọi người đều kinh ngạc nhìn cô ta: “Nhảy lớp?” Đỗ Thành Nghĩa cũng kinh ngạc.

Nhưng ông đã từng xem qua bài thi của cô ta, tiểu học năm thứ tư rồi, số học còn có thể bị nộp giấy trắng, vậy mà dám nói với ông rằng muốn nhảy lớp?

Ông nhìn kỹ cô ta, rồi nói: “Qua bài thi của tiểu học Gia Luân rồi hãy nói!”

Đỗ Nhược cười ngọt ngào, xem như ông đồng ý, gương mặt đắc ý vừa lòng với những gì đã được dự liệu trước.

Một người trưởng thành hai mươi bốn tuổi, mặc dù kiếp trước không thi lên đại học, chỉ tốt nghiệp trung học, đối phó với bài thi nhảy lớp của một đứa học sinh tiểu học, còn không phải dễ như trở bàn tay? Cộng trừ nhân chia, ai mà không biết chứ!

Cô ta nghĩ xong, trước nhảy đến lớp Đỗ Trình Trình, khiến cô không thể tốt nghiệp, sau đó sẽ nhảy đến cấp lớp của anh Đỗ Hoàn, như vậy cô ta có thể ở cùng anh Đỗ Hoàn rồi.

Woa, nghĩ đến tương lai tốt đẹp đó, thật hoàn hảo làm sao!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Editor: Gà

Khi nhà trường nghe nói cô bé mười tuổi cười đến ngọt ngào đáng yêu này đến tham gia thi nhảy lớp, đều rất tò mò.

Tiểu học Gia Luân không phải không có học sinh nhảy lớp, trên thực tế anh của Đỗ Nhược, Đỗ Hoành đã nhảy lớp lên đến sơ trung, bây giờ đã là học sinh sơ nhị, sắp đến sơ tam, nhưng thành tích vẫn luôn đứng đầu bảng, tuy thành tích của cô chị Đỗ Trình Trình kém hơn Đỗ Hoành, nhưng so với đám trẻ cùng cấp thì lại nổi bật hơn, huống chi Đỗ Trình Trình đã phân tán quá nhiều sức lực cho những hoạt động xã hội, có thể duy trì thành tích này xem như rất thông minh rồi, không ngờ bây giờ có thêm một người đến muốn nhảy lớp, mới mười tuổi, nhà họ Đỗ này chuyên đào tạo ra thiên tài nha.

Mỗi một thầy cô giáo đều hứng thú đến quan sát, thậm chí một số thầy cô còn nghĩ, nếu thành tích đứa nhỏ này thật sự tốt, thì sẽ mang đến ban của mình, cô bé nhìn cũng khéo léo xinh xắn, nhưng có chút kiêu ngạo, vì người ta là thiên tài mà, luôn kiêu ngạo, hiểu rõ hiểu rõ.

Các thầy cô giáo mong đợi đưa bài thi nhập học cho Đỗ Nhược, phỏng vấn đã không cần rồi, còn nhỏ tuổi mà nhìn qua thành thực như một người lớn, chỉ cần qua thi viết thì có thể trực tiếp nhập học.

Đỗ Nhược tự đắc cầm lấy bài thi, hừ, chờ tôi thi xong, hù dọa các người giật mình, đến lúc đó tất cả mọi người đều biết tôi là thiên tài, mà Đỗ Trình Trình, chỉ là chị của thiên tài, về sau người nào thấy cô, đều sẽ không kêu Đỗ Trình Trình nữa, mà gọi là chị của Đỗ Nhược!

Nghĩ đến cảnh tượng đó, cô ta vui mừng không nịn được, kiếp trước cô ta đã chịu đựng đủ việc người khác kêu mình là em gái của Đỗ Trình Trình.

Hai thầy giáo kinh ngạc nhìn về mặt quái dị của cô gái nhỏ, sau khi cô ta nhận được bài thi, không cầm bút làm bài, cứ cười vui vẻ như thế, đề này rất đơn giản à? Đơn giản đến mức cô ta không thèm liếc mắt nhìn sao?

Gương mặt thầy giáo càng tò mò hơn, trong lòng càng thêm mong đợi đến lúc cô ta làm xong bài thi, đến lúc đó có thể mang đến phòng truyền đọc, có thể thu được một thiên tài rồi.

Đỗ Nhược ngây ngất nghĩ xong, bắt đầu làm bài.

Đầu tiên là bài thi ngữ văn:

Đề thứ nhất, dựa theo bài Ý tứ thiên không.

(1) ‘Thương tương hòa’ trong đó ‘thương’ chỉ (), ‘tương’ chỉ (), ‘hòa’ chỉ (). Bài văn này theo thứ tự do ()() và () ba câu chuyện xưa tạo nên.

Cái này đơn giản, thương chỉ liên kết, tương là hỗ trợ nhau, hòa..... Không phải là hòa hảo thì là gì? Chẳng lẽ là một người? Ặc, đề kiểu gì vậy? Không nghĩ ra! Ba chuyện xưa này, ‘Thương tương hòa’ không phải là ‘thương tương hòa’ sao? Tại sao lại biến thành ba câu chuyện xưa rồi?

Đề thứ hai, dùng ‘——’ để gạch dưới từ sai lỗi chính tả, sau đó sửa lại trong ().

Tự tác tự thụ () bách bất cấp đãi () thiên quân nhất phát () nhất ngôn cửu đỉnh () toàn thần quán chú () âm mưu quỷ kế () [1]

[1] những cái này chủ yếu đều là thành ngữ bên Trung, nhưng trong đó có một số thành ngữ viết sai Hán tự, mình đã cố gắng dịch ra Hán Việt luôn, ôi đến khổ với cái bài thi này.

Đỗ Nhược: chị đây có thể dùng điện thoại không?

Đề thứ ba, lựa chọn: Tìm ra đề không có lỗi sai: A: Vì nhân dân phục vụ B: Hậu đức tài vật C: Tự cường bất hấp D: Trần quán hấp.

Đề thứ tư, suy đoán, so sánh câu, gạch bỏ câu sai.

(1), 《 Trường Chinh 》《 Xuân Dạ Hi Vũ 》《 Văn Quan Quân Thu Hà Nam Hà Bắc 》 đều là thơ luật.

(2), 《 Mâu Dư Thuần 》《 Trịnh Nhân Mãi Lý 》《 Quan Duẩn Từ Giáo Xạ 》 đều là ngụ ngôn.

(3), Bychkov, Liệt Tân, Lev Tolstoi, đều là tác giả người Nga.

(4), Đọc thơ 《 Trường Chinh 》, tôi đã nghĩ đến chuyện xưa rung động lòng người trong Trường Chinh, đó chính là《 Phong Bi 》《 Phi Đoạt Lô Định Kiều 》《 Tiểu Hồng Quân quật cường 》.

Đỗ Nhược:..... Sụp đổ, đây rốt cuộc là cái gì? Nó thì thật sự không làm được oa!!!!

Bài thi số học:

1, Dựa vào từ thanh hãy trả lời biểu thức của phép nhân số học, đinh đinh đinh, đinh đinh đinh () a, a, a, a () ô ô ô, ô ô ô ()

2, Biết rằng một con gấu ngã từ độ cao 20 mét xuống cần 2 giây, hỏi: Nó có màu gì?

Đỗ Nhược nhìn đến đây thì đã hoàn toàn sụp đổ, hai con mắt xoay vòng vòng như hai khoanh nhang muỗi, cái này với màu sắc có liên quan à?

Gân xanh trên trán cô ta muốn nứt ra, đầu đầy mồ hôi, trong lòng có loại kích động muốn đem thầy giáo trước ~ cưỡng ~ sau ~ giết ~ lại ~ cưỡng ~ lại ~ giết!

"Thầy ơi!" Cô ta đè nội tâm đang luống cuống xuống, yếu ớt giọng nói: "Đề này sai rồi ạ!"

"Sai ở đâu?" Thầy giáo kinh ngạc đi đến.

"Ở đây, ở đây nên hỏi cân nặng chứ? Sao lại hỏi màu sắc? Màu sắc là sao ạ?" Cô ta nhướn mày nhìn thầy giáo, từ đáy lòng luôn xem thường những giáo viên tiểu học này, ngay cả ra đề cũng sai, dạy hư học sinh.

Thầy giáo: "Đề không sai đâu, đúng là hỏi màu sắc."

Cuối cùng, cô ta tìm hết cả cái bài thi, cuối cùng tìm được một đề biết làm: 986F, 875E, 764D, 653C, ____, 431A, hỏi: Chỗ trống nên điền bao nhiêu?

Cô ta kích động viết đáp án vào: 542B!

Làm xong hai tờ giấy thi, cả người cô ta không hề ổn, sắc mặt đen như đáy nồi, vừa khó chịu, vừa xấu hổ, cô ta hoài nghi có phải thầy giáo bị Đỗ Trình Trình mua chuộc rồi không, cố ý để cô ta không qua, mới ra đề khó như vậy.

Đề này dành cho học sinh tiểu học sao? Rõ ràng chính là đề dành cho học sinh cao trung đó có biết không? Bản thân cô ta đã là học sinh cao trung mà còn không làm được, đây chắc chắn chính là đề thi đại học!

Ở Gia Luân bao gồm cả tiểu học, trung học và cao trung, mặc dù trường học độc lập, nhưng đều có chung một giáo khu, gần tới tài xế đến đón, ba người cùng nhau trở về nhà, cả khuôn mặt Đỗ Nhược cực kỳ thối.

Đỗ Trình Trình mặc kệ cô ta, ngược lại Đỗ Hoàng, dịu dàng cười nói: "Tiểu Nhược mới mười tuổi mà đã là học sinh lớp sáu, thật lợi hại!"

Đỗ Nhược xoắn ngón tay: "..... Em nghĩ, vẫn không nên học cùng lớp với chị, nếu không người khác sẽ so sánh em với chị....." Cô ta hoảng sợ nhìn Đỗ Trình Trình, đáng về em vì nghĩ cho chị: "Cho nên em quyết định, thôi cứ ở lại lớp bốn, đợi sang năm tính tiếp."

Chờ tôi học được nửa năm, học hết toàn bộ đề tiểu học, sau đó tôi sẽ lại nhảy đến lớp sáu chơi chết chị, tôi học lớp bốn cũng đủ để giết chết chị rồi!

Đỗ Trình Trình nghe xong kinh thường cười lạnh: "Thi không đậu thì cứ nói thẳng, cái gì cũng đổ cho tôi, nhận không nổi đâu!"

Bây giờ Đỗ Thành Nghĩa không có ở đây, nên cô bé lười phải ôn hòa với cô ta, vừa rồi Đỗ Nhược nói như thế, tựa như cô ta không nhảy lớp là vì cô, để cô ta học lớp bốn, để người khác tưởng rằng cô bé khi dễ cô ta, không cho cô ta nhảy lớp đấy.

Vốn chỉ là chuyện nhỏ, Đỗ Trình Trình rất nhanh đã quên mất, không thêm quan tâm cô ta, cũng không khi dễ cô ta, chỉ coi cô ta như một người qua đường.

Sau khi Đỗ Nhược thi rớt, các thầy cô giáo rất giật mình, còn Đỗ Thành Nghĩa tỏ vẻ chuyện này trong dự liệu, thành tích học tập của đứa con gái này, đừng nói nhảy lớp, ngay cả đề cô ta tiếp tục học lớp bốn, đều khiến ông lo lắng sẽ thi không đậu.

May mắn, Đỗ Thành Nghĩa dư tiền, tiểu học Gia Luân là tiểu học đắt tiền của giới quý tộc, rớt bài thi lớp sáu cũng bình thường thôi, đậu vào lớp bốn là được rồi.

Vì lần thi này thật sự rất buồn cười, các giáo viên bí mật truyền tai nhau, biến chuyện này thành sự kiện bát quái, đặc biệt Đỗ Nhược còn có hai người anh và chị ưu tú như vậy thì chuyện của cô ta có vẻ khá buồn cười, nhưng các giáo viên cũng không nhiều lời, dù sao có anh và chị giỏi như thế, nên cô bé này cảm thấy áp lực lớn, muốn cố gắng chứng minh bản thân cũng là chuyện thường thấy.

Tuy nhiên, chuyện này bị học sinh đưa bài tập nghe được, học sinh tiểu học đều khá vô tâm, sau khi nghe được thì trở về cười nhạo Đỗ Nhược.

Nhưng Đỗ Nhược là ai? Cô ta không phải một nha đầu mười tuổi thật sự, cô ta đã hai mươi bốn tuổi, từ nhỏ đã chơi tâm cơ đến lớn, xoay đám con nít chưa dứt sữa này không phải dễ như trở bàn tay sao? Tùy tiện giả vờ đáng thương nói vài câu là vì Đỗ Trình Trình nên không nhảy lớp, khiến mấy bạn nhỏ ngây thơ tin rằng cô ta là cô nhóc đáng thương bị chị gái ác độc ức hiếp, không thể nhảy lớp, vì Đỗ Trình Trình học lớp sáu, cô ta còn nhỏ mà có thể nhảy lên tới đó, nên Đỗ Trình Trình ghen tỵ với cô ta.

"Thật không ngờ chị ấy là người như vậy!"

"Quá đáng, uống công tở thích chị ấy như thế, năm ngoài còn là người chủ trì vào ngày quốc tế thiếu nhi nữa đấy!"

"Còn là học sinh ba tốt nữa chứ, chị ta hoàn toàn không xứng đáng, chúng ta đi nói với thầy, để thầy biết bộ mặt thật của chị ta!"

Đỗ Trình Trình không chỉ là lớp trưởng, còn là MC của trường tiểu học, người chủ trì, mỗi buổi sáng và buổi chiều tan học, giọng nói dễ nghe của cô bé sẽ vang vọng trong sân trường, đôi khi đọc thơ, có lúc đọc bản thảo của vài phóng viên nhỏ, nói một số chuyện lý thú trong sân trường, hoặc các hoạt động của trường.

Tóm lại, ở ngôi trường này cô bé chính là một nhân vật phong vân.

Nhưng không ngờ nhân vật phong vân như bông hoa nhỏ mọc trên núi cao lại có lòng dạ hẹp hòi nhỏ mọn như vậy, điều này khiến nhiều bạn nhỏ đã từng hâm mộ cô bé trở nên vô cùng thất vọng và tức giận.

Những lời này chỉ được truyền nhau ở năm lớp bốn, còn ở lớp sáu, tiểu nữ vương cả ngày bận rộn bây giờ vẫn chưa biết chuyện này, cho đến khi một phóng viên nhỏ lớp bốn viết một lá thư khiển trách đưa đến phòng phát thanh, bọn họ thật sự không muốn nhiều người biết chuyện này, chỉ gửi riêng cho Đỗ Trình Trình, cảnh cáo cô bé, không được hẹp hòi như vậy nữa.

Phòng phát thanh trừ Đỗ Trình Trình ra, còn có ba MC, một lớp sáu, hai lớp năm, bốn người trong đó, lấy Đỗ Trình Trình làm chủ, một nam sinh lớp năm khác là MC, còn hai bạn kia đều chịu trách nhiệm chỉnh sửa bài viết do phóng viên gửi đến, thỉnh thoảng khi Đỗ Trình Trình và nam sinh MC bận rộn, hai người này sẽ làm chủ.

Trường học có rất nhiều khen thưởng, trong đó cực kỳ có phân lượng, không phải bằng khen học sinh ba tốt được phát mỗi học kỳ, mà là bằng khen học sinh ba tốt và cán bộ ưu tú được phát mỗi năm.

Cái trước rất nhiều người có thể đạt được, nhưng cái sau chỉ xét vài người, cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Bắt đầu từ năm lớp ba, Đỗ Trình Trình đều đạt được bằng khen học sinh ba tốt, đến lớp năm thì bắt đầu có thể nhận được bằng khen cán bộ ưu tú.

Cô bé không chỉ có thành tích tốt, còn tích cực tham gia các loại hoạt động mà trường học tổ chức, các cuộc thi, chỉ cần cô bé tham gia, hoàn toàn có thể cầm được giải thưởng. Cô bé thật sự quá chói mắt, như một đám lửa, không có ai có thể xem thường cô, nhưng điều này không có nghĩa, không có người ghen tỵ với cô bé, đặc biệt học sinh ba tốt đối với cô bé thì gần, nhưng có người cảm giác nó cách bọn chúng thật xa.

Đôi khi cơ hội đến, ngay cả người lớn đều không cưỡng lại được lợi ích hấp dẫn của nó, huống chi chỉ là những đứa trẻ mười hai mười ba tuổi chứ?

Vì vậy, khi một bạn học chỉnh sửa những bài viết phóng viên gửi đến thì phát hiện ra bài khiển trách Đỗ Trình Trình ích kỷ ác độc phẩm hạnh có vấn đề, không xứng làm học sinh ba tốt thì trái tim của bạn học sinh kia đột nhiên nhảy lỡ một nhịp, nắm chặt bài viết, mồ hôi đã thấm đầy lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Editor: Gà

"Mộng Đình, sao thế?" Đỗ Trình Trình đi đến lên tiếng chào Hồ Mộng Đình.

Hồ Mộng Đình hít sâu một hơi, ánh mắt hoang mang nhìn cô bé.

Đỗ Trình Trình có chút không hiểu, sau đó cười trừ nói: "Có phải làm chuyện gì xấu sau lưng tớ không? Về mặt chốt dạ kia, thành thật khai báo mau!"

"Không có, không có gì, cậu đừng nói lung tung!" Ánh mắt Hồ Mộng Đình tránh né, giọng nói có chút tức giận.

Cô ta nắm thật chặt bài viết trong tay, vò lại thành một nhúm.

"Cậu nắm gì vậy! Căng thẳng như thế? Tớ đến muộn, bắt đầu phát thanh đi, bản thảo đã được chỉnh sửa rồi đúng không?" Đỗ Trình Trình đi đến chỗ thiết bị phát thanh, mở chương trình phát thanh, đeo headset vào tai.

"Xong rồi, xong rồi." Hồ Mộng Đình thấy cô bé quay lưng đi, khẽ thở dài một hơi, lặng lẽ cất bài viết kia vào túi.

Không biết vì sao cô ta cảm thấy chốt dạ, rõ ràng bài viết này do một phóng viên nhỏ gửi đến, bọn họ có quyền thông báo, nhưng khiến cô ta lo lắng và bất an, tựa như gặp được một sự hấp dẫn cực lớn, sutucuoiga di@en*dyan(lee^qu.donnn dường như ma quỷ trong cơ thể đã thức tỉnh, kêu to bên tai cô ta không ngừng "Đây là một cơ hội! Đây là một cơ hội! Do phẩm hạnh của Đỗ Trình Trình không tốt, cô tự làm tự chịu, không trách mình được!"

"Sững sờ gì vậy, bài viết đã chỉnh sửa đâu?" Đỗ Trình Trình nhìn cô ta một lát, thấy rõ vẻ mặt cô ta: "Thẳng thắn được khoan hồng kháng cự sẽ bị nghiêm trị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hồ Mộng Đình phản ứng lại, bình thường rất ít khi cô ta nổi giận nhưng giờ đây cô ta nhướn mày, cả giận nói: "Nếu cậu không làm việc trái lương tâm, ai dám làm gì cậu chứ?"

Đỗ Trình Trình vốn chỉ nói đùa, không ngờ cô ta phản ứng mãnh liệt như vậy, trong mắt có chút hoài nghi, nhưng vẫn thoải mái cười: "Được rồi, chỉ đùa với cậu thôi, đưa bài viết cho tớ đi."

Hồ Mộng Đình thở phì phì quăng bài đến chỗ Đỗ Trình Trình: "Tớ đi toilet!" Về mặt hốt hoảng chạy ra khỏi phòng phát thanh.

"Đi thì đi đi, trốn gì chứ?"

Hồ Mộng Đình dựa lưng vào cửa phòng rửa tay, trái tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi trong lồng ngực, một lúc sau, cô ta lấy lại dũng khí móc tờ giấy trong túi áo ra, rồi mở nó.

Nhìn lại nội dung của bài viết, nhịp tim cô ta không ngừng đập rộn lên, trong đầu ong ong một mảnh, giờ khắc này ánh mắt và trí óc của cô ta trừ bài viết này ra thì không còn thứ gì khác, cô ta căng thẳng đến nỗi không thể suy nghĩ được, tựa như bị ma quỷ khống chế.

Cô ta không ngừng tự nói với bản thân, do Đỗ Trình Trình ác giả ác báo, nhưng lại cảm thấy xấu hổ và hoảng sợ.

Đỗ Trình Trình cảm thấy hôm nay Hồ Mộng Đình rất không đúng, hình như rất sợ cô bé, rất dễ dàng tức giận.

Thế chế chia lớp của trường học Gia Luân có chút đặc biệt, chia theo thành tích sắp xếp từ cao xuống thấp, top 30 ở ban A, phía sau phân thành ban B, ban C, ban D, ban E, ở đây là trường tiểu học, trừ ban A ra, thành tích của những ban khác đều rất lộn xộn, không được sắp xếp cao thấp, Đỗ Trình Trình chính là ở ban A, còn Hồ Mộng Đình thuộc về các cấp lớp khác.

Thành tích của Hồ Mộng Đình không thể so với Đỗ Trình Trình được, nhưng rất xinh đẹp, đồng thời là một thành phần văn nghệ, thanh âm cũng rất êm tai, được trường học lựa chọn trở thành MC.

Hằng năm trường học xét thưởng học sinh ba tốt và cán bộ ưu tú không hẳn đánh giá dựa theo thành tích học tập, học giỏi là một chuyện, mặt khác xét biểu hiện ở những lĩnh vực khác, thi đua lấy thưởng, thi văn nghệ lấy thưởng, viết văn đăng trên các tạp chí hoặc sách báo nhi đồng, tham gia giải thi đấu trên TV đạt được thứ hạng, nhà trường sẽ tổng hợp lại những điểm nổi trội nhất, rồi sau đó đánh giá.

Những mặt khác Hồ Mộng Đình đều không kém, duy chỉ thành tích học tập có hơi thiếu sót một chút, khiến mỗi năm học sinh ba tốt luôn bỏ qua cô ta.

Danh sách học sinh ba tốt chỉ có một, nhưng đến mấy chục học sinh ở những trường khác tranh đoạt, trường bọn họ chiếm danh sách vô cùng ít, cô ta và Đỗ Trình Trình học cùng cấp lớp, nếu như..... Nếu như..... Cô ta cảm thấy có chút khổ sở, cô ta biết đây là một cơ hội, đồng thời cũng biết, hành động như vậy không tốt, hơn nữa..... Hơn nữa Đỗ Trình Trình còn là bạn của cô ta.

Nhưng Đỗ Trình Trình làm bạn với tất cả mọi người, cô bé tựa như ánh mặt trời, sáng sủa hoạt bát, đối tốt với mọi người, không riêng gì bạn của mình, cô lẽ bản thân không quan trọng mấy với cô bé đâu, chỉ là một người bạn bình thường mà thôi.

Cô ta cố gắng thuyết phục bản thân, đã bị chính mình thuyết phục xong, cô ta biết trong lòng mình khát vọng điều gì, cho dù đã hạ quyết tâm, những vẫn cảm thấy lo lắng.

Cô ta rồi rầm nằm sấp trên lan can hành lang nhìn về phương xa, trong lòng hỗn loạn.

Đỗ Nhược biết nếu bài viết đó phát tán ra ngoài nhất định sẽ có người thấy, mà người chú ý đến bài viết sẽ nổi lên tâm tư xấu, người đó chỉ có một, chính là Hồ Mộng Đình có quan hệ cạnh tranh với Đỗ Trình Trình, muốn biết chuyện này vô cùng đơn giản, chỉ cần dùng ánh mắt và giọng điệu sùng bái hỏi phóng viên nhỏ của lớp cô ta một chút, thì có thể hỏi rõ tình hình của phòng phát thanh, huống chi bây giờ giống hệt kiếp trước, không hề thay đổi.

Cô ta chậm rãi đi đến bên cạnh Hồ Mộng Đình, cũng tựa vào lan can hành lang: "Xin chào, chị là Hồ Mộng Đình phải không?"

"Đúng vậy, em là?" Hồ Mộng Đình lễ phép mỉm cười nhìn về phía cô gái kia, thái độ vô cùng lịch sự.

Cô ta và Đỗ Trình Trình thường tham gia và chủ trì các buổi biểu diễn văn nghệ của trường học, đều là thần tượng của trường học này, rất nhiều người biết và thích các cô, cho nên luôn chú ý hình tượng của mình.

Tính tình cô ta không nhiệt tình như lửa giống Đỗ Trình Trình, nhưng lại mang một khí chất đặc biệt, điềm tĩnh hướng nội.

"Em tên Đỗ Nhược, là em của chị Đỗ Trình Trình, là học sinh mới chuyển đến, em nghe chị em nói về chị, nhưng em cảm thấy chị không giống như những gì chị ấy đã nói!" Trên mặt cô ta nở nụ cười ngây thơ hiếu kỳ: "Rõ ràng chị vừa đẹp vừa dịu dàng!"

"Đỗ Trình Trình nói về chị ư?" Hồ Mộng Đình tò mò hỏi: "Bạn ấy nói gì?"

Đỗ Nhược lắc đầu: "Em không thể nói xấu sau lưng chị ấy, chị ấy sẽ nổi giận." Nói xong cô ta lộ ra sợ hãi: "Không được, em không thể nói. Nói xong chị sẽ tức giận đó, nếu đề chị em biết, em sẽ bị đuổi ra ngoài!"

"Cuối cùng bạn ấy đã nói gì? Không phải bạn ấy nói xấu chị chứ?" Hồ Mộng Đình nóng nảy: "Không sao, em cứ nói ra, chị bảo đảm sẽ không tiết lộ, sẽ không nói cho chị em biết."

Thái độ Đỗ Nhược càng sợ hãi, cô ta kiên quyết lắc đầu: "Chị đừng hỏi, chị em không hề nói chị vừa xấu xí vừa hẹp hòi đâu! Nguy rồi!" Cô ta che miệng, hoảng sợ nhìn Hồ Mộng Đình, sắp khóc lên: "Em...em không phải cố ý, chị...chị đừng nói cho chị em biết!"

"Bạn ấy thật sự nói như vậy?" Đang muốn hỏi kỹ, Đỗ Nhược đã sợ hãi quay người bỏ chạy, thùng thùng thùng chạy từ cầu thang xuống lầu.

Hồ Mộng Đình tức giận cắn răng: "Đỗ Trình Trình, cậu dám nói xấu sau lưng tôi, uống công tôi còn cảm thấy áy náy với cậu!"

Cô ta không phải người hoạt bát thăng tiến, chuyện gì cũng để trong lòng. Đỗ Trình Trình nhìn ra hình như tâm trạng cô ta không tốt, cũng không hỏi cô ta, móc một thanh chocolate từ trong túi ra đưa cho cô ta.

Nếu bình thường, Hồ Mộng Đình chắc chắn sẽ nhận, không ngờ hôm nay cô ta không chỉ không nhận, còn nói xéo Đỗ Trình Trình: "Ai muốn chocolate của cậu?" Đồ dối trá!

"Không cần thì thôi, sao tự nhiên cậu lại nổi giận với tớ?" Đỗ Trình Trình chau mày, trong lòng có chút không thoải mái, nghĩ đến có lẽ hôm nay cô ta có chuyện gì đó, tâm trạng không tốt, mặc dù không vui, nhưng không để trong lòng, thời gian vừa đến, thì trở về lớp tiếp tục học.

Gần tới tan học, tất cả các bạn học đi ra, sau giờ học Đỗ Nhược đi đến khu lớp sáu, thấy Đỗ Trình Trình ra ngoài, nở nụ cười nhiệt tình ngay thơ chạy đến, sùng bái nhìn cô: "Chị ra rồi! Hôm nay em nghe được giọng chị trên đài phát thanh, chị thật lợi hại!"

Đỗ Trình Trình nhú mày, nghi ngờ nhìn cô ta: "Cô đến đây làm gì?"

"Đến chờ chị về cùng, chắc chị rất vui phải không?" Nụ cười của cô ta ngay thơ ngọt ngào, Đỗ Trình Trình cảm thấy lòng tơ động, không biết cô ta bị trúng phải gió gì rồi.

Nhưng đang ở bên ngoài, đặc biệt trước mặt người ngoài, cô bé không muốn để người khác biết bọn họ có mâu thuẫn, nên về mặt nhàn nhạt, không trả lời.

Về mặt Đỗ Nhược chợt biến đổi, nụ cười vốn ngọt ngào ngay thơ đột nhiên âm trầm, có chút cẩn thận nhìn cô bé: "Em...em chỉ muốn về cùng chị, chị đừng tức giận được không?"

Đỗ Trình Trình bị cô ta làm cho vô cùng chán ngán, cô ta không phải diễn viên, còn nhỏ tuổi mà đã học được vẻ giả tạo chị em thân thiết trước mặt người ngoài, hừ lạnh một tiếng không để ý đến cô ta, trực tiếp rời đi.

Đỗ Nhược đau lòng uly khuất nhìn bóng lưng Đỗ Trình Trình, nước mắt im lặng rơi xuống.

Lúc này một thiếu niên kiêu căng đi đến: "Em là em của Đỗ Trình Trình à?"

Đỗ Nhược vừa nhìn, Phùng Gia Thụ, kiếp trước là người theo đuổi Đỗ Trình Trình, hừ, đời này cậu ta mới mười ba tuổi, chắc vẫn chưa thích chị đâu nhỉ? Tôi lập tức thừa dịp cậu ta còn chưa thích chị, sẽ phá hỏng hình tượng của chị trong lòng cậu ta không còn một mống, nghĩ đến gia đình Phùng Gia Thụ, hơn nữa tương lai sẽ là một thiếu niên nhà giàu đẹp trai, khiến một người đẹp trai như vậy quỳ dưới váy thạch lưu của mình cũng không tồi, cướp đoạt hết tất cả những người thích Đỗ Trình Trình, đến lúc đó nhìn xem chị còn gì nữa không. editedbysutucuoigadinendian.loqjdJon

Nghĩ đến đây, cô ta yếu ớt gật đầu, nước mắt trong suốt theo động tác của cô ta rơi xuống đất, nhìn qua rất đầm đìa đáng yêu.

Cô ta giấu đầu hở đuôi nói: "Chị..... Chị không có khi dễ em đâu....."

"Tôi đương nhiên biết cậu ấy không khi dễ cô!" Phùng Gia Thụ thấy nước mắt cô ta thì chán ghét nhú mày: "Không phải Đỗ Trình Trình chỉ có một thằng anh ăn xin sao? Sao bây giờ lại lì thêm một đứa em gái ăn mày nữa rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: Gà

Đời này Đỗ Nhược ghét nhất là người ta nói về xuất thân của cô ta, chỗ sâu nhất trong đáy lòng cô ta đã mọc lên một cây gai, là nơi cô ta tự ti nhất, Phùng Gia Thụ vừa đụng trúng huyệt sống của cô ta, trong lòng cô ta hận ý như sóng ngầm cuộn đến, ánh mắt khi dễ khinh thường của Phùng Gia Thụ kiếp trước tựa như kim châm đâm vào trái tim cô ta, khiến cô ta hận không thể chẻ người trước mặt này ra thành trăm mảnh.

Trong lòng cô ta xuất hiện một tên tiểu nhân, ở nơi người khác không thấy, cầm một cây đao bén nhọn, trong bóng tối, nhấn người trước mặt này xuống đất, chém đến máu tươi bắn tung toé.

Cô ta chỉ nghĩ về tình huống đó chốc lát, để đáy lòng cô ta vui sướng như được hút độc, thoải mái thờ dài.

Cô ta mở mắt ra, ánh sáng còn sót lại nơi đáy mắt vẫn chưa kịp rút đi.

Phùng Gia Thụ nhìn cô ta, cảm thấy cô ta giống như bị bệnh thần kinh, khiến lòng cậu ta sợ hãi.

Cậu ta có cảm giác trong nhà họ Đỗ trừ Đỗ Trình Trình ra, thì không còn ai bình thường, đều bị bệnh thần kinh hết rồi, Đỗ Hoành như vậy, Đỗ Nhược cũng thế, mỗi người đều trong ngoài không giống nhau, khiến người ta chán ghét. sutucuoigadi@en*dyan(lee^qu.donnn)

Cậu ta đề xuống cảm giác tựa như bị ác linh nhìn chăm chú vào, giả vờ như không có gì, ngẩng đầu, héch mắt lên rồi đi.

Lúc cậu ta xuống lầu, Đỗ Nhược nhìn cậu ta, đột nhiên xuất hiện kích động muốn đẩy cậu ta xuống lầu.

Nhưng ở đây rất nhiều người, cô ta không thể làm vậy.

Cô ta nhắm mắt lại, cố gắng đè hận ý trong lòng xuống.

Cô ta hoàn toàn không biết, các học sinh khác đi ngang qua thấy biểu hiện trên mặt của cô ta thì cũng mau chóng chạy mất, cảm thấy cô ta giống như bị quỷ ám không được bình thường.

Cũng may không nhiều người chú ý cô ta lắm.

Phùng Gia Thụ đuổi theo Đỗ Trình Trình đi song song bên cạnh cô, hai tay để sau gáy, mắt tựa như mọc trên đầu, khiến người ta nhìn vào muốn đánh.

Thấy Đỗ Trình Trình không nhìn cậu ta, cậu ta không giả vờ được nữa, ho khan, hỏi: "Này! Vừa rồi người xấu xí kia là em gái của cậu sao?" Cậu ta nhỏ giọng nói thêm một câu: "Không ngờ nhìn càng khó coi hơn cậu!"

Đỗ Trình Trình nghe xong trong lòng bức bối, xoay đầu nhìn cậu ta, tức giận nói: "Chỉ có cậu đẹp mắt thôi được chưa? Cậu nhìn cũng không khác cây hoa mào gà lắm đâu!"

Nghe vậy Phùng Gia Thụ không chỉ không tức giận, trên mặt ngược lại nở nụ cười sáng lạn, nhưng cố nhịn, cố ý nói: "Cắt ~ cây hoa mào đầu đẹp bằng tó!" Cười cười, mặt lập tức đỏ lên, vẻ mặt đắc ý như đại gia kiêu ngạo, chỉ còn thiếu chưa cất tiếng hát thôi.

Đỗ Trình Trình liếc cậu ta, thấy Đỗ Hoành đang đứng đợi cô ở cửa, cô vội vàng chạy tới: "Anh!"

Phùng Gia Thụ thấy Đỗ Hoành thì sắc mặt lập tức trầm xuống, cực kỳ khó chịu vì một tiếng, nhưng nhìn Đỗ Hoành, tựa như kiêng kỵ gì, mặt đen lại không nói điều gì nữa.

Đỗ Hoành khẽ mỉm cười gật đầu với cậu ta, ánh mặt trời hoàng hôn màu cam chiếu vào cậu, tựa như một soái ca bước ra từ truyện manga [1], yên tĩnh tốt đẹp.

[1] manga: truyện tranh Nhật Bản

Cậu nhìn Đỗ Trình Trình, cảm thấy cặp cô: "Hôm nay lên lớp có mệt không?" Sau đó cầm ống hút vào sữa chua đưa cho cô: "Uống một chút, đói bụng thì về nhà ăn cơm thêm."

Phùng Gia Thụ bên cạnh tức giận nói: "Đỗ Trình Trình, cậu đã lớn như thế, người to như vậy rồi, cặp cũng đưa cho cậu ta cầm, có biết xấu hổ không?"

Đỗ Trình Trình và Đỗ Hoành đồng thời nói: "Tôi là anh của cô ấy." "Anh ấy là anh trai tôi!"

Từ nhỏ Đỗ Hoành đã như vậy, đã dưỡng thành thói quen cho cô, dường như từng li từng tí hòa nhập vào cuộc sống của cô, giúp cô làm từng việc nhỏ, không để cô cầm nửa miếng bánh, có lẽ từ nhỏ đã như vậy, khiến cô không phát hiện được chỗ nào không đúng.

Phùng Gia Thụ bị ghen sắc mặt trở nên đen như đáy nồi, hàm hừ nói: "Đỗ Trình Trình tôi khinh thường cậu!"

Đỗ Trình Trình im lặng, không hề quan tâm nói: "Cậu vẫn luôn xem thường tôi mà."

Từ nhỏ đến lớn Phùng Gia Thụ chưa từng đánh bại được hai anh em nhà này, khinh thường hừ một tiếng xoay người rồi đi.

Dưới trời chiều một màn này như hai cây gai sắc đâm vào đôi mắt Đỗ Nhược, trong lòng như có móng vuốt thép khảm vào máu thịt, hung hăng xé nát, máu thịt văng tán loạn, đau đến mức trái tim cô ta run rẩy.

Trên mặt cô ta vẫn nở nụ cười ngây thơ, bỗng nhiên chạy lên trước, đoạt lấy sữa chua trong tay Đỗ Hoành, vui vẻ cười nói: "Anh, cái này cho em sao? Cảm ơn anh, em vừa lúc khát!"

Nói xong môi dùng sức khẽ hút, sữa tươi màu trắng dính một chút ở khóe môi cô ta, cô ta cười híp mắt đưa lưỡi ra, hoạt bát liếm sữa ở khóe môi, thoải mái như con mèo con.

Mắt Đỗ Hoành khẽ híp, không khí chợt lạnh: "Cái này cho Trình Trình." Tiếp đó cậu cười ôn hòa nói: "Nếu em khát, về nhà sẽ có, kêu bà vú cho."

Đỗ Nhược khiêu khích nhìn Đỗ Trình Trình, nhưng thoáng cái rồi biến mất, ngây ngô cười làm nũng: "Vậy làm sao bây giờ? Bị em uống rồi này? Chị thật xin lỗi, chỉ một hộp sữa chua thôi, nhất định chị sẽ không giận em đúng không?" Nói được một nửa, nụ cười trên mặt đã chuyển thành đáng thương lây

lòng và lo lắng.

Đỗ Trình Trình không thích cô em này, nhưng cô còn chưa nhỏ mọn đến mức so đo với cô ta chỉ vì một hộp sữa, huống chi giờ tan học vẫn đang đứng ở cổng trường.

Cô mặc kệ cô ta, xoay người lên xe: "Đi thôi."

Đỗ Nhược ở phía sau cười híp mắt, uống sữa chua trong tay, tựa như đó là thức uống ngon nhất trên đời này.

Đỗ Trình Trình, tôi sẽ cướp tất cả mọi thứ của chị, giống như sữa chua hôm nay vậy, từng cái, từng cái, toàn bộ đều cướp hết!

Cô ta cầm cặp, chạy đến chỗ Đỗ Hoành đặt vào tay cậu: "Anh, cặp nặng quá, anh xách giúp em nha!"

Đỗ Hoành hơi nghiêng người, không thèm nhìn cái cặp đã rơi xuống đất, âm thanh nhạt nhẽo: "Tự em xách đi."

Đỗ Nhược bĩu môi, vẻ mặt ngầy thơ, những ánh mắt đã lạnh đi, làm nũng nói: "Không được, anh xách giúp em đi, anh giúp chị sao không chịu giúp em!"

Đỗ Hoành không để ý đến cô ta, trực tiếp ngồi vào xe.

Đỗ Nhược chạy đến cửa xe, Đỗ Hoành đã đóng cửa lại, Đỗ Nhược đứng ngoài xe nhìn cửa sổ thủy tinh màu xám tro, trong mắt đen tối không rõ, cười lạnh, cầm cặp ngồi phía trước.

Cô ta nhìn Đỗ Trình Trình qua kính chiếu hậu, cô nhắm mắt lại, nghỉ ngơi, mặt vẫn còn nét ngầy thơ của trẻ con, an tĩnh ngồi ở đó, tạo cho người khác có cảm giác chói lọi như ánh bình minh, tràn đầy sức sống thanh xuân, tựa như một người có sinh mệnh mạnh mẽ không bao giờ tắt.

Cô ta quay kiếng xe xuống, nhìn bản thân qua kính chiếu hậu ngoài cửa xe, mới mười tuổi, nhưng đáy mắt lạnh lẽo như bò ra từ Địa ngục.

Bên môi cô ta không kiềm được cười lạnh, cô ta chính xác bò ra từ Địa ngục, bò ra ngoài báo thù, Đỗ Trình Trình, ban đầu chị nhốt tôi trong phòng tối như Địa ngục cùng với lũ cầm thú kia hai tháng như thế nào, tôi sẽ hỏi đáp lại chị gấp đôi như thế đấy, để chị ném được tư vị bị người khác cướp đi mọi thứ.

Cô ta im lặng nở nụ cười, vẻ mặt điên cuồng.

Tài xế không nhìn được liếc mắt nhìn cô gái nhỏ bên cạnh đang nở nụ cười lạnh như chỗ không người, yên lặng chỉnh nhiệt độ cao hơn.

Đỗ Trình Trình về đến nhà nghỉ ngơi chốc lát, đi vào toilet, Đỗ Hoành đi theo vào.

Đỗ Nhược đứng bên ngoài hồi lâu, nghe tiếng nước chảy bên trong, nghĩ rằng bên trong đang 'tắm uyên ương', oán hận cào tường, cuối cùng vẫn không nhìn được đầy cửa theo vào.

Đến khi nhìn thấy tình cảnh bên trong, cô ta bỗng chốc sững sờ.

Đỗ Trình Trình đang nằm trên ghế da, Đỗ Hoành nhẹ nhàng giúp cô gội đầu, Đỗ Hoành nâng sợi tóc đen lòng bàn tay, lúc cô ta đi vào, cậu đang nâng niu, động tác kia tựa như trong tay cậu không phải tóc, mà là trân bảo.

Tình cảnh này khiến tâm tình cô ta đột nhiên khá hơn.

Cô ta nghĩ đời trước, Đỗ Hoành đối xử với Đỗ Trình Trình, che chở cô gió thổi không lọt, chỉ thiếu chút cơm cho cô ăn thôi, nuôi mười ngón tay cô không dính nước, đôi tay kia trừ viết chữ đánh đàn ra, đoán chừng chuyện phức tạp nhất mà cô làm chính là mặc quần áo, cả dây giày đều do Đỗ Hoành giúp cô buộc.

Lúc cô ta và Đỗ Hoành cấu kết với nhau làm việc xấu, bởi vì ghen nên cô ta hỏi Đỗ Hoành tại sao tốt với Đỗ Trình Trình vậy, lúc ấy Đỗ Hoành cười trả lời cô ta: "Tay chân cô ấy không mẫn cảm ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được, kiên cường tùy hứng ngang ngược, cuối cùng bạn bè xa lánh, thì nhà họ Đỗ chính là của chúng ta." editedbysutucuoigadieendaanleequydomn

Lúc ấy cô ta nghe xong mới biết thật ra ông xã nhà mình không hề cưng chiều Đỗ Trình Trình, mà chỉ giống như mẹ ghê đối với con trai trưởng ở thời cổ đại thôi, dường Đỗ Trình Trình thành phế vật.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Editor: Gà

Dù cô ta biết tất cả những gì Đỗ Hoàng làm chỉ vì muốn chiều Đỗ Trình Trình thành đại tiểu thư kiều căng bốc đồng, để cô bị chúng bạn xa lánh, vì tài sản nhà họ Đỗ, nhưng nhìn đến màn trước mắt này, cô ta vẫn cảm thấy chói mắt và ghen tỵ, ghen tỵ điên cuồng, ghen tỵ phát điên.

Cô ta chậm rãi đi đến trước mặt Đỗ Trình Trình, nhìn khuôn mặt chưa trưởng thành non nớt của cô, nếu như..... Nếu bây giờ có một chai a- xít sun-phu-rit phun lên mặt cô, sẽ có đáng về gì? Cảnh đó nhất định rất thú vị phải không?

Cô ta dường như đã thấy a- xít sun-phu-rit lan tràn trên gương mặt rực rỡ này, nghĩ đi nghĩ lại lập tức nhếch môi cười, ánh mắt âm độc.

Vốn Đỗ Trình Trình nhắm mắt lại hưởng thụ Đỗ Hoàng xoa bóp đột nhiên giật mình, đột nhiên mở mắt, chạm vào ánh mắt âm lãnh của Đỗ Nhược, bỗng giật mình, trong lòng chợt hoảng sợ, đối với Đỗ Nhược, theo bản năng cô cảm thấy nguy hiểm, mà tất cả những điều này, cũng bị Đỗ Hoàng nhìn thấy.

Trong nháy mắt Đỗ Nhược che giấu cảm xúc trong mắt, nở nụ cười thanh thúy: "Chị lớn như vậy còn không biết gọi đầu nha? Em đều tự mình gọi đầu đây!"

Từ trước đến giờ tính tình Đỗ Trình Trình thích mềm không thích cứng, trong nháy mắt đó cô bị ánh mắt ác độc của Đỗ Nhược làm kinh sợ, nhưng không khiến cô lùi bước, ngược lại lập tức kích thích kiêu ngạo của cô, trong nháy mắt khí thế ngang ngược kiêu ngạo được Đỗ Hoàng và Đỗ Thành Nghĩa bồi dưỡng xuất hiện, tròn mắt, mang theo ba phần khinh thường ba phần chán ghét lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài!" sutucuoiga dieendaaneequaydonn

Đỗ Nhược bị ánh mắt Đỗ Trình Trình nhìn khiến cô ta tức giận đến phát run, lại là ánh mắt này, từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn dùng ánh mắt này nhìn cô ta, tựa như cô ta là thứ dơ bẩn gì, bất luận cô ta hãm hại cô thế nào, giành đồ của cô thế nào, trong mắt Đỗ Trình Trình cô ta vĩnh viễn đều ti tiện không lên được mặt bàn, ánh mắt cô nhìn cô ta vĩnh viễn đều như vậy, cô ta cũng là con của ba, cô ta cũng là con gái nhà họ Đỗ, tại sao cô dùng ánh mắt ấy nhìn cô ta!

Cô ta hận không thể đưa hai ngón tay ra móc mắt cô!

Cô sẽ dùng thủ đoạn như kiếp trước đối phó với Đỗ Trình Trình, muốn đánh cô rút xuống còi trần, trải qua chuyện bị ngàn người cười vạn người sò, sau này nhìn xem cô còn kiêu ngạo thế nào, cô ta không nhận được muốn thấy cô từ trên trời rơi xuống đáy bùn, nghĩ đến tất cả mình đều đã nắm giữ trong tay, do sơ suất mới cho Đỗ Trình Trình cơ hội, cuối cùng không hại được Đỗ Trình Trình, lại khiến chính cô ta.....

Cô ta đưa tay cầm lấy vôi hoa sen, ân cần cười nói: "Chị, em giúp chị xả nước!"

Nếu dùng nước nóng xối vào đầu chị sẽ có hiệu quả gì đây? Tay Đỗ Nhược chưa kịp mở vôi sen, thì đã bị Đỗ Hoàng cầm lấy, đúng lúc vôi hoa sen hướng về phía mặt của Đỗ Nhược, Đỗ Nhược đã nhanh tay mở qua mức nước nóng, nước nóng lập tức phun vào mặt và người Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược kêu thảm một tiếng, cấp tốc lùi về sau vài bước, phải nói là nhảy, cho đến khi ra khỏi phạm vi phun nước của vôi hoa sen, trên tóc và quần áo đều dính nước, đã cuối tháng chín, chưa đến cuối mùa thu, quần áo trên người khá mỏng manh, mặt Đỗ Nhược nóng cộng thêm trên người cũng đau rát.

Cô ta giật mình nhìn Đỗ Hoàng, thấy Đỗ Hoàng chậm rãi khóa vôi nước, ngược mắt nhìn cô ta, vẻ mặt lo lắng nói: "Sao không cẩn thận vậy, có bị phỏng không? Em mới vừa mở nước nóng đó, lần sau cẩn thận một chút." Dùng một lát, cậu vươn tay ra, tựa như thương tiếc đụng vào làn da phỏng đỏ trên mặt cô ta: "Mặt đã nóng đỏ rồi, nhanh đi tìm bà vú bôi thuốc đi, nếu không bị phỏng rộp sẽ không đẹp nữa đâu."

Đỗ Nhược hét lên, bùm mặt vôi vàng chạy ra ngoài.

Một màn này bị Đỗ Trình Trình thấy rõ, nếu nói lần trước canh nóng là ngoài ý muốn, như vậy lần này cô tuyệt không dám nghĩ là ngoài ý muốn nữa, không phải cô lấy lòng tiểu nhân đến đo lường Đỗ Nhược, mà cô buộc lòng phải suy nghĩ đến điều này.

Nghĩ đến trước đây thấy biểu tình Đỗ Nhược, trong nháy mắt càng hồi hộp, sắc mặt cô có chút tái nhợt, mới vừa rồi rõ ràng Đỗ Nhược muốn dùng nước nóng làm cô bị bỏng, nhưng bị anh ngăn cản, gây ông đập lưng ông thôi.

Dù sao cô chỉ là cô gái nhỏ mười hai tuổi, mười hai năm qua cô đều được bảo hộ trong tòa thành, không biết lòng người hiểm ác, chưa từng gặp qua người có ý định ác độc như vậy, nhưng điều này không có nghĩa cô không biết trên đời có người xấu, từ khi cô còn bé đã đọc truyện 'Cô bé lọ lem', 'công chúa Bạch Tuyết', trong truyện cô tích, cô cũng biết trên đời này sẽ có người vì một chút lợi ích có thể giết hại một người khác, đừng nói cô đã từng tận mắt nhìn thấy hai chân của anh Đỗ Hoàng bị gãy, cô nghe chị y tá trong bệnh viện nói, bị người buồn lậu bẻ gãy, làm như vậy để biến anh thành kẻ ăn xin, xin cơm kiếm tiền cho bọn họ.

Cô đã sớm biết cõi đời này có rất nhiều rất nhiều người xấu, còn xấu xa hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều, nhưng bây giờ tự mình trải qua, vẫn cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Đỗ Nhược, cô ta mới mười tuổi!

Cô ta còn nhỏ, nhưng không có nghĩa cô ta không hiểu được nguy cơ, hơn nữa mới vừa rồi nhìn ánh mắt cô ta tràn đầy ác ý như độc xà lạnh lẽo quần quanh trên người cô, tê tê khắc lười. Cô cảm giác có chút rét run, da gà trên cánh tay muốn dựng hết lên.

Mặc dù cô ghét cô em này, cảm thấy cô ta âm dương quái khí, nhưng không hơn, tựa như ở trường học, có bạn học cô yêu mến, cũng có bạn học khiến cô không thích, nhưng đây đều thuộc về độ tuổi ngây thơ của trẻ con, còn Đỗ Nhược cho cô cảm giác hoàn toàn không giống thế, nguy..... nguy hiểm

hơn nhiều.

Đỗ Hoànх xối nước sạch sẽ, dùng khăn lông lau qua, còn dùng tay ấm che mắt Đỗ Trình Trình, cảm giác ấm áp này nhanh chóng loại bỏ sợ hãi trong nội tâm cô, bên tai chỉ nghe âm thanh trầm ổn của Đỗ Hoànх: "Đừng sợ, có anh."

"Anh, vừa nãy..... em ấy cố ý đúng không?" Tuy là câu nghi vấn, nhưng Đỗ Trình Trình lại dùng giọng khẳng định.

Trái tim cô đập bang bang, sự loạn nhịp đó giúp cô xác định bản thân đã thấy rõ hận ý vô biên trong mắt Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược hận cô, cô chắc chắn!

Đỗ Nhược đi đến nhà họ Đỗ mới được một tuần, trước đó họ hoàn toàn là người xa lạ, không có qua lại, loại hận này, hẳn sẽ không có nguyên do, nếu nói nguyên do, cũng chỉ có điều ba nói nhưng cô không chịu, không cưới mẹ kế vào cửa.

Năm đó cô chỉ có 5, 6 tuổi, đột nhiên ba nói muốn cưới thêm mẹ kế, cô còn nhỏ tuổi nên sợ hãi nói không muốn mẹ kế, ba đã nói cô không đồng ý thì sẽ không cưới mẹ kế, lúc ấy chỉ là lời nói của trẻ con, không ngờ ba thật sự làm được.

Nhưng Đỗ Nhược mới mười tuổi, đương nhiên sẽ không hiểu những thứ này, nhìn hận ý trong mắt cô ta khiến cô càng sợ hãi hơn, không thể nào chỉ một ngày có thể thúc đẩy được đến thế.

Khó trách lần đầu tiên thấy cô ta đã cảm thấy cô ta quái lạ rồi, tựa như tinh thần không bình thường, sợ rằng cô ta đã sớm hận cô, nếu như thế, tất nhiên mẹ cô ta cả ngày nói xấu sau lưng cô, mới có thể ảnh hưởng đến Đỗ Nhược, điều này nói rõ mẹ Đỗ Nhược cũng không phải thứ gì tốt.

Nghĩ vậy, Đỗ Trình Trình càng thêm cảm thấy may mắn khi còn bé cô không đồng ý cưới mẹ kế vào cửa.

Đỗ Nhược không nghĩ đến, bởi vì cô ta thất thường, khiến dấy lòng Đỗ Trình Trình không chỉ đề phòng cô ta, ngay cả người mẹ chưa xuất hiện của cô ta cũng khiến Đỗ Trình Trình cảnh giác.

Đỗ Thành Nghĩa thường xã giao bên ngoài, trong nhà chỉ có Đỗ Hoànх, Đỗ Trình Trình và bà vú ba người ăn cơm, hiện tại cộng thêm Đỗ Nhược, đã thành bốn người.

Cơm nước xong Đỗ Trình Trình trở về phòng luyện đàn một tiếng, lại luyện tập vũ đạo cơ bản, sau đó an tĩnh ngồi ở bàn đọc sách làm bài tập.

Đỗ Nhược ngồi ở phòng khách đợi này nọ, muốn đợi Đỗ Thành Nghĩa trở về bày ra gương mặt phởm đời cho Đỗ Thành Nghĩa nhìn.

Lúc ấy mặc dù cô kéo qua mức nóng nhất, nhưng nước phun ra chưa nóng ngay, thông thường sẽ có hai ba giây giám xóc, nước chảy ra từ vòi hoa sen phát ra một chút nhiệt độ, mặc dù khiến mặt Đỗ Nhược nóng đỏ, nhưng vì sau đó bôi thuốc, cũng không bị hủy dung.

Bởi vì vết đỏ trên mặt, cô ta không dám đùa giỡn với tướng mạo của mình, không có vẽ vôi trên mặt, nhưng không có nghĩa, cô ta sẽ không bày khuôn mặt nóng đỏ của mình ra cho Đỗ Thành Nghĩa nhìn, dù sao đi nữa, cô ta sẽ không thể làm mặt mình bị bỏng để hãm hại Đỗ Trình Trình đâu nhỉ?

Cho dù Đỗ Thành Nghĩa thiên vị không tin, một lần không tin hai lần không tin, nhưng cô ta không tin, cô ta dùng cùng một phương thức đến năm lần mười lần, ông vẫn không tin.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Editor: Gà

Đỗ Thành Nghĩa thấy vết thương trên mặt con gái nhỏ quả thật rất kinh ngạc, hỏi cô ta: "Sao chưa ngủ? Mặt bị sao thế?"

Ngón tay Đỗ Nhược khẽ chạm vào mặt, ủy khuất đỏ mắt: "Lúc chị gọi đầu, không cẩn thận....." Phía sau không nói thêm gì nữa.

"Sao không cẩn thận như vậy! Thoa thuốc chưa?"

"Rồi ạ."

"Về sau chú ý một chút, không ổn thì bảo chú Trương đưa con đi bệnh viện, muộn rồi, mau đi ngủ đi." Một ngày mệt nhọc nên Đỗ Thành Nghĩa không nghĩ quá nhiều, trở về phòng tắm rồi đi ngủ.

Đỗ Nhược đứng ngoài cửa phòng Đỗ Thành Nghĩa, cặm hận đá tường, ngón chân bị đau, đến nỗi mặt cô ta nhăn nhó trở về phòng.

Sáng hôm sau, một nhà họ Đỗ ngồi trước bàn ăn sáng, Đỗ Thành Nghĩa lại nhìn vết thương trên mặt Đỗ Nhượng: "Một lát gọi tiểu Trương đưa con đi bệnh viện khám một chút rồi đến trường, Trình Trình, giúp em con xin nghỉ nửa ngày."

Đỗ Trình Trình nhìn Đỗ Nhượng, mặc dù không vui, nhưng không nói gì.

Sau khi đến trường cô đến phòng giáo sư, tìm được phòng của giáo sư lớp bốn, đi vào giúp Đỗ Nhượng xin nghỉ nửa ngày, thầy giáo nghe nói Đỗ Nhượng bị thương đi bệnh viện cũng không nói gì, hỏi cô ta bị thương thế nào, Đỗ Trình Trình nói cô ta bị nước nóng từ vôi hoa sen bắn vào mặt.

Những lời này là thật, Đỗ Nhượng thật sự mờ vôi nước, nhưng cuối cùng lại hại chính mình mà thôi.

Sau khi Đỗ Nhượng đến trường, thầy giáo thấy vết thương trên mặt cô ta xong cũng không nói gì, cứ theo lẽ thường vào lớp, trái lại bạn học cùng lớp, thấy vết thương trên mặt cô ta cũng trợn to hai mắt, cười cô ta: "Đỗ Nhượng, mặt của cậu giống một con cóc quá đi!"

"Ha ha ha ha, con cóc, Đỗ Nhượng là một con cóc!"

Trong lớp một đứa trẻ nghịch ngợm cười to nói: "Cóc gì mà cóc, phải kêu là Thiềm Thừ [1]! Trên mặt hồng hồng, hồng hồng, ah ~ đồ xấu xí!"

[1] Thiềm Thừ: cóc ba chân

Đỗ Nhượng bị nói đến khóc, nước mắt rớt xuống đất, những bé trai thấy cô ta khóc rồi, lại hốt hoảng chạy về chỗ ngồi không khi dễ cô ta nữa, vài bé trai có tính thần trọng nghĩa chạy đến hỏi cô ta: "Đỗ Nhượng, ngày hôm qua mặt cậu vẫn tốt mà, sao hôm nay lại như vậy? Có phải do chị cậu đánh cậu nữa không?"

"Trên mặt cô ta rõ ràng bị bóng, còn có vết phỏng rộp, đánh có thể nổi rộp sao?"

Đỗ Nhượng khóc nói: "Là ngày hôm qua, ngày hôm qua chị gọi đầu, nên làm mặt tớ bị bóng....."

"Chị cậu hư hỏng vậy? Hắt nước nóng lên mặt ư? Sẽ hủy dung đó!"

"Thật ác mà!"

"Đúng đó, về sau tớ không bao giờ thần tượng chị ta nữa!"

"Còn thần tượng, đối tượng nôn mửa thì đúng hơn!"

Những đứa trẻ lớp bốn cậu một câu tớ một câu, gay gắt, quyết liệt nói rõ, mãi đến giờ vào học mới an tĩnh lại.

Trong lớp có ký giả nhỏ phụ trách trình diện mọi chuyện trong trường học, hoặc chuyện không tốt, bọn chúng là một đám tiểu thiên sứ chính nghĩa, có một đôi mắt trừng ác hướng thiện, chuyện như vậy khiến trong lòng thuần khiết của bọn nhỏ quả thật không thể dễ dàng tha thứ, cộng thêm ở lứa tuổi này bọn trẻ thích được người chú ý, thích viết gì đó hấp dẫn ánh mắt người khác, lập tức viết thành một bài tin tức về sự tình của Đỗ Nhượng đưa đến phòng phát thanh.

Ngày hôm qua buổi trưa do Đỗ Trình Trình phát thanh, buổi trưa hôm nay cô nghỉ, nghe trong radio xuất hiện âm thanh chính nghĩa lăm lăm rõ ràng: "Đây là tin tức do Chu Hồng lớp bốn gửi đến:

.....

Có một số bạn học, ở trong trường học bạn ấy là văn nghệ nòng cốt ai cũng biết rõ, càn là học sinh ba tốt, cán bộ ưu tú, nhưng về đến nhà, bọn họ là tiểu hoàng đế, tiểu công chúa, thậm chí là tiểu bạo quân hắt nước nóng lên mặt em gái, thấy vẻ mặt bạn học này, lòng chúng tớ rất đau đớn, người ác độc như vậy, vậy mà lại là học sinh ba tốt, lần này tớ cảm thấy vô cùng đau lòng, chẳng lẽ trường học tốt đẹp thuần khiết của chúng ta, cũng bị ô nhiễm sao?

....."

Đỗ Trình Trình đang mang giày phía sau trong phòng ngủ, chợt nghe trong radio xuất hiện nội dung như vậy, trong lòng cô nhất thời cả kinh, chuyện này..... Tại sao dường như đang nói cô vậy?

Độ tuổi này bọn trẻ rất được bảo bọc, buổi trưa ngủ một canh giờ là yêu cầu bắt buộc của tiểu học Gia Luân, nhưng rất nhiều học sinh không ngủ được, trợn tròn mắt im lặng trao đổi với bạn học sát vách giường, vừa đến thời gian, từng người đều hận không thể mọc phong hỏa luân [2] nhanh chóng xông ra ngoài, vào lúc này nghe tin tức mạnh mẽ như thế, khiến bọn trẻ nhất thời hưng phấn, mọi người rồi rít suy đoán rốt cuộc học sinh ba tốt, cán bộ ưu tú này là ai, phải biết, danh ngạch học sinh ba tốt có hạn, một trường học nhiều nhất chỉ có ba người thôi, ban bọn họ thì có một Đỗ Trình Trình, mọi người rồi rít đưa ánh mắt nhìn Đỗ Trình Trình. sutucuoiga dfienddn lieqiudoon

[2] phong hỏa luân: bánh xe của Na Tra

Gương mặt Đỗ Trình Trình lập tức tối sầm, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị vu oan và uất ức như vậy.

Cô nghe ra âm thanh đọc tin tức này là của MC lớp năm ban A, nhất thời tức giận, mặc quần áo và mang giày xong, lập tức chạy ra ngoài.

Bóng dáng cô vừa biến mất tại cửa phòng ngủ, trong phòng ngủ lập tức nổ tung: "Ai, cậu nghe được thông báo vừa này chưa?"

"Học sinh ba tốt, trường học chỉ có ba học sinh ba tốt thôi, mới vừa rồi đột nhiên Đỗ Trình Trình chạy đi, người bị nói trên phát thanh không phải là Đỗ Trình Trình chứ?"

"Đỗ Trình Trình không phải người như vậy đâu!"

"Tại sao cậu ấy đột ngột tức giận chạy đi?"

Đỗ Nhược nghe được tin tức truyền thanh, thì im lặng cười.

Lời đồn đãi này, ‘tam nhân thành hổ’ [3] càng nhiều người nói sẽ càng nhiều người tin, ở cổ đại chỉ một lời nói có thể sẽ hủy diệt cả đời của một nữ tử, tuy ở đây không nghiêm trọng vậy, nhưng trước tiên có thể bôi đen chị trong trường học, để chị từng bước từng bước, từ nơi chị đắc ý nhất, rơi xuống cõi trần tục.

[3] tam nhân thành hổ (Ba người nói có cạp, thiên hạ cũng tin có cạp thật): một việc, dù cho sai lầm, nếu nhiều người cùng tin là như vậy thì cũng dễ khiến người ta đem bụng tin là thật.

Tính tình Đỗ Trình Trình hùng hổ, cho đến bây giờ đều không phải người gặp chuyện buồn bực không lên tiếng, mặc người vu hãm, sau khi nghe tin tức, cô lập tức biết mình bị yêu tinh Đỗ Nhược này hại rồi, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng tức giận.

Tin tức phòng phát thanh vẫn còn thông báo, nhưng đã đổi thành việc đáng giá tuyên dương trong trường, hoặc làm văn hay, hoặc người tốt việc tốt.

Lúc Đỗ Trình Trình đến phòng phát thanh, bên trong phòng phát thanh chỉ có hai người, một là Hồ Mộng Đình lớp sáu ban B, và MC lớp năm vừa phát thanh.

Sau khi Hồ Mộng Đình thấy Đỗ Trình Trình, trong lòng lập tức run lên, cảm giác có tật giật mình bị người bắt kẻ thông dâm, nhưng rất nhanh loại cảm giác này bị chính nghĩa lấp liếm đè ép xuống, Đỗ Trình Trình dám làm còn sợ người khác nói sao? Huống chi đây là người khác viết đưa lên, cô ta chỉ phụ trách kiểm tra bản thảo.

Ánh mắt Đỗ Trình Trình sáng ngời sắc bén, cô ta chậm rãi cúi đầu xuống.

Đỗ Trình Trình mấp máy môi, lạnh nhạt nhìn cô ta: "Bản thảo do cậu kiểm tra ư?"

Đầu tiên Hồ Mộng Đình cúi đầu, sau đó mới ngẩng đầu lên nói: "Đúng."

Đỗ Trình Trình đứng đó, thì có loại một cảm giác ngọn núi lớn bị sụp xuống, cô đứng nhìn Hồ Mộng Đình đang ngồi trên ghế: "Cậu kiểm bản thảo cũng không phải một ngày hai ngày, tin tức phải lấy sự thật làm chủ, bài viết không xác định được tính chân thật, người kiểm bản thảo cần chờ tin tức xác thực rồi mới có thể giao cho MC thông báo, điều này chẳng lẽ cậu không biết sao?"

Từ trước đến giờ tính tình Hồ Mộng Đình có chút mềm, giờ phút này đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Bản thảo này không chỉ đích danh cậu...cậu chột dạ gì chứ?"

"Bài viết điểm tên học sinh ba tốt, học sinh ba tốt toàn trường chỉ có ba người, tó là một trong số đó." Đỗ Trình Trình không e dè quang minh chính đại bày ra: "Không phải tó, thì sẽ là hai bạn kia, nhân phẩm bọn họ thế nào trong lòng chúng ta nắm chắc, dù bên trong bài viết này nói về ai, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng tồi tệ, nhất là bài viết chưa qua xác minh đã được truyền ra!"

"Đừng để người ta biến mình thành vũ khí sử dụng còn không biết!" Đỗ Trình Trình hăm hừ muốn nói thêm, nhưng nghĩ đến, mặc dù Đỗ Nhược sau lưng làm dao, nhưng nếu Hồ Mộng Đình không có dụng tâm khác, cũng sẽ không bị biến thành vũ khí sử dụng, bọn họ rõ ràng là cá mè một lứa.

Cô hừ một tiếng, đi đến trước ông phát thanh, tìm ra bài viết trên bàn, phía dưới bài viết viết năm nào tháng nào ngày nào, phía dưới ký tên tác giả, lớp bốn ban 3 Chu Hồng.

Lớp bốn ban 3, chính là lớp Đỗ Nhược.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Editor: Gà

Chuyện này như Đỗ Trình Trình nghĩ, cho dù không chỉ mặt gọi tên, nhưng vẫn đưa đến sóng gió không nhỏ.

Học sinh ba tốt chỉ có ba người, mà người có em gái, vừa là nòng cốt văn nghệ, cũng chỉ có Đỗ Trình Trình thôi, cái này có khác gì chỉ mặt gọi tên đâu, học sinh trong trường đã nhanh chóng đoán ra là ai, bàn luận ầm ĩ.

Tính tình Đỗ Trình Trình cứng cỏi, trong mắt không thể chứa một hạt cát, hơn nữa không chịu nổi uất ức, cô lập tức nói vào ống phát thanh: "Xin mời tất cả phóng viên và thành viên đoàn ủy của các cấp lớp đến phòng họp lầu năm."

Lập lại ba lần như vậy.

Tiểu học Gia Luân không có hội học sinh, người như Đỗ Trình Trình từ nhỏ đã được các thầy cô giáo yêu thích, lại đảm nhiệm các loại chức vụ ở trường học, vô tình đã dưỡng thành không phải hội học sinh, mà còn hơn hẳn hội học sinh, hơn nữa năm sau cô học lớp sáu, có thể được xem là đàn chị rồi, cái thông báo này vừa phát ra, các phóng viên và thành viên đội thiếu niên tiên phong hầu như không hề phản kháng mà đến phòng họp lầu năm.

Học viện Gia Luân đã nhất thể hóa, vừa là trường học quý tộc, tất cả thiết kế đều bắt chước phong cách quý tộc Anh quốc, không riêng gì thiết bị và điều kiện cao cấp của trường học, ngay cả quản lý nội bộ của học sinh cũng bắt chước trường học có tiếng của nước ngoài, phòng hội nghị này cũng là một trong số đó. Trường học vì muốn bồi dưỡng năng lực tự thân tổ chức và năng lực quản lý của bọn trẻ, đã mở ra một phòng học, đặc biệt để bọn trẻ dùng, cho dù hiệu quả thế nào, cũng phải cho người ngoài nhìn thấy dáng vẻ của trường quý tộc, dù trên thực tế tác dụng như trẻ con, hoặc chỉ bày để đó thôi cũng không sao cả.

Đỗ Trình Trình đứng ở vị trí chủ tọa của bàn dài, hai bên là tất cả ban ký giả ngồi, một đứng, còn lại ngồi, khí thế của Đỗ Trình Trình có khuynh hướng vượt trên mọi người. Cô đứng đó, nhìn mọi người, vì tức giận, gương mặt hồng hồng như hoa nở vào xuân, kiêu diễm nhưng có gai quết qua mọi người, hăm hừ nói: "Buổi trưa phòng phát thanh thông báo một mẩu tin tức, chắc hẳn các bạn đều nghe được."

Những người khác thấy khí thế cô như bạo quân, nên không dám nói gì.

"Ban đầu chọn các bạn làm phóng viên sân trường đã từng nói, tin tức phải là thật, không thể viết bậy, hẳn các bạn còn nhớ."

Cô vừa dứt lời, thì có một bé trai không phục nói: "Tin tức do em viết, đều là thật, xảy ra ở lớp chúng em, mặt bạn học Đỗ Nhượng bị bóng đỏ bùng, còn có vết phỏng rộp, bạn học lớp chúng em đều thấy rõ ràng, đây là sự thật, em sẽ không vì chị là học sinh ba tốt mà bao che cho chị!"

"Nếu chị làm chị sẽ nhận, nhưng chuyện chị không làm người khác đừng mơ tạt nước bẩn lên đầu chị, không cần cậu bao che!" Hai mắt Đỗ Trình Trình sáng ngời như đóm lửa nhìn bé trai, nặng nề hỏi: "Cậu lấy đâu ra mẩu tin nói chị tạt nước vào mặt em ấy, trước tiên chị hỏi cậu...cậu có tận mắt thấy chị tạt nước vào mặt em ấy không!"

Bé trai kia bị khí thế hùng hổ dọa người của Đỗ Trình Trình đè ép, toàn thân yếu đi ba phần, giọng nói hơi nhỏ: "Không phải chị, chẳng lẽ tự bạn ấy tạt vào mặt mình hả?" Nói đến đây, cậu bé như được khuyến khích, ưỡn ngực tự hào nói: "Chị là đồ hai mặt, không có đạo đức, tôi sẽ không khuất phục thế lực tà ác, đưa tin thật chỉ tiết!"

Đỗ Trình Trình giận đến mức suýt nữa vỡ xuống bàn.

Rốt cuộc tuổi cô cũng lớn hơn thằng nhóc này, cũng sắp lớp sáu rồi, tự giác mình là người lớn, nén giận nói: "Ai nói cho cậu biết chuyện mặt em ấy bị bóng là do chị làm?"

"Cái này....." Bé trai cứng họng: "Đỗ..... Đỗ Nhượng nói."

"Được, bây giờ chị gọi Đỗ Nhượng đến, nếu cậu không nói thật, vu cáo cho chị, khiến danh dự chị bị tổn thất, thì cậu nói xem phải làm sao?"

Bé trai yếu thế: "Vậy..... Vậy em nhận lỗi với chị."

Đỗ Trình Trình hài lòng cười, nói với một bé gái bên cạnh bé trai: "Làm phiền em đi hỏi xem Đỗ Nhượng có thể đến đây không?"

Cô bé kia vốn bị khí thế của Đỗ Trình Trình khiến cho sững sốt, yên lặng, đột nhiên nghe Đỗ Trình Trình gọi mình, cô bé vội vã gật đầu, nhấc chân chạy ra ngoài.

Nơi này trừ Đỗ Trình Trình ra, còn có những phóng viên lớp khác, nhưng thành tích học tập của bọn họ không được như cô, ở trước mặt cô tự cảm thấy thấp hơn một cái đầu, cộng thêm sức mạnh cô tràn đầy, đứng nơi đó rực rỡ như một đám lửa, nhất thời trong phòng họp lại không ai dám cướp đoạt mũi nhọn này.

Đây hoàn toàn là khí thế vốn có của cô.

Đỗ Nhượng nhanh chóng bị kêu đến.

Các phóng viên khác đều thấy gương mặt bị bóng và vết phỏng rộp của Đỗ Nhượng, hơn nữa cô ta vừa vào phòng họp đã sợ hãi nhìn Đỗ Trình Trình, hầu như không dám nói câu nào, sẽ khiến tất cả mọi người đều đứng về phía cô ta.

Dù sao mọi người đều đồng tình người yếu hơn, hơn nữa Đỗ Trình Trình hùng hổ dọa người, càng cảm thấy Đỗ Trình Trình khi dễ Đỗ Nhượng.

Đỗ Trình Trình cũng không để ý những thứ kia, thấy cô ta đi vào thì bình tĩnh hỏi cô ta: "Chu Hoành lớp em nói: em nói với cậu ta, do chính chị làm mất em bị bóng, đúng không?"

Đỗ Nhược càng rụt rè hơn, nước mắt bỗng chảy ra, ô ô khóc không nói lời nào.

Đối lập với dáng vẻ đáng thương của Đỗ Nhược, nhìn lại Đỗ Trình Trình càng thêm đồng tình với Đỗ Nhược.

Đỗ Trình Trình tức giận, rốt cuộc cô chỉ mới mười hai tuổi thôi, dù thông minh cũng có hạn, nhất là khi nhìn thấy cô ta im lặng khóc, không phải việc mình làm đâu như trở thành việc mình đã làm vậy, điều này khiến cô vô cùng buồn bực.

Cô hét lên: "Em khóc gì chứ? Chị gọi em đến đây chỉ muốn em nói rõ chân tướng thôi!"

Đỗ Nhược như bị cô hù dọa, nước mắt càng rơi dữ dội hơn.

Cô ta vừa rơi lệ, vừa dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Đỗ Trình Trình, như đang nói: Đỗ Trình Trình, tôi hăm hại chị đấy, chị có thể làm gì tôi?

Đỗ Trình Trình thấy ánh mắt này của cô ta đầu tiên là sững sờ, tiếp đó nổi giận phùng phùng, ngực như bị thứ gì ngăn chặn, còn hơi trợn mắt há mồm.

Cô ta có ý?

Lúc này Chu Hoành tức giận kéo Đỗ Nhược qua, như kỵ sĩ nhỏ đứng trước mặt cô ta, giận dữ mắng mỏ vụ bà Đỗ Trình Trình bạo lực ác độc, chính nghĩa nghiêm nghị nói: "Không cần bạn ấy nói, chúng tôi đều thấy cả rồi, nếu không phải chị thường xuyên bắt nạt bạn ấy khi ở nhà, bạn ấy sẽ sợ chị như vậy sao?"

Đỗ Trình Trình tức kinh khủng, nhìn ánh mắt Đỗ Nhược rõ ràng mang ác ý hăm hại, tâm tình ngược lại bình tĩnh, cô hỏi Đỗ Nhược: "Lúc ấy có phải anh đang giúp chị gọi đầu không?"

Đỗ Nhược hít mũi khiếp đảm nhìn cô không nói lời nào.

"Chị đang nằm trên ghế phải không?"

Đỗ Nhược cười lạnh.

"Có phải chốt mở vòi nước cách chị 1m đúng không?"

"Chị nằm trên ghế, anh giữ tóc chị, chị có thể mở vòi nước ư?"

"Từ đầu đến đuôi, tay chị đã chạm vào vòi hoa sen rồi sao?" Đỗ Trình Trình yên tĩnh, ánh mắt quét về phía mọi người đang ngồi: "Như vậy tôi có thể làm em ấy bị bóng à, tôi là Harry Potter hả?"

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Gà

Trong mắt Đỗ Nhược lóe lên kinh ngạc, vốn hiện tại Đỗ Trình Trình chỉ mới mười hai tuổi, trừng trị cô còn không phải dễ như ăn sáng sao, không ngờ cô còn nhỏ tuổi mà đã suy nghĩ cẩn thận như vậy, biết dùng cách này để rửa sạch cho bản thân, nhưng chị nghĩ như vậy thì có thể rửa sạch sao? Không phải chị hỏi tôi sao? Tôi sẽ cố tình không trả lời cho biết.

Cô ta không nói gì, chỉ chảy nước mắt sợ hãi nhìn Đỗ Trình Trình.

Đỗ Trình Trình càng gây sự, không phải càng thể hiện đáng vẻ bản thân cô ta bị cô khi dễ không dám phản kháng sao?

Đỗ Trình Trình chưa từng gặp qua người như vậy, đánh không được mà mắng cũng không xong, cái gì cũng không nói, chỉ dùng một đôi mắt đầm lệ đối phó với mình, thật sự làm người ta nổi điên, trái tim như bị thứ gì đè ép, không phát tác ra được, nhưng càng như thế này, trong lòng cô lửa giận càng lớn.

"Đỗ Nhược, chị hỏi em, em cứ thành thật trả lời đi, bày ra đáng vẻ này cho ai nhìn đây?"

Đỗ Trình Trình càng nhìn càng tức, cảm thấy sắp bùng phát rồi, nhưng chỉ đành cố nén lại, nghi ngờ nhìn cô ta.

Cái thời đại Internet rất phát triển này, tuy cô chỉ mới mười hai tuổi, nhưng cũng có xem qua mấy cái đáng buồn nôn trên mạng, nhất là loại tiểu bạch hoa như Tân Nguyệt cách cách [1], trước kia thấy chỉ cảm thấy buồn cười, trên đời làm sao có thể có người tam quan bất chính trắng đen lẫn lộn như vậy, trong lòng nghĩ, nếu mình gặp phải người như vậy, không nói hai lời, tát cho một phát, nói đạo lý gì với người như vậy chứ, bị khi dễ thì sao, nhưng bây giờ phát hiện bản thân gặp phải thì mới cảm thấy thật sự có khổ không thể nói, nếu quả thật như bản thân đã nghĩ, cái gì cũng không thêm quan tâm đến đánh cho Đỗ Nhược một trận, thì cái tội này sẽ hiển nhiên trở thành hiện thực rồi. sutucuoigaDie nd da nl e q u u ydo n

[1] Tân Nguyệt cách cách: là một bộ phim Trung Quốc, dựa trên tác phẩm của tác giả Quỳnh Dao

Bản thân vốn không sợ gì cả, nhưng việc mình không làm, tại sao lại đổ trên đầu mình? Người ta chụp bô xuống thì cô phải tiếp sao đây?

Đỗ Nhược nhìn cô, nước mắt rào rào chảy xuống, trong lòng tràn ngập sáng khoái.

Cô ta co rúm lại một chút, né về phía sau: "Không có, chị..... Chị đừng đánh em, chị nói gì chính là thế!"

Đám nhóc này có từng chứng kiến qua một màn như vậy đâu, cũng không phải cung đấu, dĩ nhiên mắt nhìn thấy cái gì sẽ tin vào cái đó, sao còn không hiểu rõ tình huống trước mắt chứ? Rõ ràng chính là Đỗ Trình Trình luôn khi dễ Đỗ Nhược, khiến Đỗ Nhược không dám nói gì dưới dâm uy của cô.

Từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên Đỗ Trình Trình phải chịu uất ức bị người ta đổ oan như thế, rốt cuộc chỉ là đứa bé, tức giận tay ôm ngực ngồi ở đó hờn dỗi, trong lòng càng khẳng định đứa em gái cùng cha khác mẹ này là một người xấu xa, trước mặt thì nịnh nọt cô, sau lưng thì hãm hại cô khắp nơi, xem ra người mẹ chưa từng gặp mặt của cô ta cũng không phải người tốt.

Lúc này cô cảm thấy may mắn vì ba không cưới mẹ Đỗ Nhược, nếu không không biết mình còn bị hãm hại khi dễ thế nào đâu. Cô phồng má tức sôi máu nghĩ.

Chuyện này cuối cùng đã tạo thành một chút tác dụng phụ, không quá hai ngày, Đỗ Trình Trình lập tức bị chủ nhiệm lớp kêu lên phòng làm việc.

Đỗ Trình Trình mạnh mẽ, trên mặt luôn mang dáng vẻ không quan tâm đi ngay ngời thẳng, nhưng trong lòng đã sớm uất ức không chịu nổi, bị chủ nhiệm luôn thương yêu mình gọi đi, bị oan uổng, còn bị cô giáo khiển trách, mặc dù Đỗ Trình Trình cố nén, nhưng hốc mắt vẫn đỏ, kể mọi chuyện từ đầu đến đuôi ra một lần, nói rõ mọi vấn đề, cô không phải người im lặng chịu thiệt buồn bực một mình cái gì cũng không nói đâu.

Cô là kiểu người gì, chủ nhiệm lớp theo cô sáu năm đương nhiên biết rất rõ ràng, đầu tiên là khiển trách cô cũng chỉ là cách các thầy cô giáo thường dùng thôi, trước giờ một phen, cho thêm viên tảo, cho dù học trò đắc ý của mình cũng không thể kiêu căng ngạo mạn được, Đỗ Trình Trình là người không chịu bị chèn ép, chủ nhiệm lớp đang suy nghĩ dùng chuyện này cảnh cáo cô một lần, sợ nhà cô cưng chiều cô quá mức, ở trường học lại quá thuận buồm xuôi gió nên tự cao tự đại.

Nghe Đỗ Trình Trình nói xong, sao chủ nhiệm lớp còn không hiểu, trong lòng cảm thán hiện giờ mấy đứa bé trưởng thành sớm quá, nhỏ vậy mà đã học được ghen tỵ biết dùng thủ đoạn rồi, mặt khác nghĩ, mặc dù Đỗ Trình Trình có hơi kiêu ngạo, nhưng rốt cuộc tính tình kiên cường chính trực, cho dù có chút khuyết điểm nhỏ, nhưng bản tính ngay thẳng, ngược lại Hồ Mộng Đình và Đỗ Nhược, mặc dù tuổi Hồ Mộng Đình lớn hơn Đỗ Nhược một chút, nhưng tâm kế lại không sánh bằng Đỗ Nhược, bị người lợi dụng, còn Đỗ Nhược kia, nghe nói là con gái riêng, tuổi nhỏ như thế đã biết hãm hại chị mình, sợ rằng đã học mẹ cô ta không ít rồi.

Chủ nhiệm lớp nghĩ ngợi một hồi, về mặt hòa hoãn nói với Đỗ Trình Trình: "Cô biết rồi, nhưng Trình Trình, con có nghĩ đến tại sao tất cả mọi người đều tin lời em con, cảm thấy còn đã bắt nạt cô bé?"

Đỗ Trình Trình nghĩ đến dáng vẻ của Đỗ Nhược mà trong lòng còn tức, bĩu môi ảo não nói: "Bởi vì em ấy sẽ khóc!"

Chủ nhiệm lớp nhìn dáng vẻ quật cường của cô dờ khóc dờ cười, trên mặt lại nghiêm túc nói: "Ngẫm lại xem"

Đỗ Trình Trình nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô giáo, dù đáy lòng giận dữ, nhưng cũng ngộ ra, lúc ở trong phòng hội nghị, thái độ mình cứng rắn, nhưng còn Đỗ Nhược thì yếu thế, càng làm nổi bật sự ương ngạnh của mình, nói trắng ra, mình quá sĩ diện, không chịu cúi đầu.

Tựa như giờ phút này, đáy lòng cô biết mình có lỗi, về sau cũng sẽ chú ý, nhưng cô vẫn không vui.

Chủ nhiệm lớp biết tính tình cô quật cường, đành âm thầm thở dài, đã biết nhiều đứa bé rồi, không thể đối đãi với bọn chúng như trẻ con được, thái độ phải mềm mỏng giảng đạo lý cho bọn trẻ, ngược lại bọn trẻ sẽ nghe lọt tai, nói: "Cô biết lần này con bị hãm hại rồi, cô tin con là một đứa bé ngoan."

Nói xong, quả nhiên sắc mặt Đỗ Trình Trình đã hòa hoãn, thái độ cũng mềm ra.

Cô giáo tiếp tục nói: "Nhưng cô tin con, là vì cô biết con là đứa bé ngoan, hiểu rõ con, nhưng những người bên ngoài không hiểu con người con, vậy chẳng lẽ cứ để mặc bọn họ hiểu lầm sao? Nếu lần sau gặp lại chuyện như vậy, chẳng lẽ con vẫn chịu tiếng xấu thay người khác ư?"

Đỗ Trình Trình vốn nghĩ sẽ mạnh mẽ nói 'còn lâu con mới thêm quan tâm người ta nghĩ thế nào ấy', nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn để ý, xấu hổ cúi thấp đầu: "Cô ơi, con sai rồi, sau này sẽ không vậy nữa đâu ạ."

Cô chủ nhiệm lớp thấy cô đã thật sự nghe lọt tai, không còn cật lực nữa, thầm hài lòng, về mặt hòa ái: "Trở về lớp học đi, chuyện này để cô giải quyết."

Đỗ Trình Trình không phải không biết điều, đương nhiên biết ai đối tốt với cô.

Cô cũng hơi ngượng ngùng vì không xử lý tốt chuyện này, lại rất cảm kích cô giáo đã tin tưởng mình, cảm kích, cảm động hòa lẫn với các loại cảm xúc uất ức lúc trước, cuối cùng hóa thành lời nói đơn giản nhất phát ra từ đáy lòng cô: "Cảm ơn cô ạ."

Chủ nhiệm lớp vốn rất yêu thích Đỗ Trình Trình, nghĩ đến một là cô không có mẹ, ba cô lại bận rộn công việc, ngay cả đau lòng cô cũng xem thường, chuyện này nếu mình không hỏi, chỉ sợ cô sẽ im lặng chịu thiệt, trong lòng cũng có vài phần đau lòng cho cô, lại thấy cô thông minh thông suốt, một chút đã hiểu, trong lòng càng yêu thích cô hơn.

Các thầy cô giáo đều có chiều hết, rất nhiều bọn học sinh rất hay dùng mánh khỏe, các thầy cô giáo đều thấy hết, tựa như học sinh gian lận trong thi cử, nghĩ rằng thầy cô giám thị không nhìn thấy, thật ra thì thầy cô giám thị đứng phía trên nhìn thấy rất rõ, nhưng không quá mức lộ liễu, nên các thầy cô giáo đều mắt nhắm mắt mở cho qua mà thôi.

Chuyện này ban chủ nhiệm lớp đến thầy cô chủ nhiệm vừa nói xong, các thầy cô giáo đã biết chuyện gì xảy ra, nhưng người biết cũng không nhiều, chỉ có cô chủ nhiệm và chủ nhiệm lớp Đỗ Nhượng, Hồ Mộng Đình thôi, chuyện này vừa xong, mấy thầy cô cũng ngậm cảm thán, bây giờ quả thật trẻ con quý quá quá, tự mình trưởng thành, đã hiểu được những thủ đoạn hãm hại nhau rồi, đồng thời cũng cảm khái, cha mẹ là người thầy đầu tiên của con trẻ, hoàn cảnh lớn lên từ khi còn tấm bé có ảnh hưởng lớn với trẻ con bao nhiêu, nói xong, còn nói đến giáo dục hiện nay.

Sau khi hai vị chủ nhiệm lớp tìm học sinh trong lớp của mình 'uống trà' nói chuyện riêng một phen, chủ nhiệm lớp Đỗ Trình Trình nghĩ Đỗ Nhượng còn nhỏ tuổi đã có chút thủ đoạn rồi, lần này rồi sẽ có lần sau, cái gọi là ba tuổi thấy lớn, bảy tuổi thấy lão, bây giờ cô ta đã mười tuổi mà đã có mồm mống bắt chính rồi, sau khi lớn lên chỉ sợ cũng không đi đến đâu, tâm thuật bất chính, mặc dù cô bé nhỏ Đỗ Trình Trình này thông minh, nhưng tính tình lại hừng hực như ánh mặt trời, không hiểu rõ mấy miếng mánh khỏe riêng tư này, lấy danh nghĩa thăm hỏi gia đình gọi điện thoại cho Đỗ Thành Nghĩa, nói ra chuyện này. editedbysutucuoiga Die nd da nl e q uu ydo n

Sau khi Đỗ Thành Nghĩa nghe xong thì sợ ngây người.

Sự nghiệp của ông đang ở đỉnh cao, mỗi ngày phải bận rộn không biết bao nhiêu chuyện, ít quan tâm đến con gái, lại có Đỗ Hoành ở bên cạnh chăm sóc, đâu nghĩ đến con gái mình đã chịu uất ức như thế, làm ông tức giận và gật mình là Đỗ Nhượng hãm hại Đỗ Trình Trình, theo ý ông, Đỗ Nhượng mới mười tuổi thì biết gì chứ? Biết cái này chắc chắn do mẹ cô ta dạy, đứa bé ngoan cũng bị người phụ nữ đó dạy cho sai lệch.

Đỗ Thành Nghĩa là một thương nhân khéo léo, sau khi biết chuyện này, đương nhiên sẽ không biểu hiện trên mặt, đầu tiên về nhà hỏi con trước: "Trình Trình, mấy ngày nay ở trường học có chuyện gì nói cho ba nghe không? Có ai bắt nạt con không?"

Đầu tiên là Đỗ Trình Trình tức giận, sau đó là uất ức, nghĩ đến mỗi ngày ba bận rộn như vậy, ngày ngày uống rượu, cũng không thời gian trở về ăn cơm tối với cô, hơi do dự một lát, cô kiên cường nói: "Ai dám bắt nạt con? Hừ!"

"Thật sự không có?"

Ý định của Đỗ Trình Trình đã bày hết trên mặt, mạnh miệng nói: "Không có!" Bởi vì trong lòng có uất ức, không thể giả vờ trước mặt người ba thương yêu, nên đành hất cằm, giả vờ thành đáng vẻ con rất cường đại đấy.

Đau lòng Đỗ Thành Nghĩa khẽ thở dài, đau lòng sờ tóc cô: "VẬY..... sống cùng với Đỗ Nhượng thế nào?"

Đỗ Trình Trình vừa nghe nhắc đến Đỗ Nhượng đã bốc hỏa, bây giờ thật sự không thể nào nói được là rất tốt, chỉ mím môi không vui không nói lời nào, hồi lâu trong lòng mới bình ổn đề sự chán ghét Đỗ Nhượng xuống, nhìn về mặt vừa mệt vừa đau lòng của ba: "Ba, ba ít rượu bên ngoài đi nha, trong sách nói, uống nhiều rượu không tốt cho dạ dày, ba nên ăn cơm tối đúng giờ nữa."

Gương mặt nghiêm túc của Đỗ Thành Nghĩa dần nở nụ cười: "Ừ, nghe lời Trình Trình, về sau ít uống rượu một chút."

Đỗ Trình Trình lập tức cười vui vẻ, ôm cánh tay ông nũng nịu nói: "VẬY thì tốt đó." Lại bổ sung một câu: "Ba là người lớn, ba nói chuyện phải giữ lời nhé."

Đỗ Thành Nghĩa lại hỏi: "Trình Trình còn chưa nói cho ba biết, sống với Đỗ Nhượng thế nào?"

Đỗ Trình Trình nghe được vấn đề này, vẻ mặt vui vẻ nhất thời biến mất, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng một lúc lâu mới buồn bã nói: "Con không thích em ấy."

Đỗ Thành Nghĩa nhìn thái độ của con gái thì đã hiểu rõ, liên tục vài ngày về nhà sớm từ buổi xã giao, âm thầm quan sát kỹ Đỗ Nhượng.

Đỗ Nhượng không biết những điều này, còn vụng trộm cười lạnh ác độc, giả vờ ngây thơ làm nũng trước mặt Đỗ Thành Nghĩa, thỉnh thoảng lại bày sắc mặt cho Đỗ Trình Trình xem, Đỗ Thành Nghĩa quan sát, trước đây không để ý nhưng bây giờ đương nhiên phát hiện ít nhiều, hiện tại cố ý quan sát, mánh khỏe nhỏ này của Đỗ Nhượng sao có thể giấu giếm được ánh mắt của Đỗ Thành Nghĩa, trong lòng nhất thời hiểu rõ, đáy lòng càng chán ghét mẹ con Đỗ Nhượng.

Nhất là đối với mẹ Đỗ Nhượng, cho rằng những thứ này đều do bà ta dạy, vốn đã không có nhiều tình cảm rồi, thậm chí tính toán sẽ hoàn toàn cắt đứt với mẹ Đỗ Nhượng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Editor: Gà

Kiếp trước mặc dù mẹ Đỗ Nhược chưa qua cửa, nhưng vẫn là người phụ nữ của Đỗ Thành Nghĩa.

Đỗ Thành Nghĩa không phải người háo sắc, nhưng mẹ của cô ta dịu dàng sẵn sàng, nên ông không đi tìm người khác nữa, điều này khiến cho Đỗ Nhược luôn ngồi ở vị trí con gái riêng danh không chính ngôn không thuận rất lâu, cô ta hy vọng Đỗ Thành Nghĩa có thể cưới mẹ mình, trên luật pháp, thứ tự thừa kế theo pháp luật là: vợ, con cái, cha mẹ chồng, tương lai nếu Đỗ Thành Nghĩa có chuyện gì, cô ta và mẹ mình có thể danh chính ngôn thuận kế thừa tài sản.

Nghĩ đến những thứ này, cô ta lại nhớ đến kiếp trước Đỗ Thành Nghĩa rõ ràng để lại 98% tài sản cho Đỗ Trình Trình, cô ta và Đỗ Hoành mỗi người chỉ có 1% cộng thêm một chức vị nhỏ trong công ty, nếu không phải người luật sư kia cũng làm trong công ty đó, năm xưa khi mẹ cô ta còn làm việc trong công ty sớm đã quen biết, sau đó bất ngờ biết được chuyện này, sau khi Đỗ Thành Nghĩa xảy ra chuyện thì uy hiếp người luật sư kia giao di chúc ra, cuối cùng tất cả mọi thứ của nhà họ Đỗ đều thuộc về tiện nhân Đỗ Trình Trình.

Chỉ cần nghĩ đến Đỗ Thành Nghĩa thiên vị đến mức đó, lòng cô ta như bị dao khoét, tình cha con cuối cùng với Đỗ Thành Nghĩa cũng cháy hết, trong lòng chỉ còn lại hận thù.

Lúc này không biết di chúc kia đã được lập chưa, xem ra phải nói cho mẹ sớm tiếp xúc với người luật sư kia mới được, trước tiên mua chuộc gã, về sau cũng dễ xử, còn nữa, phải nghĩ biện pháp để Đỗ Thành Nghĩa cưới mẹ.

Cô ta biết kiếp trước Đỗ Thành Nghĩa chỉ có một người phụ nữ là mẹ, đều do tiện nhân Đỗ Trình Trình kia ngăn không cho ông kết hôn với mẹ, xem ra muốn mẹ danh chính ngôn thuận trở thành vợ hợp pháp của ba, thì vẫn nên tìm cách chơi Đỗ Trình Trình trước, đến lúc đó để Đỗ Trình Trình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì nhà họ Đỗ chính là của cô ta và mẹ rồi. sutucuoiga di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Còn có Đỗ Hoành..... Nghĩ đến Đỗ Hoành, đáy lòng cô ta vừa chua vừa chát, rõ ràng cậu thích mình, thiếu chút nữa đã trở thành vị hôn phu của mình, đáng tiếc bây giờ cậu hoàn toàn không nhớ rõ cô ta, chỉ coi cô ta là em gái của Đỗ Trình Trình, còn tìm mọi cách che chở cho Đỗ Trình Trình nữa, nghĩ đến điều này thì tim cô ta đã đau đớn vì ghen tỵ, hận không thể giết chết Đỗ Trình Trình ngay tức khắc.

Kể từ ngày Đỗ Nhược thấy Đỗ Trình Trình chất vấn mạch lạc rõ ràng ở phòng họp, mặc dù cuối cùng mình vẫn thắng, nhưng sự thông minh của Đỗ Trình Trình khiến cô ta cảnh giác hơn, mặc dù về tâm lý có ưu thế sống lại, nhưng làm việc lại càng cẩn thận hơn, ở trước mặt Đỗ Thành Nghĩa luôn khéo léo nghe lời nịnh nọt Đỗ Trình Trình, trong trường học, trước mặt người khác thì nhút nhát lấy lòng cộng thêm khiêu khích không đối sắc mặt.

Vốn chỉ nhớ tính tình Đỗ Trình Trình nóng nảy, cô ta khiêu khích đốt lửa, với tính khí của cô chắc chắn sẽ lập tức bùng phát, không biết có phải Đỗ Trình Trình đã uống nhầm thuốc rồi không, vậy mà đã thu bớt tính khí rồi, một lòng lao đầu vào học tập, hoàn toàn lười phản ứng với cô ta, ở trường học càng thêm không nhìn cô ta, cho dù gặp mặt cũng xem như cô ta không tồn tại, cũng không trả lời cô ta, cũng không có hành động gì với cô ta, nên sau đó lời đồn Đỗ Trình Trình ác độc bắt nạt cô ta không lâu đã dần biến mất.

Năm Đỗ Trình Trình học lớp sáu, lập tức bay lên cuộc thi thăng cấp sơ trung, Đỗ Nhược thấy cô một lòng học tập, mưu kế của mình hoàn toàn không có hiệu quả, đáy lòng càng thêm căm hận, rồi không biết làm gì tiếp.

Chủ nhiệm lớp thấy Đỗ Trình Trình toàn tâm học tập, cũng đặt các hoạt động của trường qua một bên, lại càng hài lòng, thậm chí lại viên tảo cho cô, đi học thường mời cô trả lời câu hỏi.

Đỗ Trình Trình không nhìn Đỗ Nhược, khiến Đỗ Nhược vô cùng tức giận, thấy cô dồn sức vào học, nghĩ đến kiếp trước, cô tốt nghiệp sơ trung với thứ hạng cao nhất vào sơ trung Gia Luân, trong lòng càng hận đến nghiến răng.

Tại sao thành tích tôi không lên được, thì chị đã cầm cờ đi trước chứ?

Kiếp trước hơn 20 tuổi thì cô ta đã từng nghĩ đến, nếu mình được làm lại một lần, nhất định sẽ học tập tốt, hạ bệ Đỗ Trình Trình, nhưng khi thật sự được làm lại từ đầu, thì tâm tư của cô ta lại không tiến bộ về mặt học tập nữa phân, trong đầu chỉ toàn suy nghĩ cách hãm hại Đỗ Trình Trình và tính toán tài sản nhà họ Đỗ, cộng thêm được sống lại, trí não đã hơn 20 tuổi, hoàn toàn chướng mắt nấy đứa nhóc loi nhoi kia, cảm giác khi cô ta ở cùng bọn họ quá thật đã vũ nhục trí thông minh của cô ta ấy, huống chi học tập thì có ích lợi gì? Chỉ cần công ty Đỗ thị thành của mình, đến lúc đó sẽ có nhiều thực sĩ tiền sĩ vội vàng đến làm cho mình, tặng bốc mình.

Như thế, cô ta hoàn toàn không lo lắng cho vấn đề học tập của mình nữa, ngược lại một lòng muốn kéo Đỗ Trình Trình xuống vũng bùn.

Ở trường học Đỗ Trình Trình bị cô ta dây dưa phiền chết đi được, cũng lười nói chuyện với cô ta, cãi vả với người như vậy, người khác sẽ không tự chủ bị đối phương đồng hóa thành người giống họ, nói cách khác, bạn cãi nhau với một đứa thần kinh, người đứng xem sẽ nghĩ bạn cũng thần kinh luôn.

Vì vậy cô nói thẳng việc này với chủ nhiệm lớp, để chủ nhiệm lớp giải quyết.

Chủ nhiệm lớp đương nhiên sẽ không nói với Đỗ Nhược, cô giáo tìm thẳng chủ nhiệm lớp của Đỗ Nhược và Đỗ Thành Nghĩa.

Đồng thời ở trường học Gia Luân, lầu sáu đều là khu dành riêng cho ban A, người lầu dưới đến đây sẽ bị đâm thiên chi kiều tử này bài xích, cộng thêm lầu sáu ban A là thủ lĩnh của tất cả ban A, chủ nhiệm lớp, trưởng lớp đã không kiên nhẫn với Đỗ Nhược rồi, khiến cho tất cả bạn học ở lầu sáu ban A đều không thích Đỗ Nhược cả ngày cứ đến quán Đỗ Trình Trình.

Rốt cuộc Đỗ Nhược bị đè xuống.

Đỗ Nhược cười lạnh một tiếng không thèm để ý, việc cấp bách bây giờ, là để Đỗ Thành Nghĩa cưới mẹ Vương Linh, đến lúc đó cô ta và mẹ liên thủ, bóp chết Đỗ Trình Trình sẽ đơn giản như bóp chết một con kiến thôi.

Năm đó mẹ Đỗ Nhược có thể thừa dịp Đỗ Thành Nghĩa uống say, quyết đoán nắm chặt cơ hội bỏ thêm thuốc trong rượu rồi cưỡng gian Đỗ Thành Nghĩa, lại quyết đoán từ chức tránh đi, nhìn đến khi sinh Đỗ Nhược ra mới trở về tìm Đỗ Thành Nghĩa, có thể thấy bà ta là người có tâm cơ, không chỉ có thể, đặc biệt bà ta có thể nhẫn nhục. editedbysutucuoiga di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Vốn muốn để con gái đến nhà họ Đỗ nhận tổ quy tông trước, sau đó mình mượn danh nghĩa con gái mà tiến dần từng bước, không ngờ Đỗ Thành Nghĩa thẳng thừng chia tay với bà ta, cắt đứt không còn một mống, hiện tại đã hai tháng bà ta chưa gặp Đỗ Thành Nghĩa rồi, dựa vào sự hiểu biết của bà ta với ông, đương nhiên biết Đỗ Thành Nghĩa nói thật, nói cách khác, nếu bà ta không nghĩ ra cách khác, bà ta đừng hy vọng gì nữa, cõi đời này còn nhiều cô gái trẻ trung xinh đẹp hơn so với bà ta, bà ta không thể đợi được nữa rồi.

Bà ta sớm biết Đỗ Thành Nghĩa quan tâm con gái lớn Đỗ Trình Trình của ông nhất, nghe con gái mình nói, chính do Đỗ Trình Trình ngăn cản Đỗ Thành Nghĩa, nên Đỗ Thành Nghĩa còn lâu mới kết hôn với bà ta, lần này mặc dù bà ta thâm oán hận không thôi, nhưng vẫn hiểu, chỉ cần Đỗ Trình Trình đồng ý, nói vài lời hay cho bà ta trước mặt Đỗ Thành Nghĩa, tốt nhất có thể dụ dỗ Đỗ Trình Trình gọi bà ta là mẹ luôn, bằng thủ đoạn của bà ta và tình nghĩa nhiều năm với Đỗ Thành Nghĩa như vậy, tám chín phần là Đỗ Thành Nghĩa sẽ lấy bà ta.

Vì nhắm vào Đỗ Trình Trình, bà ta báo cho con gái, nhất định phải dụ dỗ Đỗ Trình Trình, tạo mối quan hệ tốt với cô, đồng thời tìm hiểu lịch trình mỗi ngày của Đỗ Trình Trình, hơn nữa làm xong mọi thứ, chuẩn bị đến trường nói chuyện thân thiết với Đỗ Trình Trình.

Sau khi Đỗ Nhược biết tính toán của mẹ Vương Linh, quả nhiên yên tĩnh không ít, cực kỳ ngoan ngoãn, lúc ăn sáng, nhân lúc Đỗ Thành Nghĩa và Đỗ Hoành đều có mặt, ân cần rót sữa tươi cho Đỗ Trình Trình, nhút nhát nhận lỗi với cô: "Chị ơi, chị đừng giận em được không? Em thật sự không cố ý, ngày đó vì em hoảng sợ nên không dám nói gì, chị, chị đừng giận em nữa nha?"

Nói xong, lại muốn khóc, đây là làm cho Đỗ Thành Nghĩa thấy.

Kể từ khi Đỗ Thành Nghĩa biết chuyện cô ta hãm hại Đỗ Trình Trình, đã hoàn toàn không thích nỗi đưa con gái còn nhỏ tuổi mà đã biết hãm hại người khác này, cũng chỉ nuôi dưỡng cô ta vì nghĩa vụ thôi, công ty Đỗ thị là do ông và mẹ Trình Trình cùng nhau sáng lập, sau này sẽ giao cho Đỗ Trình Trình.

Hiện tại thấy cô ta xin lỗi Đỗ Trình Trình thì cũng không có ý kiến gì.

Dường như Đỗ Trình Trình hoàn toàn không nghe thấy cô ta nói, không hề liếc nhìn cô ta luôn, cũng không thèm đụng vào ly sữa tươi kia, cười với Đỗ Thành Nghĩa nói: "Ba, con với anh đi học, buổi trưa ba nhớ ăn cơm đúng giờ đó."

Trong khoảng thời gian này cô vẫn ăn, uống, cười nói, nhưng hoàn toàn phớt lờ Đỗ Nhược xem cô ta là người vô hình.

Đỗ Nhược uất ức cắn môi: "Đã lâu vậy rồi, chị vẫn không tha thứ cho em sao?"

Ngược lại Đỗ Hoành, không nghe Đỗ Trình Trình nói về chuyện này, nghe vậy thì nhìn Đỗ Trình Trình, trên mặt tươi như hoa quỳnh, dịu dàng cười hỏi Đỗ Nhược: "Chuyện gì không có ý thế, tiểu Nhược làm chuyện gì có lỗi với Trình Trình sao?"

Đỗ Nhược vừa nghe, đây không phải lại gọi lên chuyện cũ à, vội vàng nghẹn ngào giải thích: "Không phải, em không có....."

"Vậy không cố ý làm chuyện gì mà phải đi xin lỗi Trình Trình vậy?" Đỗ Hoành cười vô cùng hiền hòa: "Ừ, đã làm rồi sao, vậy rốt cuộc em đã làm chuyện gì có lỗi với Trình Trình thế?"

Ánh mắt này, Đỗ Hoành luôn có thể khiến người ta có cảm giác như tắm trong gió xuân.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Quả thật đáng vẻ của cậu rất dễ đánh lừa người khác, có lẽ những năm qua sống khá tốt, khuôn mặt cậu không còn gầy như xưa, hơn nữa những năm nay được nhà họ Đỗ bồi dưỡng, dù về diện mạo hay phong cách đều vô cùng lịch sự tao nhã, vì đã tập võ từ nhỏ, cơ thể cậu cân đối, ánh mắt biết cười,

nếu cậu nhìn bạn thì bạn sẽ bị thu hút, để bạn chủ động tiếp xúc với cậu, muốn xoa dịu về u buồn nhạt nhòa nơi đáy mắt cậu.

Có lẽ có liên quan đến những việc mà cậu đã trải qua khi còn nhỏ, cậu che giấu tất cả mọi tối tăm dưới vẻ ngoài lịch thiệp, tạo cho người đối diện có cảm giác u buồn, rõ ràng nụ cười ấy ôn hòa đến thế.

Đỗ Nhược nhìn về dịu dàng của Đỗ Hoàng, đáy mắt ảm áp, làm người ta có thể chết đuối trong ấy, trong lòng chợt hốt hoảng, trái tim càng đập mạnh như nai con nhảy loạn, nhất thời nước mắt đọng dưới đáy mắt khiến tầm nhìn cô ta trở nên mờ ảo.

Cậu là vị hôn phu của cô ta, là người cô ta yêu, tại sao cứ luôn che chở cho ả tiện nhân Đỗ Trình Trình kia chứ? Cho dù vì để nuôi ả ta thành đại tiểu thư kiêu căng ngạo mạn không hiểu sự đời, nhưng cô ta cũng hận, cậu là của cô ta, cậu chỉ có thể đối xử tốt với cô ta thôi!

Cô ta đau lòng vô cùng, hận không thể nhào vào lòng Đỗ Hoàng, khóc lóc kể lể mọi tủi nhục của cô ta với cậu, nhưng cô ta phải nhịn, bây giờ cô ta không thể, không thể để bí mật bị bại lộ trước mặt Đỗ Thành Nghĩa.

Nước mắt cô ta rơi không ngừng, yếu ớt lắc đầu: “Không, anh ơi, anh đã hiểu lầm em rồi, em không có, em không có!”

Đỗ Thành Nghĩa không có biểu hiện gì, nhẹ nhàng hỏi: “Ba cũng muốn biết tiểu Nhược đã làm gì Trình Trình rồi.”

Đỗ Nhược hoảng sợ, tuy kiếp trước cô ta ra tay hại chết Đỗ Thành Nghĩa, dù sau khi ông gặp chuyện không may thì ốm liệt giường, nhưng thật ra đáy lòng cô ta vô cùng sợ ông, mặc dù ông không biểu hiện ra, nhưng vẫn khiến cô ta áp lực.

Những chuyện kia cô ta tuyệt đối không thể nói ra được, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Đỗ Hoàng, nhưng chuyện này do chính Đỗ Hoàng khơi ra thì sao cậu có thể giúp cô ta? Nghe nói Đỗ Trình Trình bị bắt nạt, trong lòng cậu vô cùng tức giận, dù ánh mắt kia tràn ngập ý cười, nhưng nét cười không có chút độ ảm nào.

Đỗ Thành Nghĩa thấy cô ta không nói lời nào, chỉ khóc lóc, lại chậm rãi nói: “Nghe chủ nhiệm lớp Trình Trình nói gần đây con luôn đến lớp Trình Trình để tìm con bé phải không? Trình Trình đang bận rộn học tập cho thi cử, để chị con yên tâm học tập đi, không có chuyện gì thì không nên đến làm phiền chị.” Dừng một lát: “Thành tích học tập của con thế nào rồi? Tuy Gia Luân là trường quý tộc, chỉ cần có tiền thì có thể lên lớp, nhưng thành tích quá kém cũng sẽ bị buộc thôi học đó.”

Bọn họ không biết Đỗ Nhược đã trùng sinh, vô ngoài mười tuổi nhưng linh hồn đã hai mươi bốn tuổi, vốn đang sợ Đỗ Thành Nghĩa, nghe ông nói đến việc này, thì trong lòng càng căm hận Đỗ Trình Trình, lại là ả! Luôn là ả!

Cô ta cúi đầu siết chặt quả đấm, rồi hít mũi ngoan ngoãn nói: “Ba, con biết rồi, tại ở trường con không có bạn, nên mới tìm chị.....”

“Được rồi, đi học bài đi, tập trung vào sách vở thôi!” Rốt cuộc cũng là con gái của ông, Đỗ Thành Nghĩa cau mày dạy dỗ một câu.

Đỗ Nhược ngoan ngoãn đáp: “Dạ.” Trong lòng thì đang nổi điên.

Cho dù cô ta hận không thể lập tức giết chết Đỗ Trình Trình, nhưng giết chết cái thứ như Đỗ Trình Trình thì phải có tiền, không chỉ một vài đồng là xong, nếu không thì ai dám liều mạng giết người cho cô ta?

Hơn nữa bây giờ cô ta không dám làm vậy, vì vẫn chưa chiếm được lòng tin của Đỗ Thành Nghĩa.

Gần đây trên tạp chí du lịch có đăng vụ án thiếu nữ bị mất tích, trong xã hội hiện giờ không ít cô gái độc thân ra ngoài du lịch một mình, nhưng đi rồi không thấy trở về nữa, sống không thấy người chết không thấy xác. sutucuoiga

Nếu Đỗ Trình Trình cũng sống không thấy người, chết không thấy xác..... Cô ta cười lạnh, đây không phải là giết người, nghe nói tội buồn người chỉ bị phán khoảng năm đến mười năm tù thôi, đây là nếu bị bắt, nếu không bị bắt thì sao, thần không biết quỷ không hay bẻ gãy chân Đỗ Trình Trình rồi bán vào cái động nào đấy.....

Không biết có phải vì bị Đỗ Thành Nghĩa dạy dỗ hai câu, mà sau đó ở trường Đỗ Nhược trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, không như con thiêu thân nữa, sau khi về đến nhà cũng vô cùng lễ phép, ân cần hỏi han Đỗ Thành Nghĩa, cũng lễ độ khi gặp Đỗ Trình Trình, Đỗ Trình Trình không thêm để ý đến sự áy náy của cô ta, nên cô bình tĩnh không nổi giận nữa, chỉ nghĩ cô ta đã sợ, hối cải rồi, chỉ có khi Đỗ Hoàng nhìn thấy cô ta, vẻ mặt cậu càng lúc càng nặng nề.

Những ngày qua Đỗ Nhược không đến quấy rầy cô, cô lập tức cảm thấy cả người nhẹ hơn mười cân, cuối cùng bên tai đã yên tĩnh, cũng có thể tập trung học tập rồi.

Đỗ Thành Nghĩa thấy cô ta thay đổi, chỉ nghĩ cô ta không tiếp xúc với mẹ mình nữa, nên dần tu sửa tính tình, trở về chính đạo, tuy không yêu thương cô ta bao nhiêu, nhưng cuối cùng vẫn là con của mình, nên cũng khá vui mừng.

Đỗ Nhược tranh thời gian, tìm cuối tuần, nhân lúc Đỗ Thành Nghĩa ăn sáng cùng bọn họ, giả vờ cẩn thận từng li từng tí gói điểm tâm lại.

Đỗ Thành Nghĩa nghĩ cô ta muốn mang đến trường ăn: “Ngày mai kêu chị Vu làm điểm tâm cho con mang đi học.”

Đỗ Nhược nghe vậy thì cười khê, xấu hổ nói: “Con giữ lại cho mẹ ăn, ba, đã rất lâu rồi con không gặp mẹ rồi, hôm nay có thể để mẹ đến đây ăn cơm cùng với nhà mình không?”

Đỗ Thành Nghĩa cau mày, ông không vui khi để Đỗ Nhược tiếp xúc với mẹ của cô ta, nhưng cuối cùng Vương Linh cũng là mẹ của cô ta, mình không thể tước đoạt quyền lợi thăm con của bà ta, nên nói: “Hai ngày nữa nghỉ lễ thì bảo tiểu Trương lái xe chở con đi, đừng lo là việc học, làm xong bài tập rồi đi.”

Đỗ Nhược phát hiện khóc lóc cũng vô dụng, chỉ ủy khuất thất vọng cúi đầu, nhìn vô cùng đáng thương, sau đó cô ta ngẩng đầu lên, đáng thương nói: “Chú tiểu Trương phải đưa chị đến lớp năng khiếu, nếu chở con đi, chị sẽ đến trễ.”

“Con không đi học hả, bảo tiểu Trương chở Trình Trình đến trường sau đó mới trở về chở con đi.”

Đỗ Nhược không từ bỏ: “Ba, con muốn mẹ, không thể mời mẹ đến nhà làm khách sao, con muốn cho mẹ xem căn nhà lớn của chúng ta, chắc chắn mẹ sẽ rất vui!”

Đôi mắt đầm nước, vẻ mặt đáng thương, ai thấy cũng sẽ mềm lòng, Đỗ Thành Nghĩa nghĩ đến mọi việc cô ta đã làm với Đỗ Trình Trình, nghĩ rằng Vương Linh xúi giục cô ta, nặng nề thốt ra hai từ: “Không được.”

Trong lòng Đỗ Nhược hận Đỗ Thành Nghĩa, nhưng bên ngoài chỉ cúi đầu nức nở, điểm tâm trong tay cũng bị cô ta bóp nát.

Đỗ Thành Nghĩa nhìn thấy cô ta bóp điểm tâm nát vụn, trong lòng càng không thích, chỉ cảm thấy càng nhìn đứa nhỏ này càng khiến người ta khó chịu, có lúc quả thật không giống đứa bé mười tuổi, cả người đều tràn ngập hơi thở hắc ám.

Ông quay sang nhìn con gái lớn đối diện, mặc dù con gái lớn thông minh hiểu chuyện, nhưng tính tình hoàn toàn ngây thơ hồn nhiên, khiến người ta cảm thấy tính thần phần chân, hai đứa này, quả thật như một âm một dương, như một bầu trời quang đãng với một bầu trời đầy mây đen, vô cùng đối lập.

Cho dù trưởng thành sớm như Đỗ Hoàn mười lăm tuổi, nhưng cũng có khí chất đặc biệt của độ tuổi đó, ông không hiểu tại sao tuổi đứa con gái nhỏ này còn bé như vậy, nhưng phong cách lại kỳ quái như thế, hơn nữa những thủ đoạn vụng về của cô ta càng làm người ta cảm thấy ngoại trừ chán ghét ra sẽ không còn cảm xúc gì khác nữa.

Đỗ Thành Nghĩa đưa Đỗ Hoàn, Đỗ Trình Trình đến lớp năng khiếu xong, rồi đi thẳng đến công ty.

Đỗ Nhược nổi giận đập nát ly sữa trên bàn, trên mặt đất đầy sữa tươi và mảnh vỡ thủy tinh, cô ta căm hận nhìn ra ngoài, rồi trở về phòng gọi điện thoại cho mẹ Vương Linh.

Nghe nói mẹ dự định sẽ lấy lòng Đỗ Trình Trình, để Đỗ Trình Trình tiếp nhận bà ta, Đỗ Nhược khinh thường: “Mẹ, cần gì phải lấy lòng con tiện nhân kia? Chỉ cần con tiện nhân đó biến mất khỏi cõi đời này, còn ai dám ngăn cản mẹ nữa? Đến lúc đó trong khi ba đau khổ thì mẹ đến an ủi ông.....”

Đỗ Nhược còn chưa nói xong đã bị Vương Linh nghiêm khắc cắt lời: “Tiểu Nhược! Không nên nói đến việc đó nữa, cũng đừng nghĩ đến, bị người ta biết thì sẽ phải ở tù đó!”

“Mẹ, chuyện này không cần chúng ta tự mình ra tay, không phải ba cho mẹ khoản tiền chia tay sao.....”

Vương Linh nghe con gái nói thế thì giận tím mặt: “Diên rồ!”

Bà ta chống hai tay lên bàn, tâm tư không ổn định, quả thật không thể tin được lời như vậy lại do một đứa con gái mới mười tuổi nói ra.

Móng tay bà ta cứa vào bàn, trong lòng trở nên căng thẳng.

Sự kiện năm đó, năm đó là ngoài ý muốn.....

Đúng, đó là ngoài ý muốn, chẳng qua là một sự cố ngoài ý muốn thôi.

Vương Linh không ngừng thuyết phục bản thân.

Đã qua mười năm rồi, chuyện này sẽ không ai điều tra ra được, tất cả mọi người sẽ nghĩ nó là một sự cố ngoài ý muốn.

Bà ta dần bình tĩnh lại, nghĩ đến lời nói ác độc của con, trong lòng hoảng sợ, chẳng lẽ cách nghĩ này cũng di truyền sao.

Buổi sáng là lớp vũ đạo, phòng múa rất lớn, xung quanh được dán kính thủy tinh, giáo viên dùng huấn luyện một lát, để tiếp điện thoại được đặt bên cạnh cửa đang reo, bên trong là tiếng cửa bảo vệ gác công: “Có người tìm Đỗ Trình Trình của lớp cô.”

Chờ Đỗ Trình Trình làm xong một bộ động tác, giáo viên vũ đạo mới gọi Đỗ Trình Trình: “Đỗ Trình Trình, phòng bảo vệ nói có người tìm em...em đi xem xem có phải người nhà tìm không.” Vì giáo viên rất yên tâm với Đỗ Trình Trình, nên không dặn dò gì nhiều.

Đỗ Trình Trình hơi nghi ngờ, nhưng vẫn ra ngoài.

Lúc này tất cả các lớp đều đang học, mọi lớp học đều đã khép cửa, trừ lớp học ngoài trời ra, bình thường sẽ không cho phép người ngoài dự thính, trong hành lang yên lặng, cũng không có ai.

Chạy đến phòng bảo vệ, trong phòng chỉ có một chú bảo vệ.

“Chú bảo vệ ơi, chú nói có người tìm cháu, là ai vậy ạ?”

Bảo vệ chỉ vào một người phụ nữ mặc áo khoác len dài màu xám tro đứng cách cửa điện tử hơn mười mét, rồi nói: “À, bên kia kia!”

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Editor: Gà

Thanh thiếu niên thành phố H thường hay đến khu này, bên trong thanh nhã, ven đường có cây nhãn tươi tốt.

Lúc này không có ai.

Đỗ Trình Trình bước đến vài bước, nghi ngờ nhìn bà ta: "Dì là ai vậy ạ?"

Cô hoàn toàn không biết người phụ nữ này.

Đây là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi dáng người cao gầy, đeo một cái kính mát rất lớn không thấy rõ gương mặt, bên trong mặc một chiếc váy dài màu xám thẫm, bên ngoài khoác chiếc áo len màu tím, trông khá thoải mái.

Nghe thấy tiếng của Đỗ Trình Trình, bà ta lập tức quay đầu lại, tháo kính xuống, lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhiệt tình đi đến cúi người xuống, thân thiết nhìn cô: "Cháu là Trình Trình ư? Dì là bạn của ba con, lớn nhanh vậy rồi đấy." Nụ cười của bà ta làm người ta rất thoải mái, nói xong lại đưa tay lên sờ đầu cô.

Đỗ Trình Trình đột nhiên cảnh giác, lùi hai bước.

Khúc này hơi quen nha, trong ti vi thường diễn như vậy, người lừa gạt nói: chú là bạn của ba hoặc mẹ con. Sau đó chụp thuốc mê, rồi đưa người đi bán.

Quan trọng, cô hoàn toàn không biết người phụ nữ này, cũng chưa từng nghe ba nói về bà ta, nếu là bạn của ba, không đi tìm ba, sao lại đến tìm cô, bụng dạ khó lường.

Cô liếc nhìn xung quanh.

Ở đây trừ cây ra, cũng chỉ có cây thôi, bên trái là một tường rào thật cao, phía sau khoảng mười mét là phòng bảo vệ, phòng bảo vệ đang đóng cửa, chỉ khi gõ cửa mới có thể mở, nếu có xe, chú bảo vệ có thể thấy từ phía cửa sổ, sẽ mở cửa điện tử ra, nhưng có cây cối trước mắt, nếu mình thật sự bị hôn mê, thì không phát ra tiếng được, bị mang đi sẽ không ai hay biết. sutucuoiga Dieenndkdan/leecequhydonnn

Không phải Đỗ Trình Trình quá mức cảnh giác, mà chuyện như vậy không chỉ xảy ra một lần ở thành phố H, người ta còn từng tranh giành trẻ con trước cửa siêu thị, cô gái đi du lịch bị mất tích, nhiều vụ đã xảy ra, cho nên trường học càng nhắc nhở học sinh của mình phải chú ý an toàn.

Thấy Đỗ Trình Trình né tránh, chẳng biết tại sao trong đầu Vương Linh lại nghĩ đến việc mà con gái đã nói trong điện thoại, nếu để con bé này biến mất.....

Bà ta suy nghĩ một lát, nhanh chóng bỏ qua, nhưng nét mặt lại trở nên thân thiết, cười nói: "Dì còn chưa giới thiệu, dì tên Vương Linh, hơn nữa, dì và mẹ con là bạn tốt, biết nhau hơn mười năm rồi."

Hay thật, năm đó bà ta chỉ là một trợ lý nhỏ trong công ty, mẹ Đỗ Trình Trình là Phó tổng giám đốc của công ty, bạn tốt ở đâu ra.

Nhưng Đỗ Trình Trình không biết những thứ này.

Đỗ Trình Trình nghe bà ta nhắc đến mẹ, hơi bất ngờ, nhìn kỹ bà ta một lát, hỏi: "Dì à, mẹ cháu tên gì, sao dì quên được mẹ cháu?"

"Mẹ cháu là Diệp Hi, khi đó bà ấy là cấp trên của dì, nhưng bà ấy giống như chị dì vậy, luôn quan tâm dì, không ngờ thoáng chốc đã qua mười năm, cháu đã lớn vậy rồi." Bà ta xúc động nói: "Khi đó cháu mới cao chừng này, dì còn bồng cháu nữa đấy!"

"Vậy dì tìm cháu có chuyện gì?" Đỗ Trình Trình vẫn cảm thấy nghi hoặc.

Vương Linh nhìn xung quanh, đưa tay muốn dắt Đỗ Trình Trình đi: "Ven đường nói chuyện không tiện, dì mời cháu uống nước nha, chúng ta ăn chút gì đó rồi từ từ trò chuyện được không?"

Đỗ Trình Trình nghiêng người né tránh, cười nói: "Không được đâu ạ, cháu vẫn đang học."

Vương Linh bị cự tuyệt nhưng không hề ra vẻ lúng túng, ngược lại cười nói: "Vậy đi chờ cháu tan học, sau đó chúng ta đi ăn cơm cùng nhau nhé?"

Đỗ Trình Trình tràn đầy nghi ngờ, nói: "Dì à, dì có việc gì tìm cháu thì cứ nói thẳng đi ạ, nếu không còn chuyện gì nữa thì cháu muốn trở về học tiếp."

Nói xong cất bước quay lại trường.

Vương Linh nóng nảy, kéo tay cô: "Này! Trình Trình!"

Bà ta muốn nói lại thôi.

Trong chớp nhoáng trong đầu bà ta lại xuất hiện lời đề nghị kia của con gái.

Bà ta sẽ không làm vậy, chỉ cần bà ta có thể gả cho Đỗ Thành Nghĩa, trở thành người vợ hợp pháp của ông, thì sẽ dễ dàng đối phó với con nhóc tỏa sáng như mặt trời nhưng chưa bị nhiễm sự đen tối của xã hội này, bà ta không cần mạo hiểm làm mấy chuyện phạm pháp đó.

Đỗ Trình Trình bị bà ta kéo thì trong lòng khá hốt hoảng, đúng lúc này một chiếc xe màu đen chạy đến đây, dừng lại bên cạnh trường học, một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi đeo cặp bước ra từ cửa sau xe.

Sau khi cô nhìn thấy thì lập tức mừng rỡ gọi to: "Anh ơi, sao giờ anh mới đến, sắp vào lớp rồi, em chờ anh lâu lắm rồi đó!" Nói xong lập tức hất tay Vương Linh ra, chạy đến chỗ thiếu niên kia, nắm chặt cánh tay cậu.

Vương Linh níu tay cô không chặt, bị cô vùng ra rồi chạy mất.

Thiếu niên nghe tiếng cô thì sững sờ, còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe Đỗ Trình Trình kéo cánh tay mình làm nũng nói tiếp: "Anh, ở đằng kia có một dì, nói là bạn của ba, nhưng em hoàn toàn không biết dì ấy, anh có biết dì ấy không?"

Cô chỉ sợ thiếu niên không hiểu lời mình..., lại nói: "Dì ấy là bạn của ba, nhưng em không biết dì ấy, tại sao dì không đến tìm ba, lại đến đây tìm em vậy?" Cô lại nhấn mạnh: "Em không quen dì ấy mà!"

Thiếu niên kia lạnh lùng nhìn Vương Linh: "Anh cũng không biết." Cậu hờ hững nói: "Về sau người xa lạ tìm em thì em không nên gặp." Nói xong dắt Đỗ Trình Trình vào trường.

Sau khi vào cổng, Đỗ Trình Trình mới thở phào nhẹ nhõm, mặc dù không biết người đó có lừa đảo không, nhưng chắc chắn bụng dạ rất khó lường.

Nếu quả thật là bạn thân của mẹ, sao nhiều năm nay chưa từng đến thăm cô? Tại sao không đến nhà thăm hỏi, ngược lại cứ như kẻ trộm lén lút đến tìm cô chứ?

Cô ngượng ngùng buông tay ra, hơi đỏ mặt nhìn thiếu niên kia nói cảm ơn: "Vừa rồi thật sự cảm ơn cậu."

"Ừ." Thiếu niên nhìn cô khoảng hai giây, trả lời, rồi đi về phía cầu thang.

Đỗ Trình Trình cũng vội vàng chạy vào lớp.

Sau khi tan học, Đỗ Hoàng đến lớp học đợi Đỗ Trình Trình, cô vội vàng nói lại chuyện xảy ra lúc nãy cho cậu biết, sau khi nói xong thì ra vẻ khinh bỉ người phụ nữ kia, hừ hừ hai tiếng rồi tổng kết lại: "Bạn của ba gì chứ, rõ ràng không có lòng tốt, nếu vậy sẽ không đến đây, nghĩ ai cũng ghét ghét lắm à!"

"Về sau không được đi gặp người lạ một mình, có chuyện thì phải nói với anh." Đỗ Hoàng chìm vào suy nghĩ sâu xa.

Lần này Vương Linh thất bại, nhưng không nóng vội, hôm nay bà ta đến đây cũng chỉ để làm quen với Đỗ Trình Trình thôi, lần này là người xa lạ, sau này gặp lại thì sẽ thành người quen thôi, hơn nữa bảo vệ cũng biết bà ta, lần sau nếu đến nữa cũng sẽ không đề phòng nhiều.

Bà ta tính khéo, nhưng không ngờ, sau khi Đỗ Trình Trình về nhà, lập tức nói chuyện này cho Đỗ Thành Nghĩa biết: "Ba, dì ấy nói dì ấy là bạn thân của ba và mẹ, trước khi vào lớp đã đến tìm con, còn muốn dẫn con ra ngoài ăn nữa, đúng rồi, dì ấy nói mình tên Vương Linh!"

Đỗ Thành Nghĩa nghe xong thì giận dữ, ông không ngờ, sau khi ông hoàn toàn phớt lờ người phụ nữ Vương Linh đó, vậy mà bà ta dám nhắm vào con gái ông.

"Bà ta không phải bạn của ba mẹ đâu, về sau gặp người này thì không được nói chuyện với bà ta, nếu không còn cách nào thì gọi điện cho ba, biết không?"

Sau đó lập tức gọi điện thoại cho Vương Linh, cảnh cáo nói: "Vương Linh, hôm nay cô dám đến tìm con gái tôi hả?"

Vương Linh sững sờ, không ngờ Đỗ Trình Trình đã kể chuyện này cho Đỗ Thành Nghĩa biết rồi, dịu dàng nói: "Hôm nay em chỉ đi ngang qua thôi, nghe nói chị của tiểu Nhược học ở đó, nên nhân tiện ghé vào một lát." Giọng nói bà ta vô cùng dịu dàng, khiến người ta không thể nổi giận: "Thành Nghĩa, em

không có ý gì khác, tiểu Nhược đã học lớp bốn rồi, về sau em mong con bé có thể vào đó học, em chỉ muốn đến tham quan môi trường học tập ở chỗ đó thôi."

"Tóm lại, cô đừng đến làm phiền Trình Trình nữa, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, nếu lần sau tôi lại nghe được cô đến quấy rầy cuộc sống của con gái tôi, Vương Linh, cô nên biết tôi sẽ làm gì đấy." Đỗ Trình Trình chính là tử huyệt của ông.

Giọng nói bên đầu dây kia dường như có chút thương cảm, tiếng nói dịu dàng như nước: "Thành Nghĩa, anh tuyệt tình với em vậy sao? Tình cảm mười năm qua của chúng ta, anh nói cắt thì cắt ngay, làm sao em chịu được, sao em chịu được chứ, cuộc sống có mấy cái mười năm đây? Thời trẻ trung xinh đẹp nhất của em đã cho anh rồi, sinh con dường cái cho anh, em không danh không phận với anh mười năm nhưng em không oán không hờn, vì em yêu anh!"

Trong điện thoại truyền đến tiếng khóc thút thít: "Em không cầu xin anh lấy em, chỉ muốn được ở cạnh anh, có thể ở cùng với anh em đã mãn nguyện rồi, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy!" editedbysutucuoigaDieenndkdan/leeequhydonnn

Đỗ Thành Nghĩa thích mềm không thích cứng..., hơn nữa bà ta đã ở cạnh ông mười năm, lúc ông không biết đã sinh con cho ông, mặc dù ông không hề mong muốn đứa con đó.

Nhưng ông không phải người tuyệt tình.

Ông day thái dương: "Tôi sẽ sang tên nhà cửa ở Bạch Đằng cho cô, số tiền tôi đưa cô đã đủ cho cô sống nốt nửa phần đời còn lại, Vương Linh, cô mới ba mươi mấy tuổi, vẫn còn kịp." Dừng một lát: "Tôi cũng có cuộc sống của tôi."

"Em không muốn, em không muốn những thứ đó, Thành Nghĩa, chẳng lẽ em ở với anh chỉ vì những thứ đó sao? Em yêu anh, em chỉ muốn trở thành người nhà với anh." Người phụ nữ khóc không thành tiếng: "Em biết anh sợ Trình Trình không chấp nhận em, cho em một cơ hội được không? Em tin Trình Trình là một đứa bé ngoan, con bé sẽ chấp nhận em, cho em cơ hội đi, đừng...tuyệt tình với em như vậy!"

Vương Linh đã ở với Đỗ Thành Nghĩa hơn mười năm, hiểu rõ tính tình của ông, mười năm qua, bà ta cũng từng dùng phương pháp lấy lui làm tiến quẩn ông hơn mười năm nay, bà ta biết đây là cách khiến Đỗ Thành Nghĩa không thể cự tuyệt nhất.

Sau khi Đỗ Trình Trình biết thái độ của ba, đã vứt chuyện này đi không để ý nữa, ở tuổi này, trừ học tập và vui chơi ra, sẽ rất ít giữ những chuyện tiêu cực trong đầu.

Bây giờ cô đã mười hai tuổi, không còn là đứa trẻ năm tuổi, cô biết nhiều năm qua ba chỉ có một mình, nếu ba thật sự gặp được người phụ nữ mình thích rồi kết hôn với người ấy, thì cô sẽ không phản đối.

Cho dù ba kết hôn, thì cô vẫn là con gái ông, điểm này vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi.

Nhưng hôm nay người phụ nữ kia xuất hiện, rất rõ ràng, ba không thích bà ta, nếu không bà ta sẽ không nhắm vào cô.

Lúc này cô vẫn chưa biết, người phụ nữ xuất hiện hôm nay, chính là mẹ của Đỗ Nhược.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Editor: Gà

Vương Linh không dễ dàng tìm Đỗ Trình Trình, trừ thời gian lên lớp ra, quả thật cô và Đỗ Hoành như anh em sinh đôi, đi đâu cũng đi cùng nhau.

Ngày thường Đỗ Trình Trình luôn ở trường, nếu không ở trường thì sẽ đi cùng với Đỗ Hoành, khiến Vương Linh không thể tìm được cơ hội hẹn gặp riêng cô, trước đây, Đỗ Trình Trình còn tham gia các hoạt động ở trường, nhưng hiện giờ sắp thi tốt nghiệp trung học, đây là cuộc thi quan trọng đầu tiên trong cuộc đời một đứa trẻ, cả ba mẹ và thầy cô đều rất xem trọng, điều này khiến Vương Linh không có cơ hội hẹn gặp cô.

Cuối cùng không còn cách nào, bà ta chỉ có thể tiếp cận Đỗ Hoành.

Dù sao Đỗ Hoành cũng là con nuôi của Đỗ Thành Nghĩa, tuy không quá quan tâm, nhưng chắc sẽ có một chút tác dụng, nếu sau này bà ta kết hôn với Đỗ Thành Nghĩa thì sẽ phải sống chung dưới một mái nhà, cho nên vẫn phải bắt đầu từ Đỗ Hoành, không phải Đỗ Hoành khá thân thiết với Đỗ Trình Trình sao? Có lẽ có thể lợi dụng Đỗ Hoành để thuyết phục Đỗ Trình Trình.

Không thể không nói, bà ta tính toán vô cùng hoàn hảo.

Vì vậy bà ta lại tìm một ngày đẹp trời, đi đến trước cổng trường Gia Luân chờ đợi.

Dáng vẻ bà ta dịu dàng xinh đẹp, đến lúc tan học, ngoài cổng trường có rất nhiều phụ huynh đến đón con tan học, bảo vệ trường học thấy bà ta thì chỉ nghĩ rằng là phụ huynh của học sinh nào đấy thôi, nên chẳng ai chú ý đến bà ta. sutucuoiga Die nd da nl e q uu ydo n

Đỗ Hoàng đang học lớp chín, thành tích đứng đầu, khả năng học tập xuất sắc, nên đã xin trường cho học ngoại trú [1], các buổi tự học muộn được giảm bớt, mỗi ngày tan học đều sẽ đến tiểu học Gia Luân chờ Đỗ Trình Trình.

[1]: học ngoại trú: học sinh chỉ lên lớp học, không ở lại trường

Đỗ Trình Trình tan học sớm hơn ngày thường một chút, nhưng Đỗ Hoàng kiên quyết bảo cô ngồi trong lớp chờ, đợi khi cậu đến trường rồi thì đi ra.

Từ nhỏ cậu đã là một tên ăn may, biết rõ trong xã hội này có rất nhiều người tầm tởi và nguy hiểm, thủ đoạn của những người đó người bình thường không thể nghĩ đến, nên khó lòng phòng bị.

Trước khi Vương Linh đến đã chuẩn bị ổn thỏa, cho nên khi Đỗ Hoàng vừa xuất hiện thì bà ta đã nhận ra cậu ngay.

Sau khi đến cạnh cậu, bà ta lịch sự thân thiết hỏi: "Xin chào, con là Đỗ Hoàng phải không?"

Đỗ Hoàng đột nhiên căng thẳng, tựa như lúc nào cũng đề phòng rắn độc cắn, trong đôi mắt thoáng qua sự phòng bị.

Cậu hơi nghiêng người, bình tĩnh lùi về phía sau một bước, kéo xa khoảng cách, cũng tìm được góc độ công kích tốt nhất, khóe môi cười yếu ớt, như thiếu niên ngưng ngừng lễ phép, dùng ánh mắt hỏi bà ta: "Dì là ai?"

Phản ứng giống hệt Đỗ Trình Trình.

"Xin chào, dì là mẹ của Đỗ Nhược, đến đón con bé tan học, dì thường nghe con bé nói về con, nói trong nhà có người anh vừa đẹp trai vừa học giỏi, hôm nay gặp mặt quả nhiên là người tài." Vương Linh nhanh chóng đề cập đến Đỗ Nhược, biểu hiện mình không phải người xấu, đồng thời bộc lộ sự thân thiết.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Dáng vẻ Đỗ Hoàng vẫn nhẹ nhàng, lại tao nhã lễ độ, là một thiếu niên nhã nhặn lịch sự.

Không thể không nói bề ngoài âm áp thật sự rất dễ lừa người, tựa như đang chạm vào một miếng ngọc ấm nóng.

"Nghe tiểu Nhược nói con bé được anh chăm sóc rất chu đáo, vẫn chưa có cơ hội cảm ơn con, không ngờ có duyên vậy, hôm nay ở đây lại gặp được con." Nụ cười của Vương Linh không quá nhiệt tình, khiến người ta cảm thấy thân thiết vừa đủ.

Nếu là người khác, sẽ rất dễ dàng buông bỏ đề phòng với Vương Linh, huống chi lại là mẹ của em gái, hẳn sẽ lễ phép trò chuyện vài câu.

Nhưng bà ta lại gặp Đỗ Hoàng người từ nhỏ đã từng trải qua biết bao loại gương mặt ác độc ẩn giấu phía sau nụ cười, trừ Đỗ Trình Trình ra, cậu không tin bất kỳ ai trên đời này, đề phòng tất cả mọi người, càng vô cảm với những khuôn mặt tươi cười.

Đừng nói Vương Linh, ngay cả phía sau vẻ mặt tươi cười của cậu đang che giấu điều gì, cũng chỉ có mình cậu biết.

Nghe bà ta nói..., cậu không có phản ứng gì, trong lòng chỉ đang nghĩ xem mục đích của bà ta là gì.

Thật ra rất dễ đoán.

Bà ta chắc là người trước đây đã tìm Trình Trình rồi?

Bây giờ lại đến tìm cô, mượn Đỗ Nhược để đến gần cậu, lại thông qua cậu tiếp cận Trình Trình, thuận tiện thuyết phục Trình Trình tiếp nhận bà ta, cuối cùng bước vào nhà họ Đỗ?

Đỗ Hoàng cười lạnh, nghe Đỗ Nhược nói về cậu à? Chẳng qua sao bà ta có thể tìm được cậu ngay trong biển người thế này, sau đó chạy thẳng đến chỗ cậu? Bà ta chắc chắn đang đợi cậu.

Vương Linh còn chưa biết thiếu niên trước mắt này đã nhìn thấu tâm tư của bà ta, bà ta hỏi con gái mới biết mỗi ngày Đỗ Hoàng đều sẽ đến đợi Đỗ Trình Trình tan học, lúc này là thời gian trò chuyện tốt nhất, còn lợi dụng Đỗ Nhược để loại bỏ phòng bị của cậu, chờ sau khi Đỗ Trình Trình ra ngoài thấy bà ta và Đỗ Hoàng vừa nói vừa cười, đương nhiên sẽ nghĩ cậu đã tiếp nhận bà ta rồi, thái độ của cô sẽ tốt hơn khi đối mặt với bà ta thôi.

Thấy cậu không trả lời, bà ta không có chút lúng túng nào, ngược lại càng thêm tự nhiên thân thiết nói: "Nghe nói con đã học lớp chín rồi, sắp thi lên cấp ba rồi phải không?"

"Vâng." Đỗ Hoàng cười yếu ớt.

"Bài vở của cấp ba khá nặng nề, những đứa trẻ như các con phải chú ý cơ thể, lúc thường không ai chăm sóc các con." Nói xong, trên mặt bà ta lộ ra vẻ lo lắng, hơi cô đơn: "Ba của các con bận rộn công việc, không có thời gian quan tâm nhiều, các con nên thông cảm với ông ấy một chút."

Đang muốn tiến dần từng bước đây mà.

Đỗ Hoành nhìn bà ta, đáy mắt thoáng qua sự châm chọc khó thấy, lạnh nhạt lễ phép: "Cảm ơn sự quan tâm ạ, ba rất tốt với chúng con."

"Ồi xem đi này!" Vương Linh giả vờ như phát hiện bản thân luống cuống nên cười nói: "Con bé tiểu Nhục này đã ở cạnh dì từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ rời khỏi dì, là mẹ, nên dì rất lo, chỉ sợ con bé khó thích ứng, nghe con nói vậy dì an tâm hơn rồi."

Bà ta thở dài: "Dì và ba con quen nhau nhiều năm như vậy, cũng biết hoàn cảnh trong nhà, ba con bận rộn công việc, lại không tinh tế, trong nhà không có phụ nữ thì không được đâu." editedbysutucuoigadieendaanleequydonn

Đỗ Hoành nghiêm túc nói: "Con sẽ chuyển lời lại với ba, dì cứ yên tâm ạ."

Vương Linh ghen lời: "Dì không có ý này." Bà ta chỉ sợ sau khi Đỗ Thành Nghĩa ra ngoài tìm người trẻ tuổi xinh đẹp hơn, sẽ hoàn toàn vứt bỏ bà ta, dù sao bây giờ bà ta đã không còn trẻ tuổi: "Dì chỉ lo lắng cho các con, các con còn nhỏ, bây giờ đang trong thời kỳ trưởng thành, mỗi ngày việc học nặng nề, nếu không có chế độ dinh dưỡng phù hợp....."

Bà ta như đang chân thành cười mở nói: "Bên ngoài bây giờ rất nhiều cô gái trẻ tuổi thích những người đàn ông thành đạt giống ba con, bản thân họ chỉ thích phù phiếm, sao có thể an tâm chăm sóc các con được chứ? Dì chỉ sợ ba con tìm mấy cô gái trẻ không lớn hơn các con bao nhiêu, đến lúc đó không biết bọn họ chăm sóc các con hay các con chăm sóc bọn họ nữa đây?"

Về mặt bà ta sầu lo, diễn vai mẹ hiền lo lắng cho con cái vô cùng hoàn hảo.

Bởi vì trong ba đứa con có một đứa là con gái của bà ta, khiến cho sự lo lắng này càng thêm chân thật.

Đáng tiếc từ khi có trí nhớ Đỗ Hoành đã nhìn thấy vô số nụ cười giấu dao rồi, hơn nữa nụ cười càng niềm nở, thì phía sau càng độc ác.

Nụ cười này của bà ta khiến trí nhớ của cậu như càng rõ ràng hơn.

Thì ra cậu chưa bao giờ quên những con ác mộng đã qua kia.

Trong lòng cậu cười lạnh, ngoài mặt lại nói: "Dù ba con thích ai, chúng con cũng sẽ tôn trọng ông ấy, về phần chăm sóc, thường thì ở trường có thầy cô, về nhà có người giúp việc, dì đừng lo cho tiểu Nhục."

Cậu dứt khoát nói rõ suy nghĩ của mình và Đỗ Trình Trình.

"Sao người giúp việc có thể thật lòng quan tâm các con chứ? Bọn họ lười biếng dùng mảnh lối thì sao các con có thể nhìn ra được, Trình Trình thật đáng thương, nhỏ như vậy đã không có mẹ, ngay cả con....." Bà ta cố giọng cười, bi thương nói: "Đây là lý do dì lo cho tiểu Nhục."

Đỗ Hoành khéo hiểu lòng người nói: "Nếu dì không yên lòng, tại sao không rước em ấy về nhà? Con tin tiểu Nhục nhất định sẽ rất vui vì được sống chung với mẹ đây."

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Editor: Gà

Lời này của Đỗ Hoành bình tĩnh trực tiếp, ánh mắt nghiêm túc thành khẩn, dưới cái nhìn này, bất luận ai cũng không thể bác bỏ, toàn bộ ý đồ của Vương Linh đã bị phá bỏ.

Vương Linh cứng ngắc, đáy lòng bỗng trở nên chán ghét đứa bé trai tuấn tú lễ phép trước mắt này.

Bà ta cố cười, khô sở nói: "Tiểu Nhục nó. Từ nhỏ đã không có ba, bây giờ cuối cùng đã được về nhà, làm sao dì có thể nhẫn tâm để con bé bị người ta chế nhạo được chứ."

"Dì có thể tìm một người ba cho tiểu Nhục mà, dĩ nhiên đẹp như vậy, sẽ có không ít người cam lòng làm ba của tiểu Nhục đâu, đúng không dì?" Đỗ Hoành nhìn người phụ nữ tự cho là mình đã che giấu rất tốt, cười thật ngây thơ, như một chàng trai điệu dàng âm áp.

Nói xong cậu không thèm để ý đến bà ta nữa, mà chuyển mắt nhìn Đỗ Trình Trình đang ra khỏi trường đi về phía cậu.

Vương Linh thấy cậu dầu muối không vào, đáy lòng hận nghiêng răng, đợi đến khi nhìn thấy Đỗ Trình Trình, bà ta lập tức cười tươi, điệu dàng nhìn hai cô bé xinh đẹp đang đi ra ngoài.

Đỗ Nhược nhìn thấy mẹ mình thì giật mình một phen, cô ta phản xạ có điều kiện siết chặt quả đấm, căng thẳng, vẻ mặt cứng ngắc, giống như gặp phải kẻ xấu, cảm giác toàn bộ thể giới đang tập trung nhìn cô ta.

Cô ta vô cùng sợ, sợ mẹ gọi tên cô ta, lúc đó cả trường sẽ biết cô ta chỉ là một đứa con riêng, điều này khiến cô ta khó chịu.

Kiếp này cô ta nhất định phải làm cho ba cưới mẹ, cô ta muốn danh chính ngôn thuận trở thành con gái nhà họ Đỗ, để người khác không thể chế nhạo thân thể của cô ta.

Ánh mắt cô ta như bò cạp độc nhìn chằm chằm vào gáy của Đỗ Trình Trình, nếu như không phải cô cần ba tái giá, thì sao từ nhỏ cô ta phải chịu ánh mắt khác thường, bị người cười nhạo chứ, đều do cô! sutucuoiga Die nd da nl e q uu ydo n

Đỗ Trình Trình cảm nhận được một ánh mắt mãnh liệt, chợt quay đầu lại, thì bắt gặp ánh mắt oán độc của Đỗ Nhược, cô sùng sốt, rồi bình tĩnh quay đầu, chạy đến chỗ Đỗ Hoành: "Anh ơi!"

Tinh thần Đỗ Nhược chắc chắn có vấn đề, cô nghĩ.

Đỗ Nhược không chạy đến bên cạnh Vương Linh, mà đứng bên cạnh Đỗ Trình Trình, theo sát cô, cúi đầu, cũng không gọi Vương Linh, duy trì khoảng cách với Vương Linh, dường như thế thì người khác sẽ không biết bọn họ là mẹ con.

Vương Linh không gọi Đỗ Nhược, mà lấy lòng nhìn Đỗ Trình Trình, vẻ mặt vui mừng: "Trình Trình, chúng ta lại gặp mặt, con nhớ đi không?"

Về mặt Đỗ Trình Trình lạnh nhạt: "Không nhớ rõ, anh ơi, chúng ta về nhà đi, ba đã nói không nên nói chuyện với người xa lạ."

"Trình Trình thật đáng yêu, tại sao đi là người xa lạ được chứ? Lần trước không phải chúng ta đã gặp nhau sao?" Vương Linh cười bao dung, tựa như cô là một đứa bé không hiểu chuyện.

"Vị phụ nhân này xin tự trọng." Ánh mắt Đỗ Trình Trình hơi lạnh, khẽ nâng cằm: "Nếu ai cũng nói là người quen của cháu, gặp cháu một lần đều nói là người quen, vậy chắc chắn cháu sẽ có rất nhiều người quen." Nói xong cô không để ý đến Vương Linh nữa, cao quý lạnh lùng xoay người: "Anh, chúng ta đi thôi."

Ánh mắt Đỗ Nhược âm ngoan nhìn chằm chằm bóng lưng kiêu ngạo của Đỗ Trình Trình, vóc người cô cao gầy, sống lưng thẳng tắp, bởi vì từ nhỏ tập múa, khiến dáng vẻ cô vô cùng đẹp, dưới ánh nắng chiều vàng nhạt, cô tựa như một đóa hồng có gai, dù chưa nở rộ, nhưng có thể đoán được sự rực rỡ sau khi nó nở rộ.

Vương Linh vội vàng kéo Đỗ Nhược rồi bước về phía trước một bước, trên mặt lộ ra nụ cười khổ: "Lần này đi đến để gặp Nhược Nhược, tiểu Nhược mới vừa về nhà, nhờ các con chăm sóc rồi."

Lúc này Đỗ Trình Trình mới dừng lại, nghiêng người nhìn Vương Linh, lại nhìn ánh mắt băng lãnh như rắn của Đỗ Nhược, ánh mắt sáng ngời.

Cô kiêu ngạo gật đầu, lạnh nhạt nói: "Đỗ Nhược là em cháu, nên chăm sóc em ấy, nếu không còn chuyện gì nữa, cháu sẽ không quấy rầy mẹ con đi đoàn tụ." Lại nhìn Đỗ Nhược: "Chị sẽ nói với ba, tối nay em không cần về nhà." Cô nhếch môi: "Chơi vui về."

Từ đầu đến cuối, bà ta đều biểu hiện ra là người có giáo dưỡng, luôn biết giữ khoảng cách đúng mực.

Cô hoàn toàn không ngờ, người phụ nữ này lại là mẹ của Đỗ Nhược.

Vài lần bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Đỗ Nhược, cô đã không còn sợ như lúc ban đầu nữa, nhưng trong lòng đã có khoảng cách, nên thái độ cũng trở nên ngạo mạn hơn khi nói chuyện với người mẹ dụng tâm kín đáo của cô ta. Theo cô, có thể dạy ra được người u ám như Đỗ Nhược, bà ta chắc chắn không phải là người tốt lành gì.

Đỗ Nhược nhìn thấy mẹ khi gặp mình không thèm chào mình, lại đi lấy lòng Đỗ Trình Trình, Đỗ Trình Trình lại kinh thường ngoảnh mặt, cô ta tức giận đến toàn thân phát run.

Cô ta sợ Vương Linh nói chuyện với cô ta trước mặt mọi người, nhưng Vương Linh không nói gì với cô ta, mà đi lấy lòng Đỗ Trình Trình thì đáy lòng cô ta càng thêm căm hận Đỗ Trình Trình, loại cảm xúc phức tạp này khiến lòng cô ta nóng bừng như lửa đốt, hơn nữa khi cô nói 'không quấy rầy mẹ con đi' thì Đỗ Nhược chỉ cảm thấy Đỗ Trình Trình đang hung hăng tát cô ta một cái, cô ta vội vàng nhìn xung quanh, âm thanh xung quanh tựa như ruồi bọ không ngừng ong ong bên tai cô ta, những ánh mắt và âm thanh kia tựa như đang khinh thường và khi dễ, khiến cô ta rất căm ghét.

Cô ta hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống.

Nhưng cô ta không thể làm gì, chỉ có thể khó chịu đứng đây, mặc cho người chỉ trích.

Cô ta không đổi sắc, ngẩng đầu ưỡn ngực, giả vờ như không có gì đi ra khỏi đám người, sau đó nhanh chóng đón một chiếc xe, hung ác nói với tài xế: "Lái xe!"

Xe chạy được bảy mươi, tám mươi mét, cô ta lại gay gắt kêu: "Dừng xe!"

Tài xế bị cô ta làm cho giật mình, chợt đạp thắng xe, cơ thể Đỗ Nhược chồm lên trước, đụng vào chiếc ghế đệm, mặc dù không bị thương, nhưng lại

khiến cô ta giận dữ, như bị điên vậy, phát tiết xé rách chỗ ngồi trước mặt, giọng nói bén nhọn mắg: "Ông có biết lái xe không hả? Đột nhiên thắng xe ông muốn tôi bị dưng chết sao? Ông biết tôi là ai không? Tôi là đại tiểu thư nhà họ Đỗ, ba tôi là Đỗ Thành Nghĩa, tôi mà bị thương, tôi sẽ cho các người chôn theo!"

Tài xế là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nhìn tính khí có vẻ không hề ôn hòa, nghe cô ta nói thế, nhất thời tức giận: "Địch mẹ (vâng nguyên văn đây ạ), con nhỏ kia mà chửi ai đấy? Làm cả nhà ai chôn theo? Đồ mất dạy. Chửi nữa có tin ông đánh mày không? Xuống xe xuống xe!"

"Ông dám bảo tôi xuống xe sao?" Đột nhiên giọng nói của Đỗ Nhược cao vút, có chút điên cuồng.

Tài xế cau mày, nói một câu xúi quẩy, rồi mở cửa kéo cô ta ra ngoài.

"Buông tôi ra, tôi muốn tố cáo ông! Ông biết tôi là ai không hả?"

Tài xế hung hăng nhổ nước bọt: "Nếu không phải vì mày còn nhỏ tuổi ông đã đánh mày rồi." Nói xong lên xe đạp ga rồi đi.

Lúc này Vương Linh đã chậm chạp chạy đến, bà ta mang đôi giày cao sáu cm, duy trì tư thái ưu nhã chạy bước nhỏ đến, nhìn chiếc xe đã chạy xa rồi lo lắng hỏi Đỗ Nhược: "Tiểu Nhược, con sao vậy? Có phải tài xế kia khi dễ con không, đừng khóc, mẹ lập tức gọi điện thoại tố cáo!"

Đỗ Nhược vươn tay ra, lần nữa chặn một chiếc xe khác, hai mẹ con ngồi lên xe, trên đường Vương Linh an ủi Đỗ Nhược, nhưng Đỗ Nhược không nói tiếng nào.

Sau khi họ đến nơi, cô ta chán ghét nhieu mày, nhìn cái phòng nhỏ không đến 100 mét vuông này, cô ta lại hận muốn đập nát hết mọi thứ trong nhà, đây chính là chỗ cô ta đã ở từ nhỏ, chật hẹp như cái hộp, còn Đỗ Trình Trình lại được sinh ra ở biệt thự lớn, có người giúp việc phục vụ, tất cả mọi thứ vốn phải của cô ta, nếu không phải cô ngăn không cho ba cưới mẹ, làm sao cô ta bị người cười nhạo, phải ở cái nơi tồi tàn này!

Cô ta ngồi trên chiếc giường mình đã từng ngủ, nhìn mẹ.

Vương Linh sắp ba mươi tuổi, phần tóc dài hơi xoăn, một bên được vén sau tai, vừa trong sáng vừa hấp dẫn, bà ta chăm sóc vô cùng tốt, nhìn qua chỉ khoảng hai lăm hai sáu tuổi thôi, hoàn toàn không nhìn ra là một người mẹ đã có đứa con mười tuổi.

Vương Linh bị ánh mắt của cô ta nhìn khiến cho sững sờ, ánh mắt này của con gái khiến bà ta có cảm giác bà ta không phải đang nhìn một đứa con gái mười tuổi, mà đang bị một người trưởng thành dò xét. editedbysutucuoiga Die nd da nl e q uu ydo n

Bà ta nói: "Tiểu Nhược, có phải anh chị bắt nạt con không?"

Đỗ Nhược cười lạnh: "Con đã nói rồi, nhanh chóng tìm người ném chị ta xuống sông đi, Đỗ Trình Trình chết rồi, ba sẽ chỉ có một đứa con gái là con, khi ông khổ sở, mẹ đến làm bạn bên cạnh ông, đến lúc đó không có Đỗ Trình Trình cản trở, thêm mười năm tình cảm của hai người, chẳng lẽ ông ấy không cưới mẹ à?"

Vương Linh cả kinh, quát lớn: "Con không được nói vậy!"

Bà ta vội vã nhỏ giọng, cẩn thận đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, kéo rèm đóng chặt toàn bộ cửa sổ, sau đó cau mày nhìn con gái: "Ai nói cho con biết, còn nhỏ tuổi mà luôn nghĩ mấy thứ này, lo học đi!"

"Học hả?" Đỗ Nhược bĩu môi: "Chỉ cần con thành người thừa kế Đỗ thị, cả tá thực sĩ tiến sĩ đều phải đến liếm chân con, mẹ, mẹ thấy thái độ của Đỗ Trình Trình rồi đó, mẹ cảm thấy chị ta sẽ tiếp nhận mẹ sao?"

Vương Linh giận tái mặt: "Cho dù ra sao, con còn nhỏ, về sau không được nói đến những việc này." Bà ta chậm rãi, nhẹ nhàng nói: "Mẹ đã nhìn nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có thể đưa con về nhà họ Đỗ, việc con cần làm bây giờ là phải lấy lòng ba con, làm ba con vui, cứ giả vờ vậy đi, về sau con sẽ có tương lai tốt đẹp."

"Tốt đẹp?" Đỗ Nhược châm chọc liếc mắt: "Trong lòng ông già kia chỉ có một mình con tiện nhân Đỗ Trình Trình, cho dù con có làm ông ấy vui lòng thế nào cũng vô dụng thôi, ông ta đã sớm lập di chúc rồi, nếu ông ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, 98% tài sản Đỗ thị đều được con tiện nhân Đỗ Trình Trình thừa kế, con và anh mỗi người chỉ có 1% thôi!"

Vương Linh đột nhiên mở to mắt: "Cái gì? Sao con biết?"

Đỗ Nhược biết mình đã lỡ lời, nhưng sao cô ta có thể nói mình trùng sinh được?" Con tình cờ nghe ba gọi điện thoại, là thật hay giả, mẹ cứ hỏi luật sư Trình thì sẽ biết ngay thôi."

"Luật sư Trình? Trình Trung Minh?"

Đỗ Nhược nháy mắt, nở nụ cười: "Chính là ông ta!"

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Editor: Gà

Trình Trung Minh là luật sư cố vấn của Đỗ thị, Vương Linh biết rõ điều này khi bà ta còn làm ở Đỗ thị.

Năm đó bà ta rời khỏi Đỗ thị, sinh ra Đỗ Nhược, sau khi trở lại thành phố này, bà ta luôn muốn quay trở về Đỗ thị, khi đó Trần Vĩ Đồng đã chết, ở trong công ty bà ta dựa vào quan hệ với Đỗ Thành Nghĩa, dưới một người, vị trí phó tổng giám đốc công ty sẽ như vật nằm trong túi bà ta, nhưng Đỗ Thành Nghĩa lại không cho bà ta vào công ty, chỉ cho tiền nuôi bà ta, bà ta muốn ra ngoài làm việc hay đi chơi đều được, nhưng không thể được gả vào Đỗ thị.

Những năm này bà ta luôn nghe lời, trong lòng suy nghĩ, Đỗ Thành Nghĩa chính là một tảng đá, bà ta có thể khiến ông nhiệt tình trở lại, ai ngờ trong lòng ông chỉ có Trần Vĩ Đồng đã chết kia, cho dù bà ta làm gì, những năm này ông không hề đề cập đến việc cưới bà ta, chỉ nói, nếu có ngày bà ta có người trong lòng, muốn kết hôn, ông sẽ cho bà ta thêm một khoản tiền, phòng này cũng sẽ thuộc về bà ta.

Trong mắt ông, bà ta chỉ là người để bầu bạn, nói trắng ra là để làm ấm giường, trừ nhu cầu sinh lý, ông cực ít đến chỗ bà ta, thời gian rảnh đều ở cùng với Đỗ Trình Trình.

Có Đỗ Nhược, bà ta hiểu rõ dù trong lòng ông cứng rắn, nhưng luôn mềm mỏng với con cái, nên bà ta xin đưa Đỗ Nhược về nhà họ Đỗ.

Đã tốt nghiệp đại học, đương nhiên bà ta biết con riêng và con chính thức sẽ có quyền thừa kế tài sản, không ngờ ông đã sớm lập di chúc rồi, 98% tài sản thuộc về con gái của Trần Vĩ Đồng, bà ta tính toán nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chỉ vì 1% Đỗ thị này thôi sao?

Suy nghĩ trong chốc lát, bà ta hít một hơi thật sâu, rồi thờ dài, nghiêm túc nói với Đỗ Nhược: "Chuyện này mẹ sẽ nghĩ cách, con chỉ cần đợi ở nhà họ Đỗ thôi, về sau không thiếu phần con đâu, thu lại hết mấy cái suy nghĩ kia đi, mẹ không muốn nửa đời sau phải vào tù thăm con đâu."

Đỗ Nhược bĩu môi.

Vương Linh nhìn dáng vẻ này của con gái chỉ muốn cho cô ta hai tát, nhưng đây là con gái ruột của mình, nên không xuống tay được, chỉ có thể hận nghiền răng.

Bà ta biết cách con gái nói là tốt nhất, nhưng đầu năm nay giết người không dễ dàng như vậy, huống chi con nhóc Đỗ Trình Trình kia đề phòng bà ta như chó sói, không thể nói chuyện lâu với cô, sao có thể ra tay thành công được? Còn có một Đỗ Hoành không dễ đối phó nữa.

Hôm nay sau khi tiếp xúc, bà ta biết này thằng nhóc ăn xin được nhận nuôi này không dễ chọc, ngay cả con gái của mình, còn không học được một chút nhẫn nhịn nào của mình, trái lại học được toàn bộ sự độc ác của bà ta, nếu bà ta không nhận ra, về sau sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

Ngược lại Đỗ Trình Trình, một con nhóc choai choai, vẫn dễ đối phó hơn, cứ dùng lời ngon ngọt với Đỗ Trình Trình là được.

Bà ta suy xét, chỉ sợ hai ngày nay đã nóng vội rồi, mới để Đỗ Trình Trình ghét bà ta, chỉ sợ Đỗ Trình Trình cũng như ba cô, là đá ở hẻm cầu, không nóng không lạnh. sutucuoiga Die nd da nl e q u u ydo n

Đỗ Trình Trình cảm nhận được mẹ con Vương Linh không có ý tốt với cô, nhưng không hề sợ hãi chút nào, cô nghĩ đến, ba đã sắp bốn mươi, có phải cũng nên tìm bạn gái rồi không, cô quyết định nói chuyện với ba một chút, nói suy nghĩ của mình ra cho ông biết.

Lúc Đỗ Thành Nghĩa trở về, dưới ánh đèn vàng nhạt, đã thấy cô vui ở trên sofa đọc sách, Đỗ Hoành ngồi đối diện cô, cũng đang đọc sách, nghe tiếng động, hai người đều ngẩng đầu lên.

Đỗ Trình Trình cười tươi, chạy đến ôm ông, kéo tay ông: "Ba đã về rồi!"

Đỗ Hoành khom lưng cảm dếp cô, đặt cạnh chân cô, cô nghiêng đầu nhìn cậu cười: "Có thăm rồi, chân không lạnh đâu."

"Vậy cũng nên mang vào, coi chừng cảm." Đỗ Thành Nghĩa cười xoa đầu cô, mệt mỏi trong một ngày đều biến mất, ngồi vào ghế sofa.

Đỗ Trình Trình cười hí hì, mang dếp vào, đến nằm bò trên lưng ông, tay xoa vai cho ông, nũng nịu hỏi: "Ba, thoải mái không?"

Sức cô không lớn, sức tay không mạnh, nhưng phần tâm ý này lại khiến Đỗ Thành Nghĩa còn thoải mái hơn so với uống tiên được.

Ông kéo tay cô, để cô ngồi xuống ghế sofa: "Trẻ rồi còn chưa ngủ, có chuyện gì phải không?"

"Dạ....." Đỗ Trình Trình khẽ nói: "Tiểu Nhược được mẹ đón về rồi, chính là người phụ nữ lần trước đến trường tìm con." Cô vừa nói vừa xoa bóp tay ông, nắm tay nhỏ xoa xoa đầm ấm.

Nhớ đến lời lần trước Vương Linh nói với ông, ông trầm ngâm một lát, hỏi cô: "Con cảm thấy bà ấy thế nào?"

"Đi ấy không tốt, con không thích." Đỗ Trình Trình dứt khoát nói.

Động tác của cô ngừng lại.

"Nhưng nếu ba có người mình thương, thật lòng với ba, con sẽ không phản đối, ba hạnh phúc là được."

Đỗ Thành Nghĩa nghe vậy nở nụ cười, nhìn nét mặt con gái tương tự như người vợ đã khuất, vẻ mặt bỗng trở nên nhu hòa hơn: "Con vui về ba cũng rất hạnh phúc."

Đỗ Trình Trình cười rức rờ: "Vậy con muốn mỗi ngày đều thật vui về!"

Đỗ Thành Nghĩa bật cười nói: "Trẻ rồi không ngủ, vì chờ ba về để nói chuyện này hả?"

"Đúng vậy, nếu ba có người trong lòng, không cần e dè con." Đỗ Trình Trình nghiêm túc, cô hôn chụt lên mặt Đỗ Thành Nghĩa: "Ba, con yêu ba!"

Đỗ Thành Nghĩa nhìn con gái, chỉ cảm thấy trái tim ấm áp, ông nhìn đôi mắt đầy tin tưởng của con, cười xoa mặt cô: "Ba cũng yêu con, ngoan, mau đi ngủ đi, trẻ rồi."

Lúc này đã hơn mười một giờ, Đỗ Trình Trình đã sớm buồn ngủ, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của ba, nên không phá Đỗ Thành Nghĩa nữa, khéo léo ngồi dậy, cọ tay ông: "Ba cũng đi ngủ sớm một chút, ba ngủ ngon."

Đỗ Thành Nghĩa nhìn con gái duyên dáng trở về phòng, trong lòng chợt cảm khái 'nhà có con gái mới lớn'.

Đỗ Hoàng cũng đi theo Đỗ Trình Trình vào phòng, ánh mắt sáng như trăng rằm nhìn Đỗ Trình Trình, trong mắt như tụ hợp vô số vì sao, nhìn cô nói: "Anh cũng yêu Trình Trình, Trình Trình biết không?"

Đỗ Trình Trình luôn nghĩ cậu là anh ruột của mình, chưa hiểu lắm, nghe vậy chỉ cười lên: "Được rồi, Trình Trình cũng yêu anh lắm." Sau đó hôn vào má Đỗ Hoàng: "Anh ngủ ngon nhé."

Nhưng trong lòng Đỗ Hoàng chợt xúc động, nhè nhẹ run rẩy, đầu khẽ nghiêng, hôn lên bờ môi mềm mại của Đỗ Trình Trình.

Hai người đứng quá gần, gần đến nỗi cậu có thể nhìn thấy đôi lông mi như cánh chim nhận của cô, cô hơi nghiêng người, lấy mu bàn tay lau môi, có chút ảo não nhăn mày, hờn dỗi: "Ui cha, nụ hôn đầu của em!"

Tất cả như một pha quay chậm, một cái nhăn mày một nụ cười lưu lại ấn ký rõ ràng trong lòng cậu, thậm chí nhìn chân mày hơi nhíu lại của cô, trong lòng cậu dâng lên ham muốn giữ lấy khó tả, muốn bước lên lần nữa, in lại ấn ký thuộc về mình.

Thời gian như ngừng lại tại khoảnh khắc này.

Đỗ Hoàng hơi giật mình nhìn em gái trước mặt, trên môi vẫn còn vưon lại cảm giác mềm mại chân thật khi nãy.

Khi còn bé không phải em gái không hôn mặt cậu, nhưng chưa từng mang đến cho cậu cảm giác như bây giờ.

Đỗ Trình Trình lui về phía sau xoay người, mơ màng leo lên giường, nhưng bị cậu kéo lại: "Trình Trình!"

Cô khó hiểu quay đầu lại, nhìn ánh mắt sáng rực như sao của cậu: "Hả? Buồn ngủ quá, em đi ngủ nha."

Đỗ Hoàng có chút miệng đắng lưỡi khô định nói: chúng ta ngủ chung đi. Nhưng chỉ đành nuốt lời này vào bụng, khàn giọng nói: "Ngủ ngon."

Đỗ Trình Trình dụi mắt, lại xoa môi, rồi lăn lên giường.

Đỗ Hoàng đã mười lăm tuổi, đã biết sự đời.

Mặc dù cơ thể cậu đã trở mã, nhưng trước đó trong cuộc sống chỉ quen biết một cô gái là Đỗ Trình Trình, luôn đặt cô trong lòng, chỉ biết đây là cô gái cậu trân trọng nhất, không muốn buông đôi tay ấm áp kia, là người thân của cậu, chỉ vì lúc ấy còn bé, chưa từng suy nghĩ quá nhiều.

Vậy mà từ buổi tối hôm đó cậu bỗng nhiên nằm mơ, trong mơ như bị một đám mây mờ che phủ, hình như có một cơ thể ấm áp, dịu dàng khẽ gọi bên tai cậu: "Anh trai, anh trai....."

Cậu giật mình, bật dậy từ trong mơ, quần lót đã thấm ướt một mảng.

Nghĩ đến giấc mơ, đột nhiên cả khuôn mặt cậu đỏ bừng, vẻ mặt ngượng ngùng, lại thêm phức tạp, đáy lòng càng nôn nóng muốn được gặp cô.

Tâm tư nặng nề của cậu, rất nhanh đã được bình tĩnh lại, cậu ngồi vào trước máy vi tính, đeo tai nghe lên, đôi tay thoăn thoắt tìm kiếm trên internet, còn lướt xem một vài video, một mình trong căn phòng mờ tối, tựa như nghiên cứu học thuật cẩn thận nhìn vào video trong máy vi tính, hồi lâu mới thở ra một hơi thật dài, lưu tất cả video vào một file ẩn, rồi ngồi trước máy vi tính suy tư điều gì.

Lúc này vẫn còn rất sớm, cho dù xem xong video rồi cũng chưa đến sáu giờ, cậu đứng dậy vào toilet tắm rửa, mở cửa phòng vốn muốn ra ngoài chạy

bộ, thì ma xui quý khiến lại đến mở cửa phòng Đỗ Trình Trình ở sát vách.

Không gian xanh nhạt hiện ra, vì phòng cô được kéo rèm cửa che kín, nên trong phòng một mảnh mờ ảo, đầu giường chỉ có gương mặt nhỏ nhắn trắng hồng của cô lộ ra ngoài chần. editedbysutucuoiga dieendaanleequydonn

Cô ngủ yên tĩnh như một chú mèo nhỏ, khóe môi khẽ nhếch, tựa như đang cười nhẹ.

Lòng cậu chợt nhảy nhót, trái tim đập cuồng loạn không quy tắc, loại cảm giác này vô cùng xa lạ, nghĩ đến ngày hôm qua trong lúc vô tình chạm vào đôi môi mềm mại kia, cậu chợt xúc động, trong lòng khát vọng muốn nếm thử đôi môi đỏ hồng ấy thêm lần nữa.

Cậu cúi thấp người xuống, càng dựa vào gần hơn, rốt cuộc như tội phạm, như tín ngưỡng, chạm nhẹ lên đôi môi đỏ hồng kia.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Editor: Gà

Đối với con trai, thường trưởng thành rất sớm, thiếu niên khoảng 15, 16 tuổi, đa số đã bắt đầu suy nghĩ về chuyện tính dục rồi.

Đỗ Hoàng trở mã tương đối trẻ, bệnh di tinh [1] xuất hiện lần đầu tiên khi cậu mười lăm tuổi, cô gái trong mơ không phải là ai khác, mà chính là cô nhóc ngây thơ cùng lớn lên với cậu, Đỗ Trình Trình.

[1] bệnh di tinh: là hiện tượng tinh dịch chảy ra ngoài ở nam giới mà không có kích thích tình dục. Di tinh có thể xảy ra trong lúc ngủ

Hoàn cảnh trong mơ mờ ảo, tựa như bị che phủ bởi một lớp sương, mỗi tiếng kêu ‘anh’ thật sự rất mất hồn, như lời chú quẩn quanh trái tim cậu, sau khi cậu tỉnh lại không chỉ không cảm thấy tội lỗi, ngược lại đề mặc cho sợi tơ ấy càng ngày càng dài hơn, nó như mật ngọt, như chất độc hoa anh túc, khiến cậu chỉ muốn chìm đắm vào đó, không muốn thoát ra.

Đỗ Trình Trình sờ mặt, có chút nghi ngờ nhìn Đỗ Hoàng trước mắt: "Anh, trên mặt em có gì sao?"

Khóe môi Đỗ Hoàng giương cao, ánh mắt tràn ngập dịu dàng, đưa tay lau sữa dính ở môi cô.

Đỗ Trình Trình cảm giác hôm nay cậu hơi lạ, nhưng không có để ý, cầm giấy ăn lên lau môi, tiếp tục ăn sáng.

Đôi mắt Đỗ Hoàng như một tấm lưới, vây cô trong đó, kín kẽ không chỗ hở.

Cô đảo mắt, nghi ngờ nhìn Đỗ Hoàng: "Sáng sớm hôm nay thức dậy đã thấy anh cười tươi vậy rồi, có chuyện gì vui phải không?"

Cô suy nghĩ, từ trước đến giờ cô luôn ở với anh mình, lúc không ở cùng nhau, thì anh ấy sẽ trở về phòng, cô lại không bám người như Đỗ Hoàng, mặc dù đến phòng Đỗ Hoàng, nhưng luôn tôn trọng nơi riêng tư của đối phương, chẳng lẽ, tối qua có người đã tỏ tình với anh ấy lúc cô không có mặt sao?

Nghĩ vậy, cô chợt bừng tỉnh hiểu ra, về mặt mờ ám cười hi hi với Đỗ Hoàng, đáng về em biết rồi nha.

Ở trường học anh ấy rất được con gái hâm mộ, bây giờ cô đã học lớp sáu, mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng trong lớp có không ít bạn gái đã thông suốt, ở trường Đỗ Hoàng như hoàng tử âm áp, không ít bạn gái thích anh ấy, rất nhiều người bảo cô gửi thư tình hoặc tặng quà cho Đỗ Hoàng giúp bọn họ. sutucuoiga di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Xem ra anh ấy có người mình thích rồi nhá!

Đỗ Hoàng nhìn cô cười như tiêu hồ ly, về mặt như em đã biết hết rồi, trong lòng vừa mong đợi cô biết tâm ý cậu, cũng có cảm giác như cậu, vừa sợ cô biết, sẽ đối xử lạnh nhạt với cậu, loại cảm giác này, rất không ổn, chua chua ngọt ngọt, tư vị giống như được ăn kẹo hồ lô khi còn bé.

Cậu thử can thiệp dò hỏi: "Trình Trình biết vì sao anh cười hả?"

Đỗ Trình Trình nhìn cậu nhưng chỉ cười không nói, đáng về hà hề.

Nếu trước đây Đỗ Trình Trình là viên ngọc âm áp mông lung duy nhất trong lòng Đỗ Hoàng, bây giờ sương mù xung quanh viên ngọc này đã tan hết, trở thành một bảo thạch bao vây trái tim cậu, cậu cần thận che chở nâng niu trong lòng bàn tay, chỉ sợ cô ngã.

Đỗ Trình Trình không hề biết gì cả, mỗi ngày cố gắng học tập, vô tư trong sáng, như những bé gái ở độ tuổi này, không buồn không lo.

Sau khi Vương Linh làm rõ thân phận, càng danh chính ngôn thuận đến trường tìm Đỗ Trình Trình, không, đúng hơn là bà ta mượn cớ tìm Đỗ Nhược để gặp Đỗ Trình Trình.

Đỗ Nhược khéo léo an tĩnh, cho dù Đỗ Trình Trình dùng thái độ cao ngạo thế nào để đối mặt với cô ta, nhưng mỗi ngày cô ta đều kiên trì lặng lẽ đi theo phía sau cô như người hầu.

Ở Gia Luân, Đỗ Trình Trình giống như thần tượng, rất nhiều bạn nam bạn nữ thích cô, hơn nữa Đỗ Nhược đi truyền sự xinh đẹp thanh tú của Vương Linh, nhìn khá khéo léo bắt mắt, nể mặt Đỗ Trình Trình, nên mọi người cũng đón nhận cô ta, thỉnh thoảng cũng sẽ chào hỏi nói chuyện phiếm với cô ta, trước kia mặc dù sự kiện khi để Đỗ Nhược cuối cùng vẫn không giải quyết được gì, nhưng rốt cuộc Đỗ Trình Trình vẫn bị ảnh hưởng, một ít học sinh trong trường học thấy cô không còn mùi quảng sùng bái như trước nữa, mà có một chút mâu thuẫn, đặc biệt khi nhìn thấy thái độ của Đỗ Trình Trình với Đỗ Nhược, còn Đỗ Nhược thì yên tĩnh khéo léo, nên càng cảm thấy cô là bà chị hung dữ, khi dễ em gái đáng thương yếu đuối, thậm chí có người còn tưởng tượng xa xôi hơn, có phải Đỗ Trình Trình về nhà tố cáo nên khiến bà Đỗ cảnh cáo Đỗ Nhược không.

Đối với cách nói này, cho đến bây giờ Đỗ Trình Trình vẫn không phát hiện, cho dù biết, cô cũng sẽ không thay đổi thái độ với Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược cứ như thuốc cao bôi trên da chó, xé không ra kéo không nát.

Càng làm cô buồn bực hơn, chính là mỗi ngày Vương Linh đều đến trường, chờ Đỗ Nhược tan học, thấy Đỗ Nhược ở cùng với cô, bà ta sẽ cười vô cùng dịu dàng khách khí, khách lệ cô cảm kích cô, vì đã chăm sóc Đỗ Nhược, còn nói tình cảm chị em các cô rất tốt.

Nếu Đỗ Trình Trình không tự mình biết quan hệ giữa cô và Đỗ Nhược ra sao, thật sự sẽ nghĩ mình với Đỗ Nhược là chị em thân thiết.

Không chỉ vậy, mỗi ngày bà ta đều mang một chút quà tặng nhỏ cho Đỗ Trình Trình, đều không phải món gì đáng tiền, nhưng lại thể hiện tâm ý của bà ta.

Bà ta tự mình đan hai chiếc khăn quàng cổ, một cái màu đỏ, một cái màu hồng, hoa văn giống hệt nhau, cô và Đỗ Nhược mỗi người một cái.

Bà ta còn tự làm bao tay, một đôi màu hồng, một đôi màu xanh dương nhạt, kiểu dáng như nhau, cô và Đỗ Nhược mỗi người một đôi.

Còn có áo len, mũ, áo khoác nhỏ, bánh ngọt, điểm tâm, mỗi ngày ân cần hỏi han, mặc dù đều không đáng tiền, nhưng cô lại chưa bao giờ được người khác tặng quà.

Dù sao cô cũng chỉ là cô bé mười hai tuổi, chưa từng trải sự đời, mặc dù thông minh, nhưng đối với loại quan tâm này, thái độ cô vẫn có chút dao động, không còn phòng bị và lạnh lẽo khi gặp bà ta như lúc trước.

Nhưng quan hệ giữa cô và Đỗ Nhược, lại không được hòa thuận chút nào, thậm chí càng thêm lạnh lẽo.

Bởi vì, Vương Linh đối xử với cô quá tốt.

Tốt hơn cả con gái Đỗ Nhược ruột thịt của bà ta.

Chỉ cần cô và Đỗ Nhược ở cùng một chỗ thì trong mắt Vương Linh hoàn toàn chỉ có cô, dịu dàng lương thiện, tựa như một người mẹ tiêu chuẩn.....
Thánh mẫu.

Cho dù Đỗ Nhược che giấu rất tốt, mỗi lần đều lặng im không nói, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được hơi thở u ám tỏa ra từ Đỗ Nhược, Vương Linh càng tốt với cô, ác ý của Đỗ Nhược với cô càng nồng nặc đến mức có thể ngưng tụ thành chất lỏng, nhưng bên ngoài, Đỗ Nhược vẫn an tĩnh ngồi đó, luôn mỉm cười ngoan ngoãn.

"Trình Trình không thích đi tặng quà cho con sao?" Vương Linh nhìn Đỗ Trình Trình hiểu chuyện lễ độ, ánh mắt khá bị thương và buồn bã.

Đỗ Trình Trình khách khí mỉm cười: "Cảm ơn, cháu rất thích."

"Chưa từng thấy Trình Trình mặc, đi nghĩ Trình Trình không thích, tay nghề đi vụng về quá, không thể so sánh với những món đồ được bày bán....." Bà ta cười tự giễu, khiến người ta không đành lòng.

Đỗ Trình Trình nhìn người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp trước mắt này tỏ ra thiện ý, thì mỉm cười: "Vì khá phiền hà, nên sau này đi đừng tặng nữa ạ." Dừng một lát: "Bây giờ cháu đang tuổi lớn, dù đi làm nhiều hơn nữa, cháu cũng không dùng được, đi không có nhiều thời gian, nên đi hãy làm cho Đỗ Nhược nhiều một chút, cháu tin em ấy sẽ rất thích."

Mỗi lần đi đưa tôi những thứ này, ánh mắt Đỗ Nhược như muốn nuốt sống tôi á.

"Nếu đi không còn chuyện gì nữa, cháu về trước đây, cháu vẫn chưa làm xong bài tập." Dứt lời không nhìn Đỗ Nhược và Vương Linh nữa, rất lễ phép nói tạm biệt.

Đỗ Trình Trình vừa đi, Đỗ Nhược đổi sắc mặt, cười lạnh: "Chị ta có tốt bao nhiêu, cũng không phải chui từ bụng của mẹ ra đâu!"

Vương Linh bị cách nói này của con gái khiến cho tức giận, chỉ vào trán cô ta rồi nói: "Mẹ sinh ai bản thân mẹ còn không biết à!" Sau đó nói tiếp: "Con có chắc ba con đã lập đi chúc rồi không? Bây giờ ông ấy đang tráng niên, đáng lẽ không nên lập đi chúc chứ, mẹ đến chỗ Trình Trung Minh dò hỏi, thì không có gì lộ ra cả."

Đỗ Nhược nghe vậy lại có chút không chắc chắn lắm.

Kiếp trước hơn mười năm sau cô ta mới biết phần di chúc này, cô ta tình cờ nghe Đỗ Thành Nghĩa nói chuyện nên mới biết có di chúc đó, lúc ấy Đỗ Thành Nghĩa đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hôn mê bất tỉnh nằm trong bệnh viện, công ty có Trình Trung Minh, là bạn tốt nhiều năm của Đỗ Thành Nghĩa, nếu có di chúc, chỉ có thể ở chỗ Trình Trung Minh thôi, lúc ấy cô ta hơi hoảng sợ, chỉ sợ di chúc bị lộ ra, sau khi biết chuyện này, lập tức dẫn người chạy đến nhà Trình Trung Minh, ép buộc dụ dỗ ông ta giao di chúc ra, vừa đọc xong nội dung, cũng không thèm nhìn ngày cuối cùng làm di chúc, đã giận dữ ngắt đầu đốt tờ di chúc, cho nên cô ta cũng không biết thời gian cụ thể làm di chúc là khi nào.

Cô ta hiểu, hiện giờ nếu tìm Trình Trung Minh cũng vô ích thôi, lúc ấy Đỗ Thành Nghĩa hôn mê bất tỉnh nằm trong bệnh viện, còn bị cô ta đoi thuốc, có thể chết bất cứ lúc nào, ông ta còn bị cô ta dụ dỗ nuốt mất mười phần trăm cổ phần Đỗ thị, sau đó chặt ngón tay ông ta, kẻ dao vào cổ ông ta, thì ông ta mới lấy di chúc ra, nhưng bây giờ Đỗ Thành Nghĩa đang khỏe mạnh, dựa vào quan hệ giữa Trình Trung Minh và Đỗ Thành Nghĩa, không thể nào tiết lộ di chúc cho cô ta biết, cho dù tiết lộ, mười năm sau, ai biết Đỗ Thành Nghĩa có lập một di chúc khác không.

Bây giờ cô ta mới mười tuổi, chẳng lẽ lại cầm dao ép Trình Trung Minh giao di chúc ra? Cho dù bây giờ cô ta tìm người giết chết Trình Trung Minh và Đỗ Thành Nghĩa, thì cô ta cũng chạy không thoát.

Mặc dù thỉnh thoảng cô ta không thông minh, kích động nóng tính, nhưng không có nghĩa cô ta là đồ ngu, hơn nữa kiếp trước chết thảm, đời này vì cô ta đã ngã một lần nên khôn hơn một chút.

Đương nhiên cô ta không biết, sau khi cô ta chết, Đỗ Hoàn nắm nhà họ Đỗ trong tay, tất cả những gì cô ta làm đều bị phơi bày ra ánh sáng, mọi chứng cứ phạm tội đều chỉ vào mẹ con Đỗ Nhược.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25

Editor: Gà

Đỗ Hoàn thấy Vương Linh đưa cho Đỗ Trình Trình vài món đồ biểu thị ‘tình chị em’ với Đỗ Nhược, dùng hai ngón tay cầm lên, ghét bỏ quơ quơ, hỏi Đỗ Trình Trình: "Đây là gì?"

Đỗ Trình Trình nhìn quần áo mũ nón được may khéo léo này, ngồi trong phòng quần áo, buồn bực nói: "Viên đạn bọc đường"

Đỗ Hoàn nghe thế thì vui mừng: "Xem ra em chưa bị viên đạn bọc đường làm cho hư hỏng."

Đỗ Trình Trình tức giận lườm Đỗ Hoàn.

Lúc cô còn nhỏ thì mẹ cô đã mất, nhà ông ngoại hận ba đã không chăm sóc tốt cho mẹ, để cô mồ côi mẹ khi còn nhỏ, năm đó vốn không đồng ý cho bọn họ kết hôn, nên sau này càng không qua lại với nhau, chỉ để cô cô đơn một mình ở nhà họ Đỗ, may thay sau đó có Đỗ Hoàn làm bạn, mới đề tuổi thơ cô được trọn vẹn.

Cô chưa từng được tặng quà như vậy, mỗi lần thấy bạn bè trong lớp được mẹ họ làm khăn quàng cổ hoặc áo len cho, thì vô cùng hâm mộ, người phụ nữ Vương Linh này rất khôn khéo, đã tìm ra được nhược điểm của cô, hiểu rõ con gái Đỗ Thành Nghĩa thích mềm không thích cứng, dùng cách này để đánh bại phòng bị của cô, nếu không phải Vương Linh lấy lòng cô quá mức, đối xử với cô tốt hơn cả Đỗ Nhược, có lẽ cô sẽ thật sự bị mắc lừa, trong lòng sẽ dần tiếp nhận bà ta.

Cho dù cô còn nhỏ nhưng cô không nghĩ rằng cõi đời này có người có thể yêu con người khác hơn cả con mình, tựa như những năm này ba vẫn có công ơn nuôi dưỡng anh, nhưng người ba thích nhất luôn là cô, tương tự, đối với Vương Linh, thật ra mình chỉ là một người xa lạ, không có gì mà lại ân cần, không phải gian trá thì cũng là trộm cắp.

Nhưng nhìn cái áo len với khăn quàng cổ này, cô vẫn không bỏ được.

Đỗ Hoàn cảm thấy những thứ quần áo này chướng mắt, có lẽ vì những thứ này đều có đôi có cặp, nhìn giống ‘đồ tình nhân’ với Đỗ Nhược, điều này càng khiến lòng cậu không thoải mái, có cảm giác kích động muốn ném hết bọn chúng vào thùng rác.

Trên thực tế, cậu cũng làm thế, ngày thứ hai Đỗ Trình Trình vào phòng quần áo, phát hiện bên trong có rất nhiều nón áo mới, có bộ áo vận động in hình bé Winnie the Pooh đáng yêu, có áo khoác màu vàng nhạt, có mũ lông nhung hình con vịt nhỏ dễ thương, có áo len, vân vân.

Ban đầu cô không có để ý, nghĩ rằng do ba chuẩn bị cho cô, đợi sau khi cô mặc xong ra ngoài, thấy Đỗ Hoàn cũng mặc quần áo giống hệt cô, vui mừng nhảy nhót: "Đồ anh em! Mấy cái này do anh mua hả?"

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, phía sau có mũ, phía trên in hình con vịt nhỏ, đeo cái mũ len nhất định hết như bán manh (giả vờ đáng yêu). Ở tuổi cô mặc những bộ như thế này là bình thường, có thể mặc được nhiều kiểu quần áo, Đỗ Hoàng mười lăm tuổi cũng mặc giống cô, mặc cái áo khoác như thế, hai anh em đứng một chỗ, bé trai tuấn tú, bé gái rục rờ, đi trên đường vài người còn chụp hình bọn họ.

Sau khi vào trường, khiến rất nhiều người vây xem, hơn nữa buổi sáng đi học, Đỗ Hoàng đưa cô đến cổng, cặp anh em này trông vô cùng đáng yêu, khiến rất nhiều cô bé nhỏ đều tự nhủ trở về cũng phải bắt anh mình mặc ‘đồ anh em’ như thế, ngược lại Phùng Gia Thụ, sau khi thấy thì khinh bỉ nói: "Đều lớn hết rồi, đâu phải là mấy bé lớp một đâu, dám mặc mấy kiểu quần áo này! Khó coi chết được!" sutucuoigaDieenndkan/leeequhydonnn

Đỗ Trình Trình cũng kiêu ngạo như cậu ta, nghe xong không những không tức giận, ngược lại khiêu khích cười phản bác: "Tôi thích! Tôi vui đấy thì sao!"

Phùng Gia Thụ buồn bực nói: "Stop!"

Sau đó lập tức mua một cái áo phong cách giống cô, hai người học cùng lớp, còn mặc quần áo giống nhau, cứ như đồ đôi, Phùng Gia Thụ vui đến mức miệng toét đến tận mang tai, vô cùng vui sướng.

Không thể không nói, trong vấn đề tình cảm, Đỗ Trình Trình vẫn rất chậm hiểu.

Đỗ Hoàng đang đợi Đỗ Trình Trình tan học thì thấy Phùng Gia Thụ đi cùng Đỗ Trình Trình ra ngoài, mặc đồ giống Đỗ Trình Trình, hai người đi cùng nhau, giống như đôi tình nhân nhỏ, trong nháy mắt cậu trầm xuống.

Dọc theo đường đi đều rất im lặng, không khí bên trong buồng xe đông lạnh khác thường.

Mãi đến khi Đỗ Trình Trình trở về phòng, Đỗ Hoàng đi vào theo, loại không khí tĩnh lặng ấy vẫn bao phủ quanh Đỗ Trình Trình.

Đỗ Trình Trình nhìn Đỗ Hoàng mang dáng vẻ không vui từ lúc tan học đến giờ, nghĩ thầm, chẳng lẽ anh gây gổ với bạn gái nên tâm trạng không tốt? Cô biết điều nên không làm phiền cậu, điều này khiến Đỗ Hoàng càng buồn bực hơn.

Nhưng qua ngày thứ hai, sau khi Phùng Gia Thụ học xong tiết thể dục, chiếc áo khoác ‘tình lữ’ của cậu ta với Đỗ Trình Trình đã không biết đi đâu, sau đó nghe nói ai đó đã nhặt được nó trong thùng rác.

Điều này khiến cả ngày Phùng Gia Thụ như một cây pháo, người nào động vào cũng bị cậu ta quát mắng, không động vào cũng quát, sắc mặt cực kỳ thất.

Đỗ Trình Trình phát hiện, tâm trạng anh mình rất vui, nhất định đã giảng hòa với bạn gái rồi.

Ai da, yêu đương thật phiền phức, chốc thì tức giận lát lại vui vẻ. Cô vừa làm bài tập, vừa chống cằm nhìn gương mặt đầy hoa đào của Đỗ Hoàng, buồn cười nghĩ.

Nói Đỗ Trình Trình không hiểu, thật ra Đỗ Trình Trình hiểu rất nhiều thứ, ít nhất cô biết, lúc ở vườn trẻ, mẹ Phùng Gia Thụ cười giỡn muốn nhận cô làm con dâu, trong lớp có rất nhiều bạn nhỏ cũng ‘biết yêu’ rồi, có ‘đôi’ rồi, nhưng mà..... Giống như..... Cho đến bây giờ không có ai viết thư tình cho cô, ngay cả Phùng Gia Thụ đáng ghét kia mà cũng có người thích cậu ta.

Đỗ Trình Trình hơi phiền muộn, nghĩ thầm nhất định do mình quá lợi hại, cho nên mới không có nam sinh nào dám viết thư tình cho mình, dù sao mình là lớp trưởng, chắc chắn bọn họ rất sợ mình dạy dỗ bọn họ, nói cho chủ nhiệm lớp biết.

Thật ra cô sẽ không báo cho chủ nhiệm lớp đâu!

Có lẽ, cô sẽ không thích những nam sinh ngây thơ như vậy, những cậu nhóc kia còn không cao bằng cô, toàn sợ cô thôi.

Khi cô lớn lên cô muốn tìm bạn trai giống như ba.

"Trình Trình đang suy nghĩ gì thế?" Đỗ Hoàng không biết đã nhích lại gần lúc nào, cách cô rất gần, hơi thở thiếu niên ấm áp như bức tường kiên cố, cho dù không quá gần, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người cậu.

Đỗ Trình Trình nghiêng đầu nghịch ngợm cười nói: "Đang suy nghĩ..... Lúc nào anh sẽ giới thiệu chị dâu cho em làm quen đây."

Ánh mắt Đỗ Hoàng khẽ lóe, hỏi: "Nếu anh có chị dâu, Trình Trình có vui không?"

Đỗ Trình Trình tròn to hai mắt, dường như đã xác nhận được suy đoán trong lòng, vui mừng kêu lên: "Thật sự có chị dâu ư? Chị ấy tên gì, em có quen không? Rất đẹp phải không?"

Vốn muốn thử dò xét tâm ý của cô, Đỗ Hoàng nhìn ánh mắt hưng phấn vui mừng của cô, về mặt cậu bỗng tối xuống, lạnh lùng nói: "Không có ai hết."

Đỗ Trình Trình không nói gì, dùng ánh mắt mập mờ cười nhìn cậu, cả người phản kích, không hề ghen tuông hay cô đơn, đột nhiên Đỗ Hoàng trở nên yên lặng, từ trời quang đăng không có bóng mây trở nên càng lúc càng u ám.

Thấy anh không muốn chia sẻ chuyện chị dâu với mình, Đỗ Trình Trình cũng không thêm đề ý, mà chuyển ý định đến việc sử dụng quần áo cha con.

Gần đây Đỗ Hoàng bị cuồng ‘đồ anh em’, trong phòng quần áo có gần như đầy đủ nón áo phụ kiện giống với Đỗ Trình Trình, Đỗ Trình Trình lập tức nghĩ, nếu cũng mặc kiểu quần áo cha con để đi ra ngoài với ba thì sao, nên đã vui mừng chạy ra cửa hàng, mua một ít quần áo, ba Đỗ anh trai Đỗ đều có, cô cũng không bỏ quên Đỗ Nhược, hào hứng kêu Đỗ Thành Nghĩa mặc vào để tham gia họp phụ huynh.

Mỗi năm trường học sẽ cử hành một cuộc họp phụ huynh thật lớn, trường Gia Luân có khán phòng rất rộng, nên phụ huynh của tất cả học sinh đều sẽ đến tham gia.

Ngoài thầy cô phát biểu ra, còn có tiết mục biểu diễn, quan trọng hơn, cuối cùng sẽ trao giải học sinh ba tốt, cán bộ ưu tú, học sinh ba tốt và cán bộ ưu tú đều sẽ nhận được bằng khen và học bổng.

Ngôi trường này tập trung nhiều nhà giàu có phú quý mấy đời, nên không để ý chút học bổng đó, đáng chú ý chính là phía sau học bổng đại diện cho vinh dự.

Hầu như năm nào Đỗ Trình Trình cũng sẽ nhận được học bổng và bằng khen, năm nay không có gì ngoài ý muốn, cô vẫn có thể là cán bộ ưu tú, cô hi vọng đến lúc đó ba có thể mặc quần áo cha con tham gia.

Đây là năm cuối cô học ở trường tiểu học, chưa đến hai tháng nữa cô sẽ tốt nghiệp, đây là cuộc họp cuối cùng trước khi cô trở thành người lớn, nên nó vô cùng quan trọng với cô.

Sau đó cô sẽ tạm biệt khăn quàng đỏ, tạm biệt ngày quốc tế thiếu nhi, sẽ trở thành thiếu nữ, trở thành người lớn.

Hơn nữa cô cũng hi vọng ba có thể tự hào về cô, cô bé nhỏ cũng có một chút hư vinh đấy!

Đỗ Trình Trình rất ít khi yêu cầu Đỗ Thành Nghĩa, không ngờ hiếm lắm, lại là điều này, khiến đáy lòng Đỗ Thành Nghĩa vừa chua xót vừa cảm động, cảm giác thời gian mình ở bên con gái thật sự quá ít ỏi.

Đỗ Nhược đứng trong góc nhỏ, nhìn Đỗ Trình Trình sáng rỡ như ánh mặt trời đang làm nũng với ba, tay dè lên tường khiến đầu ngón tay trắng bệch.

Đỗ Thành Nghĩa chưa từng tham gia họp phụ huynh với cô ta, khi còn bé bạn bè trong lớp luôn cười nhạo cô ta là con gái riêng, ngay cả thầy cô nhà trẻ cũng nói thế, khi đó cô ta còn nhỏ, không biết đạo lý giấu đầu hở đuôi, vốn mọi người chỉ nói đùa, vì tâm tư cô ta phản ứng thái quá hơn so với người khác, nên sau đó tất cả bạn học trong lớp đều biết cô ta là con gái riêng. editedbysutucuoigaDieenndkan/leequhydonnn

Đứa bé là người đang ở ngưỡng giữa thiên sứ và ma quỷ, bọn họ hoàn toàn không biết những điều mình giấu cọt đã khiến trong lòng Đỗ Nhược bé bỏng tạo thành tổn thương gì, kể từ khi những thầy cô giáo kia biết cô ta là con gái riêng, cũng tỏ vẻ không thích cô ta, mặc dù không biểu hiện rõ ràng, nhưng cô ta vốn nhạy cảm, dần dần, trong lòng càng cực đoan, đa nghi, khi về mặt thầy cô không vui, các bạn học vô tình cự tuyệt, cũng sẽ khiến cô ta tự ti rất lâu, từ đó dùng cách thức phản hận để phản kích, che giấu tâm hồn yếu ớt bị tổn thương.

Sau đó, cô ta đã không nhớ rõ mình chịu tổn thương, hay bản tính mình âm u đa nghi.

Cô ta rất ít đi suy nghĩ về những điều này, chỉ cảm thấy cảnh trước mắt khiến trái tim cô ta như bị lửa thiêu, đau đến mức muốn hủy diệt tất cả mọi điều tốt đẹp trước mắt ấy, đoạt lại tất cả mọi thứ, muốn..... Muốn trở thành cô gái có lúm đồng tiền như hoa kia.

Đều là con, tại sao ba thương Đỗ Trình Trình nhiều đến thế, rất ít khi quan tâm đến cô ta vậy?

Đương nhiên cô ta không ngờ, cô ta được sinh ra khi Đỗ Thành Nghĩa chịu tang vợ không lâu, đang vô cùng khốn khổ, lại phải chăm sóc con nhỏ, còn phải chú ý đến công ty mà ông và vợ cùng nhau sáng lập nên.

Lúc ấy Đỗ thị không ổn định lớn mạnh như bây giờ, đang trong thời kỳ hình thành, tất cả mọi thứ đều do ông từng bước từng bước xã giao mời rệu các ông chủ lớn khác, tâm trạng mệt mỏi, lúc ông say rượu, đã bị bỏ thuốc, mới có Đỗ Nhược.

Khi đó Đỗ Trình Trình chỉ mới hơn một tuổi, mới vừa biết đi, ban ngày được đưa đến nhà trẻ, buổi tối ông đón, đêm hôm đó cả đêm ông trầm luân, cô giáo trực ca đêm đợi đến 8 giờ, đến 9 giờ Đỗ Thành Nghĩa vẫn chưa đến, gọi điện thoại cũng không ai bắt máy, người ta cũng có gia đình cũng muốn về nhà ăn cơm tối, nên đã giao Đỗ Trình Trình cho bác bảo vệ gác cổng, nhờ ông ấy trông giúp, tránh việc Đỗ Thành Nghĩa đến sẽ không tìm được con.

Một mình Đỗ Trình Trình ngồi trên bậc thang ở phòng bảo vệ chờ ba, bác bảo vệ thấy cô nhóc nhỏ ngồi một mình trông rất đáng thương, nên đã đốt đồ cho cô ăn.

Bác bảo vệ hỏi Đỗ Trình Trình sao ba chưa đến đón, Đỗ Trình Trình bé nhỏ rất sợ hãi, rung rung nhưng không dám khóc, nức nở kiên định nói: "Con phải chờ ba, ba sẽ đến đón con mà."

Cho dù bác bảo vệ hỏi cô điều gì, cô đều kiên định nói câu này: "Con phải chờ ba, ba sẽ đến đón con mà." Nước mắt tràn mi, môi nhỏ mím chặt, rõ ràng sợ mình có thể sẽ khóc lên, lại mím môi quật cường trọn to đôi mắt ướt át, gương mặt phồng lên như bánh bao nhỏ nhìn bác bảo vệ.

Lúc ăn cơm nước mắt chảy xuống má, ánh mắt vẫn nhìn vào con đường dài tối tăm bị che phủ dưới bóng cây ngô đồng, cô hi vọng sau một khắc thì có thể nhìn thấy đèn xe hơi của ba sáng lên, băng qua đường lớn đến đón cô, vậy mà đợi một lát cô đã ngủ thiếp, vẫn không thấy ba đâu.

Khi Đỗ Thành Nghĩa tỉnh lại thì trời đã sáng, bên cạnh chỉ có Vương Linh đang che người khóc lóc, đó là lần đầu tiên của bà ta, nhưng Đỗ Thành Nghĩa nghĩ ngay đến không ai đón con, lập tức lòng như lửa đốt, vội vàng gọi điện thoại đến nhà trẻ, biết con gái an toàn đợi ở nhà trẻ thì tảng đá trong lòng mới

roi xuống, vội vàng chạy đến nhà trẻ.

Đỗ Trình Trình luôn ngoan ngoãn ở nhà trẻ, buổi sáng tỉnh lại vẫn im lặng không nói lời nào, không khóc không quấy.

Khi cô sợ, biểu hiện càng thêm khéo léo hơn bình thường, bất cứ chuyện gì cũng rất tích cực chủ động, tự mình ăn cơm, tự mang vó, lúc ngủ trưa chưa bao giờ âm ỉ, cẩn thận nhìn cô giáo: "Con rất ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 26

Editor: Gà

Nhưng đợi đến khi Đỗ Thành Nghĩa đến thì cô lập tức ôm chặt lấy ông, cuối cùng khóc lóc một cách thảm thương trong lòng ông, một cô bé mềm mại nhỏ nhắn như thế, lại là toàn bộ thế giới, toàn bộ hi vọng, toàn bộ tình thương của ông, nghe tiếng con gái khóc, phút chốc Đỗ Thành Nghĩa cảm thấy đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm, vừa đau lòng vừa áy náy.

Khi đó nhà bọn họ chưa phải là biệt thự như bây giờ, chỉ thuê phòng ở, toàn bộ tiền bạc đều được đầu tư vào công ty, trong nhà không có bảo mẫu toàn thời gian.

Từng muốn được hai bảo mẫu, một người thấy Đỗ Trình Trình là một đứa bé không hiểu chuyện nên sẽ không biết đề tổ cáo, Đỗ Thành Nghĩa khá bận rộn, nên không chú ý nhiều, thậm chí mang thức ăn Đỗ Thành Nghĩa mua cho Đỗ Trình Trình về nhà cho con mình, thứ hai là một bảo mẫu trẻ tuổi, nhưng lại nhắm vào Đỗ Thành Nghĩa, đến khi sau này má Vu xuất hiện, giúp đỡ đưa đón chăm sóc Đỗ Trình Trình, mới khiến Đỗ Thành Nghĩa dễ dàng hơn.

Bởi vì từng có vết xe đổ của hai bà vú trước đó, ban đầu Đỗ Thành Nghĩa không yên tâm má Vu lắm, chú ý nhiều hơn, sau đó thấy bà làm việc ôn trọng, chăm sóc Đỗ Trình Trình rất chu toàn, nên mới yên lòng.

Đỗ Thành Nghĩa vẫn nghĩ mình say rượu mất lý trí, từ sau khi vợ ông qua đời ông vẫn luôn không gần nữ sắc, trong mơ hình như ông thấy vợ mình, nghĩ rằng bản thân đã nghĩ Vương Linh là vợ, nên say rượu mất lý trí.

Về phần tại sao ở khách sạn, Vương Linh nói không biết phải đưa ông đến đâu, nên mới đưa đến khách sạn.

Lúc ấy nóng lòng về con gái, hoàn toàn không nhớ đến việc bảo Vương Linh uống thuốc tránh thai, cho đến Vương Linh lại xuất hiện một lần nữa, ẵm đứa bé nói là con của ông.

Ông chưa từng mong đợi sự xuất hiện của Đỗ Nhượng, thậm chí còn không biết gì cả, sau khi biết Vương Linh sinh cho ông một đứa con gái, phản ứng đầu tiên không phải là vui mừng, mà là nhũn mảy.

Sau khi giám định ADN, ông hi vọng đây không phải là con mình, mong rằng chỉ là nhầm lẫn, đối với sự xuất hiện của Vương Linh và Đỗ Nhượng, từ đầu đến cuối ông chỉ cảm thấy —— phiền phức.

Khi đó ông hoàn toàn không muốn tái giá, một mình ông đã không thể lo đủ cho Đỗ Trình Trình rồi, huống chi còn thêm một Đỗ Nhượng, nên đã giao toàn quyền chăm sóc Đỗ Nhượng cho Vương Linh, ngoài sinh hoạt phí mỗi tháng ra, hầu như không quan tâm quá nhiều.

Vì thế, có thể hiểu rõ vì sao Đỗ Thành Nghĩa khá lạnh nhạt với Đỗ Nhượng.

Đỗ Nhượng không biết những điều ấy, chỉ biết mình có ba, ba rất ít đến thăm cô ta, không chơi với cô ta, không ôm, hôn cô ta, không tham gia cuộc họp cuối năm với cô ta, trước khi đến nhà họ Đỗ, cô ta chỉ cảm giác mất mát, nhưng chỉ thế thôi chứ không hơn, nhưng sau khi đến nhà họ Đỗ, thấy ông yêu thương Đỗ Trình Trình, cô ta mới biết, không phải ba luôn lạnh nhạt, chỉ vì tình thương của ba đã dành cho một người khác mà thôi.

Nếu chỉ trọng nam khinh nữ thì không nói, hơn nữa người ấy cũng giống cô ta, đều là con gái của ba.

Thật sự rất bất công.

Càng quan tâm, càng không cam lòng, càng tức giận, càng ghen tỵ, càng..... Hận.

Trải qua một kiếp nổi hận càng chất chồng, đến đời này, khi khung cảnh ấy tái hiện trước mặt cô ta lần nữa, thì nó đã lên đến đỉnh điểm.

Nếu không thương cô ta, tại sao còn muốn sinh cô ta ra? Nếu sinh cô ta ra, tại sao lại thiên vị rõ rệt như vậy?

Trong đáy lòng cô ta hét to, nước mắt trào ra, trái tim như bị vuốt mèo cào nát, lại tựa như bị lửa dầu đốt cháy.

Bọn họ không biết cô ta cảm hận bao nhiêu, tất cả mọi người đều so sánh cô ta với Đỗ Trình Trình, Đỗ Trình Trình xinh đẹp, thành tích Đỗ Trình Trình tốt, Đỗ Trình Trình hiểu chuyện, Đỗ Trình Trình..... Đỗ Trình Trình.....

Trước khi cô ta gặp cô, trong thế giới của cô ta đã chỉ có Đỗ Trình Trình, cả ngày mẹ cứ nói, ba con còn có một đứa con gái tên Đỗ Trình Trình đã học này học nọ, chỉ khi nào cô ta giỏi hơn cô thì ba mới thương, mới có thể được ba đón về nhà.

Cô ta ghét tất cả, ghét mọi thứ liên quan đến Đỗ Trình Trình, ghét học hành!

Tại sao cô ta phải học? Tại sao cô ta phải bị so sánh với Đỗ Trình Trình? Nhưng đến cuối cùng, ngay cả cô ta cũng không kiềm chế được muốn so sánh với Đỗ Trình Trình, muốn được ba thương yêu, muốn được Đỗ Hoàng chú ý, muốn có được tất cả mọi thứ thuộc về Đỗ Trình Trình, muốn giẫm nát cô dưới chân để ba thấy con gái ông thương yêu đáng thương thế nào, để ba phải hối hận vì hành động của ông, chỉ có cô ta mới đáng để ông kiêu ngạo thôi!

Cuối cùng cô ta nhớ đến, quá khứ mà cô ta sớm đã quên mất, cô ta nài nỉ ba đến nhà trẻ đón cô ta vào giờ tan học, nhưng ông luôn nói mình rất bận không có thời gian, nhưng Đỗ Trình Trình nói hợp phụ huynh, thì ông lại có thời gian!

Cô ta che miệng, nghẹn ngào khó tả, cuối cùng tay từ miệng chuyển qua ánh mắt, nhẹ nhàng lau đi.

Đúng thế, tôi trưởng thành rồi, đã không cần ông bố thí tình thương của người cha nữa, tuy nhiên, nếu ông thương yêu con gái mình như thế, vậy thì tôi phải phá hủy chị ta.

Cô ta lạnh lùng cầm cái bọc màu đen ném trước mặt Vương Linh, quần áo và phụ kiện bên trong rơi vãi đầy đất.

Vương Linh biến sắc: "Con cầm mấy thứ này về làm gì? Cũng chỉ là vài bộ quần áo thôi, chỉ cần mẹ được gả vào nhà họ Đỗ, về sau con muốn cái gì cũng có. Còn ghen tỵ với mấy thứ này?"

Đỗ Nhược cười lạnh: "Con nhặt được trong thùng rác!"

Vương Linh sững sờ, nhú mồm nói: "Quả thật con bé đó rất giống ba nó! Đỗ Trình Trình này thật sự dầu muối đều không vào."

"Phòng quần áo của chị ta lớn bằng cái phòng của mẹ đó, thứ gì không có chứ?" Đỗ Nhược cười lạnh, hốc mắt còn hơi sưng đỏ, vẻ mặt không phải mà một đứa bé mười tuổi nên có.

Vương Linh nghi ngờ nhìn đứa con gái mười tuổi này, luôn cảm giác con gái mình thay đổi rất kỳ lạ.

Đỗ Nhược không chú ý đến, lạnh lùng nói: "Nhưng cũng không phải không có cách."

Vương Linh thử dò xét hỏi: "Cách gì?"

"Con không áp chế nổi Đỗ Trình Trình, nhưng có người có thể áp chế được." Cô ta hừ nhẹ: "Ba không bỏ được đứa con gái này, nhưng chắc ông nội và bà nội sẽ muốn có cháu đích tôn chứ? Mấy ông bà già ở nông thôn rất trọng nam khinh nữ đấy!"

Vương Linh hơi kinh ngạc, đứa con gái u mê lỗ mãng này của bà ta cũng khá thông minh đấy chứ? Ngay cả bà ta cũng không nghĩ đến điều này.

Bà ta đâu biết rằng, kiếp trước Đỗ Nhược đã sớm gặp ông nội và bà nội, khoảng hai năm sau bọn họ mới đến đây, bởi vì là cháu gái, nên họ rất không thích cô ta và Đỗ Trình Trình, sau đó cô ta đối phó với Đỗ Trình Trình, hợp ý họ, nên mới lung lạc được bà nội.

Cô ta biết, nguyện vọng lớn nhất của bà già kia, là có cháu trai.

"Nếu bọn họ biết Đỗ Trình Trình ngăn không cho ba hấn lấy vợ sinh cháu trai cho bọn họ, bọn họ sẽ làm thế nào?" Đỗ Nhược nở nụ cười kiêu diễm trên gương mặt non nớt: "Nghe nói người làng quê rất mê tín, mẹ có thể đến chỗ đó điều tra xem có ông thầy bói nào hay ho, cụ thể làm sao để mẹ chồng của mẹ tin tưởng mẹ là được."

Không phải Đỗ Thành Nghĩa thương Đỗ Trình Trình sao? Tôi muốn xem xem, rốt cuộc cha mẹ quan trọng, hay con gái ông quan trọng!

Hai mắt Vương Linh tỏa sáng, nhất thời trong đầu thoáng qua đủ loại suy nghĩ, phải nhìn con gái bằng cặp mắt khác xưa, vui vẻ nói: "Con bé này, rốt cuộc thông suốt, nếu luôn thông minh như vậy, mẹ cũng hả lòng hả dạ, sống lâu thêm vài năm nữa!"

Đỗ Nhược nghĩ đến lúc ông bà già kia đến đây, lập tức cười lạnh.

Kiếp trước bọn họ rất không thích chị, kiếp này sẽ chỉ làm chị càng khó chịu hơn, không phải chị là thiên chi kiều nữ sao? Tôi sẽ đánh chị rớt xuống bùn lầy.

Đỗ Thành Nghĩa nghe cha mẹ nói muốn đến thành phố thì hơi kinh ngạc, những năm trước lúc Đỗ Trình Trình còn nhỏ, muốn gọi bọn họ đến chăm sóc Đỗ Trình Trình, nhưng bởi vì cô là nữ, nên bà cụ thà dành thời gian để xem hí khúc, ca diễn, hoặc đi du lịch với bạn bè của bà, cũng không muốn đến

chăm sóc Trình Trình, không ngờ bây giờ hai người chủ động yêu cầu.

Những năm này cha mẹ vì chuyện của vợ ông, sau đó ông lại vì chuyện của Trình Trình, nên quan hệ với cha mẹ hơi lạnh nhạt, nhưng dù sao bọn họ cũng là cha mẹ mình, tuổi đã cao, cũng hi vọng đón bọn họ đến ở với mình, dễ dàng chăm sóc, bây giờ nghe nói cha mẹ muốn đến, nên Đỗ Thành Nghĩa rất vui mừng.

Sau khi về nhà đã bảo người dọn dẹp chuẩn bị phòng cho cha mẹ, lại sắm thêm rất nhiều đồ mới, bà cụ rất thích đồ đẹp mắt, nên ông đã mua cho bà rất nhiều quần áo và phụ kiện, còn cài đặt một chiếc TV 52 inches âm sắc vô cùng tốt trong phòng họ, để họ có thể dễ dàng xem hí khúc.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Editor: Gà

Đỗ Trình Trình nghe tin tức thì kinh ngạc một lát, nhưng không nói gì.

Cô và ông bà rất ít khi gặp mặt, ấn tượng với bọn họ, gần như chỉ ở việc ông nội luôn nghiêm mặt, bà nội thì vô cùng không thích cô.

Trẻ con khá nhạy cảm, ai thích cô ai không thích cô rất dễ dàng cảm nhận được, có lẽ vì thế, nên từ nhỏ cô và ông bà đã không thân cận, bọn họ rất ít lên thăm cô, cô cũng ít khi về quê.

Cho dù lúc Trần Vi Đồng vừa qua đời, Đỗ Thành Nghĩa đắm chìm trong đau đớn, Đỗ lão phu nhân cũng không đến chăm sóc Đỗ Trình Trình, tất cả mọi người đều quên mất cô, khi đó một mình cô bị đặt ở nơi không ai quan tâm, đối khóc khàn giọng cũng không ai nhớ phải dứt cô ăn.

Đưa bé đại tiện trong quần nên cứ khóc suốt, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng nhưng lại không ai để ý đến, sau đó Đỗ Thành Nghĩa thấy, hốt phen lau nước tiểu cho cô, có lẽ vì chăm sóc cô mà phân tâm, dần có thể thoát ra khỏi sự đau đớn khi còn trẻ mà đã mất vợ, dồn sức vào sự nghiệp.

Bởi vì bà vú có vấn đề, không yên lòng để cô ở nhà với bảo mẫu, mỗi ngày đều công cô đi công tác, ông làm việc, cô ngồi trong nôi, cắn miếng cắn răng, hoặc tự mình chơi, hoặc ngủ, đợi khi ông đến nhìn cô thì cô sẽ y y a a lắc tay cười với ông.

Khi cô vừa biết nói, đã đưa đến nhà trẻ ngay, mỗi ngày đưa đón đúng giờ, có lúc vì công việc, lúc đến đã muộn, trong nhà trẻ cũng chỉ còn lại hai người là cô giáo trực ban và Đỗ Trình Trình, các thầy cô khác đã sớm tan ca, trong nhà trẻ đen như mực, chỉ còn đèn phòng bảo vệ và phòng trực ban vẫn sáng, rất nhiều lần xuyên qua lớp kính thủy tinh, ông đều có thể thấy một mình con gái ngồi trên thảm sàn nhà bằng gỗ, một mình chơi đồ chơi, đôi khi thì ngồi trước ti vi xem Anime, không khóc không quấy, đợi đến khi thấy ông, đôi mắt to như quả nho kia thoáng chốc phát sáng, hai chân ngẩn hưng phấn chạy về phía ông, nhào đến cạnh ôm chân ông: "Ba!" sutucuoigadi@en*dyan(lee^qu.donn)

Cô bé nhỏ cao chưa đến chân ông ngẩng mặt cười rất vui vẻ với ông, như một ngọn đèn vào ban đêm, đuổi hết bóng tối, cũng đuổi đi sự mệt mỏi của ông.

Sau đó xảy ra chuyện Vương Linh, càng khiến ông vô cùng áy náy với con gái, hận không thể dùng toàn bộ thế giới để đền bù cho cô, sau đó nhận nuôi Đỗ Hoành, xem như một đứa bé thay ông làm bạn với con gái.

Ở một mức nào đó, Đỗ lão phu nhân thật sự là một người nhẫn tâm, nhưng đó là cha mẹ ông, ông không thể có ý kiến gì, nhưng những năm nay vì Trình Trình, thêm công việc bận rộn, cũng chỉ có lẽ mừng năm mới mới trở về quê một chuyến, nên không mong hai ông bà sẽ thích Trình Trình.

Ngày ông bà đến, tất cả người nhà họ Đỗ cùng đến trạm xe đón, câu nói đầu tiên của bà cụ khi thấy bọn họ là: "Lớn tuổi, ngồi xe không tốt, không ai đến đón, mua xe để làm gì hả, để hai ông bà già chúng ta chen lấn với thanh niên trên xe, mấy đứa không biết mùi xe rất khó ngủ sao, nhiều người như vậy, vừa hút thuốc lá vừa ăn, thanh niên bây giờ thật không có tố chất mà!"

Một câu nói khiến toàn bộ đều im lặng, không biết bà lão nói thanh niên trên xe không có tư cách, hay nói Đỗ Thành Nghĩa không có tư cách, Đỗ Thành Nghĩa là con ruột của bà ta, không phải nói Đỗ Thành Nghĩa, thì chính là Đỗ Hoành, Đỗ Trình Trình sao?

Nhưng, Đỗ Trình Trình mới mười hai tuổi thôi? Muốn nhận cô cũng có lòng không đủ lực đâu!

"Cha, mẹ, hai vị ngồi xe mấy giờ cũng mệt mỏi rồi, trong nhà đã làm xong vài món người thích ăn, buổi tối sẽ chờ hai người đi ngâm suối nước nóng, nghỉ ngơi thật khỏe." Đỗ Thành Nghĩa giải trừ lúng túng này.

Đỗ Trình Trình cũng vội nói: "Ông nội bà nội vất vả, giờ có nặng không? Cháu xách phụ nha?"

Đỗ Trình Trình nói bọc nhỏ trong tay bà cụ, bà cụ vừa nghe, trợn trắng một chút, nở nụ cười, kéo hòm hành lý qua, giờ tay đẩy đến Đỗ Trình Trình trước mặt: "Cô gái nhỏ muốn làm chút việc, không làm việc sao cơ thể có thể tốt? Nào, con kiêng đi!" Lúc Đỗ Trình Trình nhận lấy, lại nói: "Hòm này của bà

rất quý, đừng kéo lê trên đất sẽ hư, khiêng lên, không được làm trầy!"

"Trình Trình còn nhỏ, con bé không bê nổi đâu, để con bé dìu!" Đỗ Thành Nghĩa đưa tay muốn nhận cái hòm trong tay Đỗ Trình Trình.

Bà cụ lập tức không vui nói: "Thế nào? Tôi để cháu gái tôi khiêng hành lý cho tôi cũng không được sao? Bình thường không bảo mấy đứa làm gì? Hiện giờ xách hành lý còn uất ức đúng không? Cũng không phải tôi muốn nó xách, là tự nó muốn xách, bây giờ trách tôi đúng không?"

Bà cụ liên tiếp gây sự hỏi ngược lại khiến người nhà họ Đỗ càng thêm im lặng.

Đỗ Nhược nhìn, trong mắt lộ ra nét cười hả hê, tiến lên phía trước nói: "Bà nội, cháu giúp bà xách bao này nha, phía trên có dây lụa đỏ thật đẹp, cháu thường nhìn thấy trên Việt kịch (một loại ca kịch phổ biến ở vùng Chiết Giang, Trung Quốc) biểu diễn tí vi."

Ánh mắt bà cụ lộ ra vẻ kinh ngạc, trên mặt hơi cười: "Cháu hiểu được Việt kịch à?"

"Cháu thích xem Việt kịch nhất, còn có kinh kịch, hoàng mai hí, cháu cũng biết hát!"

Bà cụ không tin nói: "Hát đôi câu để ta nghe nào!"

Đỗ Nhược không hề luống cuống, giọng sáng lên, hát một đoạn Việt kịch 'trung hồn khúc', giọng hát uyển chuyển động lòng người, nhìn là biết không phải người mới.

Dĩ nhiên không phải người mới rồi, kiếp trước vì muốn lấy lòng hai vị này, cô ta đã dùng hết sức, biết bọn họ thích ca diễn, mỗi tuần đều đi học Việt kịch kinh kịch, cô ta học không xong, nhưng lại có giọng tốt, nên nhanh chóng được bà cụ ưa thích, không có việc cứ mở hát để xem nếu không có người khác mở hát, làm phiền Đỗ Trình Trình đọc sách, phiền muộn không thôi.

Đời này biết bọn họ muốn đến, nên cô ta lên mạng học lại hí khúc thêm lần nữa, đương nhiên hát rất tốt.

Nghĩ đến đây, cô ta cười xảo quyệt.

Bà cụ vui mừng, ánh mắt nhìn Đỗ Nhược lập tức khác biệt ngay, cả ông cụ cũng có vài phần vui vẻ.

Nhưng bà cụ là một người kiêu ngạo tự phụ, cho dù vui mừng, cũng cố làm ra vẻ nghiêm túc dạy dỗ: "Cháu hát cũng không tệ lắm, nhưng vẫn phải luyện tập nhiều." Sau đó bình luận một phen, rồi hỏi cô ta: "Cháu tên gì? Năm nay mấy tuổi rồi? Học lớp mấy? Thành tích tốt không?"....

Lúc nghe Đỗ Nhược mới mười tuổi, trong mắt bà cụ lóe lên tia kinh dị, tiếp theo chắc chắn, càng thân thiết với Đỗ Nhược hơn, thậm chí hỏi về chuyện tình của mẹ cô ta, hỏi số tuổi, cảm tình của bà ta, cuối cùng hỏi tên gì: "Nếu rảnh rồi bảo mẹ con đến nhà ngồi một chút, chơi với bà già này!"

"Dạ, nhất định rồi ạ." Đỗ Nhược cười ngọt, bà cháu nhanh chóng thân thiết với nhau.

Bởi vì Đỗ Nhược có trí nhớ kiếp trước, nên hiểu rõ sở thích của bà cụ, đời này cố ý lấy lòng nịnh nọt, khiến bà cụ cười không ngừng, dọc theo đường đi trừ nói chuyện với Đỗ Thành Nghĩa ra thì sẽ nói chuyện với Đỗ Nhược, khen Đỗ Nhược vài câu, hoàn toàn không thèm nhìn Đỗ Hoàn và Đỗ Trình Trình.

Đỗ Trình Trình cũng không thèm để ý, bà cụ không để ý đến cô cô còn nhẹ nhõm đấy.

Hành lý trong tay sớm đã được Đỗ Hoàn cầm giúp, cô và Đỗ Hoàn bị văng về liếc nhau một cái, thần giao cách cảm cười.

Xem ra hai người đã đồng quan điểm.

Đỗ Hoàn nhìn Đỗ Nhược đang trò chuyện thật vui với bà cụ, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Cậu cũng gặp hai ông bà, nhưng bọn họ cũng không thích cậu và Đỗ Trình Trình, cậu không phải con ruột của Đỗ Thành Nghĩa, còn Đỗ Trình Trình là con gái, nhưng cho đến nay Đỗ Thành Nghĩa cũng chỉ đề cập đến cậu và Đỗ Trình Trình, vấn đề là, hình như bà cụ không hề nghi ngờ khi thấy Đỗ Nhược, thậm chí không hề bài xích Đỗ Nhược như với Đỗ Trình Trình. editedbysutucuoigadi@en*dyan(lee^qu.donnn)

Cậu giấu hoài nghi dưới đáy lòng, trên mặt cũng chỉ cười yếu ớt, vẫn là một thiếu niên tuấn tú dịu dàng.

Hơn nữa, quả thật Đỗ Hoàn phù hợp với ảo tưởng của Đỗ nãi nãi về cháu trai, thông minh lanh lợi, khéo léo hiểu chuyện, rất đẹp trai, thành tích lại tốt, ai không muốn có một đứa cháu như vậy chứ? Vậy mà lại là con nuôi.

Nhưng thái độ của bà cụ đối với cậu vẫn dịu dàng hơn với đứa cháu gái Đỗ Trình Trình này, dù sao Đỗ Hoàn cũng không phải con trai của Đỗ Thành Nghĩa, nhưng sau này đứa trẻ cũng họ Đỗ, về sau đứa trẻ của Đỗ Trình Trình có thể họ Đỗ không? Còn không cho Thành Nghĩa kết hôn, con nhóc ích kỷ như thế, ba nó đoạn tử tuyệt tôn thì nó sẽ vui à!

Nghĩ đến đây, về mặt bà cụ lại phai nhạt, càng không thích Đỗ Trình Trình.

Bà ta nhìn Đỗ Nhược, nếu không phải con nhóc Trình Trình ngăn cản, đứa nhỏ này có lẽ sẽ là con trai, nếu là con trai, cháu trai bà ta cũng đã mười tuổi rồi, nhìn Đỗ Nhược, bà ta càng nhìn càng đáng tiếc, càng ngứa mắt Đỗ Trình Trình.

Bà ta nghĩ, hỏi Đỗ Thành Nghĩa: "Thành Nghĩa, năm nay con đã 38 rồi phải không? Đã tứ tuần rồi, chừng nào thì con tái giá, người phụ nữ kia chết đã mười năm rồi, không phải con muốn thủ vợ cả đời chứ? Không phải con muốn nhà họ Đỗ chúng ta đứt rễ ở thế hệ của con chứ? Hiện giờ không phải mỗi ngày trên ti vi đều phát 'Phi Thành Vật Nhiều' [1] sao? Con đăng ký đi, mẹ không tin con không dẫn được đứa nào về! Năm nay kiếm việc vui cho mẹ, sang năm sinh cháu trai, vừa đúng, sang năm là năm ngựa, sinh một thằng nhóc ngựa nhỏ là tốt nhất!"

[1] Phi thành vật nhiều: là một trong những chương trình hẹn hò hàng đầu của TQ, được nhắc đến trong khá nhiều bộ ngôn tình như Mãi mãi là bao xa, Nhớ mãi không muốn quên... (Nguồn Google ca ca)

Đỗ Thành Nghĩa liếc mắt nhìn tài xế trước mặt, vẻ mặt lạnh nhạt: "Mẹ, có chuyện gì trở về rồi nói."

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Editor: Gà

"Thế nào? Có gì không nói được chứ?" Bà cụ mắt húng nói thảm vài câu, rồi cuộc vẫn bận tâm mặt mũi, không tiếp tục nói nữa.

Trở lại nhà họ Đỗ, an bài thỏa đáng cho ông cụ và bà cụ xong, lại lái xe chở ông bà đến khách sạn ăn cơm.

Đỗ Thành Nghĩa biết bà cụ hư vinh thích phô trương, nên không ăn ở nhà, mà đặt sẵn một phòng bên ngoài, vốn là một nhà hàng vô cùng nổi tiếng, đến đây chủ yếu ăn danh tiếng trước, sau đó mới ăn cơm, đa số là bàn chuyện làm ăn.

Vị trí khách sạn ở cạnh Nam Hồ, có cả nhà hàng, lầu một là đại sảnh màu vàng, lầu hai là nơi để ăn cơm, vô cùng lớn, trưng bày rất nhiều bàn ghế tinh xảo theo hình tròn, trước tết hai tháng, cơm tất niên ở đây đều được đặt hết chỗ, rất nhiều người đến đây ăn cơm mà cảm thấy cao cấp hơn nhiều.

Đỗ Thành Nghĩa đã đặt trước một phòng, đã gọi xong món ăn, đa số đều là món hai ông bà và Đỗ Trình Trình thích ăn, bản thân ông không kén ăn, Đỗ Hoành hoàn toàn không nằm trong sự quan tâm của ông. Đỗ Nhược..... Ông càng không biết cô ta thích ăn gì, mỗi lần ra ngoài ăn, ông thường gọi món Đỗ Trình Trình thích ăn trước, sau đó mới hỏi Đỗ Nhược và Đỗ Hoành: "Các con muốn ăn gì?"

Trước kia Đỗ Hoành là đứa ăn xin, chỉ cần ăn được đều sẽ ăn, chưa từng kén ăn, Đỗ Nhược vì muốn ganh đua tình cảm với Đỗ Trình Trình, nên mặc kệ mọi thứ, cứ kêu một đồng trước, mỗi lần đều dư lại một bàn lớn ăn không hết, mặc dù Đỗ Thành Nghĩa không nói gì, nhưng trong lòng không vui.

Quanh năm cứ tích lũy dần, Đỗ Nhược càng nghĩ càng hận Đỗ Trình Trình.

Bây giờ Đỗ Nhược đã ý thức được hành động này sẽ làm ba không vui, nên không làm vậy nữa.

Sau đó Đỗ Thành Nghĩa nói với nhân viên phục vụ, mang những đồ ăn đã gọi lên trước, rồi đưa thực đơn đưa cho hai ông bà, đề bọn họ gọi thêm: "Trình Trình, Tiểu Nhược, A Hoành các con muốn ăn gì thì tự xem."

Ông cụ Đỗ vội nói: "Không cần gọi quá nhiều, ăn không hết thì quá lãng phí." Nói tiếp: "Ở nhà ăn một bữa là được, đâu cần phải đến đây ăn, không những đắt chết, còn ăn không ngon, cha thấy ở nhà hầm cách thủy hai con gà, mua cá, sẽ có cả bàn món ăn, ăn còn ngon hơn nhiều!"

Đỗ Trình Trình nói: "Ba nói rồi, hôm nay ông bà cụ đến, đón gió cho ông bà cụ!"

Cô biết hai cụ không thích cô, cho nên nói gì luôn thêm hai từ 'ba nói', vì ba hiểu tâm, bày tỏ sự tôn trọng với hai cụ, như vậy hai cụ không thích cô cũng sẽ không nói gì, đây là kinh nghiệm do cô từ nhỏ tiếp xúc với hai cụ. sutucuoiga Dieerndkdan/leeequhydnnn

Mặc dù bà cụ ham hư vinh thích phô trương, nhưng cũng không thích lãng phí.

Bà cụ không biết Đỗ Thành Nghĩa có bao nhiêu tiền, chỉ biết Đỗ Thành Nghĩa được người phụ nữ kia giúp đỡ, mở công ty, hiện giờ đã mua biệt thự.

Ban đầu công ty còn nằm trên danh nghĩa Trần Vi Đồng, khiến bà cụ vô cùng không vui, phải biết, ban đầu vì công ty này, thiếu chút nữa ông đã đầu tư tất cả tiền dưỡng lão của bà cụ vào công ty đó, có ích lợi gì à? Cuối cùng còn không phải cho người phụ nữ kia sao?

Khi ấy bà cụ nói, nếu công ty này của con trai bà, tiền, bà cụ cho! Người phụ nữ kia, không có cửa đâu!

Toàn bộ tiền của công ty hầu như đều của mẹ Trình Trình bỏ ra, khi đó có một đoạn thời gian vợ chồng bọn họ gặp khó khăn, gần như phải mượn tiền, cha mẹ Trần Vi Đồng không đồng ý hôn sự của bà và Đỗ Thành Nghĩa, Trần Vi Đồng gạt cha mẹ đăng ký kết hôn với ông, nói theo một cách nào đó, bọn họ không chỉ lừa hôn [1], còn là đảo thiếp [2].

[1] lã hôn: vợ chồng về sống với nhau hợp pháp với một tờ giấy đăng kí kết hôn mà không tổ chức đám cưới linh đình, không đi nghỉ tuần trăng mật, mà phía nhà gái cũng không yêu cầu chú rể phải có nhà, có xe và nhẫn cưới. (google ca ca)

[2] đảo thiếp: không có tiền mừng, ngược lại phải bỏ thêm tiền ra (giải thích của editor)

Nếu có thể, Đỗ Thành Nghĩa không hề muốn tìm kiếm sự trợ giúp từ cha mẹ vợ, nhưng cha mẹ mình lại quá xem trọng tiền bạc, cuối cùng vợ vẫn phải trở về tìm cậu cả mượn tiền.

Vợ mất sớm, người nhà họ Trần cũng hận Đỗ Thành Nghĩa thấu xương, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Đỗ.

Trên thực tế, hai nhà Đỗ Trần vốn chính là người của hai thế giới.

Thấy món ăn đã dần được bày lên bàn, chỉ có vài món nhạt, cộng thêm đĩa thức ăn khá lớn, nhìn qua có cảm giác khá nhiều, ông cụ vợ vàng phát tay: "Thế này đã đủ rồi, không cần gọi thêm đâu, được rồi được rồi!"

Trong lòng bà cụ rất thỏa mãn khi được Đỗ Thành Nghĩa quan tâm như vậy, trên mặt tràn đầy ý cười.

Ông lại kêu nhân viên phục vụ đến, bảo nhân viên phục vụ giúp ông mang một chai rượu đỏ đến.

Đỗ Trình Trình nói: "Bà nội, rượu đỏ này là một người bạn của cháu mang từ Pháp về, cất lâu lắm rồi, bình thường không dám uống, lần này ông bà nội đến, ba cố ý lấy ra, chúng ta có thể để ông bà nội uống hết! Rượu đỏ có thể dưỡng nhan, bà nội uống xong nhất định có thể trẻ ra thêm mười tuổi!"

Bà cụ nghe vậy cười, mắng: "Trẻ ra mười tuổi, vậy sẽ thành lão yêu quái rồi."

"Sẽ không đâu!" Đỗ Trình Trình nghịch ngợm nói: "Lần sau làm văn cháu sẽ viết 'bà nội của em', bà nội em trẻ đẹp như cô giáo!"

Đỗ Nhược bất thình lình thốt ra một câu: "Cô giáo của chị không phải là mấy bà già đầy nếp nhăn sao?"

"Chị nói là cô dạy văn cơ, cô dạy văn lớp chị chỉ mới tốt nghiệp đại học được ba năm thôi!"

Đỗ Hoàng yên lặng bổ sung: "Bình thường cô giáo 55 tuổi mới về hưu, thầy giáo là 60 tuổi, thầy cô trường Gia Luân luôn trẻ hóa, làm gì đến nỗi mặt đầy nếp nhăn?" Cậu mỉm cười nhìn Đỗ Nhược: "Mặt cô giáo tiểu Nhược đầy nếp nhăn hả?"

Bà cụ nghe vậy liếc Đỗ Nhược một cái, Đỗ Nhược vội vàng lấy lòng bà.

Đỗ Trình Trình nói rất dễ nghe, trên thực tế cái này chỉ là một chai rượu nho bình thường, trên thị trường có khá nhiều rượu giả, chỉ có một chai là thật, đúng là được mang về từ Pháp, nhưng giá trị không cao như những rượu đỏ trong truyền thuyết kia thôi.

Nhưng xuất thân của hai cụ đều không cao, chỉ là nhân viên công vụ trong trấn nhỏ, sao hiểu về rượu? Đừng nói ông bà cụ, ngay cả Đỗ Thành Nghĩa cũng không hiểu, những năm nay xã giao ở trên thương trường, uống nhiều, mới có một chút hiểu biết, nhưng Đỗ Trình Trình nói vậy, thì có vẻ rượu này đặc biệt cao cấp, cái khác bà cụ không biết, nhưng vẫn biết về Pháp, nhất thời cảm thấy được xem trọng, càng hài lòng, về mặt nhìn Đỗ Trình Trình cũng hòa nhã hơn.

Đỗ Thành Nghĩa cho Đỗ Trình Trình một ánh mắt tán dương, Đỗ Trình Trình nghịch ngợm cười.

Thật ra Đỗ Nhược cũng không hiểu rượu, kiếp trước thành tích không tốt, Anh ngữ cũng tệ, dù Đỗ Trình Trình nói xàm, đáy lòng cô ta tự ti, vì cảm thấy Đỗ Trình Trình được nuông chiều từ nhỏ nên cô hiểu được những thứ này, biết rõ Đỗ Trình Trình đang lấy lòng bà cụ, làm sao có thể ngồi yên, nên mới nói câu kia, ai biết trộm gà không được còn mất năm gạo.

Kiếp trước Đỗ Nhược vừa trở về nhà họ Đỗ, vì không hiểu rất nhiều thứ, cũng bắt chước Đỗ Trình Trình, sợ bị người chê cười, nhưng kiếp này không giống nhau, kiếp trước có trí nhớ hơn hai mươi năm, rất nhiều thứ đã sớm thấm đến tận xương, không chỉ không cần bắt chước Đỗ Trình Trình, từng cử động đều có khí thế tự nhiên, ở đây ai cũng không thể xem nhẹ cô ta được.

Ví như ở đây có rất nhiều món ăn, cô ta chưa từng được ăn, có một số dụng cụ ăn, cô ta hoàn toàn không biết cách ăn cách đổi của những chiếc muỗng lớn muỗng nhỏ kia, kiếp trước đều xem Đỗ Trình Trình ăn trước, sau đó cô ta mới ăn.

Nhưng kiếp này không như thế, những thứ này cô ta đã sớm quen thuộc vô cùng, không cần học người khác, cô ta cũng có thể sử dụng vô cùng thuần thục, động tác tao nhã ung dung.

Đỗ Trình Trình không nghĩ gì, thật ra khiến Đỗ Thành Nghĩa lộ ra chút kinh dị.

Không phải ông không quan tâm Đỗ Nhược như Đỗ Nhược tưởng tượng, chỉ vì có Vương Linh chăm sóc, nên ông yên tâm, càng đặt nhiều tình lực hơn vào Đỗ Trình Trình, nhưng điều này không có nghĩa ông không hiểu gì về Đỗ Nhược, ví như trước khi cô ta đến nhà họ Đỗ, ông biết thành tích học tập của cô ta rất kém.

Phòng ốc của Vương Linh là do ông mua cho, lúc mới bắt đầu chỉ mượn, về sau mới vay thế chấp để mua, mỗi tháng vay thế chấp cũng do ông chi tiền, cho Vương Linh mỗi tháng chỉ có 6000 đồng mà thôi, không thua kém tiền lương cho nhân viên trong công ty ông.

Ông không phải phú nhị đại, bây giờ có được tất cả đều do ông và mẹ Trình Trình đánh liều tích lũy từng đồng một, không phải không ăn khói lửa nhân gian, đối với 6000 đồng mỗi tháng, không tính tiền thuê nhà thuê phòng, có thể trải qua ở thành thị này ra sao này ông vô cùng rõ ràng, sẽ không để mẹ con Vương Linh sống khổ sở, nhưng tuyệt đối không thể hưởng thụ quá xa xỉ.

Nói trắng ra, Đỗ Thành Nghĩa là một thương nhân, hơn nữa còn là thương nhân không dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc, trong lòng cũng tự nhủ như thế.

Nhưng khiến ông kinh ngạc là Đỗ Nhượng rõ ràng quen thuộc với rất nhiều thứ ở đây, trong đầu ông toát ra một ý niệm, chẳng lẽ khi Vương Linh đi theo ông, bên ngoài còn có thêm người khác? editedbysutucuoiga Dieennkdan/leeequhydonnn

Vừa nghĩ đến khả năng này, Đỗ Thành Nghĩa ghé tòm tựa như ăn phải con ruồi.

Mười năm trước công ty ông trong giai đoạn vừa khởi sắc, toàn bộ tiền bạc cũng đầu tư vào công ty, ngay cả phòng của mình và người yêu còn phải mượn, về sau làm ăn dần khá giả, kinh tế khởi sắc, mua nhà cho Vương Linh, đối với người xuất thân nghèo khó như ông, cũng không phải là một số tiền nhỏ, hơn nữa bây giờ giá trị của căn nhà kia đã tăng đến hơn 100 vạn, vay thế chấp đều do ông chi trả, mỗi tháng còn cho mẹ con bà ta tiền sinh hoạt phí định kỳ, trừ nghĩa vụ nuôi dạy Đỗ Nhượng ra, còn một lý do Vương Linh là bạn tình cố định của ông.

Ông có nhu cầu sinh lý nhưng không tìm ở bên ngoài, cũng bởi vì xã hội bây giờ coi trọng vật chất, sợ nhiễm bệnh, mới nuôi Vương Linh, không cắt đứt với bà ta, cũng từng nói với bà ta, nếu bà ta có người trong lòng, thì có thể rời đi, ông sẽ không ngăn cản, căn nhà cũng thuộc về bà ta, ông sẽ cho bà ta thêm một khoản tiền.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, nếu có người nói cho ông biết, bà ta có người đàn ông khác hay không ông không quan tâm, nhưng nếu ở bên ông lại còn có quan hệ với người đàn ông khác, nếu đúng như vậy..... Sắc mặt ông không khỏi trầm xuống, ông không phải là người coi tiền như rác.

Ông bận rộn công việc, rất ít dẫn Vương Linh đến những nơi như vậy để ăn cơm, cũng rất ít khi ăn cơm với Vương Linh, thật ra nếu rảnh rỗi cũng sẽ ở nhà chơi với Trình Trình.

Trong lòng ông hoài nghi, nên kêu thêm hai món ăn sang trọng đắt đỏ, quan sát Đỗ Nhượng.

Đỗ Nhượng vì biểu hiện kiến thức cô ta bất phàm, động tác thuần thục ung dung, còn nhìn Đỗ Trình Trình một cách khinh miệt thị uy.

Đỗ Trình Trình có vẻ tò mò, đối với món mình chưa từng ăn, sẽ hỏi: "Ba, đây là món gì? Làm từ gì? Có dinh dưỡng thế nào?"

Hỏi xong nếu phát hiện những thức ăn này tốt cho hai cụ và Đỗ Thành Nghĩa, sẽ gấp cho Đỗ Thành Nghĩa và Đỗ Hoành ở gần mình nhất, sau đó sẽ chuyển đĩa quay đến chỗ ông cụ và bà cụ: "Mời ông bà nội ăn ạ."

Nghe Đỗ Trình Trình không hiểu, hỏi vậy, Đỗ Nhượng càng khinh thường, không tự chủ ra vẻ tài trí hơn người.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Editor: Gà

Loại cảm giác ưu việt này đừng nói Đỗ Thành Nghĩa, ngay cả Đỗ Hoành, Đỗ Trình Trình đều nhìn ra, cô ta kiêu ngạo bảo nhân viên phục vụ, bản thân diễn vai kẻ có tiền vô cùng nhuần nhuyễn, ngay cả Đỗ Trình Trình cũng phải ghé mắt nhìn cô ta, Đỗ Nhượng lại cảm thấy cô đang ngưỡng mộ mình, trong lòng càng đắc ý.

Đỗ Trình Trình, hôm nay sẽ để cho chị xem, thế nào là cao quý ưu nhã.

Ánh mắt của cô ta càng phát ra lãnh diễm, hát hàm nói với nhân viên phục vụ, đôi mắt khẽ nheo, cao cao tại thượng như nữ vương nói với nô tài.

Đỗ Trình Trình và Đỗ Hoành liếc mắt nhìn nhau, cảm ly rượu trước mặt lên nhấp, để che giấu ý cười, có lẽ cảm thấy cô ta quá mức khôi hài, chột uống bị sặc, Đỗ Hoành vội vàng lấy ly chân dài trong tay cô, đặt chiếc khăn trắng lên bàn, một tay vỗ nhẹ phía sau lưng cô, một tay cầm khăn giúp cô lau mặt.

"Không có việc gì không có việc gì, uống từ từ đừng gấp." Đỗ Thành Nghĩa cũng vỗ nhẹ lưng con, sốt ruột khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng vì ho khan.

Lúc ăn cơm ho khan là chuyện rất thất lễ, cho dù là tiệc trong nhà Đỗ Trình Trình cũng không muốn thế, nhưng càng nhìn, cổ họng càng ngứa, cô cảm thấy không thể ngừng được, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, để khăn ăn xuống vừa nén ho khan vừa nói: "Con vào toilet."

Nói xong để khăn ăn xuống vội vàng đi ra ngoài, đóng cửa chính lại tiếng ho dần cách xa, Đỗ Hoành cũng vội cầm khăn giấy ra ngoài theo, nhưng chỉ còn thấy bóng lưng cô.

Khách sạn vô cùng lớn, phòng bao cách nhau, ở giữa chỉ có đại sảnh được phủ thảm hoa văn, cứ quẹo trái quẹo phải, rốt cuộc nhìn thấy một người, cô vội vã gọi người đó: “Xin hỏi anh có biết toilet ở đâu không?”

Thiếu niên kia nghe vậy ánh mắt lạnh nhạt quay đầu lại, có vẻ vừa lạnh vừa khốc nói: “Mỗi phòng đều có toilet.”

Đỗ Trình Trình hơi 囧: “À, cảm ơn.”

Thiếu niên kia vẫn lạnh nhạt, nhìn cô nói: “Không có gì.”

Cô mới vừa ho xong, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, trong mắt còn ngấn nước bởi vì ho khan mà xuất hiện, ánh mắt mông lung, đôi mắt kia như hai viên lưu ly, trong suốt thanh tịnh.

Cậu đang nghĩ cô bé nhỏ này rất xinh đẹp, thì nghe cô nghi ngờ nhìn cậu hỏi: “Có phải em từng gặp anh ở đâu rồi không?”

Nếu đây là do một bé trai hỏi bé gái, có lẽ cậu sẽ cảm thấy cô muốn bắt chuyện, nhưng cô chỉ là cô bé mười hai tuổi, giọng nói còn rất nghiêm túc.

Cậu nhếch môi, không phải cười: “Nhà văn hóa thanh thiếu niên.”

Cậu vừa dứt lời, cô lập tức nhớ đến, tròn to hai mắt vui mừng kêu lên: “Á, là anh! Hôm đó thật sự rất cảm ơn anh!”

“Không có gì.” Cậu vẫn nói ba từ đó.

Mặc dù cậu lạnh nhạt, nhưng ngày đó cô bỗng nhờ cậu giúp một tay, cậu phối hợp giúp cô lừa Vương Linh, có thể nhìn ra là người trong nóng ngoài lạnh, cho nên cô không sợ cậu, ngược lại cười sáng sủa như hoa hồng nở rộ: “Đúng rồi, em tên Đỗ Trình Trình, anh tên gì?”

“Tống Mậu Hằng.”

Đỗ Trình Trình:.....”Trông anh thật khốc.”

Thiếu niên cứng môi, nụ cười chết đi còn nhanh hơn hoa quỳnh.

Im lặng một lát, đột nhiên thiếu niên hỏi cô: “Em có biết phòng 8206 ở đâu không?”

Đỗ Trình Trình:.....

Gương mặt thiếu niên vừa lạnh vừa khốc lộ ra vẻ ứng đo.

Cậu đã mười lăm mười sáu tuổi, vóc người không hề mỏng manh, chân tay khá dài, lộ ra vẻ ngang ngược, mắt xếch, ánh mắt như con báo nhỏ mới lớn, bình tĩnh sắc bén, sống mũi cao thẳng, đôi môi dày mỏng vừa phải, khóe môi khẽ nhếch, đường nét sắc sảo, nhìn rất có tính xâm lược.

Lúc này sắc mặt cậu hơi đỏ, gương mặt lại không có biểu hiện gì, Đỗ Trình Trình không phân rõ đó là xấu hổ hay nóng bức.

Nhất định do..... Nóng rồi?

“Không sao chứ?”

“Không sao.”

Tống Mậu Hằng ho khan một tiếng, ánh mắt lóe lên, giấu đầu hở đuôi: “Phòng bao ở đây khá nhiều.”

Đỗ Trình Trình nghiêm trang khẳng định gật đầu: “Ừm! Được rồi! Quẹo trái quẹo phải, cũng không biết hướng nào luôn rồi!”

Cô thấy nét đỏ ửng trên mặt cậu còn đậm hơn, nhưng vẻ mặt lại cứ lãnh khốc, nhìn lại có cảm giác giống chó Husky, nên nụ cười càng sâu hơn, ánh mắt lấp lánh.

.....

Thành phố này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, ở những nơi người ta thường đến thế này, có thể gặp được tuy là duyên phận, nhưng cũng không kỳ lạ, đưa cậu trở về phòng xong, cô lập tức ra ngoài, vừa lúc gặp phải Đỗ Hoành đang đi tìm cô.

“Sao em đi lâu vậy? Không tìm được toilet sao? Trong phòng có toilet đó.” Đỗ Hoành còn chưa kịp nói cho cô biết trong phòng có toilet, đã không thấy bóng dáng cô đâu, sợ cô gặp chuyện không may, vội vàng đuổi theo.

“Anh nhìn kia, Nam Hồ ban đêm, thật đẹp quá!” Đỗ Trình Trình nằm sấp trên lan can lớn màu trắng, nhìn về phía Nam Hồ.

Ban đêm Nam Hồ thật tĩnh lặng, ngọn đèn màu da cam khiến cho bầu trời đêm thật tuyệt mỹ.

Đỗ Trình Trình nhìn Nam Hồ, Đỗ Hoành nhìn Đỗ Trình Trình.

Dưới ánh đèn ánh mắt cô dịu dàng rực rỡ, khoe môi hàm chứa nét cười vui sướng, hai mắt sáng ngời, trong đầu cậu bỗng hiện ra câu thơ: Giữa đám tìm người trăm ngàn độ, Bỗng quay đầu lại, Người ngay trước mắt, Dưới lửa tàn đứng đó [1].

[1] Nguyên văn: Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mộ nhiên hồi thủ, na nhân khước tại đăng hỏa lan san xứ. (Trích bài ‘Thanh ngọc án’ - Tân Khí Tật)

Giờ khắc này hình ảnh thật đẹp biết bao.

Đứng một lát, gió đêm thổi đã khá lạnh, cô xoay người cười nhìn Đỗ Hoành: “Anh, anh về đi, em tự đi toilet.” Nói xong đã bước về phía trước, tràn đầy sung sướng, không biết cô vui mừng vì điều gì.

Đỗ Hoành dặt tay cô: “Anh đi với em”

Đỗ Trình Trình cảm thấy rất bất đắc dĩ với việc cậu muốn đi toilet với cô, nên đã đẩy cậu về phía phòng ăn: “Mau về đi mà, em tự đi được!”

Đỗ Hoành đành nhìn bóng lưng cô, mặc dù cô không phải do cậu nuôi lớn, nhưng cậu vẫn muốn nuôi cô thành một đứa bé lớn tướng, cái gì cũng dựa vào cậu, như vậy cô sẽ vĩnh viễn không thể rời bỏ cậu.

Đáng tiếc Đỗ Trình Trình không phải, từ nhỏ cô đã độc lập tự chủ, có chính kiến, cho dù cậu cố trở thành bảo mẫu nhiều năm như vậy, cũng chỉ có hiệu quả rất nhỏ.

Chờ Đỗ Trình Trình từ toilet ra ngoài, quả nhiên Đỗ Hoành vẫn còn đứng bên ngoài, tựa như bụi cây Thanh Tùng, hình như chỉ cần cô quay đầu lại, cậu vẫn luôn đứng đó ngay trước mắt cô, làm bạn với cô.

Lúc trở lại phòng, không khí vẫn như vậy, ba rất im lặng, bà cụ rất vui vẻ, Đỗ Nhượng cảm hận một cách kỳ lạ.

Đỗ Nhượng thường khiến cô không hiểu, cho nên chưa bao giờ suy nghĩ nhiều, trừ lúc cảm thấy cô ta rất khôi hài ra, thì không có ý gì khác, lần này Đỗ Nhượng dặt ý cũng như làm đẹp cho người mù ngắm thôi.

Ngược lại bà cụ cảm thấy cháu gái này rất đặc biệt, nhìn đã thấy có khí chất, có phong cách đại tiểu thư, cô ta ăn gì, trên người cũng luôn tỏa ra sự tao nhã không giống cô bé mười tuổi, càng nhìn càng thích, lại nghĩ đến lão già mù coi bói ở nông thôn nói, càng thêm thích cô ta.

Ông cụ lại cảm thấy so với Đỗ Nhượng, Đỗ Trình Trình có vẻ trẻ con hơn, nhưng không biết vì sao, đều là cháu gái, ông cụ lại thích Trình Trình hơn, thích cô gái nhỏ như ánh mặt trời, cháu gái Đỗ Nhượng này hiểu chuyện khéo léo còn có thể ca diễn, tốt thì tốt, nhưng cảm thấy quá mức thành thực rồi.

Nhưng vợ già quá mạnh mẽ, ở nhà ông cụ rất ít phát ngôn, lúc này tuy không có biểu cảm gì, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Đỗ Trình Trình cũng nhìn ra, ông nội dễ gần hơn bà nội nhiều.

Bữa cơm này ông bà cụ và Đỗ Nhượng đều vô cùng hài lòng.

Ông cụ cảm thấy con trai hiếu thuận, bà cụ cảm thấy đủ mặt mũi, Đỗ Nhượng cảm thấy Đỗ Trình Trình không bằng mình, duy chỉ có Đỗ Thành Nghĩa vô cùng buồn bực, Đỗ Nhượng càng biểu hiện quen thuộc tự nhiên, ông càng như nuốt phải con ruồi, trong lòng càng hoài nghi Vương Linh, khi ở bên ông mà vẫn qua lại với người đàn ông khác nếu Đỗ Nhượng không có hành động như thế, không quá quen thuộc tự nhiên với những món ăn này, nhìn là biết đã không chỉ đến một lần, không những mới ăn một lần.

Đương nhiên Đỗ Nhượng không chỉ ăn một lần.

Đỗ Thành Nghĩa càng làm ăn càng phát đạt, mặc dù không thể so sánh với các công ty lớn uy tín lâu năm, nhưng vẫn có danh tiếng, mặc dù ông không quan tâm đứa con gái này nhiều, nhưng sau khi cô ta trưởng thành, không hề keo kiệt tiền bạc với cô ta, nhưng hoàn toàn lại không giống Đỗ Trình Trình, Đỗ Trình Trình rất tiết kiệm, rất ít phung phí, cô ta thì khác, hình như rất nghiện hành vi biểu hiện ta đây phú quý, tựa như đang dùng phương thức này nói cho mọi người biết, cô ta rất có tiền, cô ta là đại tiểu thư nhà họ Đỗ, cô ta là người thượng lưu, nhưng bên ngoài lại nợ nần chồng chất.

Cuối cùng cô ta sẽ trở nên điên cuồng muốn cướp đoạt Đỗ thị, vì cô ta nợ rất nhiều tiền bên ngoài, nên nếu cô ta không đoạt được Đỗ thị, sẽ bị những người đó chém chết.

Cho nên bây giờ cô ta có vẻ tự nhiên như thế, có lẽ cô ta là khách quen của những nơi thế này.

Trong lòng Đỗ Thành Nghĩa chán ghét, nhưng bây giờ đã chia tay với Vương Linh, cũng sang tên căn nhà cho Đỗ Nhượng, chuyển một khoản tiền đến tài khoản của bà ta, cũng không muốn so đo nữa, nhưng trước đó bị bà ta khóc đến mềm lòng, nói để bà ta thử làm Trình Trình thích bà ta, bây giờ không thể tiến dần từng bước nữa rồi, hơn nữa bà ta giáo dục Đỗ Nhượng thất bại, đáy lòng Đỗ Thành Nghĩa đã liệt người phụ nữ này vào danh sách đen.

Bà ta theo ông mười năm, ông không hứng thú với bà ta lắm, nhớ đến Trình Trình đã nói với ông chỉ cần ông lấy được người ông thích, trong lòng suy nghĩ có lẽ mình nên tìm một người phụ nữ kết hôn rồi sống qua ngày, cũng xem như thành toàn cho tâm nguyện cha mẹ, cha mẹ nuôi ông đã nhiều năm, ông cũng không muốn quan hệ với cha mẹ quá mức lạnh nhạt.

Sau khi về nhà, Đỗ Trình Trình và Đỗ Hoành trở về phòng làm bài tập.

Đỗ Hoàng học cấp ba, Đỗ Trinh Trinh học lớp sáu, đã sắp tốt nghiệp, thành tích tốt vì luôn cố gắng, trong ngày thường hai người đều vô cùng tự giác.

“Bà nội, đây là đĩa nhạc ba mua cho bà nội, còn có rất nhiều hí khúc, bà nội có muốn hát không?” Đỗ Nhược khéo léo cười hỏi bà cụ.

Bà cụ vừa nghe, cả người hăng hái, cầm lấy những hí khúc kia để quan sát, có rất nhiều danh khúc có tiếng.

Đỗ Nhược liếc mắt nhìn lên lầu, khóe môi hiện ra ý cười, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái mong chờ nhìn bà cụ, chân thành nói: “Bà nội, bà biết hát những bài này không? Ở đây có micro, âm sắc tốt hơn KTV nhiều, bà nội hát nhất định rất dễ nghe!”

“Nhanh nhanh nhanh, mau cầm micro vào.” Bà cụ cũng không khiêm tốn: “Thời của bà, mỗi năm đều có thi hát, còn có thi hí khúc, bà luôn được khen đấy!”

Đỗ Nhược nhanh chóng cầm micro vào, đưa một cái cho bà cụ, đưa một cái cho ông cụ: “Ông nội và bà nội cùng nhau hát đi, cháu nghe.”

Ông cụ hơi ngượng ngùng, đẩy ra nói: “Ông không hát, hai người hát đi.”

Bà cụ rất chủ động, âm nhạc nổi lên, cầm micro, hắng giọng, thử micro một chút, sau đó chuẩn bị khoảng cách giữa đầu lưỡi và khe mũi như đang nghe hoa văn, bắt đầu chỉnh giọng, chỉ chờ phụ đề ra ngoài thì sẽ hát ngay.

Đỗ Trinh Trinh đang nghiêm túc làm đề toán học, vô cùng nhập tâm, sắp nghĩ ra, dưới lầu đột nhiên truyền đến âm thanh bén nhọn cao vút, nhất thời hồi hồn lại, chỉnh lại suy nghĩ bị cắt đứt, tiếp tục nghĩ, dưới lầu lại gào một tiếng, cô nhún mày.

Đỗ Hoàng cũng cau mày, đứng dậy đóng toàn bộ cửa sổ lại, cuối cùng âm thanh cũng bị ngăn cản.

Nếu nói chuyện bình thường, sẽ không quá nhiều đến cô, nhưng bà cụ hát, còn dùng âm sắc vô cùng tốt phóng ra ngoài, phía trên còn cầm hai chiếc micro, lúc Đỗ Trinh Trinh vừa mở cửa sổ ra, yên tĩnh học tập, giọng hát bén nhọn của bà cụ như ma ám xò vào lỗ tai.

Mặc dù gọi là bà cụ, nhưng trên thực tế bà cụ không già, hơn 50 không đến 60 tuổi, trên mặt bảo dưỡng vô cùng cẩn thận, mặt tròn, da rất trắng, cũng không biết do nhuộm hay dưỡng tốt, trên đầu không thấy nửa sợi tóc bạc, tóc gọn sóng, giống những người già ở Thượng Hải, tóc được chải cẩn thận tỉ mỉ, trên người mặc một cái áo lông cừu cao cổ, trước ngực đeo chuỗi hạt màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo màu đen góc tay áo thêu mây màu hồng, giày đế bằng cao ba tấc, hai chân một trước một sau, mũi chân khễ nhướng lên, ngón tay tạo hình hoa lan, lúc hát chân còn đi theo tiết tấu bước nhỏ trước sau, rất có khuôn cách.

Quả thật bà cụ có một giọng tốt, giọng nói bén nhọn cao vút, dư âm ba ngày không dứt, nếu biết thưởng thức, nghe bà cụ ca diễn sẽ vỗ tay trăm trổ khen ngợi.

Đỗ Trinh Trinh không phải là người biết thưởng thức, chỉ cảm thấy phiền não, cũng may, bà cụ hát mặc bà, cô cũng mặc kệ, chỉ cần đóng cửa, âm thanh truyền đến sẽ trở nên rất nhỏ.

Bởi vì vừa đến, ngồi xe máy tiếng, bà cụ cũng mệt mỏi, hát xong nói muốn nghỉ ngơi, Đỗ Nhược nhếch môi, thầm cười lạnh, vội vàng cắt micro vào ngăn kéo dưới TV, chuẩn bị ngày mai tiếp tục hát.

Ừ..... Bình thường cô ta phải đến trường, muốn hát hí khúc, chỉ có thể chờ sau khi tan học trở về mới có thể hát với ông bà cụ, hát xong rồi nghe bọn họ hát, đoạn thời gian đó chính là thời gian học tập mỗi ngày của Đỗ Trinh Trinh, ai da, đây là sở thích của ông bà nội, cô ta không biết đâu nha!

Cô ta càng nghĩ càng vui, kiểm tra micro, ở phòng khách y y a a hát, càng hát càng hưng phấn, hận không thể hát đến nổi mái nhà sắp xuống, hát xong Việt kịch rồi hát hoàng mai hí, sau còn nài nỉ ông cụ hát cho mình nghe một đoạn kinh kịch, nghe bà cụ vui mừng hân hoan.

Đỗ Trinh Trinh ngồi trước bàn đọc sách, sắp phát điên.

Cô quay đầu nhìn Đỗ Hoàng, khẳng định nói: “Anh, em ấy có ý phải không?”

Lúc này trong đầu cô cũng chỉ có hai cụm từ: Trẻ con! Rảnh rồi!

Một ngày tốt đẹp đã bị cô ta phá hư!

“Tại sao trên đời này có thể có người như thế chứ? Rốt cuộc em đã đắc tội với em ấy ở đâu?” Trong khoảng thời gian này Đỗ Trinh Trinh bị Đỗ Nhược dây dưa ở trường học đến mức sắp phát điên: “Loại người tôn nhân bất lợi kỷ [2] chỉ muốn làm bản thân vui vẻ này thật sự không biết một sao?”

[2] tôn nhân bất lợi kỷ: Nghĩa là dù mình không được lợi mà vẫn cứ hại người

Bệnh thần kinh hả? Cô thật sự cảm thấy đầu óc Đỗ Nhược có vấn đề.

Cô đã từng đọc được một câu nói, câu kia đại khái là: Nếu bạn gây gổ với một người đàn bà chanh chua, người khác cũng sẽ nghĩ rằng bạn giống như người đàn bà đó.

Cô rất đồng ý, cho nên mỗi lần đối mặt với sự khiêu khích của Đỗ Nhược, mặc dù cô kiên nhẫn, cảm thấy khinh thường, nhưng mức độ nhẫn nại cũng

có giới hạn thời chứ?

Đỗ Hoành cười xoa mặt cô.

Lúc cô tức giận trong mắt như có hai ngọn lửa xinh đẹp thiêu đốt, khiến cho cả người vốn yên tĩnh lại như sống lại bước ra từ bức họa, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, sáng rực như hoa hồng.

“Đi thôi, hôm nay xem như cho bản thân nghỉ phép, đi xuống nghe ông bà nội hát đi.” Đỗ Hoành cười, dắt tay cô, tùy ý tự nhiên.

Đỗ Trình Trình không phát hiện, cũng đi theo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Editor: Gà

Khi thấy hai người nắm tay cùng đi xuống, Đỗ Nhược vốn đang cười rất đắc ý thì vẻ mặt đột nhiên trầm xuống, ánh mắt đen tối.

Cô ta chợt nhoen miệng cười: "Chị lớn vậy, đi còn không vững, để anh dắt sao?"

Đỗ Trình Trình: cô ta lại bắt đầu lên cơn.

Cô nhếch môi: "Tình cảm anh chị tốt, em quản hả?" Ngón tay khẽ giầy ra khỏi lòng bàn tay có vết chai.

Thật ra cô cũng cảm thấy lớn như vậy còn để cậu dắt đi cũng rất kỳ lạ, nhưng nhiều năm đã thành thói quen, cũng không nói gì, lúc này nghe cô ta nhắc đến, nên bản năng muốn tránh ra, nhưng lại không muốn để Đỗ Nhược thấy, chỉ khẽ động, sau đó yên tĩnh trở lại.

Động tác nhỏ này của cô, Đỗ Nhược không biết, nhưng Đỗ Hoành cảm nhận rất rõ ràng, ánh mắt nhất thời trầm xuống, có chút âm trầm quét qua Đỗ Nhược.

Đầu tiên cậu nắm tay thật chặt, vẻ mặt xuất hiện nét cười, tay khẽ buông lỏng, dắt cô đến bên cạnh ông cụ ngồi xuống, sau đó buông tay một cách tự nhiên.

Trong nháy mắt buông tay cô ra, cậu còn muốn bắt lấy, ngón tay khẽ động, chỉ bắt được không khí, trái tim như bị gió thổi vào, thoáng chốc cảm giác tịch mịch trống rỗng.

Trong ánh mắt Đỗ Hoành như có thủy triều cuộn cuộn vỗ vào đá ngầm, nhưng trên mặt lại ảm áp như xuân tháng ba.

Đỗ Nhược thấy Đỗ Hoành nhìn cô ta dịu dàng, thì trong miệng chua chát, muốn nhào vào lòng người đối diện để khóc rống, kiếp trước em chịu khổ sở nhất định anh cũng biết, tất cả do tiện nhân kia, đều do chị ta, tại sao anh không báo thù cho em, mà lại thân mật với chị ta như vậy?

Cô ta tràn ngập nhớ nhung, cuối cùng toàn bộ hóa thành ánh mắt đăm đăm đuổi đưa tình như khóc như lưu luyến, nhìn về phía Đỗ Hoành.

Đỗ Hoành giật mình, hơi kinh ngạc lại có chút đăm chiêu, nụ cười vẫn dịu dàng như cũ.

Đỗ Nhược lập tức thân mật, làm nũng cười nói: "Chúng ta đang hát 'Trát mỹ án', anh cũng thích nghe hả?"

Kiếp trước anh rất thích nghe mà, chỉ có một người không thích nghe thôi..... Cô ta liếc mắt về phía Đỗ Trình Trình cười lạnh.

Đỗ Hoành ngồi cạnh Đỗ Trình Trình, nhìn ông cụ cười nói: "Mỗi ngày con và Trình Trình sẽ làm bài tập trong phòng vào giờ này, tiểu Nhược cũng biết, nghe tiểu Nhược hát kinh kịch, âm thanh to rõ vang vang, nên cùng Trình Trình đặt sách xuống, xuống đây nghe." Cậu cười nhạt, giọng nói chân thành: "Mặc dù trên lầu nghe cũng khá rõ, nhưng vẫn phân tâm, nên xuống để thưởng thức."

Cả đời ông cụ công tác ở cơ quan, sao lại nghe không hiểu lời của Đỗ Hoành, nhìn Đỗ Nhược một cái, mặt mo bỗng có chút xấu hổ, mặt già đỏ lên, ho khan một tiếng.

Ông không biết cháu trai cháu gái đang làm bài tập ở phía trên, vì Đỗ Nhược quán quít, vốn nghiện hát, nên cũng hát hai đoạn kinh kịch.

Tuy ông cụ và bà cụ cũng thích nghe ca diễn, nhưng hoàn toàn không giống nhau, bà cụ thích Việt kịch và hoàng mai hí, ông cụ thích dự kịch (ca kịch địa phương, ở tỉnh Hà Nam, Trung Quốc) và kinh kịch hơn, vừa thấy hai đoạn kinh kịch này, thì đã dồn khí vào đan điền, cất giọng phóng khoáng.

Tính tình ông cụ ôn hòa, Đỗ Nhược mới mười tuổi, đương nhiên ông cụ sẽ không nghĩ Đỗ Nhược có ý, cho dù biết, dựa theo tính tình hiền lành này của ông cụ cũng sẽ không nói gì Đỗ Nhược, chỉ biết gánh hết trách nhiệm vào mình.

"Làm bài tập à, được, phải tập trung vào sách vở, học thật tốt." Ông cụ nói một chút, hỏi: "A Hoàn đang học trung học phải không? Ông nhớ con và Trình Trình học cùng năm, đứa bé ngoan, giỏi! Về sau sẽ có tiền đồ giống ba con."

Đỗ Hoàn mỉm cười: "Vâng, con đang học lớp chín, sắp thi lên cấp ba rồi ạ, con cũng đang tính thi vào cấp ba trường Gia Luân. Hiện giờ Trình Trình cũng học lớp sáu rồi, cũng sắp thi lên trung học rồi ạ." Mặt cậu hơi nghiêng, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Đỗ Trình Trình: "Trình Trình học ban A, nên vào trung học thì sức cạnh tranh càng lớn hơn, Trình Trình cũng phải nỗ lực đấy ạ."

"Ừm, cố gắng lên, các con sẽ có tiền đồ." Ông cụ lúng túng nói: "Các con mau lên lầu học đi, chúng ta không hát nữa, ngồi xe mệt nhọc cả ngày, cũng phải đi nghỉ ngơi rồi, đứa bé ngoan, đi học bài hết đi!" sutucuoigadđ, l, qđđ %, di-ên-đà-nà-jê-qu-ý-đô-n

Đỗ Hoàn nói: "Học tập phải kết hợp với lao động và vui chơi, con và Trình Trình cũng cảm thấy rất hứng thú với hí khúc, hơn nữa nghe ông nội hát, còn hay hơn trên ti vi, nên xuống ngay để nghe với ông nội."

Đỗ Trình Trình xem không hiểu, nhưng chuyện này cũng không hề cản trở việc cô làm hai ông bà vui vẻ: "Đúng vậy, ông nội hát rất hay, nhưng không giống với thể loại của bà nội, đều cùng một loại hay sao ạ?"

Vừa nói đến kịch, đã chạm trúng chủ đề của ông cụ, cộng thêm ánh mắt chân thành của Đỗ Trình Trình và Đỗ Hoàn, nên mau chóng quên mất lúng túng vừa rồi, tán gẫu nói: "Không giống nhau, bà nội con hát Việt kịch, mới vừa hát một đoạn gọi là 'Trung hồn khúc'." Nói xong cũng cất giọng hát một đoạn, hát xong lại nói: "Đoạn này là, bắt đầu từ cách mạng năm 1927....."

Ông cụ thao thao bất tuyệt, hoàn toàn không giống vẻ nghiêm túc như ngày thường, Đỗ Trình Trình nghe say sưa.

Ông cụ trò chuyện xong mới phát giác thời gian đã qua lâu, nên sờ mặt mo: "Nếu con thích nghe, hôm nào ông nội lại nói cho con nghe tiếp, nhanh đi làm bài tập đi, đừng bỏ bê việc học, ông nội đi nghỉ trước."

Đỗ Trình Trình cười ngọt ngào nói: "Được ạ, lần sau nếu ông nội hát, nhớ gọi con nha, con rất thích nghe chuyện xưa bên trong!"

"Được, lần sau cho con hát, mau đi đi!" Ông cụ cười ha ha, sau đó về mặt lại trở về trạng thái nghiêm túc, nhưng nhìn vào mắt ông cụ vẫn có thể thấy, tâm trạng ông cụ rất vui, ông cụ hòa ái nhìn Đỗ Nhược: "Thời gian này để anh chị con học, về sau chúng ta không hát nữa, nếu con thích, thì vào phòng mình đóng cửa lại hát, âm thanh nhỏ chút cũng không sao."

Đỗ Nhược cúi thấp đầu cảm hận, về mặt ngoan ngoãn đáp, chờ ông cụ xoay người lên lầu, cô ta nắm micro trong tay, rất muốn đập vỡ nó.

Lão già này!

Ánh mắt đen tối của cô ta vẫn bị Đỗ Trình Trình chú ý đến, rõ ràng trước đó vẫn mang vẻ cháu gái thiên chân hồn nhiên nhìn ông nội vui vẻ, sao vừa quay đầu lại thành ra như vậy?

Ở trong mắt Đỗ Trình Trình, Đỗ Nhược chính là một đóa hoa kỳ lạ, người bình thường không thể giải thích được, có Đỗ Nhược ở đây, cô cảm thấy nếu về sau gặp phải dạng hoa gì đều không cảm thấy quái lạ, trên thế giới này, có đầy những điều lạ.

Đỗ Hoàn cũng sâu sắc nhìn Đỗ Nhược, tiếp tục đi lên lầu làm bài tập với Đỗ Trình Trình.

Cậu chưa từng buông lỏng học hành, cậu biết, trên thực tế Đỗ Thành Nghĩa nuôi dưỡng cậu là vì Trình Trình, cậu phải trở nên mạnh mẽ mới có thể trưởng thành, hầu như cậu luôn điên cuồng tiếp thu các loại tin tức và kiến thức bên ngoài, chưa bao giờ lười biếng.

Chỉ có học được những thứ này, mới có thể sống với chính cậu, dù có một ngày cậu lại bị vứt bỏ, cậu cũng sẽ không tiếp tục sợ các loại nguy cơ hiểm ác của thế giới này.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy cô em vẫn ngây thơ bên cạnh mình, đáy lòng đã biết tất cả những thứ này vẫn chưa đủ, đáy lòng bắt đầu nảy sinh ý nghĩ muốn chiếm hữu, cho dù chỉ mới mười lăm tuổi, cậu cũng biết, dựa vào thân phận của ba chắc chắn sẽ không đồng ý cậu và Trình Trình ở cùng nhau, nếu không muốn tách ra khỏi cô, chỉ có cách phải trở nên mạnh mẽ hơn, cường đại đến khi không bị người khác khống chế nữa.

Lúc đến ngưỡng cửa, bước chân cậu hơi ngừng lại, khóe mắt dừng liếc nhìn Đỗ Nhược một lát, lại như không có việc gì mở cửa phòng, đi vào với Đỗ Trình Trình.

Bây giờ cậu học lớp chín, trên thực tế cậu đã đọc hiểu được sách trung học, trừ cái đó ra, cũng học thêm một ít sách kinh tế, khoa kinh doanh của đại học Gia Luân rất nổi tiếng, cậu cận thủy lâu đài [1], nên thường xuyên đi dự thính các lớp của các giáo sư, cũng không có ai bắt bẻ.

[1] cận thủy lâu đài: Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên. Người ta vẫn thường dùng câu: "Cận thủy lâu đài" để ví với việc ở gần thì được ưu tiên trước. (Nguồn: Google)

Trong nháy mắt, trong cậu suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến vài năm tiếp theo bọn họ sẽ trưởng thành, Trình Trình sẽ theo đuổi lý tưởng của mình, sẽ có người trong lòng, sẽ rời khỏi đây.

Cậu biết cậu không thể giam cầm cô, trên người cô có loại hơi thở sáng rỡ, tự do nóng rực, như ngọn lửa.

Nếu có ngày cô muốn rời đi, cậu phải làm thế nào?

Cậu muốn lớn lên, muốn trở nên mạnh mẽ.

Nhìn em gái bên cạnh mình, tất cả mọi việc của cô đều do cậu xử lý, lúc mới bắt đầu cô không đồng ý, nhưng cậu kiên trì nhiều năm, nước chảy đá mòn, không nhận thức, cô đã dần quen với sự hiện hữu của cậu, có lẽ khi cậu còn bé, đã muốn bồi dưỡng cô thành đại tiểu thư kiêu căng tùy hứng ngang ngược, như vậy người khác sẽ xa lánh cô, cô sẽ chỉ càng thêm ý vào cậu, trong mắt chỉ có cậu.

Nhưng chỉ cần nhìn cô, cậu lại không thể làm vậy.

Cậu có thể làm điều đó với bất kỳ ai, duy chỉ với cô là không thể.

Nỗ lực nhiều năm như vậy, quả thật cô đã lệ thuộc vào cậu, hơn nữa về mặt tình cảm, cậu biết những điều này vẫn chưa đủ, trong cảm nhận của cô, cậu không phải là toàn bộ tình cảm của cô, đầu tiên là ba, sau đó mới là cậu.

Không biết do cô trời sinh độc lập, hay thế nào, cho dù là một thiên kim đại tiểu thư được ngàn kiều trăm sủng như vậy, nhưng từ nhỏ đến lớn, cho dù kiêu ngạo, nhưng rất ít khi làm phiền đến người khác, độc lập, hiểu chuyện, chưa bao giờ khiến giáo viên và ba lo lắng, cho dù gặp phải vấn đề gì, cũng thử tự mình giải quyết, như vậy cô vừa khiến cậu cảm thấy kiêu ngạo, lại khiến cậu càng cảm giác khó nắm bắt trong lòng bàn tay, loại lo lắng này khiến cậu càng muốn chiếm hết toàn bộ của cô, nếu vậy, cô sẽ không lớn lên, sẽ không rời khỏi cậu.

Chỉ cần vừa nghĩ đến ngày cô sẽ lớn lên, sẽ thích người khác, sẽ lập gia đình, sẽ rời khỏi cậu, cậu lập tức cảm thấy khủng hoảng, loại khủng hoảng này như có một bàn tay mạnh mẽ xông vào thế giới của cậu, muốn cướp đi nguồn sáng duy nhất trong đời cậu, hầu như cậu có thể đoán được nếu sau khi cô bị đoạt đi, toàn bộ thế giới của cậu sẽ lần nữa lâm vào một vùng tăm tối và hoang vu, chỉ còn dư lại một mình cậu mà thôi.

Cậu bước lên, lại dắt tay cô, vô cùng căng thẳng.

Tay Đỗ Trình Trình đau nhói, nghi ngờ nhìn cậu, lại muốn tránh ra: "Anh, làm bài tập á..., lực tay anh mạnh quá, nắm em đau.
editedbysutucuoigaDieenmdkdan/leeequhydonnn

Lần này cô không giãy ra, nhưng xương tay càng đau, để cô khẽ nhú mày, hừ nói: "Đau....." Đỗ Hoành vội vàng buông lỏng, nhưng không thể buông tay ra.

"Anh, sao thế? Anh không sao chứ?" Một tay khác của cô quơ trước mặt cậu, lại cúi đầu nhìn quần áo của mình: "Trên người em có gì sao?"

Đột nhiên Đỗ Hoành nở nụ cười, nụ cười xinh đẹp như thủy tinh dễ vỡ, cậu nói: "Trình Trình, thật lâu không ôm em, đến đây cho anh ôm một cái."

Đỗ Trình Trình then thùng, nũng nịu: "Đâu còn bé bỏng gì đâu." Tuy nói vậy, vẫn bước lên cho cậu một cái ôm thật lớn, nhưng nhanh chóng buông ra, cả người chưa rời khỏi cậu, đã bị cậu dùng cánh tay siết thật chặt, như muốn khảm cô vào thân thể, không muốn rời ra.

Đỗ Trình Trình bị cậu ôm chặt đến nổi hơi đau, không biết cậu làm sao, chỉ nghĩ khi còn nhỏ cậu thường có những lúc lo lắng như vậy, nên không giãy giụa nữa, mà để mặc cậu ôm, tay nhỏ cũng ôm chặt cậu, vỗ nhẹ lưng cậu: "Anh đừng lo lắng, ông bà nội sẽ thích anh, không thích cũng không cần gấp, anh xem bọn họ cũng không thích em nè, còn có Trình Trình thích anh."

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Editor: Gà

Kế sách này của Đỗ Nhược quả nhiên rất tốt, cô ta đã được như ý khiến Đỗ Trình Trình lâm vào tình cảnh phát điên.

Bà cụ là một người rất muốn được trở nên nổi bật giữa trung tâm, bị Đỗ Nhược lén đâm thọc, mỗi đêm bà cụ đều sẽ hát ở phòng khách, nhìn màn hình LCD để ca diễn, còn vừa hát vừa nhảy.

Vũ đạo của bà cụ không tốt lắm, nhưng bà cụ là một người sôi động, mấy năm nay về hưu, trừ ca diễn ra, bà cụ vẫn tham gia rất nhiều tiết mục biểu diễn với mấy bà bạn già cùng độ tuổi, mỗi đêm sẽ đến câu lạc bộ của người già trong trấn để khiêu vũ, không học được gì khác, chỉ biết một ít điệu múa đơn giản và đóng đưa theo tiết tấu, lúc này học theo diễn viên trên TV vừa hát vừa nhảy, tay còn vênh lên thành hình hoa lan, có vẻ rất giống đây.

Đỗ Nhược một bên vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nịnh hót vô tội vạ.

Đỗ Hoàng sắp lên sơ tam, đã tiến vào quá trình thi cấp ba, các thầy cô giáo yêu cầu toàn bộ học sinh phải ở lại trường tự học vào buổi tối, nói là tự học, trên thực tế là học thêm.

Mặc dù trung học Gia Luân nổi tiếng là một trong những trường trọng điểm, nhưng thứ bậc vẫn quan trọng nhất, các thầy cô giáo cũng trang bị mọi thứ hùng hậu, nhưng bởi vì là trường Quý tộc, nên rất nhiều học sinh có thành tích không tốt, nhưng chỉ cần có tiền cũng có thể vào, dẫn đến chất lượng học sinh cao thấp không đều, điều này cũng khiến hàng năm bốn trường trung học lớn ngoài sáng và trong tối thăm so tài với nhau, rất quan trọng thứ hạng, phía sau còn có trung học Văn Lan nhìn chằm chằm, hơi không chú ý sẽ rơi đài, cho nên thi tốt nghiệp cấp ba hàng năm thầy cô giáo cũng sẽ dùng hết sức nâng cao thành tích của học sinh, để so tài với ba trường học kia.

Mặc dù thành tích Đỗ Hoàng rất tốt, nhưng chính vì thành tích quá tốt, nên giáo viên yêu cầu cậu cao hơn, tranh thủ lần này lấy danh hiệu thủ khoa cho trường mình.

Vừa lúc mấy ngày nay cả ngày Đỗ Nhược và bà cụ y y a a ca diễn như con thiêu thân, Đỗ Hoàng vốn rất chú tâm vào học tập, nên mỗi ngày đều đến lớp tự học buổi tối, tài xế phụ trách đi đón cậu.

Cái này thì khổ cho Đỗ Trình Trình.

Lần một lần hai cô còn có thể chịu được, mỗi ngày đều như thế, cả thần Phật cũng muốn điên luôn chứ sao? Giờ phút này cô ngồi trong phòng, buồn bực muốn lật bàn.

Sau nhiều lần suy nghĩ bị cát ngang, cô rốt cuộc không nhịn được, hít sâu một hơi, mở cửa phòng, nói xuống dưới lầu: “Bà nội, mở tiếng nhỏ xuống một chút được không ạ? Con đang làm bài tập!”

“Chị, chị nói bà nội hát quá ồn, tạp âm ảnh hưởng đến chị học tập sao?”

Bà cụ đang hát vui vẻ, âm thanh lại lớn, bà cụ không có chú ý đến lời Đỗ Trình Trình, ngược lại nghe rất rõ ràng lời của Đỗ Nhược, mặt lập tức trầm xuống, đặt micro xuống, quay đầu lên mắt: “Một năm bà già này mới đến ở được mấy ngày, làm vướng chân mày, hiện giờ hát hò một chút thì làm phiền mày học tập, lần này nếu thi bị điểm không, chắc sẽ trách lên đầu bà già này phải không? Không muốn tao sống ở đây thì cứ nói thẳng, tao muốn hỏi Thành Nghĩa xem, đây là đạo lý gì, con cái có nghĩa vụ phụng dưỡng ba mẹ già, ba mày phụng dưỡng tao là điều đương nhiên, tao sinh ra nó, mày là cái thá gì? Muốn đuổi tao đi hả?.....”

Nói thêm một đồng phía sau, Đỗ Trình Trình chỉ cảm thấy bên tai có vô số con ruồi kêu ong ong, cả người choáng váng.

Bây giờ cô biết Đỗ Nhược di truyền từ ai rồi, khả năng đào lộn trắng đen này chắc chắn học được từ bà cụ rồi.

Bà cụ cứ nói, Đỗ Trình Trình chỉ có thể giờ tay đầu hàng: “Được rồi, bà cháu cứ tiếp tục hát đi ạ.”

Cô trở về phòng, gom bài tập hôm nay lại bỏ vào cặp, đeo cặp xuống lầu, đi ra khỏi cửa.

Bà cụ thấy, nhất thời lửa giận ngập trời: “Ồ ơ ơ, tao hát thôi mà có thể làm con nhỏ này bỏ nhà đi à, đi đi, giỏi lắm, giỏi thì đi rồi đừng trở về.” Thấy Đỗ Trình Trình không quay đầu lại, bà cụ tức giận đến mức tay run cầm cập, mặt âm trầm hừ lạnh: “Tiểu Nhược, không cần để ý đến nó, chúng ta tiếp tục hát! Để xem nó có thể đi đâu!”

Đỗ Nhược nhìn qua lớp tường thủy tinh, nhìn thấy bóng dáng kia bị cây cối dần che mất, khoe môi khẽ nhếch lên, xoay người cùng bà cụ hát tiếp, âm thanh càng phát ra du dương uyển chuyển, tâm trạng vui vẻ.

Biệt thự nhà Đỗ Trình Trình nằm trong khu Gia Luân, trong đó chỉ có một tòa nhà riêng biệt, xung quanh có nhiều căn biệt thự khác, nếu đi bộ, phải đi qua cửa chính có sân cỏ lớn, lại đi thêm 150 mét, nhìn qua bên trái, là có thể thấy vài biệt thự khác và một số khách sạn, quán ăn, quán trà và quán cà phê gần đó.

Trong nhà quá ồn, không thể tập trung học hành, cô chỉ có thể xách toàn bộ bài tập theo, đến một quán trà yên tĩnh để làm bài tập.

Lúc này là thời điểm quán ăn khá đông khách, cho dù ở khu cao cấp như vậy, bên trong phòng ăn vẫn khó tránh khỏi ồn ào, quán trà yên tĩnh là lựa chọn tốt nhất, hơn nữa đèn trong quán trà không mờ nhạt như quán cà phê, hơn nữa còn có đèn bàn, ở đây người đến uống trà đọc sách vẫn không ít.

Cô tìm một góc gần cửa sổ ngồi xuống, hạ đèn bàn thấp xuống một chút, ánh sáng tốt hơn, để cặp sách xuống, kêu nhân viên phục vụ đến để gọi món.

Vốn là quán trà nổi danh nhất về trà Minh Tiên, trà Long Tĩnh, nhưng trà Long Tĩnh chính tông trên thị trường rất hiếm, đa phần do nông dân thôn Long Tĩnh trồng tại nhà, những thứ này mới là trà Long Tĩnh chính gốc, nhưng so với công trà, vẫn kém hơn rất nhiều, trừ Long Tĩnh, còn có Thiết Quan Âm, vì Long Tĩnh khá nhạt, sau khi được ngâm thì vị trà càng phai, còn Thiết Quan Âm thì càng ngâm càng ngon, thích hợp cho người ngồi lâu ở đây để ngăn người thường trà.

Đỗ Trình Trình đến làm bài tập, vì vậy cô gọi một ấm trà long nhãn táo đỏ, bình trà thủy tinh trong suốt mượt mà, kèm theo hai chén nhỏ trong suốt, trong nước trà được cho thêm mật ong, kết hợp với vị ngọt, phía dưới bình trà còn có cái đế làm bằng lưu ly trong suốt, bên trong đặt hai cây nến đỏ dài khoảng hai tấc, cây nến lạnh lẽo cháy, duy trì nhiệt độ của nước trà.

Loại trà này rất nhiều quán đều có, chỉ cần 180 đồng, ở đây thì giá lại cao gấp đôi.

Cô lấy sách ra, ngồi ở đó bắt đầu làm bài tập, thỉnh thoảng cảm thấy khát, sẽ nhấp một ngụm trà, uống hai hớp, rồi tiếp tục viết, nến cháy hết, nhân viên phục vụ cũng không đến quấy rầy cô, chỉ nhẹ nhàng lấy cây nến bên trong đi, rồi đổi một cây khác, thỉnh thoảng sẽ tò mò liếc mắt nhìn cô bé nghiêm túc xinh đẹp này, cũng sẽ quét mắt nhìn bài vở của cô.

Trên thực tế việc học của học sinh tiểu học vô cùng quan trọng, lúc Đỗ Trình Trình học nhà trẻ, vì giúp cô tìm được cái mình thích, Đỗ Thành Nghĩa đã đăng ký rất nhiều lớp học năng khiếu cho cô, khi đó bài tập lớp năng khiếu đã làm cô vội vàng không có thời gian đi chơi, hiện giờ mặc dù không có những bài tập của lớp năng khiếu đó nữa, nhưng bài lớp văn hóa vẫn rất nhiều, cô làm đến gần chín giờ, có lẽ lúc này bà nội đã hát đủ rồi, mới thu gom sách vở trở về.

Lúc này trời đã tối, hai bên đường là cây ngô đồng cao lớn, ảo não âm trầm, bóng cây hoa quế màu xanh càng tỏ rõ sự sâu lắng của màn đêm, đèn đường mờ vàng, cô đeo chiếc cặp hoạt hình trên lưng, nương theo đèn đường trở về.

Đến trước cửa nhà thì cửa lớn đóng chặt, cô đẩy một cái, không được, lại đi đến một cánh cửa khác, đây là cửa hông, bằng thủy tinh, cô đẩy cửa, phát hiện cửa bị khóa, không vào được.

Cô khẽ cau mày, an ninh nơi này rất nghiêm mật, trong nhà chưa từng xảy ra chuyện đóng cửa khi cô chưa về, cửa hông đã bị khóa, cô đi vài bước sang bên trái, bên cạnh chính là vách tường thủy tinh, nhìn qua vách tường sẽ thấy phòng ăn.

Phòng ăn trừ bàn ghế sa lon ra, là chiếc bàn đá cẩm thạch dài đặt chính giữa, trên bàn ăn phủ một tấm trải bàn hình hoa trắng tinh, phía trên là bữa ăn tối nóng hổi ấm áp, canh còn bốc hơi nóng, trên bàn ngồi bốn người, ông bà nội, ba và Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược đang làm nũng nói đùa với ông bà cụ, bà cụ thân thiết gấp đồ ăn cho cô ta, không biết Đỗ Nhược nói gì, cảm chén lên, đưa cho Đỗ Thành Nghĩa, vừa chỉ canh trên bàn, Đỗ Thành Nghĩa nhận chén, giúp cô ta múc một chén canh, đưa cho cô ta, cô ta cười tươi như hoa, không nhéo nói gì đó với ba, trên bàn cơm ông bà cụ đều cười lên theo.

Ngày thường Đỗ Thành Nghĩa về rất muộn, hôm nay có thể vì có cha mẹ ở nhà, nên về sớm hơn.

Có lẽ không khí trên bàn cơm khá tốt, hôm nay về mặt Đỗ Thành Nghĩa cũng rất hòa nhã, nhìn Đỗ Nhược rồi cũng cười theo.

Cô đứng bên ngoài tường thủy tinh, nhìn bàn cơm ấm áp kia, chợt sinh ra ảo giác, đó mới là người một nhà ấm áp, còn cô chỉ như một người ngoài mà thôi.

Cảm giác như thế chỉ thoáng qua rồi biến mất, mặc dù hơi không thoải mái, nhưng cũng không quá mức để ý, cô ấn chuông cửa.

Má Vu nhanh chóng đến mở cửa, nhìn thấy cô thì vừa lo lắng vừa mừng rỡ: “Trình Trình đi đâu vậy? Làm bà lo lắng muốn chết, cơm tối còn chưa ăn đúng không, mau vào, rửa tay rồi ăn cơm.”

Ở một góc độ nào đó, má Vu càng giống bà nội của Đỗ Trình Trình hơn.

“Trong nhà quá ồn, không làm bài tập được, con ra quán trà làm ạ.” Cô lạnh nhạt nói.

Má Vu cũng biết chuyện bà cụ làm gần đây, nhưng bà không thể nói gì, thật cặn lời với lão phu nhân kia, chỉ có thể nói: “Nhanh rửa tay rồi ăn cơm, bọn họ không chờ con được, nên ăn trước rồi.”

Đỗ Trình Trình gật đầu, không nói gì.

Điều này rất bình thường, cô sẽ không để trường bồi dúi bụng đợi cô, cô đã sớm nghĩ đến người nhà có thể đã ăn trước, vốn định nhờ má Vu nấu cho cô bát mì, nhưng không biết tại sao, cô cảm thấy tâm trạng sa sút.

Bình thường cô luôn như ánh mặt trời, còn chưa nói chuyện, nụ cười đã đến trước, đôi mắt sáng ngời cong như ánh trăng, dường như hết thấy ánh sáng đều tập trung vào mắt cô, nhưng bây giờ cả người lại ỉu xiu, mất hết sức lực.

Cô nở nụ cười với má Vu, ôm bụng nói: “Con uống nhiều nước trà quá rồi, để con đi toilet trước, lập tức đến ăn cơm ngay.”

Đỗ Thành Nghĩa nghe tiếng động, đứng dậy bước đến: “Trình Trình về rồi, đi đâu mà trễ vậy? Nghe bà nội nói con chọc giận bà rồi bỏ nhà đi hả?”

Đỗ Trình Trình nhìn ba, đột nhiên cảm thấy mũi chua xót không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Editor: Gà

Lúc còn nhỏ, chúng ta thường thể hiện vẻ kiên cường ở trước mặt người ngoài, nhưng khi ở trước mặt người thân của mình thì không tự chủ bộc lộ mặt yếu ớt.

Đỗ Trình Trình cũng như thế.

Trên thực tế không có gì việc lớn, nhưng khi nhìn thấy ba, nghe ba trách mắng nhưng thật ra đang quan tâm, mũi cô bỗng nhiên chua xót, suýt nữa chảy nước mắt, sau đó vội vàng cười, tiến lên ôm lấy tay ba: "Con ra quán trà ngoài tiểu khu làm bài tập, nơi đó yên tĩnh."

Cô nói một câu để giải thích nguyên nhân mình ra ngoài, rồi không nói tiếp chuyện này nữa, mà ôm bụng làm nũng: "Ba, con đói rồi."

Đỗ Thành Nghĩa là người thông minh, từ câu nói ngắn gọn của cô cũng biết sợ rằng bà cụ lại ca hát nữa rồi, trong nhà ồn ào khiến cô không thể tập trung làm bài tập, có lẽ do mở âm thanh để ca diễn, đây lòng không khỏi hối hận đã mua dàn loa này cho bà cụ, ông không ngờ mẹ mình đã một bó tuổi nhưng lại không hiểu chuyện như vậy.

Đó là mẹ ông, là trưởng bối của Trình Trình, cô trừ tránh ra còn có thể làm gì? Gây gỗ với trưởng bối sao? Dựa theo hiểu biết của ông về con gái và mẹ mình, chắc chắn mẹ mình đã làm âm lên, sự đánh đá của bà cụ nổi danh cả trấn nhỏ, chẳng ai muốn tranh cãi với bà cụ.

Đỗ Thành Nghĩa lập tức phân tích ra nguyên nhân đại khái, đau lòng cho con gái: "Đi thôi, đi ăn cơm, má Vu, món ăn hơi nguội rồi, xào thêm cho Trình Trình hai món nữa."

Má Vu thấy Đỗ Thành Nghĩa không mắng Đỗ Trình Trình vì chuyện của bà cụ, vui mừng xoa tay vào tạp dề, vui vẻ đến phòng bếp.

Đỗ Trình Trình ngồi vào bàn cơm thấy mặt bà nội mất hứng và Đỗ Nhược đang oán độc liếc cô, tiếp tục khéo léo khờ dại dụ dỗ bà nội, trong đầu chợt toát ra hai câu.

bà nội của tôi là cực phẩm

em của tôi là hoa tuyệt thế

Đỗ Trình Trình vẫn cho rằng, hoa tuyệt thế, cực phẩm, người đàn bà chanh chua người thích so đo gây gỗ, có lẽ không khác với bọn họ mấy, giống như bạn và kẻ điên gây gỗ, người ta cũng sẽ cho rằng bạn bị điên.

Nhưng khi trong cuộc sống của bạn thật sự tồn tại hai người như thế, nhưng không thể không chung sống lâu ngày với bọn họ thì thật sự là một chuyện rất khó xử.

Nếu là người xa lạ, bạn không đánh được thì không để ý tới cô ta, không thể trêu thì trốn, đi đường vòng còn không được sao? Nhưng cô thật sự không được, cô đi đường vòng người ta còn cố gắng đến ngăn cản cô, cô thật lòng không thể giải thích được đây là loại tâm lý gì.

Cô vừa ăn cơm vừa nhìn hai bà cháu Đỗ Nhược, cuối cùng đã hiểu ra cái gọi là ‘vật hợp theo loài, người phân theo nhóm’, có lẽ giữa cực phẩm và cực phẩm đều luôn hấp dẫn lẫn nhau.

thế giới cực phẩm, bạn vĩnh viễn không hiểu

Má Vu bụng thức ăn vừa làm xong lên, sau khi bà cụ thấy thì sắc mặt rất bất mãn: "Cả đồng này cô còn không ăn, còn kêu làm thêm nữa, còn nhỏ tuổi mà không nhều như vậy, thật sự nghĩ mình là đại tiểu thư à, ba cô còn lớn lên ở vùng quê, gốc của cô chính là người nhà quê, đừng nghĩ mình thật sự là thiên kim đại tiểu thư!" Vừa nói vừa dùng đũa tức giận chọc thức ăn: "Cả nhà đều phải chờ cô về ăn cơm, con cháu mà phải để người lớn chờ cơm, đây là được nhà nào nuôi dạy ra vậy!" sutucuoiga die,n; da.nlze.quydo/nn

Đỗ Trình Trình yên lặng oán thán: đây là nhà lão Đỗ nuôi dạy.

Nếu bình thường bị người chất vấn về vấn đề nuôi dạy như vậy, cô nhất định sẽ nổi giận, lúc này là do bà cụ nói ra, cô thật lòng cảm thấy nếu nổi giận với bà cụ thì thật sự mình cũng giống bà ấy rồi, Alexander.

Đương nhiên Đỗ Thành Nghĩa sẽ không để con gái chịu uất ức: "Mẹ, bây giờ Trình Trình học lớp sáu, sắp thi lên sơ trung rồi, bài tập tương đối nhiều, bình thường nếu mẹ muốn ca hát, có thể đóng cửa lại rồi tự mình nghe trong phòng, hoặc giảm âm thanh nhỏ xuống một chút."

Bà cụ ‘pằng’ hung hăng vỗ chiếc đũa lên bàn: "Đỗ Thành Nghĩa! Tôi mới đến hai ngày mà anh đã ghét bỏ mẹ anh đúng không? Tôi hát hai câu đã ảnh hưởng đến việc học của con gái anh phải không? Nó thi được không điểm thi sẽ trách lên đầu bà già này chứ gì? Học ngu thi bị không điểm còn đổ cho tôi? Về sau thi không đậu đại học có phải muốn tôi quý xuống đập đầu nhận sai với cô luôn không!"

Đoạn thoại này nói vừa nhanh lại mạnh, răng rắc như pháo nổ, nước miếng cũng văng ra ngoài, chiếc đũa chọc bị vỗ lên bàn, Đỗ Trình Trình đang tập trung ăn cơm do xoay sở không kịp nên run lên bần bật, bị bà cụ dọa sợ, ngẩng đầu nhìn bà cụ như nhìn người ngoài hành tinh, cả người sợ đến ngây ngốc.

Đỗ Thành Nghĩa cũng rất đau đầu khi đối mặt với mẹ mình: "Không ai nói mẹ đập đầu nhận sai cả, chỉ nhờ mẹ vận nhỏ âm thanh khi mẹ hát thôi ạ."

Ánh mắt ông nhàn nhạt nhìn Đỗ Nhược, Đỗ Nhược hèn nhát vô tội rút về phía sau, co rúm lại nhìn ông, nhưng tay phía dưới thiếu chút nữa xé nát khăn trải bàn trước mặt.

"Âm thanh nhỏ một chút, một đứa học sinh tiểu học làm gì cần thời gian lâu như vậy để làm bài tập hả? Tôi chỉ thấy nó xấu tính! Tôi không tin đề tiểu học lại khó như thế, tiểu Nhược cũng là học sinh tiểu học, sao nó không sao, đứa con bảo bối này của anh cái này không được cái kia không được, chỉ biết cao trạng, không muốn nuôi tôi, muốn đuổi tôi đi cứ việc nói thẳng, tôi làm các người chứng mất chứ gì!"

Bà cụ càng nói càng tức giận, nhìn Đỗ Trình Trình mắng to: "Tôi thấy nó có cùng đức hạnh với người mẹ đoan mệnh của nó thôi! Cậy vào nhà mình có tiền thì giỏi lắm đúng không? Cô đừng quên cô còn họ Đỗ, cô có bản lĩnh thì mang họ Trần giống mẹ cô đi, nhà lão Đỗ chúng ta không lạ gì!"

Dù sao Đỗ Trình Trình mới mười hai tuổi, có bình tĩnh mấy thì giờ phút này cũng không nhịn nổi, tức giận nặt nghẹn đến đỏ bừng nhìn bà cụ, trưởng bối như vậy thật sự không thể khiến người ta tôn kính được!

Sắc mặt Đỗ Thành Nghĩa lập tức trầm xuống: "Trình Trình là con của con và Vi Đồng, chính là đại tiểu thư nhà họ Đỗ, nếu mẹ thật sự không thích, con có thể mua một căn nhà ở gần đây cho mẹ ở một mình!"

Bà cụ bị ông chọc tức, tay chỉ mũi ông phát run, đột nhiên để tay xuống, vỗ vào đùi, đứng lên nhìn ông cụ rồi chỉ vào Đỗ Thành Nghĩa gào khóc: "Đây chính là con của tôi này, đây chính là thằng con trai tốt của tôi, thì ra có con gái thì không xem tôi là mẹ nữa, ban đầu có ả đàn bà đoan mệnh kia thì đã không cần tôi rồi, anh là gốc rễ nhà họ Đỗ, anh còn muốn ở rể, ở rể là bị người đâm thọt sau lưng đó, anh thật bất hiếu mà, thằng bất hiếu, tôi còn chưa chết mà anh đã vì con mẹn này mà đuổi tôi ra ngoài? Tôi sinh anh ra làm gì hả? Tôi đau khổ cay đắng nuôi anh lớn lên, hốt phân lau nước tiểu cho anh (Nguyên văn: 'một vốc cứt một vốc đại'), cùng cha anh làm trâu làm ngựa, tạo điều kiện cho anh học lên đại học, thật vất vả cung ứng cho anh, thật đúng là nuôi con trai cho người khác mà, chỉ vì đàn bà mà dám tranh luận với tôi,..., vì mẹ đàn bà kia mà lễ mừng năm mới cũng không về nhà! Bấy giờ chỉ vì một đứa nhóc mà muốn đuổi bà già này đi à!"

Bà cụ lau nước mắt, ánh mắt lại đột nhiên tụ nước, chỉ vào mũi Đỗ Trình Trình và Đỗ Thành Nghĩa hung ác nói: "Sớm biết anh bất hiếu như vậy, ban đầu con nhỏ này được sinh ra tôi đã ản nước vào bồn cho nó chết rồi!"

Bà cụ đột nhiên nhìn Đỗ Trình Trình, như muốn đánh người thân thể nghiêng về phía trước: "Tao hát thế nào? Tao hát thì làm phiền gì đến mày? Dám giở thù đoạn với tao trước mặt ba mày? Có phải tao bị đuổi ra ngoài thì mày sẽ vui đúng không? Mày đang muốn bức chết tao chứ gì, muốn bức tao thì tao phải đánh chết mày trước!"

Bà cụ nói giọng Giang Nam, nước miếng tuôn rơi phun vào mặt Đỗ Trình Trình, vung tay về phía mặt Đỗ Trình Trình.

Đỗ Trình Trình vội vàng lùi về phía sau một bước, pằng một tiếng đụng vào ghế sau lưng, chạy trốn đến một đầu khác của chiếc bàn hình chữ nhật, khiếp sợ nhìn bà cụ đang hai mắt tròn lên giận dữ giương nanh múa vuốt, tam quan đều được đổi mới.

Cô ghen hòng nhìn ba mình trần trối, lại nhìn bà nội ruột của mình, cảm giác mình như đang ở bệnh viện tâm thần, không, mình vốn sống trong yên tĩnh, chợt gặp hai kẻ bệnh thần kinh, cô hoàn toàn không biết phải làm thế nào với hai kẻ bệnh thần kinh này, nhất là một trong số đó còn là bà nội mình, mẹ của ba mình.

loại ý nghĩ này không đúng, quá bất hiếu rồi phải không

Nhưng hết cách rồi, cô thật lòng có loại cảm giác đang ở bệnh viện tâm thần

hỏi: Nếu đột nhiên hai bông hoa cực phẩm xuất hiện trong cuộc sống của bạn, mà bạn lại không thể không sống với hai người đó dưới cùng một mái nhà, nên làm thế nào để thoát khỏi nó?

Đối mặt với bà nội như vậy, nên nhận lỗi với bà cụ, rồi lùi một bước trời cao biển rộng sao? Đây là Đỗ Trình Trình ư?

Hay nên hoàn toàn không nhìn bà cụ, không có việc gì tiếp tục ăn cơm, không thấy gì hết cứ ngồi ăn ư? Nhưng bà nội biết đánh người, hơn nữa bà ta chửi mắng mẹ của mình, thật lòng có loại kích động muốn bay vào tát một cái?

Chắc chắn đánh không lại bà cụ. =.=

Chợt có cảm giác kích động BÙNG NỔ muốn đi học võ...!

Có thể đánh trả rồi phải không?

Địa Cầu thật nguy hiểm, tôi muốn về sao Hỏa!

Sau này trốn ở trong phòng, không nên chọc bà cụ.

Nhưng đây là nhà mình mà, tại sao muốn cô phải trốn? Chẳng lẽ sau này người ta cứ dùng phương thức này đến đối phó với cô, thì cô đều muốn trốn sao? Chuyện trốn tránh như vậy sao Đỗ Trình Trình có thể làm được? editedbysutucuoiga die,n; da.nlze.qu;dydo/rn

Từ trước đến giờ Đỗ Trình Trình luôn thông tuệ nay phải đối mặt với bà nội của mình, lần đầu tiên cảm thấy thông minh của mình không đủ dùng, cả người cũng có chút bối rối, nếu vừa nãy không phản ứng nhanh, đã bị đánh một bạt tai rồi, từ nhỏ đến lớn còn chưa bị kẻ nào đánh, thật sự quá nguy hiểm!

Đỗ Thành Nghĩa và ông cụ cũng không ngờ đột nhiên bà cụ lại ra tay, bà cụ ra tay không hề báo trước, nếu không phải Đỗ Trình Trình phản ứng nhanh, một cái tát sẽ mạnh mẽ đánh vào mặt Đỗ Trình Trình, từ nhỏ đến lớn Đỗ Thành Nghĩa hận không thể móc hết tim gan ra ngoài để con gái được vui vẻ trưởng thành, cô còn hiểu chuyện nghe lời, thật sự một đầu ngón tay cũng không nỡ đánh cô, hôm nay suýt nữa con gái bị đánh!

May là đối mặt với mẹ ruột của mình đây, Đỗ Thành Nghĩa còn không nhịn nổi tức giận, lập tức đứng dậy, ném chiếc đĩa lên bàn cơm: "Ngày mai con sẽ bảo tiêu Trần mua vé xe, chuyển xe lửa tám giờ sáng, nếu mẹ không chấp nhận Trình Trình, thì mẹ về quê sống ở nhà mình đi, khỏi phải bị uất ức khi ở đây."

Bà cụ thấy Đỗ Thành Nghĩa thật sự tức giận, méo miệng, lập tức khóc: "Tôi đã gây ra nghiệt gì a!"

Đỗ Thành Nghĩa hoàn toàn mặc kệ bà cụ, đi làm cả ngày, về nhà thì thấy trường hợp này, ông cũng thật sự rất mệt mỏi, chỉ khi nhìn thấy con gái, mới có thể làm ông buông lỏng hơn.

Ông ôm con gái, đứng trước mặt cô: "Trình Trình, ba biết, để con chịu uất ức rồi."

Vành mắt Đỗ Trình Trình đỏ lên, lắc đầu dứt khoát nói: "Không uất ức đâu ạ!"

Đỗ Thành Nghĩa sờ đầu cô: "Ba nội con, bà ấy....." Ông cân nhắc dùng từ một chút: "Đang ở thời kỳ mãn kinh, con có biết thời kỳ mãn kinh là gì?"

Đỗ Trình Trình gật đầu: "Biết, chính là sẽ trở nên rất hung ác, hay cãi nhai, giống như cô chủ nhiệm của chúng con, tất cả mọi người đều nói cô ấy đang ở thời kỳ mãn kinh."

Đỗ Thành Nghĩa cười, dắt cô đến trước máy vi tính, từ Bách Khoa tìm ra giải nghĩa cho cụm từ thời kỳ mãn kinh: "Con xem, thời kỳ mãn kinh sẽ làm tinh thần nóng nảy dễ giận, triệu chứng thần kinh khác thường....."

Đỗ Trình Trình cái hiểu cái không nói: "Ba, có phải bà nội bị bệnh tâm thần không?"

"Không biết, sẽ không phải bệnh tâm thần, chỉ là sẽ trở nên không thể nói lý, giống như cảnh còn vừa mới thấy."

Đỗ Trình Trình ôm tay, nặng nề thở dài một hơi, khổ não hỏi: "Ba, có phải Đỗ Nhược cũng đến thời kỳ mãn kinh không?"

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: Gà

"Ặc....." Đỗ Thành Nghĩa dờ khóc dờ cười: "Tiểu Nhược không phải đến thời mãn kinh, em mới mười tuổi, con xem ở đây viết, thời mãn kinh phải ba mươi tuổi mới bắt đầu."

Đỗ Trình Trình quệt mồ hôi không nói thêm gì nữa.

Cô thật sự rất không thích Đỗ Nhược, không hiểu tại sao cô ta luôn đối nghịch với cô.

Tâm tư của con gái đều viết hết trên mặt, sao Đỗ Thành Nghĩa không hiểu, chỉ vì ông thân là ba ruột của Đỗ Nhược, có trách nhiệm và nghĩa vụ dạy dỗ cô ta: "Em là em con, các con có liên hệ máu mủ, vốn nên là người thân cận nhất, con cũng sẽ không cô đơn, tương lai cũng có thể giúp đỡ con."

"Nhưng con không cô đơn, con có ba, còn có anh, trong trường học còn có bạn tốt, còn có rất nhiều bạn học và thầy cô, hơn nữa có anh giúp đỡ con." Về mặt Đỗ Trình Trình khổ não: "Ba, con..... Thôi, chỉ cần em ấy không gây chuyện với con... con cũng sẽ không so đo với em ấy."

Trong đầu cô đột nhiên toát ra hình ảnh cô ta biến thành giống bà nội, Đỗ Nhược la lối om sòm rồi phun nước miếng gây gổ, mày thanh tú nhú lại, cảm thấy vô cùng đáng sợ.

"Nhưng mỗi ngày lúc con làm bài tập, hai người đều mở âm thanh rất to, dù đóng cửa sổ còn có thể nghe, làm con không thể làm bài tập được."

"Chuyện này ba sẽ nói với bà nội con." Ở trước mặt trẻ con, ông không thể nói mẹ mình không đúng, cha mẹ là thầy cô của con cái, nếu cha mẹ không nhận thức được hành vi của mình, tương lai sẽ khiến con cái bị ảnh hưởng nhất định, bọn chúng sẽ bắt chước hành động của cha mẹ.

"Dạ, được rồi." Đỗ Trình Trình miễn cưỡng tiếp nhận.

Cuộc sống của cô đang yên ổn hạnh phúc, đột nhiên xuất hiện hai món hàng ồn ào này, quả thật khiến cô cảm thấy thật khó khăn, đặc biệt hai con hàng

này luôn gây phiền phức cho cô.

Lúc này cô vì Đỗ Nhược, đã tránh Vương Linh như tránh bò cạp rồi, suy nghĩ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nghiêm túc nhìn ba, thương lượng với ông nói: “Ba, con cảm thấy, tương lai nếu ba cưới mẹ kế, nhất định không thể cưới đi Vương Linh.”

Đỗ Thành Nghĩa vừa buồn cười vừa tò mò hỏi: “Tại sao?”

Đỗ Trình Trình nghiêm túc đáp: “Một người trong số họ đã bằng 500 con vịt, bây giờ trong nhà đã có một ngàn con vịt, thêm 500 con nữa, con sợ nóc nhà sẽ bị lật tung luôn.”

Đỗ Thành Nghĩa bị giọng nói nghiêm túc của cô làm cho dở khóc dở cười, hôn trán cô: “Yên tâm đi, ba sẽ không lấy thêm 500 con vịt đâu, ngoan, nhanh đi tắm rồi đi ngủ, không còn sớm nữa.”

“Ba ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Sau khi Đỗ Thành Nghĩa đi, tiếng khóc trong phòng khách lập tức nhỏ xuống, chỉ còn âm thanh hít mũi hỉ mũi, hồng hộc, ông cụ không còn hứng ăn nữa, để đĩa xuống, cũng không an ủi bà cụ, về mặt bình thần: “Ba làm gì thì làm đi, sắp được xa cách con trai rồi đấy!”

“Ông đang nói gì vậy, tôi nuôi con trai chẳng lẽ để cách lòng với nó hay sao?” Bà cụ thấy Đỗ Thành Nghĩa đi mất, nước mắt cũng khô, nhưng có chút không xuống đài được.

“Không xa cách thì bà quậy cái gì?” Ông cụ nói không chút khách khí: “Ban ngày Đỗ Trình Trình không ở nhà sao bà không hát, cố tình lúc con bé học thì lại hát, thì ra Trình Trình không phải là cháu bà!”

“Tôi không thêm đứa cháu gái này, trừ cái lời tôi ra còn có thể làm gì? Giống hệt con gái mẹ nó, xem mình là thiên kim tiểu thư, thiên kim tiểu thư sao còn tìm con tôi? Tìm con tôi thì phải tuân thủ quy củ nhà tôi! Vợ gì giống như cô ta, à, chê chúng ta ở nông thôn không thể chứa được pho Phật lớn như cô ta đúng không, nuôi con trai là để nó nuôi dưỡng chúng ta trước lúc lâm chung, cô ta thì tốt rồi, chúng ta đau khổ cay đắng nuôi dạy con trai, phúc khí còn chưa nghĩ đến, đã chạy theo cô ta.”

Bà cụ nói xong thì sắc mặt đã vô cùng khó coi, nhỏ giọng thì thầm: “Nếu sinh được cháu trai, lòng tôi còn yên ổn chút!” Bà cụ khó tính liếc mắt, nghiêng đầu: “Tôi biết ngay cô ta không khiến người khác bớt lo, chính là một hồ ly tinh, đã chết nhiều năm như vậy còn không bỏ qua cho Thành Nghĩa, Thành Nghĩa cũng đã 37 tuổi rồi, còn chưa kết hôn, cháu trai người ta đã mua nước tương rồi kìa? Xem con nhỏ kia như bảo bối, sau này có thể giúp nhà họ Đỗ nối dõi tông đường à?”

Ông cụ giận đến tay chỉ bà cụ run cầm cập: “Bà nói tôi nghe xem bà có gì tốt, nhiều tuổi như vậy còn không hiểu chuyện, trước mặt trẻ con tôi cũng khinh thường nói bà, nể mặt bà, biết bà liên tục không cần thể diện, cứ thích quậy, bây giờ bà vui rồi, cả ngày lẫn đêm Thành Nghĩa bận rộn ở bên ngoài để dành làm sao? Bà càng muốn gây thì nó càng không muốn về nhà, đó là con trai ruột của bà, làm sao bà lại hung ác như vậy, không biết đau lòng à?”

Bà cụ bị ông cụ nói thì xụ mặt, tức giận không nói lời nào.

Tính tình bà cụ càn quấy và cay cú đã có tiếng trong trấn, lúc tuổi còn trẻ ông cụ còn hay cãi nhau với bà cụ, sau đó phát hiện gây gỗ cũng vô dụng, bà cụ tựa như người điên, người ta càng cãi thì bà ta càng hăng say, gây gỗ với người ta nhất định phải tranh thắng bại, nhất định phải thắng, vô lý ba phần, sau này ông cụ cũng nản, vì để gia đình hòa thuận, nên không tiếp tục nói lý với bà cụ, bà cụ âm ỉ với ông, ông cũng không nói chuyện, một mình bà ta tự nói, hát đã thì ngừng.

Ban đầu Đỗ Thành Nghĩa mới kết hôn, bà cụ ra oai phủ đầu với Trần Vĩ Đồng, vô cùng cay nghiệt, từ nhỏ Trần Vĩ Đồng đã được nuông chiều lớn lên, hoàn toàn chưa hề chịu uất ức lần nào, người vẫn mình, sẽ không gây sự với cô, nhưng cho dù bà cụ xài chiêu gì, cuối cùng cũng tự bản thân ăn hết, dần dần, bà cụ vừa sợ vừa hận cô con dâu này, nước lửa khó dung, chờ sau khi Trần Vĩ Đồng sinh ra một đứa con gái, sự chán ghét của bà cụ với cô đã lên đến đỉnh điểm, sau đó thì không thích Đỗ Trình Trình.

Bọn họ cũng không sống chung với ông bà, một năm trở về hai lần, Trần Vĩ Đồng cũng không mong bà cụ thích con gái, ai biết trời nổi mây gió bất ngờ.

Xong ba tiết tự học, đã đến chín giờ rưỡi tối, ngồi xe trở lại, thì đã sắp mười giờ rồi.

Mỗi ngày đúng mười giờ tối Đỗ Trình Trình đều đi ngủ.

Đỗ Hoành vừa mới bắt đầu học lớp tự học tối được vài ngày, một mình cô làm bài tập có chút không quen, cảm giác trong phòng thiếu đi chút gì đó, an tĩnh khác thường, mỗi khi cô làm bài tập gặp phải vấn đề, muốn quay đầu lại nói chuyện, người sau lưng luôn yên tĩnh im lặng ngồi đó đã không có ở đây, trong nháy mắt đó thì cảm thấy hoảng hốt mất mát, giống như lá rơi mùa thu, thoát khỏi cây khô, tịch mịch rơi xuống mặt đất lạnh như băng, không có tiếng động.

Trước kia hai người ở cùng một chỗ, mặc dù cũng yên tĩnh, nhưng chỉ cần cô muốn nói chuyện, sau lưng luôn có người.

Ban đầu cô không tập trung được, tinh thần không thể chú tâm vào học tập, cộng thêm bà cụ và Đỗ Nhược ca diễn ồn ào, khiến cô càng phiền não, một chút âm thanh rất nhỏ trong không khí đều dường như bị phóng đại lên vô số lần, ánh sáng trong phòng cũng chói mắt, mãi đến buổi tối Đỗ Hoành trở về, chúc cô ngủ ngon, lòng cô mới như rơi xuống đất, cảm xúc cũng bình tĩnh lại, an tâm ngủ.

Hôm nay một mình ra ngoài làm bài tập, lúc ở quán trà, tâm trạng cô cũng rất bình tĩnh, lúc ấy cô đột nhiên nhận ra, có lẽ mình đã quá mức lệ thuộc vào anh trai, bây giờ anh đang học sơ trung, thời gian tự học buổi tối không lâu, về sau lên cao trung, mỗi ngày đều phải tự học buổi tối, khi đó chỉ còn mình cô, mà đợi cô lên cao trung, anh đã học đại học, sẽ yêu đương, sẽ có công việc, càng không có thời gian cho cô, cô phải thích ứng với trạng thái mới, trong cuộc sống phải có bạn bè mới, phải có sở thích và những chuyện riêng tư của bản thân, như vậy về sau gặp phải điều tương tự, dù không phải là anh, mà là của người khác, cô cũng sẽ không như bây giờ, tinh thần không yên lòng không tập trung.

Khi cô có ý thức thì bắt đầu tự điều chỉnh, buổi tối cô không chờ Đỗ Hoành trở về nữa, rửa mặt xong, uống ly sữa tươi, rồi tắt đèn, nằm trên giường yên lặng ngủ, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Đỗ Hoành trở về, chuyện đầu tiên chính là đến phòng Đỗ Trình Trình, nhìn xem có phải cô đang đợi cậu không, chỉ khi nhìn thấy cô, tâm trạng một ngày mới có thể an tâm, bình tĩnh lại.

Vậy mà hôm nay mở cửa phòng cô ra, bên trong phòng chỉ ánh đèn huỳnh quang rất mờ, không như mấy ngày trước, nhìn thấy cô ngồi ở đầu giường, yên lặng đọc sách, như người vợ thẹn thùng chờ chồng trở về, đợi sau khi cậu về, cô sẽ ngẩng đầu nhìn cậu trước tiên, ánh đèn màu da cam khiến gương mặt cô dịu dàng, cô sẽ khẽ mỉm cười với cậu, dịu dàng bình yên như vậy.

Cậu khẽ cảm giác trống trải buồn bực xuống đáy lòng, rón rén đi đến trước giường cô, dưới ánh trăng nhàn nhạt, gương mặt cô trắng nõn trơn bóng, tho nhẹ một hơi, ngón cái vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cô, lại chuyển đến đôi môi mềm mại của cô, tìm run lên bàn bật.

Cậu hít sâu một hơi, in xuống một nụ hôn nhẹ như lông ngỗng vào trán cô, nhỏ giọng nói: “Trình Trình ngủ ngon.”

Lại nhìn cô một lát, mới khẽ xuống xung động của con tim, xoay người về phòng mình.

Sau khi Đỗ Thành Nghĩa cảnh cáo bà cụ và Đỗ Nhược, mấy ngày nay Đỗ Nhược đang hoảng rất nhiều, cũng sẽ không hát này nọ nữa, có lúc Đỗ Trình Trình tan học về nhà, thậm chí họ đều không ở nhà, chờ khi bà cụ trở lại, về mặt còn tươi cười rạng rỡ, như có mùa xuân thứ hai.

Vốn mỗi ngày Vương Linh đều đến trường học đón Đỗ Nhược, thuận tiện đưa cô mấy thứ này nọ, cũng bắt đầu hoàn toàn biến mất sau khi bà cụ đến đây hai ngày trước, không xuất hiện nữa, cuối cùng đã yên tĩnh.

Bởi vì ý thức mình phụ thuộc vào Đỗ Hoành, cô bắt đầu đặt tinh lực vào việc học và kết bạn, trong lớp toàn bạn học từ vườn trẻ lên, sau này mặc dù bởi vì thành tích lên xuống, có thay thế riêng, nhưng phần lớn đều không thay đổi, trong đó bạn tốt nhất, đương nhiên thuộc về Phùng Gia Thụ.

Cô và Phùng Gia Thụ vừa vặn là trưởng lớp và lớp phó, bình thường cần phải hợp tác rất nhiều, Phùng Gia Thụ bướng bỉnh khó tính, trong lớp chỉ lắng nghe một mình Đỗ Trình Trình, cho nên mặc dù hai người luôn âm ỉ, cãi nhau, nhưng có lúc rất giống thanh mai trúc mã oan gia hoạn hỉ như vậy, quan hệ thân mật, hơn nữa hai người chỉ gây gỗ chứ không thật sự cãi nhau, âm ỉ chưa đến ba phút, lại nói chuyện với nhau, chủ yếu là Phùng Gia Thụ tìm cô nói chuyện, mà Đỗ Trình Trình cũng chưa từng để bụng chuyện bọn họ cãi nhau.

Phùng Gia Thụ vừa thông minh, lại háo thắng, thành tích luôn vững vàng chiếm vị trí đầu tiên của lớp, mấy ngày nay cô có nhiều vấn đề không hiểu, đều đến tìm cậu ta, bị cậu ta bắt bẻ đến đắc ý, cái đuôi cũng sắp vênh lên trời rồi, trên mặt là vẻ không ai bì nổi, nhưng lại không nhìn được tươi cười, sau đó lại nghiêm mặt giả vờ đáng vẻ rất thúi: “Đề đơn giản như vậy cũng không biết, nhìn đây!”

Đỗ Trình Trình nhìn đáng vẻ đáng ăn đòn của cậu ta thì hận nghiến răng, ngẩng đầu lên nói: “Tớ đến hỏi cô vậy!”

“Aiz aiz aiz!” Phùng Gia Thụ vội vàng kéo cô, kiêu ngạo bĩu môi nói: “Đùa với cậu một chút không được à? Thật nhỏ mọn, chưa từng thấy ai hỏi bài người khác mà thái độ kiêu ngạo như vậy.”

Đỗ Trình Trình hất cằm đắc ý hừ nhẹ một tiếng, để sách xuống: “Nói mau!”

Hai đứa bé ngồi yên đầu chạm đầu, cùng nhau thảo luận bài tập, bạn học trong lớp cũng biết tình cảm lớp trưởng và lớp phó tốt, thậm chí nói giỡn: “Lớp phó, có phải cậu thích đại lớp trưởng của lớp ta không?”

Phùng Gia Thụ nghe thế, mặt đỏ lên, cũng không phản bác, nhìn Đỗ Trình Trình, nghe đầu, như không tước nhỏ vừa xấu hổ vừa căng thẳng.

Ngày thứ hai, trên mắt Phùng Gia Thụ treo thêm hai con mắt gấu mèo đen nhánh 0.0 đến trường, trên tay bó thạch cao có một khối vải trắng đeo trên cổ, mặt u ám.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

"Phùng Gia Thụ, cậu không sao chứ? Đánh nhau với người ta hả?" Đỗ Trình Trình hơi lo lắng nhìn về mặt khác thường của thiếu niên.

Phùng Gia Thụ muốn nói lại thôi nhìn xuống cô một cái, hất cằm lên nặng nề hừ một tiếng, ngạo mạn nói: "Không có việc gì! Tôi có thể có chuyện gì?"

"Còn nói không có việc gì!" Đỗ Trình Trình cũng biết cậu ta đang mạnh miệng, không vạch trần cậu ta.

Không ngờ Phùng Gia Thụ lại bĩu môi: "Còn không phải là bởi vì cậu!"

Đỗ Trình Trình không giải thích được: "Bởi vì tớ? Tại sao lại vì tớ? Tớ không có đánh cậu!" Nhìn hai quảng thâm trên mắt của cậu ta, lại khề cười lên.

Phùng Gia Thụ then quá hóa giận đỏ mặt gầm nhẹ: "Cậu nuôi gì không nuôi, cố tình nuôi chó, còn là một con chó dữ thích cắn bậy!"

"Tớ nuôi chó lúc nào?" Đỗ Trình Trình càng thêm mờ mịt, cảm thấy Phùng Gia Thụ đang giận chó đánh mèo.

Phùng Gia Thụ lại hừ một tiếng, hung dữ nhìn xung quanh: "Nhìn cái gì!" Trở về chỗ ngồi hết đi, sắc mặt vô cùng u ám.

Cậu ta lớn như vậy nhưng lần đầu tiên phải chịu thiệt thòi như thế, từ trước đến nay cậu ta luôn là người bắt nạt người khác, lần này lại bị người ta bắt nạt.

Cậu ta nhất định sẽ trả thù!

Nghĩ đến đây, cậu ta hận nhôm không rên được thành thép quay đầu lại trợn mắt nhìn Đỗ Trình Trình: "Làm sao lại ngốc như vậy?" Trong miệng còn nói nhỏ: "Nghĩ mình rất thông minh mà, thật ra thì cậu chính là người ngốc nhất, tin tưởng người khác đến mức ngốc luôn, về sau cần phải hiểu rõ tốt với cậu bao nhiêu....." Bla bla bla.....

Đỗ Trình Trình nhìn thấy sau khi cậu ta tức giận luôn có thói quen lăm bằm lầu bầu, thì đầu đầy hắc tuyến.

Cô đến trước mặt cậu ta ngồi xuống, quan tâm nhìn cậu ta: "Aiz, thật không có chuyện gì chứ? Một mình lăm bằm gì vậy?" Về mặt hiếm khi dịu dàng với cậu ta.

Bình thường Phùng Gia Thụ cãi và với cô hoàn toàn không có áp lực, nhưng cô dùng ánh mắt và vẻ mặt như thế nhìn cậu ta, mặt của cậu ta sẽ lập tức đỏ lên, tất cả bất mãn và nói lảm nhảm đều bị nuốt vào bụng, cực kỳ lạnh lùng nghiêm mặt nói: "Không có gì." Sau đó thì yên lặng một cách quỷ dị.

"Không có gì thì sao mặt hồng như vậy?" Cô nghĩ cậu ta đang nhớ đến chuyện gì ngại nói, nên cũng không hỏi nữa, chỉ kinh ngạc vì đáng vẻ im lặng hiếm có này của cậu ta.

Trên thực tế nhân khí của Phùng Gia Thụ ở trường học tương đối cao, cậu ta cũng giống Đỗ Trình Trình, là thành viên tích cực của trường học, lại là một người tranh giành háo thắng, học sinh Toán tiểu học Olympic, thi đấu cờ tướng, thi tính nhẩm, chỉ cần cậu ta học, thì chắc chắn phải tranh được hạng nhất, một đôi mắt xéch héch lên, luôn tỏ vẻ cương quyết bước bình, làm người ta khó sinh ra ấn tượng tốt.

Nhất là khi còn bé, không chỉ có thầy cô giáo không thích Phùng Gia Thụ lắm, ngay cả bạn học trong lớp cũng sợ hãi kính nể cậu ta hơn là thích cậu ta, hai năm qua cậu ta lớn lên, càng ra vẻ ngạo mạn, nhưng không biết có phải do gương mặt của cậu ta không, nữ sinh trong lớp thông suốt hơn, ngược lại thích cậu ta nhiều hơn, cộng thêm tuổi này các cô gái nhỏ đều thích xem truyện ngôn tình, phim thần tượng thanh xuân các thể loại, tính cách này của cậu ta chính là tính tình khó tính sáng ngời trong phim thần tượng, khiến ở trường học cậu ta càng được hâm mộ.

Sau khi về nhà, Đỗ Hoàn và bà cụ đều không ở đây, Đỗ Nhược được mẹ cô ta đón đi, trong nhà chỉ có cô và ông cụ.

Ông cụ một mình cầm cờ tướng tự chơi, Đỗ Trình Trình đi đến nói: "Ông nội, con chơi với ông nha?"

Ông cụ vui mừng xếp lại bàn cờ lần nữa: "Được, ngồi xuống đi."

Một già một trẻ ngồi đó đánh cờ, ông cụ lại hỏi cô một ít chuyện về trường học, cô chỉ tìm chuyện thú vị để nói, buổi tối làm xong bài tập, một mình trở về phòng ngủ, tối hôm qua còn ngủ ngon như vậy, tối hôm nay ngủ một mình đã không còn khó khăn, tắt đèn, bản thân tự chúc ngủ ngon, yên lặng, rất nhanh đi vào mộng đẹp.

Đỗ Hoàn vẫn sẽ đến nhìn cô, thái độ càng trầm lặng, trong mắt như đang nổi lên cái gì.

Kể từ khi nhận thấy được tâm ý của mình, ham muốn giữ lấy cô của cậu càng mạnh, chỉ sợ có một ngày cô sẽ thích người khác, sẽ rời khỏi cậu.

Chỉ cần nghĩ đến việc này có thể xảy ra, cậu bỗng cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng cậu đã phân tích bản thân mình có gì, cuối cùng không thể không tuyệt vọng phát hiện, trừ việc cậu là con nuôi của Đỗ Thành Nghĩa ra, thì vẫn hai bàn tay trắng, cậu vẫn luôn là thằng ăn xin năm đó chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi.

Làm sao Đỗ Thành Nghĩa có thể gả con mình cho một thằng ăn xin với hai bàn tay trắng chứ? Ông sẽ vì Trình Trình mà chọn một người môn đăng hộ đối, thương yêu cưng chiều cô, ví như..... Phùng Gia Thụ.

Nhận thức này khiến cậu như ngã xuống địa ngục, thấp thỏm lo âu.

Cậu nhẹ nhàng khom xuống ~ cơ thể, ôm cô vào lòng, trán chạm vào trán cô, trong lòng lại trở về chút ấm áp: "Trình Trình, Trình Trình....."

Cậu im lặng khẽ gọi cô, một tiếng lại một tiếng, không đánh thức Đỗ Trình Trình đang ngủ say, lại như đánh thức chấp niệm trong lòng cậu.

Cậu chỉ cảm nhận được toàn bộ ấm áp đến từ cô, cô gái này là nguồn sáng duy nhất trong cuộc đời cậu, để cậu nguyện ý chìm vào bóng tối ra sao?

Trước đây không phải là không có bé trai viết thư tình cho Trình Trình, nhưng chỉ bị cậu cảnh cáo một phen, cũng không bị cậu để vào mắt, nhưng Phùng Gia Thụ không như thế, không nói về nhân phẩm và tướng mạo của cậu ta, còn có quan hệ thanh mai trúc mã lớn lên với Trình Trình của cậu ấy, để cậu thật sự cảm thấy nguy cơ là gia thế sau lưng cậu ta.

Gia thế, cái từ này như ngọn núi lớn đè nặng lên xuất thân ăn mày của cậu, dồn thế giới của cậu đến một vùng tăm tối.

Đỗ Trình Trình cảm nhận được sức nặng trên người, hơi mắt tự nhiên động đậy, chậm rãi mở mắt, lại thấy thời khắc yếu ớt nhất của Đỗ Hoành.

Đôi mắt cô đầy sương mù, giọng nói mang theo sự êm ái khi mới vừa tỉnh ngủ: "Anh, anh sao vậy? Có phải khó chịu chỗ nào không?" Cô di chuyển vào giữa giường, vỗ một bên giường: "Năm đây, đề em rất khó chịu."

Đỗ Hoành nghe vậy ôm cô chặt hơn, cọ xát ở cổ cô, nghiêng người nằm bên cạnh cô, Đỗ Trình Trình thuận tay dùng chân đạp cho cậu, cậu càng lúi sâu vào chân, cũng kéo cả cô vào, giống như khi còn bé.

Đã thật lâu cậu không ôm cô như vậy, khi còn bé cậu sợ bóng tối, lưu lạc lâu dài khiến cậu sợ hãi và lo lắng làm cho người ta đêm không thể say giấc, mỗi tối cần phải ngủ bên cạnh cô mới có thể tạm thời thoát khỏi sự quấy nhiễu của cơn ác mộng, cho dù nhiều năm như vậy, cậu vẫn thường mơ thấy mình bị bắt đi, bẻ gãy chân, nằm trên đường xin ăn, mà bóng lưng cô thì ở rất xa.

Có thể vì thời kỳ trưởng thành xao động, cậu ôm cô chỉ cảm giác cả người khô nóng, tà niệm ở đáy lòng như nước lũ vọt ra khỏi miệng cống, cậu vui mặt trên cổ cô, hoàn toàn để lộ sự kinh hoàng lo lắng nơi đáy lòng trước mặt cô, không ngừng hỏi cô: "Trình Trình, em có rời khỏi anh không? Trình Trình, có khi nào em không cần anh nữa không?"

Cậu như con chó nhỏ bất cứ lúc nào cũng có thể bị chủ nhân vứt bỏ, lo lắng bị thương tìm kiếm sự cam kết của chủ nhân, Đỗ Hoành như vậy khiến trong lòng Đỗ Trình Trình vừa chua vừa chát lại đau lòng, biết cậu lại đang nhớ đến trải nghiệm khi còn nhỏ, tay ôm chặt bờ vai cậu, như khi còn bé lướt qua vai cậu, vỗ nhẹ lưng cậu: "Không có, Trình Trình luôn luôn thương anh, ngoan, đừng sợ đừng sợ."

Tâm trạng Đỗ Hoành bỗng nhiên tốt hơn, khoe môi giường lên, nhưng cậu vẫn vui mặt vào chiếc cô trắng nõn của cô, ngửi hương thơm chỉ thuộc về mình cô, giả vờ mình rất yếu ớt, nhỏ giọng nói: "Trình Trình, em hát một bài cho anh nghe được không? Hát bài 'khúc hát ru' ấy."

Đỗ Trình Trình cảm thấy có chút khó xử vì Đỗ Hoành lớn như vậy còn bảo cô hát 'khúc hát ru', nhưng nhớ đến cậu thường ngủ không yên, khi còn bé vẫn luôn hát khúc hát ru dỗ cậu chìm vào giấc ngủ, cũng không suy nghĩ nhiều, ngập một cái, rồi rất tự nhiên vỗ lưng cậu, nhỏ giọng hát: "Ngủ đi, ngủ đi, bé cưng đáng yêu, hai tay Trình Trình, vỗ bé nhẹ nhàng....."

Ngủ đi, ngủ đi, bé cưng đáng yêu, hai tay Trình Trình, vĩnh viễn bảo vệ bé....."

Mặc dù bị Đỗ Hoành ôm thật chặt, cô còn hát, âm thanh bỗng thấp xuống, hô hấp đều đặn, yên tĩnh ngủ.

Nhưng Đỗ Hoành lại như mê muội nhìn cô, chỉ cảm thấy theo từng tiếng cô hát, càng ngày càng hăm sau, không bao giờ muốn rời đi nữa.

Cậu cứ ôm cô như vậy, ngủ thẳng đến sáng.

Mỗi sáng sớm hai ông bà cụ nhà họ Đỗ sẽ mang theo loa nhỏ ra bên ngoài rèn luyện thân thể, nên dậy rất sớm, Đỗ Hoành cũng dậy rất sớm, cậu vừa ra cửa, đã thấy ông cụ và bà cụ cũng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy cậu thì sợ hết hồn.

"..... Tối ngày hôm qua con ngủ ở phòng Trình Trình sao?" Bà cụ tròn to hai mắt, giật mình nhìn cậu: "Trời ơi, đây đã tạo ra nghiệt gì thế, đó là em của con mà!"

Tiếng bà cụ vừa nhõn vừa sắc, quả thật như ma ám xò lỗ tai, xé rách sáng sớm bình yên.

Đỗ Hoành lo âu nhìn Đỗ Trình Trình trong phòng một cái, lập tức nhanh chóng đóng cửa phòng cô lại, bình tĩnh giải thích với bà cụ: "Bà nội, con đến nhìn Trình Trình một chút."

"Hơn sáu giờ sáng, đến nhìn nó? Lúc nào thì lại ngượng ngủ đến xem nó? Lừa quỷ à! Tôi biết ngay cậu không phải thứ tốt gì, sói mặt trắng mà, nó mới mười hai tuổi thôi, cậu đã..... Tội bây giờ....." Bà cụ chia ngón trở ra, há mồm run rẩy chỉ vào cậu.

Ông cụ nghe ra ý trên mặt chữ của bà, giận tím mặt vỗ mạnh vào tay bà, phát ra tiếng bốp: "Nói năng hồ đồ? Sao có thể nói bậy bạ như vậy? Hai anh em nó cùng nhau lớn lên, buổi sáng đến thăm Trình Trình thì sao? Nói không chừng là cô đồ gì đó rơi vào phòng Trình Trình? Nói lung tung gì thế?"

Bà cụ bị ông cụ vỗ vào tay trong cơn giận dữ, đau lập tức cả giận, cổ họng mở ra: "Tôi nói lung tung lúc nào? Bọn nó có thể làm còn tôi không thể nói hả? Ông nói xem tôi nói sai chỗ nào? Ông nghĩ tội nó còn nhỏ à? Con trai con gái đều lớn cả rồi, còn ngủ cùng nhau, bọn nó không biết xấu hổ, tôi còn

biết xấu hổ đấy, người bên ngoài không biết còn tưởng rằng **! Trong nhà ai sẽ xảy ra chuyện như thế hả?"

Ông cụ nghe hận không thể bịt miệng bà ta, miệng bà vợ già thúi hệt như bồn cầu chưa được chà, cái gì cũng dám nói lung tung, sáng sớm hừng lên gây chuyện!

Đỗ Hoành vì tối hôm qua trở về đã đến thẳng phòng Đỗ Trình Trình, tắm cũng chưa tắm, chưa thay quần áo, ngày hôm qua mặc gì, buổi sáng tỉnh lại vẫn mặc y nguyên, trên đồng phục còn nếp gấp.

Lời của lão phu nhân khiến cậu khẽ nhủ mày, sắc mặt cũng lạnh xuống, giọng nói vẫn nhàn nhạt: "Bà nội, bà hiểu lắm rồi, con đến gọi Trình Trình rồi giường, để chạy bộ với con."

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Editor: Gà

Bà cụ lớn tiếng ầm ỹ, Đỗ Nhược cũng tỉnh lại, nghe rất rõ lời của lão phu nhân, mở cửa ra, thấy quần áo Đỗ Hoành hơi nhăn, thì ngón tay bóp chặt khung cửa đến trắng bệch.

"Chuyện gì vậy?" Đỗ Thành Nghĩa bị giọng nói the thé của bà cụ đánh thức, mặc đồ ngủ đứng ở cửa cầu thang nhìn ba mẹ và con nuôi của mình.

Khỏe môi Đỗ Hoành nhếch lên theo thói quen, vẻ mặt thoải mái nhìn ba: "Chào ba ạ, con đến gọi Trình Trình cùng chạy bộ."

Ánh mắt Đỗ Thành Nghĩa nhìn vào nếp nhăn trên quần áo vì ngủ cả đêm của Đỗ Hoành: "Trình Trình không phải đứa trẻ lười biếng, về sau không cần đến gọi con bé nữa, nếu con bé muốn chạy sẽ tự mình đi."

Ánh mắt Đỗ Hoành u ám, ngoan ngoãn đáp: "Vâng"

Đỗ Thành Nghĩa xoa trán, mệt mỏi nhìn về phía bà cụ: "Mẹ, sáng sớm tất cả mọi người đang ngủ, mẹ nhỏ giọng một chút." Thấy bà cụ nhíu mày lại muốn nói, sắc mặt ông lập tức chìm xuống: "Tối hôm qua ba giờ con mới về nhà, chỉ ngủ được bốn tiếng, hôm nay còn có một cuộc họp."

Lời đến khỏe môi bà cụ bị lấp kín, kim nén bực bội tức giận quay đầu: "Không muốn bà già này nhiều chuyện thì nói, dù sao cũng không còn nhỏ nữa, nên kiêng dè tránh tị hiềm! Đừng học mấy cái không biết xấu hổ....."

Cách nói chuyện của bà cụ rất giống diễn viên diễn Dung ma ma trong ‘Hoàn Châu cách cách’, tiếng nói như ma âm xò lỗ tai, khiến người nghe sinh ra cảm giác thiếu kiên nhẫn từ đáy lòng, thấy ánh mắt Đỗ Thành Nghĩa càng ngày càng âm u, dần dần ngậm miệng.

Ai cũng không nhìn thấy hàng lông mi thon dài của Đỗ Hoành rũ xuống, ánh mắt càng ngày càng sa sầm.

Tiếng huyền não bên ngoài khiến Đỗ Trình Trình tỉnh lại từ trong giấc mộng, giọng nói của mọi người truyền hết vào tai cô, nhất là của bà cụ, trong lúc nhất thời vẻ mặt vô cùng phức tạp, tại sao bà nội có thể nói cháu gái của mình như vậy? Cô có phải là ruột thịt không? Hay là cô được ba nhận về?

Mặt trời hừng đông quá mức lạnh lẽo, cho dù nằm trong chăn, nhưng cô vẫn không ngừng cảm thấy rét lạnh, lạnh từ da thịt đến đáy lòng.

Cô nằm trên giường, vốn vì tỉnh ngủ mà ánh mắt hơi mờ mông lung mơ màng giờ phút này hoàn toàn tỉnh táo, ánh mắt trong suốt sững sờ nhìn lên trần nhà.

Cô và anh trai đã trưởng thành, anh đã không còn là thằng nhóc ăn xin què năm đó bị bẻ gãy hai chân, cả đêm phát run không ngủ được, ngủ ở một chỗ không thích hợp, anh rồi sẽ nhanh chóng có bạn gái, cô nghĩ đến sự khác thường tối qua của anh trai, đợi anh có bạn gái thì sẽ không cần sợ hãi màn đêm nữa, về sau chị dâu sẽ ở bên anh.

Căn nhà ấm áp này đến nay, trong lúc vô tình, đã để cô gần như muốn chạy trốn, sinh ra suy nghĩ muốn trở lại trường.

Cô ngồi dậy gọi vọng ra phía ngoài một tiếng: "Anh, em sắp xong rồi, anh chờ em một lát."

Cô lau loát rửa mặt, thay quần áo thể thao xong, mở cửa ra ngoài, ngẩng đầu cười tươi như hoa hướng dương hướng về phía ánh mặt trời: "Anh, xong rồi, để anh đợi lâu rồi, chạy bộ thôi!" Thấy ông bà nội đều ở đây, cô ngượng ngùng le lưỡi một cái: "Thật xin lỗi ông bà nội, anh đến kêu con chạy bộ, con tham ngủ không chịu rời giường, ồ ào đến ông bà rồi ạ?"

"Không sao, không ồn ào, ông và bà nội dậy sớm, các con chạy bộ đi, đừng chạy quá lâu, nhanh trở về ăn sáng." Giọng nói ông cụ hiền hoà.

Mắt bà cụ tròn trắng lên.

Đỗ Trình Trình thấy bà vừa muốn nói, nhanh chóng nói: "VẬY con đi chạy bộ đây, tạm biệt ông bà nội!"

Phất tay một cái vội vàng kêu Đỗ Hoàng chạy ra ngoài, bà cụ nghẹn họng, lời nói nghẹn trong bụng phun không ra, mặt cũng hồng lên, hùng hục hổ hổ với ông cụ, ông cụ xem bà ta như không khí, tự ăn của mình, vô cùng lạnh nhạt.

Bà cụ tự mắng một lát, không có ai xem nên cảm thấy không có ý nghĩa, nhỏ tiếng xuống, ngồi ở đó ăn sáng.

Đỗ Trình Trình vừa chạy ra ngoài, thì thở dài một cái, trong đầu buồn bực ảo não chạy một hồi, hai tay chống trên đùi, im lặng nhìn về phía nhà mình, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của Đỗ Hoàng sau lưng vẫn dính chặt vào người cô.

"Anh, đi thôi, về ăn cơm." Cô quay đầu lại kêu một tiếng, Đỗ Hoàng đưa tay cười yếu ớt vuốt đầu cô, ánh mắt có chút chán nản, cũng có xu thế nóng bỏng.

Sau khi về đến nhà, ông bà cụ đã ăn cơm xong, đi ra ngoài tản bộ, Đỗ Thành Nghĩa mới rời giường, đánh răng cạo râu, sờ cầm đi đến trước bàn ăn.

Đỗ Nhược thấy hai người trở lại, nụ cười vô cùng thân thiết kêu một tiếng: "Anh, chị, hai người trở về rồi, về sớm vậy, mau đến ăn sáng!" Cô ta cười ngoác tay với Đỗ Trình Trình, vỗ vào ghế Đỗ Trình Trình.

Đỗ Trình Trình kinh ngạc nhìn cô ta, không để ý đến cô ta, ánh mắt Đỗ Thành Nghĩa nhìn Đỗ Nhược cũng có chút vui mừng, trên mặt hiếm khi nở nụ cười, nói với cô ta: "Con cũng ăn đi!"

Đỗ Nhược cười hi hi, bụng sữa tươi đến trước mặt Đỗ Trình Trình, lại mang một phần bữa ăn sáng đẩy đến trước Đỗ Hoàng, sau đó trở lại chỗ ngồi, cầm sandwich nhìn Đỗ Hoàng cười híp mắt rồi mới ăn, nụ cười còn ngọt hơn sắc trời cuối thu.

Đỗ Hoàng lịch sự nói một câu: "Cám ơn tiểu Nhược."

Đỗ Nhược cười mắt cũng híp lại, nhẹ nhàng nói: "Anh không cần khách khí với em!"

Lúc đi học cũng vui sướng như chim con, đi theo phía sau Đỗ Trình Trình và Đỗ Hoàng, trước khi đi còn sung sướng vẫy tay với Đỗ Thành Nghĩa: "Ba gặp lại sau nha!"

"Ừ, ở trường học ngoan ngoãn nghe lời, học tập tốt." Đỗ Thành Nghĩa nhìn hài lòng không thôi, gần đây đứa con gái nhỏ này cuối cùng đã trưởng thành chút, hiểu chuyện hơn.

"Biết rồi!" Đỗ Nhược hoàn toàn như cô gái nhỏ không buồn không lo sung sướng ngây thơ.

Mấy hôm nay là khoảng thời gian thoải mái nhất của Đỗ Trình Trình, Đỗ Nhược như trưởng thành sau một đêm, ở nhà hiếu thuận với ông bà cụ hiếu thuận với ba, ở trường thân thiết với bạn học, tích cực tham gia hoạt động trong trường học, nghiêm túc nghe giảng bài, các thầy giáo phát hiện, thật ra cô ta cũng không dần, học cũng rất nhanh, bài trắc nghiệm nhỏ của tuần này, còn thi được thành tích rất tốt, tiến bộ rất lớn.

Sau khi Đỗ Thành Nghĩa nhận được điện thoại của giáo viên, trở về cũng biểu dương cô ta.

Trừ mỗi ngày tan học ra sẽ đến đợi cô cùng nhau về nhà, cũng không quản cô nữa, chỉ đợi cô tan học, cũng yên lặng chờ ở đó, thỉnh thoảng có bạn học của Đỗ Trình Trình chào hỏi cô ta, cô ta cũng lễ phép cười nói chuyện phiếm với mọi người, chưa từng nói lời gì kích thích, khiến tất cả mọi người bắt đầu thay đổi cái nhìn với cô bé có vẻ ngoài luôn ngọt ngào này.

Ngay cả Đỗ Trình Trình cũng cảm thấy, nếu Đỗ Nhược có thể vẫn tiếp tục giữ vững như vậy, có lẽ cô thật sự có thể trở thành bạn của cô ta cũng không chừng, ít nhất, khi Đỗ Nhược vừa đến nhà này, nếu cô ta vốn như vậy, cô nhất định sẽ thích Đỗ Nhược, hiện giờ, dù cô ta lại ngoan ngoãn, nhưng cô không tiếp thụ nổi cô ta.

Trường học bắt đầu bình xét học sinh ba tốt và cán bộ ưu tú, tất cả chủ nhiệm đều báo tên học sinh trong lớp mình lên, chờ bình chọn, hàng năm Đỗ Trình Trình đều được, nhưng cô cũng không quá để ý, chỉ toàn tâm toàn ý đặt vào phương diện học tập.

Việc học của anh trai cũng càng ngày càng bận rộn, không còn bao nhiêu thời gian ở bên cô, một năm nay cô như đột nhiên trưởng thành, ngây thơ vô lo từ từ biến chuyển thành càng ngày càng bình tĩnh.

Có lẽ bé gái luôn trưởng thành sớm hơn con trai, tương tự, thiếu gia nhỏ Phùng Gia Thụ bằng tuổi cô như mãi mãi chưa trưởng thành, vẫn ngang ngược như cũ, nhìn thấy vẻ bình tĩnh của cô thì luôn muốn đâm chọc cô đôi câu, khiến Đỗ Trình Trình không chút lưu tình đâm ngược lại, về mặt thoải mái, cười lại gần.

Cứ nghĩ cô sẽ bình tĩnh trưởng thành như vậy, khi lên sơ trung thì đột nhiên xảy ra một chuyện, hoàn toàn phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của cô.

Ngày đó không có gì khác biệt với ngày thường, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào hành lang, để lại một chiếc bóng.

Đỗ Nhược vẫn như trước đây đến lớp học của cô đợi cô ở cửa, cô ta không vào, chỉ đứng ở đầu tay vịn bậc thang, đeo cặp, mặc chiếc váy công chúa ngọt ngào, sợi tóc mềm mại buông trên vai, ngọt ngào như tiểu công chúa.

Trong khoảng thời gian này Đỗ Trình Trình đã quen với việc cô ta mỗi ngày đến đây yên tĩnh đợi cô, cô cũng không để ý đến cô ta, cũng không nói thêm gì, sau khi thu dọn đồ đạc xong sau thì đeo cặp ra ngoài, nhưng hôm nay lại không giống như vậy, Hồ Mộng Đình đã thật lâu không nói chuyện với cô cũng đứng ngoài cửa đợi cô, vẻ mặt có chút đau lòng nói gì đó với Đỗ Nhược, Đỗ Nhược nhìn thấy Đỗ Trình Trình ra ngoài, còn cười kêu một tiếng: "Chị ra rồi, chị có chuyện gì thì cứ nói với chị em, chị em vừa tốt bụng vừa xinh đẹp, nhất định sẽ tha thứ cho chị!"

Qua thời gian tan học, người bên cạnh Hồ Mộng Đình nghe thấy, cũng biết cô ta muốn nói chuyện gì, có lẽ vì lần trước thông báo chuyện Đỗ Trình Trình trong ngoài không giống nhau bắt nạt Đỗ Nhược, những ngày qua mặc dù thấy Đỗ Trình Trình không để ý đến Đỗ Nhược, nhưng cũng không thấy cô bắt nạt em cô, tất cả mọi người đều nghĩ Hồ Mộng Đình ghen tỵ với Đỗ Trình Trình, cố ý tìm ra một lá thư như vậy để hãm hại cô.

Hồ Mộng Đình vừa nghe vội quay đầu lại, thấy Đỗ Trình Trình thì trên mặt lộ ra nụ cười lúng túng, siết ngón tay ngập ngừng nói: "Trình Trình, tớ có thể nói với cậu mấy câu không?"

Từ trước đến giờ Đỗ Trình Trình yêu ghét phân minh, kể từ sau sự kiện kia, cô đã không thể nói chuyện với Hồ Mộng Đình được nữa, lúc này thấy cô ta về mặt cô cũng rất lạnh nhạt, không nhiệt tình như trước nữa.

"Có chuyện gì thì cậu nói đi."

Từ trước đến giờ ở trong ban, trừ người trực nhật ra thì Đỗ Trình Trình là người cuối cùng rời khỏi, lúc này mặc dù không có gì, nhưng thấy Hồ Mộng Đình đến đây, xung quanh lẽ tẻ vài học sinh đang tò mò nhìn lại, thấy Hồ Mộng Đình khó chịu nhìn bốn phía, lại vội vàng quay đầu đi, giả vờ dùng máy hút bụi hút rác, lau cửa sổ, vênh tai muốn nghe xem cô ta và Đỗ Trình Trình sẽ nói gì.

Gương mặt Hồ Mộng Đình sung huyết đỏ bừng, giọng nói càng thấp xuống: "Tớ có thể nói chuyện riêng với cậu không?"

Đỗ Trình Trình nhìn cô ta một cái, không tỏ rõ ý kiến trả lời: "Có chuyện gì cậu cứ nói, không nói tớ về đây."

Hồ Mộng Đình nhìn cô đến sắp khóc, cô ta biết Đỗ Trình Trình về khá trễ, cố ý chọn thời gian này, nghĩ rằng sẽ nói chuyện với cô nhân lúc không có ai, nơi này có người, cô ta muốn xin lỗi, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, cô ta không thể mở lời được, tính tình cô ta khá kín đáo.

Cô ta dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Đỗ Trình Trình, tiến lên một bước kéo tay Đỗ Trình Trình, nhìn lên lầu: "Phía trên không có ai, chúng ta lên đó nói được không? Tớ chỉ nói một câu, rất nhanh thôi."

Đối với một người đã phản bội bạn một lần, Đỗ Trình Trình rất khó tin tưởng lại, cũng không muốn tiếp xúc với nhiều người như vậy, nên tránh khỏi tay Hồ Mộng Đình tiếp tục đi xuống lầu dưới, mới đi về phía trước một bước, Hồ Mộng Đình lại đột nhiên kêu lên một tiếng, cô còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy cánh tay Hồ Mộng Đình hốt hoảng quơ trên không trung, kèm theo tiếng thét chói tai té từ trên cầu thang xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Editor: Gà

Máu đỏ tươi như đóa hồng bị nghiền nát, thấm ướt mặt đất, nhìn thấy ghê người.

Không biết ai là người thứ nhất hét lên một tiếng, tiếp đó Đỗ Nhược cũng hét ầm lên: "Chị đã đẩy chị ấy xuống rồi! Cho dù chị Mộng Đình tranh giành học sinh ba tốt với chị thì chị cũng không thể đẩy chị ấy như thế!" Nói xong bình bịch chạy xuống lầu, ôm nửa người trên của Hồ Mộng Đình lên đặt trên đùi, lo lắng kêu: "Chị Mộng Đình, chị sao rồi? Mau gọi xe cứu thương, xe cứu thương!"

Hồ Mộng Đình đưa lưng về phía cầu thang thẳng tắp lăn xuống, đầu ngã càng nghiêm trọng, Đỗ Trình Trình nhớ đến tư thế ngã xuống, chỉ sợ xương cũng bị gãy.

Ở đó nhất thời ánh mắt vài người cũng nhìn Đỗ Trình Trình, Đỗ Trình Trình không thể nào hình dung được loại ánh mắt này, để đáy lòng cô cảm nhận được sự lạnh lẽo, càng lạnh hơn khi Đỗ Nhược nói câu ấy, vậy mà khi cô nhìn về Đỗ Nhược thì lại thấy Đỗ Nhược nghiêng mặt sang bên chỉ có cô mới có thể chứng kiến nụ cười quý giá ấy, trên người ả ta dính máu đỏ tươi của Hồ Mộng Đình, dính lên váy công chúa, trên tay đều là máu, cười như thế, như ác quỷ leo ra từ địa ngục, vô cùng đáng sợ.

Cô cũng không biết thế nào trả lời một câu: "Không phải chị đẩy, em hãm hại chị!"

Nét mặt Đỗ Nhược đau đớn và không dám tin hết lớn: "Chị, lúc này chị còn muốn đùn đẩy trách nhiệm sao? Mau gọi xe cứu thương đi, hu hu hu hu, chị Mộng Đình sẽ chết sao? Thật đáng sợ, làm sao chị có thể đẩy chị ấy, chị ấy chỉ muốn nhận lỗi với chị thôi mà!"

Trong đầu Đỗ Trình Trình không biết thoáng qua điều gì, đáy lòng tràn đầy hồi hộp và hốt hoảng, nhưng biết bây giờ không phải lúc nói điều này, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi xe cứu thương, lại vội vã nhìn vài học sinh vây bên cạnh nói: "Nhanh, mau đến ký túc xá xem có thầy ở đó không,

nhanh đến phòng cứu thương kêu bác sĩ đến đây, kêu thầy cô đến đây!"

Cô làm trưởng lớp đã lâu, sau khi khôi phục tinh thần, lập tức an bài hiện trường, khí thế vốn có cũng xuất hiện, vài người nghe nói Đỗ Trình Trình đẩy Hồ Mộng Đình xuống, mặc dù tức giận, nhưng lại bị khí thế của cô áp đảo, phản xạ có điều kiện nghe theo lời cô.

"Đi gọi giáo viên!" Hai học sinh nghe Đỗ Trình Trình phân công vội vàng co cẳng chạy, vừa chạy vừa hô to: "Thầy ơi! Cô ơi! Có người bị thương, Đỗ Trình Trình lớp sáu ban A đẩy người ngã xuống lầu chảy thật nhiều máu!"

Đỗ Trình Trình nghĩ nghĩ muốn nói không phải cô đẩy, nhưng cô biết giờ phút này không phải lúc nói điều này, lại vội vàng gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp, kể loại tình huống này một cách đơn giản rõ ràng.

Chủ nhiệm lớp tan việc đang trên đường trở về, nhận được điện thoại của Đỗ Trình Trình thì vội vàng quay đầu xe lại, chạy về trường, còn vừa hỏi cô: "Ngã nghiêm trọng không? Gọi xe cứu thương chưa?"

"Chảy rất nhiều máu, đã gọi xe cứu thương, đã để cho người đến phòng y tế gọi giáo viên y tế!" Dù sao Đỗ Trình Trình mới mười hai tuổi, nói đến đây đã nghẹn ngào, nhìn khắp người Hồ Mộng Đình đầy máu và hôn mê bất tỉnh, tay hơi run, cho dù không phải cô đẩy, nhưng tình huống như thế vẫn làm cô sợ.

Cô nhìn vết máu trên đất, hít sâu một hơi, nói với hai bạn học trong lớp: "Nhanh, đến tủ vệ sinh của lớp tìm hai cái khăn lông khử trùng đến đây, nhất định phải sạch sẽ, Đỗ Nhược đừng động vào cậu ấy!"

Hai học sinh trực nhật bên cạnh cũng rất sợ, nghe vậy vội vàng chạy đi tìm vài cái khăn sạch sẽ đến, Đỗ Trình Trình cầm khăn lông muốn lau vết thương chảy máu cho Hồ Mộng Đình, dùng khăn lông ấn chặt vết thương, Đỗ Nhược thấy Đỗ Trình Trình đến, thì khóc hô to: "Chị! Chị đẩy chị Mộng Đình xuống lầu còn chưa đủ, còn muốn làm gì nữa? Em sẽ không để chị làm chị Mộng Đình tổn thương đâu!"

Dù Đỗ Trình Trình có ngu nữa cũng biết đã xảy ra chuyện gì, vừa nãy ở đây chỉ có ba người họ, nếu không phải mình đẩy, hoặc Hồ Mộng Đình tự mình uốn éo rồi ngã xuống, còn một khả năng nữa chính là Đỗ Nhược đẩy, trực giác của cô chính là người sau.

Giờ phút này cô chỉ cảm thấy Đỗ Nhược vô cùng kinh khủng, cô hoàn toàn không tưởng tượng nổi, à hận mình bao nhiêu, mới có thể dùng cách đẩy người vô tội xuống lầu như vậy để hãm hại mình, à có biết chuyện này nguy hiểm cỡ nào hay không? Nếu..... Nếu Hồ Mộng Đình có chuyện gì.....

Cô hơi không khống chế được mà hét lớn với Đỗ Nhược: "Em câm miệng cho tôi!"

Sau đó cầm khăn sạch ấn vào vết thương của Hồ Mộng Đình, Đỗ Nhược lại cười quỷ dị với Đỗ Trình Trình, đột nhiên đứng dậy, ném nửa người của Hồ Mộng Đình vốn được à ôm trong lòng xuống đất, nếu không phải Đỗ Trình Trình chụp nhanh, Hồ Mộng Đình vốn đã bị thương rất nặng sợ rằng còn phải bị thương nặng thêm, cho dù như thế, đề cả người Đỗ Trình Trình đỏ mặt hơi lạnh, ánh mắt kinh dị nhìn Đỗ Nhược như nhìn kẻ biến thái: "Là em đẩy cậu ấy!"

Giọng nói của cô vô cùng khẳng định.

Đỗ Nhược lại kêu lên một tiếng, khóc lớn hơn: "Chị đủ rồi nha! Rõ ràng chị đẩy chị Mộng Đình xuống lầu, em chính mắt thấy được, chị còn nói do em, em chỉ gặp chị Mộng Đình có một lần, tại sao em phải đẩy chị ấy? Sao chị có thể ác độc như vậy?"

Đỗ Trình Trình ngẩng đầu tìm trên góc tường, nhưng không thấy camera.

Ở khu lầu giáo viên sao có thể gắn Camera chứ? Không phải là ký túc xá hoặc là nơi để đồ vật quan trọng gì.

Bác sĩ và giáo viên nhanh chóng chạy đến, bác sĩ phòng y tế xử lý đơn giản vết thương cho Hồ Mộng Đình trước, giáo viên hỏi chuyện gì xảy ra, Đỗ Nhược vội vàng khóc rống nói: "Do chị đẩy, chị đẩy Hồ Mộng Đình xuống lầu!" Rồi lau nước mắt.

Đỗ Trình Trình cũng giải thích: "Không phải em làm!"

"Bọn họ đều thấy được, do chị đẩy, không tin thầy hỏi bọn họ đi!" Đỗ Nhược vừa lau nước mắt, vừa chỉ vào những người lúc ấy không nhìn thấy bên này, những người khác không biết lúc ấy đến tột cùng mọi chuyện đã xảy ra thế nào, một người trong đó nói: "Em thấy Hồ Mộng Đình kéo tay Trình Trình, sau đó Hồ Mộng Đình thành ra như vậy!"

Sau khi Đỗ Trình Trình hất tay Hồ Mộng Đình ra thì lướt qua người cô ta để đi về, cụ thể như thế nào thì lại không thấy, bọn họ chỉ dựa vào lời của Đỗ Nhược nói về tình cảnh lúc ấy, chủ quan cho rằng do Đỗ Trình Trình đẩy Hồ Mộng Đình.

"Hồ Mộng Đình đến kéo em...em tránh tay cậu ấy ra rồi đi ngay, mới vừa đến cầu thang, thì cậu ấy bỗng ngã giữa xuống, không phải em làm, em không đẩy cậu ấy!"

Đỗ Trình Trình suy nghĩ rõ ràng, nói rõ hoàn cảnh lúc ấy, nói rất rõ ràng với những người xung quanh, tức giận: "Em nói không phải em chính là không phải em, không tin có thể báo cảnh sát, chú cảnh sát có kỹ năng trinh sát, nhất định có thể biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Cô nhìn Đỗ Nhược một cái, vẻ mặt không vui: "Tất cả chờ sau khi Hồ Mộng Đình tỉnh lại sẽ có kết quả mà!"

Đỗ Nhược khóc rống nói: "Chị vì chuyện học sinh ba tốt nên căm tức chị Mộng Đình, chị không để ý đến chị ấy, chị Mộng Đình đến đây để xin lỗi chị, đi lên kéo tay chị nói muốn lên lầu nói chuyện, chị tức giận, không cẩn thận rồi dùng sức đẩy, chị Mộng Đình lập tức ngã xuống, ô ô ô ô!"

"Được rồi được rồi, trước tiên đưa Hồ Mộng Đình đến bệnh viện rồi nói, những thứ khác lại nói sau!" Xảy ra chuyện như vậy, chủ nhiệm lớp cũng vô cùng phiền não, dù sao những học sinh này đều nói Đỗ Trình Trình đẩy cô ta, tình huống trước mắt này khiến bọn họ không thể không lo lắng, ngay cả bác sĩ cũng nói tình huống rất nghiêm trọng.

Lần đầu tiên chủ nhiệm lớp hung ác trừng mắt nhìn Đỗ Trình Trình, trong lòng cảm thấy nếu không phải cô làm thì sao sẽ xảy ra chuyện như vậy, làm sao nói chuyện với gia đình của Hồ Mộng Đình đây, trong trường học này học sinh nào không phải đại thiếu gia đại tiểu thư được trăm cung nghìn sủng, làm bọn họ bị thương nhẹ thôi cũng đã không thể nói chuyện với trường với gia đình rồi, chứ đừng nói là vết thương nghiêm trọng như thế, người lớn như bọn họ nhìn vết máu trên đất thôi mà trong lòng cũng đã run sợ.

Đỗ Trình Trình bị chủ nhiệm lớp trừng thì run lên, lại mím môi quật cường nhìn ông ta.

Chủ nhiệm lớp và bác sĩ hiểu rằng chờ Hồ Mộng Đình tỉnh lại thì sẽ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói thật ở trường mặc dù ngày thường Đỗ Trình Trình hơi kiêu ngạo và có tính đại tiểu thư, nhưng nhân phẩm và học vấn của cô đều ưu tú, thầy cô cũng không tin là do cô, nhưng em cô nói chắc nịch rằng thấy Đỗ Trình Trình đẩy Hồ Mộng Đình, còn là vì chuyện bình chọn học sinh ba tốt, nếu vì chuyện này, chuyện âm ỉ giữa trẻ con, lỡ tay đẩy Hồ Mộng Đình nhưng không dám thừa nhận cũng có thể lắm, giờ phút này sắc mặt vô cùng khó coi, cũng không để ý đến suy nghĩ của Đỗ Trình Trình nữa.

Bác sĩ nói: "Trước không nên quan tâm những chuyện đó, đưa cô bé đến bệnh viện quan trọng hơn, cũng không biết xương cột sống của cô bé có bị gãy hay không, té xuống với tư thế này, tiếp theo điều không tốt là....." Bác sĩ không nói tiếp vấn đề phía sau, chỉ nói: "Đợi các cô chủ nhiệm lớp đến, nhanh chóng gọi điện thoại cho người nhà của cô bé."

Thầy giáo gật đầu, lại bảo vài học sinh khác nhanh chóng ra về.

Chủ nhiệm lớp đến rất nhanh, hỏi nguyên nhân hậu quả, mặc dù còn có những học sinh khác và Đỗ Nhược nói do Đỗ Trình Trình đẩy, nhưng Đỗ Trình Trình kiên quyết phủ nhận, mặc dù chủ nhiệm lớp nhử đầu, nhưng cũng cảm thấy bây giờ an nguy của Hồ Mộng Đình quan trọng hơn, bà vừa đến, xe cứu thương của bệnh viện cũng đã đến ngay.

Đỗ Hoàng học sơ trung, mặc dù cùng một giáo khu, nhưng không ở cùng một trường học, ở giữa còn cách một khoảng, gần tối sẽ vào trường học ăn, ăn xong rồi phải đến lớp tự học buổi tối.

Trong khoảng thời gian này Đỗ Trình Trình đã tự lập thành thói quen, cũng không nhớ đến phải gọi điện thoại cho cậu, vì vậy cậu không biết bên này đã xảy ra chuyện.

Đỗ Thành Nghĩa nhận được điện thoại, hỏi tình huống, lại hỏi tình trạng của Hồ Mộng Đình, biết Hồ Mộng Đình vẫn còn bên trong phòng bệnh cấp cứu, vội vàng tan học, chạy đến bệnh viện.

Trong lòng Đỗ Trình Trình rất sợ, nhưng chuyện không phải cô làm, cô cũng trấn định, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn kiên định, nhưng sắc môi trắng bệch, tay vẫn hơi run, trông rất kiên cường.

Đỗ Thành Nghĩa đến trường học nhìn thấy trên tay và quần áo của Đỗ Trình Trình đều dính máu, nghĩ rằng cô có chuyện, vội vàng kiểm tra cô có bị thương không, hỏi: "Trình Trình con sao vậy? Có bị thương không?"

Đỗ Trình Trình cắn môi lắc đầu nói: "Không có, là Hồ Mộng Đình, ba con không đẩy cậu ấy, không phải con đẩy."

Cô nói xong, nước mắt đã tràn ở hốc mắt, lúc này cô mới bộc lộ dáng vẻ yếu ớt của đứa trẻ ở độ tuổi này, nhưng vẫn cố nén không khóc.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên xảy ra chuyện như vậy?" Sau khi xác định con gái thật không có việc gì, ông lại bắt đầu tìm hiểu tình hình.

"Hôm nay tan học Hồ Mộng Đình chợt đến tìm, nói muốn nói chuyện với con....." Đỗ Trình Trình lần nữa kể lại tình cảnh lúc ấy: "Cậu ấy ngã xuống, Đỗ Nhược bỗng kêu to do con đẩy cậu ấy, còn nói tận mắt thấy con đẩy cậu ấy vì việc bình chọn học sinh ba tốt, nhưng con hoàn toàn không đẩy cậu ấy, lúc con tránh tay cậu ấy ra thì cậu ấy còn đứng vững vàng, con vừa xuống lầu, không biết vì sao cậu ấy ngã ngửa xuống, ba, thật sự không phải con!"

Đỗ Trình Trình bị dọa sợ, nhào vào lòng ôm Đỗ Thành Nghĩa hu hu khóc lên.

"Không sao không sao, ba tin con, lau nước mắt nào."

Đỗ Trình Trình hít mũi, móc khăn giấy ra lau mặt, trên tay cô còn vết máu, lau mặt hết như con mèo mướp, nhếch nhác khác thường.

Hôm nay trường học này thật dọa hòng cô rồi, ngày thường mâu thuẫn giữa cô và bạn học chung lớp nhiều nhất chỉ cãi nhau rồi liếc mắt xem thường, nghiêm trọng hơn thì sẽ kiện lên cô giáo, chưa từng gặp trường hợp máu me như vậy, bây giờ Hồ Mộng Đình vẫn còn trong phòng cấp cứu, sống chết chưa biết, cô chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo rét run.

Ba mẹ Hồ Mộng Đình nhanh chóng chạy đến, nghe nói thảm tình của con gái, nước mắt bà Hồ lập tức rơi xuống, chỉ vào Đỗ Trình Trình hoảng loạn rống to: "Nếu con gái tôi có chuyện gì, tôi muốn cô đền mạng!"

Đa phần thế hệ này họ chỉ có một đứa con gái, bà Hồ chỉ có một đứa con gái này, thấy dưới đất đầy vết máu, nghĩ đến con gái chịu khổ chỉ cảm thấy đau lòng muốn chết, càng không ngừng cầu khẩn bác sĩ, lo lắng đi lại bên ngoài phòng cấp cứu.

Tình trạng Hồ Mộng Đình vô cùng nguy cấp, may mà Đỗ Trình Trình kịp thời cầm khăn khử trùng cầm máu cho cô ta, đợi giáo y đến xử lý đơn giản, không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, nhưng dù sao cô chỉ mới mười ba tuổi, ngã xuống như vậy, một khúc cầu thang như lưỡi dao sắc bén, toàn bộ tập trung vào xương cột sống của cô ta, nếu xương cột sống gãy, có thể cô ta sẽ tê liệt cả đời.

Bà Hồ nghe bác sĩ nói, suýt chút nữa đã hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Editor: Gà

Thật ra thì vốn không nghiêm trọng như thế, nhưng lúc Hồ Mộng Đình nằm dưới đất, Đỗ Nhược tự tiện di chuyển cô ta, còn nâng nửa người trên của cô ta lên, hơn nữa sau đó chột buông cơ thể cô ta xuống, mặc dù được Đỗ Trình Trình tiếp được, nhưng vẫn khiến vết thương nghiêm trọng hơn.

Đỗ Trình Trình nghe bác sĩ nói xong cũng chán nản, tựa vào vách tường, cả người rét run từng đợt, hôm nay gặp phải chuyện vượt xa nhận thức của cô, cô không hiểu trên đời này tại sao có thể có loại người ác độc đến trình độ này, chơi một cái là một cái mạng, năm nay Đỗ Nhược mới mười tuổi, vậy mà có thể ra tay ác độc như vậy.

Cô hầu như đã xác định, Hồ Mộng Đình bị chính Đỗ Nhược đẩy xuống.

Bà Hồ chột vọt đến chỗ Đỗ Trình Trình, khóc tiến lên đánh cô: "Là mày! Làm sao lòng dạ mày lại ác độc như vậy, hai đứa là bạn học mà, sao mày có thể đẩy con bé xuống, mày bồi thường cho con gái tao đi, đồ táng tận lương tâm!"

Không phải chuyện mình làm, cô sẽ không nhận, nên vội vàng tránh ra, trốn sau lưng ba, khuôn mặt nhỏ nhắn thất chặt vô cùng nghiêm túc nhìn bà Hồ: "Không phải cháu làm, cháu không đẩy cậu ấy!"

Tất cả năm đám của bà Hồ đều đánh vào người Đỗ Thành Nghĩa, nếu tính tình đứa trẻ đó khôn khéo, thì giờ phút này cũng biết tránh trước, Đỗ Trình Trình cũng tránh không để bà Hồ đánh trúng, nhưng cô lại không chịu rời đi, nhất định phải rửa sạch cho mình mới chịu tránh ra, nhưng lúc này bà Hồ đã cho rằng do cô, đầu còn nghe lọt: "Em mày tận mắt thấy, chẳng lẽ em mày còn có thể đổ oan cho mày sao?"

"Bây giờ nói những thứ này cũng không có tác dụng, bây giờ nên đợi bác sĩ ra nói sao đã, con bé ở bên trong, ồn ào ảnh hưởng đến bác sĩ làm giải phẫu." Đỗ Thành Nghĩa nói một câu khiến bà Hồ an tĩnh lại, nhưng ánh mắt vẫn như đao khoét trên người Đỗ Trình Trình.

Đỗ Thành Nghĩa vội vàng bày tỏ, tất cả tiền chữa bệnh cho Hồ Mộng Đình sẽ đều do ông bỏ ra.

"Vốn chính là các người phải bỏ ra!" Ánh mắt bà Hồ hận không thể ăn quách hai cha con này: "Nếu không phải con gái ông yêu tình hại người, sao con gái tôi sẽ ở trong bệnh viện, nếu có chuyện gì, đừng mơ tôi sẽ bỏ qua cho mấy người!"

Đỗ Trình Trình cũng không quản bà Hồ nghĩ thế nào, cầm điện thoại di động muốn báo cảnh sát, cô tin cảnh sát thường xuyên phá án nhất định có thể tra ra được, cô đã từng xem một phim truyền hình về phá án, trong đó có một luật sư bày ra tất cả chứng cứ xác thật, lợi dụng phạm nhân lúc đi tiểu thì đến mở đèn giết người, khoảng cách từ giường đến WC không hề có liên quan, suy đoán trong thời gian ngắn ngửi như thế nào hoàn thành sự kiện giết người này, cô tin dựa vào chỗ các cô đứng, cảnh sát cũng có thể trả lại trong sạch cho cô.

Điện thoại bị Đỗ Thành Nghĩa lấy đi, Đỗ Trình Trình không hiểu ngẩng đầu: "Ba, đưa điện thoại cho con...con phải báo cảnh sát, chuyện không phải do con làm, con tuyệt đối không chịu tiếng xấu thay người khác!"

Dù do cô làm, hay Đỗ Nhược làm, Đỗ Thành Nghĩa cũng sẽ không để cô báo cảnh sát, hai người này đều là con gái ông, mà sau khi ông hiểu chuyện đã xảy ra, biết hiện giờ tất cả đều nhắm vào Đỗ Trình Trình, chứng cứ cũng không có lợi cho cô, không nói không có ai thấy không phải cô đẩy, Đỗ Nhược lại khẳng định rằng tận mắt thấy Đỗ Trình Trình đẩy Hồ Mộng Đình xuống, ngay cả Đỗ Trình Trình hoài nghi nói do Đỗ Nhược đẩy Hồ Mộng Đình, đều khó thuyết phục.

Thứ nhất, Đỗ Nhược và Đỗ Trình Trình là chị em ruột, tại sao ả lại muốn hãm hại chị ruột mình, huống chi Đỗ Nhược mới mười tuổi, làm sao có thể nghĩ đến cách này để hại chị? Đây thật không thể tưởng tượng nổi.

Thứ hai, Đỗ Nhược và Hồ Mộng Đình không có bất kỳ mâu thuẫn và xung đột về lợi ích nào, trước đây hai người cũng chỉ gặp mặt một lần, mà từ lời của Đỗ Nhược, tất cả mọi người đều biết Đỗ Trình Trình và Hồ Mộng Đình có mâu thuẫn, càng vì chuyện học sinh ba tốt tạo thành quan hệ cạnh tranh, lần này cũng vì Hồ Mộng Đình muốn xin lỗi cô, nói cách khác, Đỗ Trình Trình có động cơ ra tay.

Theo lời Trình Trình nói lúc đó, cách gần Hồ Mộng Đình chính là hai người cô và Đỗ Nhược, đừng nói không có bạn học khác làm chứng là Đỗ Trình Trình đẩy xuống, cô trăm miệng cũng không thể bào chữa. Chỉ cần là người, cũng sẽ cho rằng do Đỗ Trình Trình làm, Đỗ Thành Nghĩa là ba cô, hoàn

toàn tin tưởng cô mà cũng có thể nghĩ ra những thứ này, thì những cảnh sát hoàn toàn không liên quan càng khỏi bàn, sợ rằng sẽ lập tức khẳng định do Đỗ Trình Trình đây.

Đỗ Trình Trình phủ nhận cũng vô ích.

Động tác Đỗ Thành Nghĩa như quả bom nổ, nhất thời phá tan sự kiên cường mạnh mẽ của Đỗ Trình Trình thành từng mảnh nhỏ, cô giương mắt không dám tin nhìn ba: "Ba, ba không tin con sao?"

Đỗ Thành Nghĩa đau lòng vỗ vai cô, cúi người xuống xoa gáy cô: "Trình Trình, ba vẫn luôn tin con."

"Vậy tại sao không để con báo cảnh sát? Chuyện này thật sự không phải con làm!" Thế giới của trẻ con rất đơn thuần, ở trong thế giới quan của bọn chúng, rất nhiều chuyện không phải tức là không phải, chuyện không phải cô làm, chỉ cần cô cố gắng, thì có thể trả lại trong sạch cho cô, nhưng trên đời này rất nhiều chuyện cũng không đơn giản như thế, đặc biệt theo cách nghĩ của người lớn, bản chất hoàn toàn khác với bọn trẻ, bọn họ luôn suy tính nhiều hơn.

Đầu tiên từ góc độ của Đỗ Thành Nghĩa, Đỗ Trình Trình và Đỗ Nhượng đều là con gái ông, thế nhưng lúc này vì sự kiện chi trích lẫn nhau rằng người kia mới là người gây họa, dù hung thủ thật sự là ai, danh tiếng của hai đứa con cũng sẽ bị tổn thương, ông cũng sẽ trở thành chuyện cười, càng vì để bảo vệ Đỗ Trình Trình, ông tin tưởng cô, không có nghĩa là cảnh sát cũng tin tưởng cô, hiện giờ việc ông phải làm không phải là báo cảnh sát, mà là Đỗ Nhượng bên kia.

Ông kêu Đỗ Nhượng đến, sầm mặt hỏi cô tình huống lúc ấy là như thế nào, vậy mà Đỗ Nhượng chỉ khóc một mực chắc chắn do Đỗ Trình Trình đây: "Con tận mắt thấy chị và chị Mộng Đình xảy ra tranh chấp, chị đẩy chị Mộng Đình xuống, ba con không nói dối, con thật sự không nói dối, do chị đẩy, con thấy mà!"

Ánh mắt Đỗ Thành Nghĩa như đã nhìn thấu Đỗ Nhượng từ trong ra ngoài: "Thật sao? Trong trường học có camera, sau khi Hồ Mộng Đình tỉnh lại hỏi con bé cũng sẽ rõ ràng thôi, nếu báo cảnh sát cũng có thể điều tra ra được, trên đời này không có lời nói dối nào nhìn không thấu!"

Ánh mắt ông như kim châm, nhìn khiến tim Đỗ Nhượng đập nhanh.

Nhưng dù sao ả cũng không phải là cô gái nhỏ mười tuổi thật sự, bị Đỗ Thành Nghĩa hù dọa hai câu là sợ, dĩ nhiên ả biết chờ sau khi Hồ Mộng Đình tỉnh lại, cũng biết do ả đẩy, cho nên lúc đó ả muốn thẳng tay giết chết Hồ Mộng Đình giả họa cho Đỗ Trình Trình, ả cũng không cần làm quá nhiều, chỉ cần để ả mất máu quá nhiều mà chết là được rồi, không ngờ Đỗ Trình Trình đến làm công tác cầm máu đơn giản cho cô ta, chờ được đến khi giáo y đến, nếu không Đỗ Trình Trình sẽ trở thành tội phạm vị thành niên!

Ả ghen ngào khóc, nói rất rõ ràng: "Thật sự là chị, con thấy, chị Mộng Đình đến kéo tay chị, chị dùng sức giật ra, chị Mộng Đình đứng không vững lập tức té xuống!"

Đỗ Thành Nghĩa nghe con gái nhỏ nói, vẻ mặt càng lạnh lẽo.

Trên thực tế ông không rõ có phải con gái lớn đẩy Hồ Mộng Đình không, lời nói của Đỗ Nhượng chín phần thật một phần giả, hợp tình hợp lý, lại có những bạn học khác làm chứng, nhưng trong lòng, ông hoàn toàn tin con gái lớn, dù tất cả chứng cứ đều chỉ nhắm vào con gái lớn, chỉ cần nhìn đôi mắt quật cường trong suốt kia, ông lập tức sẽ tin tưởng cô vô điều kiện.

Tiếp đó con gái nhỏ mới mười tuổi, bản thân uy hiếp đe dọa như thế lại không hề hốt hoảng, vẫn kiên trì nói do con gái lớn đẩy Hồ Mộng Đình, chẳng lẽ con gái nhỏ cũng hiểu làm Trình Trình sao? Có lẽ trong lời Trình Trình nói lúc đó, sau khi cô tránh tay Hồ Mộng Đình, Hồ Mộng Đình vẫn còn đứng rất ổn định ở đó, cô lướt qua Hồ Mộng Đình muốn xuống lầu, lúc sắp lướt qua Hồ Mộng Đình, cơ thể Hồ Mộng Đình mới đột nhiên không yên ngã xuống.

Bởi vì chuyện xảy ra quá nhanh, đều trong điện quang hỏa thạch (nhanh như chớp), lúc ấy Đỗ Trình Trình cũng không thấy rõ phải Đỗ Nhượng đẩy hay không, nếu không phải cô, cũng chỉ có thể là Đỗ Nhượng rồi, hoặc chính Hồ Mộng Đình đạp hụt cầu thang té xuống, thế nhưng loại tư thế ngã xuống, nói không có ngoại lực đẩy, ngay cả ông cũng không tin.

Ông lại nhìn kỹ con gái nhỏ trước mắt lần nữa, nhưng con gái nhỏ chỉ hèn nhát lau nước mắt rưng rưng khóc. Điều này làm ông cảm thấy bất lực.

Ông không muốn tin rằng, con gái mình sẽ làm ra loại chuyện như vậy.

Đỗ Nhượng nhìn ánh mắt bùng tình của Đỗ Thành Nghĩa, trong lòng Đỗ Nhượng lo sợ, lại âm thầm cười lạnh, khóc lóc, đột nhiên ưm một tiếng, rồi ngất đi.

Cuối cùng Đỗ Nhượng cũng nằm trên giường bệnh của bệnh viện, bác sĩ nói hôm nay cô chỉ bị giật mình quá độ, không có vấn đề gì lớn.

Đỗ Thành Nghĩa nhìn Đỗ Nhượng nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, vừa nhìn về phía ghế dài lạnh lẽo ở hành lang, con gái lớn ngồi dựa vào tường, cất bước đi về phía cô.

Ông mới ra khỏi cửa phòng bệnh, mắt Đỗ Nhượng lập tức mở ra, phản hận nhìn hành động thiên vị của Đỗ Thành Nghĩa, trong tình huống như thế, ông vẫn nguyện ý tin tưởng cô, điều này làm ngọn lửa ghen tỵ của ả thiêu đốt, đồng thời, cũng cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Đỗ Thành Nghĩa ngồi xuống cạnh Đỗ Trình Trình, bàn tay bao phủ đôi tay lạnh buốt nhỏ bé của cô.

Tư nhỏ cơ thể cô rất tốt, cho dù mùa đông, tay chân cũng nóng như một đốm lửa, lúc cô còn rất nhỏ thì ngủ chung với ông, đều nói mộng của đứa bé nhỏ luôn nóng hôi hổi, chỉ có cô, trong chân luôn luôn nóng, mà lúc này, tay cô lạnh như một tảng băng. (editor: sao lại so sánh với mộng, không hiểu lắm =.=)

Ông biết cô bị dọa, nhưng dù có kiên cường mấy, cũng chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi.

Ông vỗ đầu cô: "Không có chuyện gì, bạn ấy sẽ mau khỏe mạnh, có ba ở đây, Trình Trình đừng sợ."

Mũi Đỗ Trình Trình cay xè, cúi đầu, từng giọt nước mắt nóng rục rơi lên mu bàn tay.

Lúc này bệnh viện đã yên tĩnh, sắc trời bên ngoài đã được son một lớp màu đen kịt, chỉ còn ráng chiều vẫn lóe lên trong thành phố, mang đến cho đêm như mực một chút ánh sáng.

Ngực cô như bị chặn bởi một tảng đá lớn, không có nơi để trốn, lần đầu tiên nếm thử tư vị trăm miệng không thể bào chữa.

Thầy không tin cô, các bạn học cũng đều nói do cô đẩy, ngay cả ba cũng không để cô báo cảnh sát, không tin lời cô nói, cô dùng tay áo lau khô nước mắt, ánh mắt như sương mù trầm lắng được nước trong giọt rửa, cô ngẩng đầu lên uất ức nhìn ba: "Ba, con thật sự không đẩy cậu ấy."

Cô vẫn lặp lại câu nói này, dù tất cả mọi người đều không tin cô.

Trái tim Đỗ Thành Nghĩa khô khốc, ôm đầu cô vào vòm ngực rộng: "Ừ, ba biết Trình Trình không đẩy bạn, Trình Trình là đứa trẻ ngoan, ba tin con!"

Nước mắt Đỗ Trình Trình như vỡ đê, nằm trong lòng Đỗ Thành Nghĩa đè nén tiếng khóc, nước mắt thấm vào áo chạm đến tay ông, khiến da ông như bị thất chặt lại, tiếp đó trái tim cũng nóng bỏng đến đau rát.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Editor: Gà

Hồ Mộng Đình bị chấn thương sợ hãi nghiêm trọng, hôn mê khoảng mấy ngày mới tỉnh lại, đầu tiên là ba mẹ cô ta đến trường học quây, sau đó đến nhà Đỗ Trình Trình quây, rồi đến công ty Đỗ Thành Nghĩa quây tiếp, trong khoảng thời gian này toàn bộ đều nói về việc Đỗ Trình Trình lớp sáu ban A đẩy Hồ Mộng Đình lớp sáu ban B xuống lầu đến nỗi phải vào nhập viện, tiếp đó biểu hiện của cô ở trường học đều bị nói thành ngang ngược càn rỡ, ở trong mắt tất cả mọi người, Đỗ Trình Trình trở thành một kẻ ác độc, lòng ghen tỵ nặng, không có đạo đức, không thiện lương, giả họa cho em gái, vô sỉ bản thủ, ngay cả bạn học vốn tốt với cô trong lớp, dưới lời đồn đãi mạnh mẽ này đều xa cách với cô, bàn luận xôn xao sau lưng cô.

Duy chỉ có vài người vẫn giữ quan hệ bạn học tốt với cô, cũng không thể không bị những lời đồn đãi đó ép giữ một khoảng cách với cô, nếu không chính là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, muốn nói không dối, chính là Phùng Gia Thụ tính tình vẫn ngang ngược tùy ý, cậu ta không đến để ý ánh mắt người khác.

Cho dù cô đi đến đâu, đều có người chỉ chỉ chỗ chỗ cô nói: "Chính là cậu ta, Đỗ Trình Trình, trước kia tớ thích cậu ta lắm, không ngờ cậu ta ác như vậy, vì cạnh tranh học sinh ba tốt, mà đẩy Hồ Mộng Đình xuống, tớ thấy vị trí học sinh ba tốt của cậu ta cũng chỉ đạt được như vậy thôi!"

"Không ngờ cậu ta là người dối trá như vậy!"

"Đúng vậy, quá dối trá quá ác độc!"

Dường như trong một đêm, cô từ trên trời cao, ngã vào đáy bùn, bây giờ bình chọn học sinh ba tốt, đừng nói thành phố, ngay cả học sinh ba tốt cấp trường, cấp lớp, cán bộ ưu tú cũng không có cô, điều này khiến trong lòng cô, đụng phải một mất mát trước nay chưa từng có.

Cô như một viên minh châu sáng chói ngời ngời, đột nhiên bị bụi đất che phủ, âm đạm không còn ánh sáng.

Ánh mắt bạn học chỉ trích và thầy cô lạnh lùng khiến cô cũng không muốn học hành nữa, thầy cô thấy thành tích học tập của cô giảm xuống càng thêm trách cứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lúc này, nếu bọn họ có thể nhẹ nhàng nói chuyện với cô, dịu dàng nói một câu không sao, bọn họ tin cô, có lẽ cô sẽ mau chóng hồi phục lại, nhưng không hề, biến cố lần này quá lớn, đến bây giờ Hồ Mộng Đình vẫn ở trong bệnh viện, ba mẹ cô ta kiện trường học lên tòa án, là chủ nhiệm lớp của Đỗ Trình Trình, ông ta cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn, ảnh hưởng đến thương cuối năm nay của ông ta, cuối năm trường học Gia Luân thưởng vô cùng phong phú, ông ta còn phụ trách ban A giỏi nhất, dĩ nhiên không thể chú ý đến cảm thụ lúc này trong lòng Đỗ Trình Trình.

Trước khi tốt nghiệp sẽ có một lần họp phụ huynh, họp phụ huynh hàng năm đều sẽ có học sinh đại biểu lên phát biểu, mà hàng năm trong số người lên phát biểu đều có Đỗ Trình Trình, năm nay lại không có cô.

Mỗi ngày Đỗ Thành Nghĩa phải bận rộn chuyện công ty, ba mẹ Hồ Mộ Định kiện Đỗ Trình Trình và người giám hộ là ông ra tòa, chuyện ông cần xử lý rất nhiều, cũng không có nhiều thời gian để an ủi Đỗ Trình Trình, ông không biết có phải Đỗ Trình Trình làm không, nhưng ông lựa chọn tin tưởng con gái mình.

Đỗ Trình Trình sợ ba lo lắng, cũng không muốn ông mệt nhọc, vì bản thân mình bị hăm hại khiến trong khoảng thời gian này ba lao tâm lao lực nên cô áy náy, vì thế càng không muốn ông lo lắng, vẫn gượng cười trước mặt ông, chuyện ở trường học khi về nhà cô cũng sẽ không nói với ông, cả người càng trầm lặng, ngay cả Phùng Gia Thụ dùng lời đâm chọc cãi và với cô, cô cũng im lặng không nói tiếng nào.

Cũng may, tuy nhiều người phản bội cô nhưng không bị người thân xa cách, ba và anh vẫn tin tưởng cô.

Chuyện thành như vậy, Đỗ Hoàng đương nhiên cũng biết, trong nháy mắt cậu hiểu được chuyện này, chắc chắn có liên quan đến Đỗ Nhược, vậy mà trong khoảng thời gian này, Đỗ Nhược càng ngoan ngoãn nghe lời, ở nhà ông bà cụ đều thích, ở trường học thầy cô và bạn bè đều yêu mến, tiếp theo, bà cụ cũng thích mẹ à luôn, lại nhiều lần mời mẹ à đến nhà họ Đỗ để làm khách, mỗi lần bà cụ thấy bà ta như thấy con dâu, còn cùng tham gia một cuộc thi hát hí khúc.

Mỗi lần Vương Linh đến, cũng sẽ mang rất nhiều quà cho Đỗ Trình Trình, tấm lòng vô cùng dày, Đỗ Trình Trình vừa về đến nhà, bà ta lập tức dịu dàng cười hiền từ giống như bà ta mới là chủ nhân của nhà này, mà Đỗ Trình Trình chỉ là khách thỉnh thoảng đến chơi, vội vàng kêu cô ngồi, bảo chị Đình châm trà cho cô, còn an ủi Đỗ Trình Trình, dịu dàng nhỏ nhẹ, loại đình nhộn nhạo không tiếng động này bị Đỗ Trình Trình nhìn thấy, tựa như cùng một bộ mặt, hai mẹ con này khiến cô chán ghét muốn ói.

Đừng nói mục đích của bà ta là tiến dần từng bước, tu hú chiếm tổ chim khách, những lúc như vậy, loại hành vi này của bà ta như một cây diêm đã châm ngòi đốt cháy quả bom đề nấn trong lòng Đỗ Trình Trình, trong lòng cô rất rõ ràng, đây là do Đỗ Nhược hăm hại, tất cả đều do hai mẹ con nhà này tạo thành, kể từ sau khi Đỗ Nhược xuất hiện, cuộc sống hạnh phúc yên tĩnh của cô hoàn toàn bị đánh vỡ, mỗi ngày như sống trong kinh hoàng sợ hãi.

Qua chuyện này, cô đã thật sâu sắc hiểu được sự kinh khủng của hai mẹ con này, càng bài xích Vương Linh, hầu như mỗi ngày đều làm mặt lạnh, càng tỏ đậm sự không hiểu chuyện của cô và tôn lên Vương Linh thiện lương rộng lượng.

Cô không hoan nghênh Vương Linh, nhưng Đỗ Nhược hoan nghênh, ông cụ bà cụ hoan nghênh, mẹ người ta đến thăm con họ, ông bà cụ mời bà ta đến nhà làm khách, cô cũng không thể đuổi người ta ra ngoài.

Trong lúc nhất thời bọn họ mới là người một nhà, cô như bị cái gia đình đó cô lập bên ngoài, dường như cô mới là kẻ xông vào kia, đặc biệt mỗi khi Vương Linh nói chuyện với cô dùng chất giọng và cách thức, đều kiểu như cô là đứa trẻ không hiểu chuyện, để ông bà cụ không cần để ý, bà ta không sao cả.

"Đứa trẻ ư!" Cô cười chua xót, ánh mắt dịu dàng tốt đẹp.

Cô tức giận muốn đuổi Vương Linh ra khỏi nhà mình, lại bị bà cụ dùng giọng the thé mắng khoảng một canh giờ, trong lòng bà cụ, cô trở thành con nhóc hư hỏng bất hiếu, ác độc, kiêu ngạo, thiếu lịch sự, không có lòng tốt, không từ tốn, dường như tất cả từ ngữ xấu xa và ác độc trên thế giới đều đặt lên đầu cô không hề thiếu một từ.

Ý trong lời nói của bà cụ, nói vốn Vương Linh và Đỗ Thành Nghĩa mới là một đôi định mệnh, đều do người mẹ ma quỷ của cô cản đường, cô lại vì tư lợi không để ba cô tái hôn, mới để cháu trai của bà cụ biến thành cháu gái (Đỗ Nhược), nếu không hiện giờ cháu trai của bà cụ cũng đã mười tuổi chạy đầy đường rồi.

Không biết bọn họ nghe được từ đâu, chắc chắn Vương Linh chính là cô con dâu định mệnh của mình, kết hôn với Đỗ Thành Nghĩa thì nhất định có thể sinh ra đứa cháu béo mập, ông cụ cũng hi vọng con trai tái hôn sớm một chút, nên cũng nghe theo bà cụ, ông cụ cũng cảm thấy Đỗ Trình Trình thật sự được nuông chiều quá, cũng nên dạy dỗ cô một chút.

Dưới tình huống này, thủ đoạn thường ngày Đỗ Hoàng dùng với Đỗ Nhược đều hoàn toàn vô dụng, đừng nói chỉ còn thêm một Vương Linh tâm cơ thủ đoạn kiên nhẫn mọi thứ đều không kém, cậu cũng không làm gì, thậm chí càng thêm dịu dàng, trong khoảng thời gian thi cấp ba mấu chốt, cậu dành toàn bộ thời gian cho cô, tự học buổi tối cũng không đi, mỗi tối đều ở nhà với cô.

Bên cạnh Đỗ Trình Trình, hình như chỉ còn lại Đỗ Hoàng.

Tình huống như thế khá giống với sự mong đợi của Đỗ Hoàng từ trước đến nay, tất cả mọi người đều rời khỏi cô, chỉ cậu mới hiểu cô, bên cô chỉ có cậu, chỉ nhìn thấy cậu, nhưng khi loại chuyện như vậy thật sự xảy ra, nhìn ánh mắt cô như mờ đi không còn ánh hào quang nữa, thì cậu lại phát hiện, cái cậu muốn nhìn thấy nhất, vẫn là nụ cười chói lọi như hoa hồng của cô.

Cô như vậy, khiến trái tim cậu như bị ai bóp chặt đến phát đau.

Thời gian thi cấp ba càng lúc càng gần, cậu sắp phải thi cấp ba, cuối cùng không thể luôn ở cạnh cô mọi lúc mọi nơi.

Ở trường, cô như đang ở trong ngục giam đau khổ, dù cô nói không phải cô đẩy, nhưng ‘tam nhân thành hổ’ [1] lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật, chuyện này đã in sâu vào người cô, chuyện này chính là do cô làm, toàn bộ thế giới đều như đã từ bỏ cô, ngay cả về nhà, cô cũng cảm thấy như đang ở địa ngục có cảm giác muốn được giải thoát, mỗi ngày giọng nói bén nhọn của bà cụ như tiếng gà trống, điên cuồng mắng, mắng cô, mắng mẹ cô.

[1] tam nhân thành hổ: Một việc, dù cho sai lầm, nếu nhiều người cùng tin như vậy thì cũng dễ khiến người ta tin là thật.

Càng làm cô khó chịu, là sau khi cô bị uất ức ở trường học, về đến nhà lại thấy Vương Linh ngồi ở phòng khách nhà cô, cùng với ông bà cụ và Đỗ Nhược như người một nhà vui vẻ hòa thuận, điều này làm sau mỗi ngày tan học cô càng chán ghét căn nhà vốn rất ấm áp này.

Loại đè nén này khiến cô một lần về nhà sau khi thấy Vương Linh thì hoàn toàn bộc phát ra.

Vương Linh thấy Đỗ Trình Trình, đã hoàn toàn như nữ chủ nhân cười kêu cô: "Trình Trình về rồi à? Chị Đình, mau rót cho Trình Trình ly nước trái cây, cả ngày ở trường chắc mệt nhọc cực khổ lắm phải không?"

Đỗ Trình Trình nhất thời sôi gan, có cảm giác đây là nhà Vương Linh, mà cô đến để làm khách.

Chị Đình cũng cảm thấy là lạ, nhưng từ trước đến giờ cô ta không nói nhiều, người khác phân phó gì thì cô ta làm cái đó, sắc mặt Đỗ Trình Trình cực kỳ khó nhìn, lạnh lùng nói một câu: "Tôi không muốn nước trái cây, má Vu, con đổi rồi."

Má Vu nhanh chóng bảo chị Đình trở lại bếp, từ ái nhìn cô, nó với ông bà cụ: "Thưa bà, ăn cơm trước không ạ?"

Bà cụ vẫn không nói gì, Vương Linh đã dịu dàng cười nói: "Thành Nghĩa vẫn chưa về, chờ Thành Nghĩa trở về ăn chung đi!"

Đỗ Trình Trình chợt phát tác tại chỗ, dựng mày liễu lên, lạnh lùng châm chọc nói: "Đây là nhà tôi, lúc nào tôi muốn ăn cơm thì cần bà xen vào làm gì? Bà muốn tiến dần từng bước thì xem ra đã quá nóng vội rồi!"

Khoảng thời gian cô đè nén ở trường và ở nhà tất cả đều bùng nổ vào lúc này, cô không thể nào rống to với ông bà nội, bây giờ một người ngoài cũng muốn lấn lên đầu cô, cô lập tức phát tác.

Không cần Vương Linh nói gì, bà cụ lập tức đi lên tức miệng mắng to: "Mày có được nuôi dạy không? Dám nói chuyện với dì Vương như vậy? Dì ấy là mẹ của tiểu Nhược, về sau cũng sẽ là mẹ mày, sao mày không nghe lời, về sau bị bắt nạt chắc sẽ vui mừng lắm đấy!"

Sắc mặt Đỗ Trình Trình lập tức tái đi, đè nén cảm xúc nhìn bà cụ, gằn từng chữ nói: "Mẹ cháu chỉ có một, mấy phụ nữ loạn thất bát tao bên ngoài cũng dám xưng là mẹ cháu, thật ghê tởm!"

Vương Linh vội vàng hoà giải: "Đứa nhỏ không hiểu chuyện, người đừng so đo với con bé." Lại dịu dàng nói với Đỗ Trình Trình: "Trình Trình, bà nội là trưởng bối, tại sao có thể nói chuyện với trưởng bối như vậy?"

Ý là bà ta cũng là trưởng bối.

Đỗ Trình Trình nghe đến chán ghét muốn nhỏ vào, cô đứng đó nhìn ông bà cụ, Vương Linh và Đỗ Nhược, dường như thấy được một đám yêu quái khoác da người, sắc mặt nhóm người trước mắt ấy thật đáng ghê tởm, vẻ mặt bọn họ như đang vận vẹo vô số lần, gương mặt múa vuốt trước mặt cô, bà cụ thấy cô không lên tiếng thì tức giận mắng, tiếng mắng bén nhọn như kim châm, từ tai trái cô ghim vào, rồi xuyên qua tai phải, càng không ngừng ghim vào đầu cô, cô chỉ cảm thấy đầu đột nhiên đau đớn, dường như sắp nổ tung.

Về mặt Vương Linh hòa nhã nói gì đó, giọng nói các bà lượn quanh một chỗ, như một tấm lưới có móc sắt lớn, chặt chẽ vây lấy cô, tình huống trước mắt hoàn toàn vận vẹo.

Cô đột nhiên tháo cặp xuống, hung hăng ném đến chỗ Vương Linh và bà cụ, chỉ vào cửa chính hét lớn với bọn họ: "Cút! Các người cút cho tôi! Cút ra khỏi nhà tôi! Nhà tôi không hoan nghênh các người! Toàn bộ tất cả cút!!! Cút!!!"

Cuối cùng chỉ nhớ rõ bên tai chất một tiếng vang thật lớn, gương mặt đau đớn đến thần thờ, kèm theo máu tanh, bên tai ong ong, cái gì cũng nghe không rõ, cả người ngã xuống đất, trong miệng mằn chất, thần thờ ho khan, khóe miệng rỉ máu.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Editor: Gà

Đỗ Trình Trình lớn như vậy mà lần đầu tiên bị đánh, đánh đến nỗi răng cũng rớt ra, nửa gương mặt nhanh chóng sưng lên.

Lúc nào cô phải chịu phạt uất ức như thế? Hoặc trong tình cảnh thế này.

Đỗ Nhược đứng bên cạnh bà cụ quý quý cười nhìn cô, về mặt sung sướng không nói thành lời.

Má Vu kêu lên một tiếng, vội vàng đến đỡ Đỗ Trình Trình: "Trình Trình sao rồi? Có đau không?"

Bên tai Đỗ Trình Trình ong ong, cô nhìn những thứ đầu trâu mặt ngựa này, trong đầu như có một dây cung đứt đoạn, bình tĩnh bỏ dẫy từ dưới đất, dùng mu bàn tay lau miệng, nhả ra một cái răng.

Cô nhìn ông nội ruột thịt, bà nội cùng máu mủ với mình, nhìn hai mẹ con dối trá đó.

Ông cụ bị nhìn chột dạ quay đầu sang chỗ khác, về mặt không đành lòng, bà cụ cũng có vài phần chột dạ, tay ngượng ngùng giơ ở đó, ngoài mặt trong yếu nhìn chăm chăm Đỗ Trình Trình, hung ác quát lên: "Nhìn cái gì? Ai dạy mày nói chuyện với bề trên như vậy? Quả nhiên có mẹ sinh không có mẹ dạy, vô giáo dục hết như con gái mẹ đoan mệnh của mày!"

Đỗ Trình Trình bình tĩnh nói: "Má Vu, gọi điện thoại cho ba, kêu ông lập tức trở về."

"Ồi!" Má Vu đau lòng nhìn cô, lại nhìn nhóm người kia, vội vàng chạy đi gọi điện thoại.

Trong lòng bà cụ run lên, lạnh lùng quát: "Không được gọi! Gọi gì mà gọi? Nếu dám tố cáo, tôi lập tức đuổi việc bà!" Lại chỉ vào mũi Đỗ Trình Trình mắng: "Tao biết ngay mà, tao biết ngay mày và con mẹ quý quai của mày có cùng một đức hạnh, chỉ biết tố cáo với Thành Nghĩa, trừ tố cáo thì mày còn biết cái gì? KIỆN ĐI! Mày đi kiện ĐI! Tao là mẹ nó! Là mẹ ruột của nó! Tao xem nó có dám không nhận tao không! Gọi! Gọi ĐI!"

Đỗ Trình Trình nhặt cặp sách lên, từ trong túi lấy điện thoại di động ra, đang muốn bấm số, bà cụ đã đoạt lấy điện thoại di động trong tay cô, chột ném xuống đất, khiến chiếc điện thoại vỡ nát.

Trong khoảng thời gian này Vương Linh đều thừa dịp Đỗ Thành Nghĩa không ở nhà đến đây làm khách, giờ phút này nghe Đỗ Thành Nghĩa sắp về, nhìn lại đầu tay trên mặt Đỗ Trình Trình, trong lòng biết nếu Đỗ Thành Nghĩa trở về nhìn vết thương trên mặt con gái bảo bối của ông, chắc chắn sẽ không tha cho bà ta, lập tức khuyên nhủ: "Người xem hay là thôi đi, đứa trẻ không hiểu chuyện như vậy, nếu con bé không hy vọng con ở đây, con rồi đi là được, xin hai vị bớt giận." Rồi nói với Đỗ Trình Trình: "Con cũng thế, nhanh đi bôi thuốc đi, bọn họ là bề trên, là ông bà nội của con, tại sao có thể bảo bọn họ cút đi chứ?"

Đỗ Trình Trình lạnh như băng quét về phía bà ta: "Tôi chỉ bảo bà cút!"

Đỗ Nhược cười khiêu khích nói: "Bà ấy là mẹ tôi, tại sao muốn bà ấy cút hả?" Một giây trước còn cười, một giây sau đã khóc lớn lên, ôm mẹ ả không buông: "Mẹ đừng đi, mẹ đừng đi!"

Bà cụ mắng: "Còn nhỏ tuổi đã không quản được mày, trưởng thành không nói, tuổi nhỏ như thế sẽ mưu sát hại người, bây giờ còn dám chống đối bề trên, hôm nay không thu thập mày sau này chắc sẽ lên tường vạch ngoi luôn đấy!" Bà cụ nhìn xung quanh: "Cây trúc đâu? Tìm cây trúc cho tôi!"

Thấy chị Đinh và má Vu đều không động, bà cụ càng giận đến phát run, tự mình đi khắp phòng tìm.

Má Vu thấy cứ thế sẽ không xong, lập tức chạy vào bếp, lặng lẽ gọi điện thoại cho Đỗ Thành Nghĩa.

Đỗ Thành Nghĩa đang họp, trong khoảng thời gian này ông cũng bận rộn bề đầu bề trán, vốn đang không kiên nhẫn, ai biết sau khi nhận điện thoại, câu thứ nhất của má Vu chính là: "Tiên sinh, tiên sinh mau trở về đi, nếu không về Trình Trình sẽ bị bà nội con bé đánh chết!"

Tất nhiên những lời này của bà có hơi khoa trương, nhưng vừa ra đến phòng khách, đã sợ cả kinh thất sắc.

Bà cụ thấy bình cắm hoa trên bàn hôm nay có hoa hồng mới cắm thì dường như đã tìm được vũ khí thuận tay, rút một cành hoa hồng bên trong ra, tay cầm đầu hoa tươi, quát cành hoa vào người Đỗ Trình Trình.

Đỗ Trình Trình thấy bà cụ tìm này tìm nọ thì bất được cành hoa hồng, nháy mắt cũng biết không xong, lập tức chạy vào bếp, nhưng đối diện cô là hai người kia đang đứng, Đỗ Nhược và Vương Linh.

Đỗ Nhược đứng trước mặt cô, Vương Linh cũng dịu dàng khuyên bảo lôi kéo cô, nói là khuyên, trên thực tế còn không phải đang chế trụ cô sao.

Tay chân bà cụ cực nhanh, vang một tiếng, tay cầm cành hoa hồng đầy gai quất vào lưng Đỗ Trình Trình.

Lúc này đã đến gần kỳ thi, thời tiết đã nóng lên, quần áo cũng đều rất mỏng và đơn giản, gai hoa hồng cứng đâm rồi quất vào lưng cô, khảm vào thịt cô, đau hít vào một ngụm khí lạnh, không đợi thở ra, roi thứ hai roi thứ ba đã roi xuống, má Vu chạy đến kéo ra, cũng bị quất vài roi, gai hoa hồng cứng này đâm vào da thịt bà, người lớn như bà cũng không chịu nổi, huống chi là đứa nhỏ ăn sung mặc sướng như Đỗ Trình Trình.

Thời đại của bà cụ, đánh trẻ con là chuyện rất bình thường, khi Đỗ Thành Nghĩa còn nhỏ cũng bị bà cụ quất chối không ít.

Vương Linh ngăn bà cụ lại, nhưng trên thực tế lại nắm tay cô không buông, mồm còn kêu: "Đừng đánh! Đừng đánh! Trình Trình nghe lời đi, nói xin lỗi bà nội đi!"

Đỗ Trình Trình cầm bàn tay đang giữ cánh tay cô của Vương Linh, hàm răng khảm vào máu thịt, mạnh mẽ cắn ra một lớp thịt.

Cô cực hận hai mẹ con này, hận ý được tích lũy trong một khoảng thời gian, giờ phút này toàn bộ bộc phát, bà cụ càng quất càng đau, cô cắn rất sâu, trong miệng đều là mùi máu tươi, cô cảm giác cô sắp cắn đứt miếng thịt kia!

Vương Linh đau thét chói tai, ngón tay cũng hung ác nhéo Đỗ Trình Trình, muốn đẩy cô ra, Đỗ Nhược một bên cũng hung hăng nhéo Đỗ Trình Trình, đâm đánh vào người cô, nhưng Đỗ Trình Trình bướng bỉnh vẫn mạnh mẽ cắn, dù trên lưng bị quất đau như xát muối, vẫn liều chết cắn, đã dùng hết hơi sức toàn thân.

Bà cụ nghe được tiếng Vương Linh kêu như giết heo, mồm liên tục nói: "Con tiểu súc sinh này muốn tìm chết, cái này không được rồi, đây là muốn tìm đường chết hả, học biết cắn người, bị nó cắn chảy máu rồi!" Một tay bà cụ nắm lấy tóc Đỗ Trình Trình, giật về phía sau: "Thả ra! Há miệng ra không hả?"

Đỗ Trình Trình ngoảnh mặt làm ngơ.

Bà cụ bóp chặt cằm Đỗ Trình Trình rồi kéo xuống dưới, ông cụ thật sự không nhìn nổi, kéo bà cụ ra, quát lên: "Đủ rồi! Cái nhà này đang yên ổn nhìn xem bị mấy người làm cho giống bộ dáng gì nữa!"

Bà cụ bị ông cụ quát, lập tức giở trò ngang ngược: "Là tôi làm sao? Là con tiểu súc sinh này làm, nhìn xem nó có giống người không? Người sẽ biết cắn người à? Cắn sắp rớt thịt luôn rồi! Nó còn là người sao? Rõ ràng nó chính là một con chó!"

Ông cụ không thể nhìn được giận dữ mắng mỏ: "Con bé là chó, bà là thứ gì!"

Bà cụ trừng mắt, càng lớn tiếng rống lại: "Ông la hét với tôi? Vì con tiểu súc sinh này mà ông dám la hét với tôi? Nếu không phải là nó tôi đã sớm có cháu trai ầm rồi, cháu trai tôi cũng đã lên tiểu học rồi, chính là con này, cắn cháu trai của tôi, không cho cháu tôi vào cửa, nó muốn nhà họ Đỗ của chúng ta đoạn tử tuyệt tôn thì nó mới vui về đây! Ông không nghe lão thầy tướng số mù kia nói sao, người trong định mệnh của Thành Nghĩa đã sớm xuất hiện, nếu không phải do con ả thì Thành Nghĩa đã sớm cưới Vương Linh, đã sớm sinh cho tôi đứa cháu mập mạp, đâu có giống như bây giờ? Há?"

Bà cụ càng nói càng giận, giờ cánh hoa hồng trong tay quất vào chân Đỗ Trình Trình.

Đỗ Thành Nghĩa về đến cửa nhà, thì nhìn thấy cảnh tượng này, tức sùi bọt mép, đầu tiên là gầm lên: "Mấy người đang làm gì đó?"

Sải bước chạy đến, đoạt lấy thứ đó trong tay bà cụ, ôm lấy Đỗ Trình Trình, miếng thịt trên cánh tay Vương Linh bị cô cắn xuống.

Nửa bên mặt của Đỗ Trình Trình sưng phù, miệng đều là máu tươi, vừa ho ra máu vừa phun ra ngoài, còn phun ra một chiếc răng, Đỗ Thành Nghĩa bị dọa sợ vội vàng nhìn má Vu kê: "Mau gọi xe cứu thương!"

Ôm cô vội vàng xông ra ngoài, đặt cô lên ghế phụ trên xe, phóng đến bệnh viện.

Giờ phút này trong lòng ông đều nhớ lại cảnh Đỗ Trình Trình phun máu tươi, trong lòng vừa ghét vừa giận, vừa đau lại hối hận, hận Vương Linh dám đến nhà bắt nạt con gái mình, tức giận mẹ mình dám ngược đãi con gái mình như vậy, hối hận vì sao mình lại để hai ông bà già vào thành phố ở, có thể mua cho bọn họ một căn biệt thự ở bên cạnh cũng tốt mà.

Đợi đến bệnh viện, bác sĩ cởi ra quần áo cô ra, thấy từng vết màu xanh và vết đâm khảm vào thịt trên người cô mà hoảng, thật sự ý nghĩ giết người cũng có.

Đỗ Thành Nghĩa là một đáng mày râu, trừ cái chết của vợ năm ấy đã khóc ra, thì đã hơn mười năm qua chưa từng rơi một giọt nước mắt nào, nhưng bỗng hốc mắt ông bắt đầu ửng đỏ.

Trong phút chốc Đỗ Trình Trình được ba ôm thì cô hôn mê bất tỉnh tức khắc, cô biết mình an toàn, vào lúc này đến bệnh viện, cô lại tỉnh lại vì quá đau, nhìn hai mắt ba đỏ bừng, muốn chịu đựng nói không đau, nhưng trong nháy mắt cô mở lời đó cô vẫn không nhịn được nhe răng lên tiếng: "Ba, con đau quá."

Y tá thấy Đỗ Trình Trình bị thương thành như vậy cũng không nhịn được tái mặt lại: "Được lắm, đứa bé bị đánh thành như vậy, muốn gánh tội ngược đãi nhi đồng à, phải ngồi tù đấy! Ông làm cha người ta thế nào vậy! Sao có thể ra tay như thế!"

Đỗ Thành Nghĩa bị y tá mắng không nói được nửa lời, ông không bao giờ ngờ rằng, mẹ mình sẽ ra tay nặng với một đứa trẻ như vậy, đây là cháu gái của bà ấy mà! Ông làm việc bên ngoài, bọn họ thì đối xử với con ông như thế đấy!

Đỗ Trình Trình đau hít hà, khóc nói với y tá: "Không phải ba đánh con đâu."

"Không phải ông ta thì là ai? Đừng giúp ông ta gạt cô, là ai đánh con thì nói với cô!"

Thấy Đỗ Trình Trình không nói lời nào, y tá trẻ tuổi càng thêm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nghĩ rằng cô không dám nói.

Cô ấy tức giận nói: "Bọn họ đánh con sao con không báo cảnh sát? Cứ để ông ta đánh vậy!" Cô ấy dùng nhíp và kim cẩn thận từng li từng tí lấy gai trên lưng và trên bắp đùi cô ra, nhìn xong không nhịn được hung hăng trừng mắt với Đỗ Thành Nghĩa.

Ai cũng không nghĩ đến cô y tá này tràn đầy tinh thần trọng nghĩa, lo lắng cô ở nhà bị ngược đãi không dám nói, nên đã báo cảnh sát.

Sau khi cô ấy lo lắng báo cảnh sát, cảnh sát chỉ có thể quản được một lúc, không quản được lâu, ngược lại hại Đỗ Trình Trình, giao cho Hiệp hội bảo trợ trẻ em Trung Quốc và địa phương rồi nhanh chóng gọi điện thoại cho tin nóng đưa lên truyền thông.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Editor: Gà

Tin nóng này truyền thông gọi là ‘Bản tin 60 phút’, tỉ lệ người xem cực cao, mỗi tối bắt đầu từ sáu giờ đến bảy giờ sẽ thông tin một tiếng đồng hồ, nó gần như không chỉ truyền tin ở TV gia đình, mà còn ở TV trên xe buýt, xe điện ngầm và di động, toàn bộ đúng lúc phát tin ra.

Y tá còn chụp rất nhiều hình Đỗ Trình Trình chưa bôi thuốc trước đó, có chi tiết, có cả người, còn có đặc tả, vết thương trải rộng khắp thân thể và gương mặt sưng to, trên cánh tay cũng xuất hiện vết nhéo lúc xanh lúc tím, y tá bôi thuốc cho cô còn nói, thân thể cô trừ những chỗ bị đâm và vết roi quất ra, còn có vết đâm ứ đọng và bầm tím, cô ấy còn quay một video lúc Đỗ Trình Trình nửa hôn mê, trong lúc nhất thời tin tức này kinh động đến rất nhiều truyền thông, nhộn nhịp đến phòng vấn, ngoài phòng bệnh của cô đông như trẩy hội.

Bị phơi bày ra ánh sáng truyền thông, Đỗ Trình Trình rất không vui, càng không vui hơn chính là những truyền thông này đều âm ỉ nói do ba cô đánh cô, vì lấy lại trong sạch cho ba, cô bắt đầu đi nhận phỏng vấn, nói với ký giả: “Không phải ba đánh con đâu.”

Không phải ba đánh, vậy thì ai đánh đây? Chẳng lẽ là thầy cô?

Từ câu nói này truyền thông cũng đọc được ý khác, chạy đến nhà Đỗ Trình Trình phỏng vấn ông bà cụ, đến trường học cô phỏng vấn thầy cô giáo, ở trường bọn họ lại tìm hiểu được một chuyện khác khiến người ta khiếp sợ, cô gái mười hai tuổi này, lại còn là một kẻ mưu sát mang tội giết người chưa thành!

Mà từ lời bà nội cô mới biết được, Đỗ Trình Trình là một đứa bé gái ác độc, cứng đầu cứng cổ, bất hiếu, kiêu nhả, thiếu lịch sự, không có lòng tốt, không tử tế.

Truyền thông kinh hãi, từ lúc bắt đầu dư luận cảm thấy cô đáng thương, sau đó lại ác độc phê phán, nhiều truyền thông phỏng vấn hơn, trên internet cũng nhắc lên một đợt sóng.

Trước tiên, mọi người đăng bức hình mà thần thái cô phấn khởi sáng rỡ như hoa đào lên web, phía dưới là nửa gương mặt bị đánh sưng tấy và trên người đầy vết thương, suy yếu nằm liệt giường, rõ ràng là cùng một người. Hai tấm hình này đặt cùng nhau, tạo nên sự chênh lệch rõ rệt.

Rất nhanh, các loại lý lịch của cô cũng bị moi ra.

Đỗ Trình Trình, con gái của nhà giàu có, gia đình đơn thân, mẹ chết sớm, học lớp sáu ở tiểu học Gia Luân, từ nhỏ thành tích xuất sắc, nhân phẩm học vấn đều ưu tú, từng liên tục ba năm vinh dự đạt được học sinh ba tốt và cán bộ ưu tú từ cấp thành phố.

Một người như vậy, nửa năm trước, dường như đột nhiên biến thành người khác, đầu tiên ở trong phòng phát thanh trường học thông báo cô ở nhà ngược đãi em gái khác mẹ, mặc dù cuối cùng chứng thật tin tức này là giả, nhưng sau đó xảy ra một chuyện khác, chuyện giả này cũng trở thành thật. Theo truyền thông hiểu, hai tuần trước khi bình chọn học sinh ba tốt, cô lại có thể đẩy một bạn học ban B xuống cầu thang, thiếu chút nữa tê liệt, cho đến bây giờ bạn học sinh kia vẫn nằm điều trị trong bệnh viện.

Trên internet, truyền thông, đủ loại âm thanh chinh phạt Đỗ Trình Trình, rất nhiều người bày tỏ, bây giờ trẻ con thật sự trưởng thành sớm, lúc bọn họ mười hai tuổi còn không biết cái rắm là gì, cả ngày vui chơi, trẻ con bây giờ cũng đã biết mưu sát bạn học vì danh hiệu học sinh ba tốt gì đó rồi, quả thật mới nghe lần đầu, làm người ta kinh hãi.

Rất nhanh đã có nhân viên truyền thông đến phỏng vấn cô, lần này Đỗ Trình Trình không từ chối.

Trong quá trình phóng viên đó trao đổi với cô thì mọi người mới phát hiện, đây là một cô gái nhỏ hoạt bát cởi mở, suy nghĩ rõ ràng, lễ phép có giáo dục, cũng không ngang ngược như mọi người nói.

Cô nói với truyền thông: “Con không công khai chuyện của mình lên truyền thông, nhưng nếu mọi người đều biết, con sẽ không che giấu, về việc mọi người nói, chuyện con đẩy Hồ Mộng Đình, cho dù mọi người nói thế nào, con vẫn muốn nói một câu: không phải con đấy! Việc này có thể mời trình sát viên chuyên nghiệp để chứng minh, ngay lúc đó chỗ chúng con đứng là như vậy.....”

Dựa vào chỗ đứng của ba người các cô, vị trí tay vịn cầu thang, tình cảnh lúc ấy, Hồ Mộng Đình ngã xuống như thế nào, sau đó xảy ra chuyện gì, đều nói rất rõ.

Cô nói: “Là con làm con sẽ không đùn đẩy trách nhiệm, không phải con làm, con sẽ không mặc cho người khác vu oan cho mình, mọi người nói con vì tranh giành học sinh ba tốt mới đẩy cậu ấy xuống, trên thực tế, không phải con không khiêm tốn, có vinh dự này hay không đối với con mà nói cũng chỉ là thêm gắm thêm hoa thối, con còn cần dùng thủ đoạn như vậy để tranh giành sao?”

Dứt lời, một vè ngao khí bức người và tự tin phả vào mặt.

“Con đã từng đọc một bài viết, là văn học châm biếm của tiểu thuyết gia người Mỹ Mark Twain ‘Tranh chức Thống đốc’, cuối cùng trong tác phẩm có một đoạn nói như vậy: ‘Người bạn trung thành của tôi - Tôi đã từng từ tể, nhưng bây giờ Mark Twain, một kẻ khai gian, ăn cắp, trộm xác, tên uống rượu, kẻ gian lận và chuyên gia tổng tiền.’ Trước đây không để ý đến ý nghĩa của đoạn văn này, bây giờ lại thấy cảm kích, em gái khác mẹ và người mẹ chưa từng xuất hiện trước đây của cô ta, con vốn là người thẳng thắn, lương thiện, nhiệt tình, nhân phẩm học vấn đều ưu tú, con gái ngoan, nhưng sau khi họ xuất hiện, con bỗng trở thành một người mưu sát giết người chưa thành, là người chị ác độc bắt nạt em gái, là cháu gái bất hiếu ngược đãi bà nội, vì một vinh dự học sinh ba tốt mà mưu sát bạn học, nhân phẩm thấp kém.”

Đoạn văn này vừa xuất hiện, nhất thời trên Internet và truyền thông đều nổi lên một cơn sóng ~ lớn, đầu tiên lúc cô nói đoạn thoại này về mặt bình tĩnh lễ độ, thật sự không giống như đại tiểu thư ngang ngược trong lời mọi người.

Tiếp theo mọi người từ chỗ chủ nhiệm lớp của cô thì biết được, quả thật nhân phẩm và học vấn của cô đều ưu tú, cô hoàn toàn không cần phải đi tranh cái vinh dự gì đó, những thứ vinh dự kia vốn chính là của cô.

Nhiều dân mạng từ lời của Đỗ Trình Trình về vị trí đứng của ba người, dùng hoạt họa 3D (animation), thiết kế ra hoạt đồ tái hiện hiện trường, theo hoạt đồ ba người đứng yên ở những vị trí đó, nếu Hồ Mộng Đình thật sự bị Đỗ Trình Trình đẩy xuống, theo góc độ lúc ấy cô ta đang đứng, Hồ Mộng Đình phải ngã xuống theo hướng tay vịn cầu thang, chứ không phải ngã thẳng ra sau.

Tuyệt hơn chính là phía sau còn có hoạt đồ giả thiết, bức tranh này giả thiết người đẩy là em gái Đỗ Trình Trình, Đỗ Nhược, dựa theo góc độ lúc ấy và Hồ Mộng Đình đứng, vậy mà đúng lúc Hồ Mộng Đình lại ngã xuống với tư thế đó.

Hiện trường 3D vừa xuất hiện, nhất thời cả Internet kinh hãi, phải biết, cô em gái khác mẹ đó, năm nay chỉ mới mười tuổi!

Từ cuộc phỏng vấn học sinh trong trường, truyền thông càng hiểu rõ hơn, từ lần đầu tiên xuất hiện, em gái khác mẹ này của Đỗ Trình Trình đã không an phận, một bé trai học cùng lớp Đỗ Trình Trình bùng nổ nói: “Đỗ Nhược? Cô ta? Thôi đi, các người nghĩ cô nhóc mười tuổi sẽ không hại người sao? Ngày thứ nhất cô ta đến trường học, đã đến lớp chúng tôi khóc, vừa lúc tôi đi ngang qua cô ta, tôi chỉ nhìn cô ta một cái, không nói gì, cô ta lại nhìn tôi kiểu như bị bắt nạt thương cảm nói: ‘Chị không bắt nạt em, chị không bắt nạt em đâu.’ Nói cứ như Đỗ Trình Trình bắt nạt cô ta ấy, từ lúc học mẫu giáo tôi đã học chung lớp với Đỗ Trình Trình rồi, tôi còn không hiểu cậu ấy sao? Lúc ấy tôi đã mắng đũa em gái không có lòng tốt này một trận.”

Mặt đũa bé trai này kiêu ngạo nhả lại mày: “Đỗ Trình Trình thật ngu ngốc, tôi đã sớm nói để cậu ấy chú ý cô em gái xấu xa kia, vậy mà cậu ấy không nghe! Còn chứng kiến em gái khác mẹ và mẹ cô ta ngày ngày đến trường học tìm cậu ấy, hai mẹ con này cả ngày quần lấy cậu ấy, phiền cũng sắp chết rồi!”

Có lẽ dư luận luân phiên lưu chuyển, nhiều giáo viên và bạn học cũng đứng ra nói giúp Đỗ Trình Trình: “Cậu ấy và bạn bè trong lớp chúng cháu đều rất tốt, rất khó làm người khác không thích cậu ấy!”

“Cậu ấy hoàn toàn không cần cạnh tranh gì với Hồ Mộng Đình, chúng cháu là bạn A, bọn họ là bạn B, bọn họ nên cạnh tranh với chúng cháu mới đúng chứ?”

“Tất cả thành tích học tập của Đỗ Trình Trình đều là A, các thầy cô giáo cũng rất thích con bé!”

“Cháu thích Đỗ Trình Trình nhất, chị ấy là thần tượng của cháu!”

“Đúng! Chị ấy như chị cả, trên sân khấu ánh sáng bắn ra bốn phía!”

“Thành tích học tập của cậu ấy rất giỏi!”

“Chị ấy như công chúa!”

“Cháu cảm thấy chị ấy như ngọc tỷ!” Có đứa bé giơ tay đến trước camera phản bác.

“Không đúng, tớ cảm thấy chị ấy như nữ vương!”

“Vậy các cháu có tin cô bé đẩy bạn học Hồ Mộng Đình không?” Ký giả truyền thông lại hỏi.

“Không tin! Chị ấy ưu tú nhất, hằng năm đều sẽ lên đài phát biểu!”

“Chắc chắn không phải cậu ấy!”

Đứa bé chính là như vậy, khi tất cả mọi người nói một người không tốt thì bọn họ cũng sẽ nói người đó không được, khi dư luận bắt đầu biến chuyển thì bọn họ lại sẽ nói ra ý nghĩ thật sự trong nội tâm của bản thân mình.

Không riêng gì những học sinh này, đối với giáo viên, danh tiếng Đỗ Trình Trình cũng rất tốt.

Trừ phỏng vấn những người này ra, bọn họ còn phỏng vấn Đỗ Hoàng con nuôi nhà họ Đỗ, truyền thông càng hiểu rõ, thật ra con nuôi nhà họ Đỗ Đỗ Hoàng này là nhóc ăn xin do lúc Đỗ Trình Trình sáu tuổi đã nhặt về trước cửa nhà trẻ, lúc ấy cậu bé ăn xin này bị bê gãy chân, thôi thóp nằm ở cổng

trường, được cô cứu, sau đó trở thành anh trai cô.

Chuyện này giáo viên mẫu giáo Gia Luân cũng biết, học sinh lần đó cũng đều biết chuyện này.

Từ trong lời nói của những người này, bọn họ lại biết một Đỗ Trình Trình với người mà bà cụ nói ‘ác độc, bất hiếu, kiêu nhả, thiếu lịch sự, không có lòng tốt, không tử tế’ hoàn toàn khác nhau.

Rốt cuộc người nào mới thật sự là cô?

Vì vậy ký giả truyền thông tìm hiểu sâu hơn về em gái khác mẹ, Đỗ Nhượng và mẹ của Đỗ Nhượng.

Từ người giúp việc nhà họ Đỗ bọn họ biết được, trong ngày thường Đỗ Nhượng luôn âm trầm, thích tranh giành tình cảm của ba với Đỗ Trình Trình, từ lời giáo viên, mọi người cũng biết, học sinh này bình thường chẳng phải thông minh, thành tích học tập rất kém cỏi, ở trong ban là một cô bé trong suốt, bởi vì là con gái riêng, bình thường rất thích tỏ cáo, tranh thủ tình cảm, đánh nhau.

Rất nhanh, bọn họ lại từ chỗ bác sĩ của Hồ Mộng Đình biết được, vốn vết thương Hồ Mộng Đình không nặng như vậy, sau khi cô bé ngã xuống, cơ thể đã từng bị di chuyển.

Bạn học lập tức hồi tưởng lại hiện trường lúc đó, lúc ấy người di chuyển cơ thể Hồ Mộng Đình chính là Đỗ Nhượng.

Bọn họ lại đi phỏng vấn người trong cuộc khác, Hồ Mộng Đình.

Hồ Mộng Đình vì xương cột sống sai chỗ và chấn thương sọ não nghiêm trọng, dẫn đến bị mất trí nhớ, gần như đã quên hết mọi chuyện.

Bác sĩ nói: “Sau khi người bệnh khôi phục ý thức không thể nhớ lại chuyện lúc ấy, thậm chí còn thương tổn đến những chuyện quá khứ, mức độ chấn thương sọ não khá nặng, hôn mê thời gian càng dài, hiện tượng quên mất càng lộ rõ, nhưng đối với chuyện cũ (trí nhớ xa) có thể nhớ lại. Khả năng này có liên quan đến việc hải mã bị tổn thương trở về.” (editor: khúc này không hiểu lắm=.=)

Nhưng mà qua kết quả điều tra được đã khiến người ta rất khiếp sợ, truyền thông bày tỏ nói, nhất định không thể để một đứa bé vô tội lưng đeo tội danh mưu sát chưa thành, điều này sẽ khiến cho đứa trẻ ưu tú bị bóng ma tâm lý nghiêm trọng.

Bọn họ mời chuyên gia thiên về hình sự, buộc phải điều tra ra chuyện hôm đó.

Lúc đó cũng đã chụp ảnh hiện trường, cảnh sát cũng đến thăm dò, còn có bác sĩ, giáo viên, lời làm chứng của học sinh, thông qua chuyên gia hình sự chứng thật, nếu lúc ấy chỗ đứng của bọn họ quả thật như Đỗ Trình Trình tự thuật như vậy, thì Hồ Mộng Đình hoàn toàn không thể bị Đỗ Trình Trình đẩy xuống, cũng không tồn tại cơ hội tự cô bé trượt chân té xuống, hung thủ chắc chắn là em gái của cô, Đỗ Nhượng.

Sau khi đưa ra kết luận này, tất cả những người chú ý đến chuyện này đều sợ hãi người.

Đây thật sự là một bước ngoặt thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Editor: Gà

Bài viết trên Internet đã lên đến trên trăm trang rồi, các diễn đàn thảo luận lần lượt mở ra, tất cả mọi người đều vô cùng khiếp sợ, đây thật sự là chuyện mà một đứa bé mười tuổi làm sao? Giết một bạn học vô tội rồi giả họa cho người chị khác mẹ của mình?

Này, đây là trạch đầu phiên bản đời thực sao?

Càng nhiều người không tin một cô gái nhỏ mười tuổi thật sự sẽ ác độc như thế, chắc chắn sau lưng có người xui khiến ả làm vậy, người xui giục ả không cần phải nói, nhất định là mẹ ruột ả—— Vương Linh.

Sức chiến đấu của cộng đồng mạng rất cao, rất nhanh, các thông tin của Vương Linh đều bị đào lên.

Đầu tiên là thông tin và hình ảnh về Vương Linh, trong đó có tuổi tác, ngày tháng năm sinh, một ít lý lịch, sau đó đột nhiên có một dân mạng nói: Ah? Hình như người phụ nữ này là đồng nghiệp trước kia của tôi, công tác ở công ty XX, là là trợ lý của ba Đỗ Trình Trình.

Sặc!

Chẳng lẽ người phụ nữ này là tiểu tam [1]?

[1] tiểu tam: Chỉ người thứ ba xen vào chuyện tình cảm giữa hai người

Từ trước đến nay các cha chú rất thích bát quái, ví như trước đây có một đôi cầu nam nữ đề nhau làm chuyện XXOO trong phòng vô trùng của nhà máy chế được Hercules, sau đó đã bị dư luận và thế giới nhiệt tình đào khoét ra đám tham ô từ dưới đáy lên.

Mọi người lại suy đoán, hiện nay Đỗ Nhược đã mười tuổi, nói cách khác, vào mười năm trước bà ta đã bỏ lên giường Đỗ Thành Nghĩa, mà mười năm trước, Đỗ Thành Nghĩa đã kết hôn, nhưng năm đó bà ta cũng là đồng nghiệp của người ta, mười năm trước Vương Linh từng quyến rũ Đỗ Thành Nghĩa, không may vợ Đỗ Thành Nghĩa đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn qua đời, không bao lâu bà ta cũng từ chức, bỗng nhiên bà ta được Đỗ Thành Nghĩa bao nuôi, sinh ra đứa con gái, nhìn đáng đáp thanh thuần của bà ta năm đó, thật sự nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

Năng lực phỏng đoán ảo tưởng siêu cấp cường đại của cộng đồng mạng: đây chẳng lẽ do tra nam [2] liên kết với tiểu tam để giết chết vợ chính rồi muốn thượng vị [3] sao?

[2] tra nam: gã đàn ông tệ hại

[3] thượng vị: đại khái như được lên chức (trong này ý nói lên thay thế vợ chính)

Phía dưới lập tức có dân mạng khác nói không đồng ý với ý kiến trên: nếu quả thật Đỗ Thành Nghĩa liên kết với tiểu tam giết chết vợ chính, không thể nào nhiều năm như vậy mà tiểu tam lại không thượng vị chứ? Gần một năm nay đứa con gái riêng Đỗ Nhược này mới được đón về nhà họ Đỗ.

Lại có dân mạng nói: năm đó tình cảm giữa Đỗ Thành Nghĩa và bà Đỗ tốt vô cùng, hai người tay trắng lập nghiệp và cùng gây dựng sự nghiệp, sau khi bà Đỗ qua đời, Đỗ Thành Nghĩa rất đau đớn, mỗi ngày một mình dẫn con gái đến công ty, có lúc đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn cũng mang con gái Đỗ Trình Trình theo, sau này cô lớn hơn một chút mới đưa đến trường, khả năng giết vợ hoàn toàn không lớn.

Như vậy không phải giết vợ, cái chết của bà Đỗ và thời gian tiểu tam ở chung với nhau thật sự quá mức trùng hợp, hơn nữa Đỗ Thành Nghĩa và Vương Linh đã làm cùng một nơi trước khi vợ chết, hơn nữa sau khi vợ chết vẫn làm ở chung một chỗ, dân mạng thật sự không biết, độ tuổi của Đỗ Nhược, rất có thể trước khi chết đã làm cùng một chỗ, không thấy Đỗ Nhược chỉ nhỏ hơn Đỗ Trình Trình hai tuổi?

Cộng đồng mạng lại phát huy trí tưởng tượng siêu cấp không đỡ nổi của mình, có phải tiểu tam mưu sát vợ chính, sau đó muốn lên chức, không ngờ tình cảm của Đỗ Thành Nghĩa với vợ rất chân thành, cho nên nhiều năm như vậy tiểu tam cũng không thể thượng vị thành công, nên tiểu tam trả thù, kết hợp với con gái riêng của bà ta, mưu sát bạn học vô tội, giả họa hãm hại cho con vợ cả? Con vợ cả vừa chết, người thừa kế của phú thương Đỗ Thành Nghĩa cũng chỉ còn lại hai người là đứa con nuôi Đỗ Hoàn và con gái riêng Đỗ Nhược, con nuôi quá lắm cũng không chia được bao nhiêu tài sản, như vậy cuối cùng lấy được toàn bộ tài sản cũng chỉ có Đỗ Nhược.

Đây thật ra là vòng xoáy giết người cướp của sao?

Bọn họ càng phân tích càng thấy rất có thể, hơn nữa trên Internet người tài ba vô số, chỉ số thông minh cao vô hạn, rất nhiều người thảo luận ở trên mạng, nếu không phải sự việc lần này bị bọn họ moi ra, như vậy rất có thể người chết không rõ ràng chính là bạn học sinh Đỗ Trình Trình rồi, hoặc sẽ bị bắt bỏ tù, Đỗ Thành Nghĩa sẽ vô cùng thất vọng về cô, cuối cùng tiểu tam thượng vị thành công, tìm thêm người phá hủy Đỗ Trình Trình, mẹ con tiểu tam thừa kế tài sản, quả thật hợp tình hợp lý.

Wow, cộng đồng mạng hưng phấn, bọn họ phá bao nhiêu vụ án rồi đây.

Trên web bộc phát ra sự thảo luận và điều tra càng lúc càng sâu, mười năm trước vợ cả chết thế nào.

Rất nhanh, tin tức năm đó bị dân Internet biết được một ít, Đỗ phu nhân Trần Vĩ Đồng hoàn toàn không phải bệnh chết, mà do chết ngoài ý muốn.

Theo người liên quan tiết lộ, Thành Nghĩa là chủ tịch công ty gia dụng, Vĩ Đồng là đồng chủ tịch công ty chịu trách nhiệm phát triển Internet khoa học kỹ thuật, vào mười năm trước, đã cùng vợ gây dựng sự nghiệp, công ty đồ gia dụng Thành Nghĩa vừa mới bắt đầu xây dựng, sự nghiệp đã lên rất nhanh, lúc đó Đỗ phu nhân đến thị sát công trình kiến trúc cho công ty Thành Nghĩa, không làm tốt các biện pháp an toàn, ngoài ý muốn ngã từ trên lầu xuống, hương tiêu ngọc vẫn.

Sự cố lúc ấy được giám định là một trường hợp ngoài ý muốn, nhưng bây giờ có Đỗ Nhược (editor: chỗ này tác giả để Vương Linh, thấy không đúng lắm nên mình sửa lại) đẩy Hồ Mộng Đình giả họa cho Đỗ Trình Trình, mọi người không khỏi bắt đầu hoài nghi, chuyện ngoài ý muốn năm đó thật sự chỉ là ngoài ý muốn thôi sao? Dù sao chuyện con gái Vương Linh mưu sát bạn học vô tội giả họa cho chị mình chị còn có thể làm được, một người mẹ dạy ra một đứa con gái như vậy thì có thể tốt hơn chỗ nào?

Cái gọi là rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con trai của chuột thì biết đào động.

Cộng đồng mạng có lý do hoài nghi, chuyện ngoài ý muốn năm đó thật sự có thể không phải ngoài ý muốn.

Lúc này đã không riêng gì cộng đồng mạng, mà ngay cả ký giả truyền thông đều dồn dập nhập cuộc điều tra, tra ra vụ án năm đó, làm người ta giật mình chính là, năm đó Vương Linh cũng ở hiện trường.

Đây quả thật là tiến triển thần kỳ.

Thấy dân mạng phân tích ra những điều này, đừng nói người đọc cảm thấy chuyện không đơn giản, ngay cả Đỗ Thành Nghĩa cũng thấy bận tâm về những phân tích này, không khỏi nhăm nhăm suy tư vấn đề trong đó.

Năm đó Vương Linh mới vừa tốt nghiệp đại học, đi đến công ty nộp đơn làm trợ lý, Đỗ Thành Nghĩa thấy cô gái này gặp chuyện không may nhưng vẫn rất cố gắng học, nên giữ lại, không bao lâu thì chuyển thành nhân viên chính thức, biểu hiện ở công ty cũng không phải bình thường, rất hòa đồng với đồng nghiệp trong công ty, cũng rất có tầm nhìn, là một trợ lý tốt.

Lúc đó trong lòng ông chỉ có một mình vợ, vả lại một lòng nhào đầu vào sự nghiệp, chỉ muốn làm tốt công việc khiến ba mẹ vợ rửa mắt mà nhìn, để vợ và ba mẹ vợ sớm được hòa thuận, hoàn toàn không nghĩ về những việc khác, bây giờ suy nghĩ một chút, lúc Vương Linh đang làm trợ lý cho ông quả thật từng ân cần dịu dàng hỏi han, chẳng qua lúc đó ông không hề nghĩ về phương diện này, nể nhân của bà cũng vớt cho người mù xem, khoảng thời gian vợ qua đời đó, cũng do bà ta ở bên cạnh ông cẩn thận chăm sóc.

Khi đó ông bận việc công ty, mặc khác đắm chìm trong nỗi đau vợ mất sớm, trong nhà còn có một đứa con gái nhỏ gào khóc đòi ăn, Vương Linh chăm sóc khiến ông giảm không ít gánh nặng, còn nghĩ muốn tăng thêm tiền lương cho bà ta, thăng chức cho bà ta, ai biết chuyện này còn chưa kịp làm, trong lúc ông say rượu sau cuộc xã giao, đã xảy ra quan hệ với bà ta, không lâu sau đó, bà ta từ chức rời đi, cho đến hơn một năm sau đó mới xuất hiện, còn dẫn theo một đứa trẻ.

Đỗ Thành Nghĩa suy nghĩ kỹ một chút, nếu không phải ông có tình cảm quá sâu sắc với vợ, nói không chừng ông thật sự sẽ lấy Vương Linh.

Trên thực tế công việc ông đang bận rộn lại không thể chăm sóc con thơ, không chỉ một lần cân nhắc có nên cưới Vương Linh không, dù sao trước mặt ông, bà ta vẫn luôn biểu hiện dịu dàng hiền thực, có lẽ sẽ chăm sóc tốt cho con gái mình, hơn nữa bà ta luôn nói về chuyện con cái, vì con mình ông đã từng suy nghĩ tái hôn với bà ta.

Nếu không phải con gái năm tuổi nói không hy vọng có mẹ kế, hiện giờ e rằng Vương Linh sớm đã trở thành vợ hợp pháp của ông.

Nếu quả thật đúng như vậy..... Đôi tay Đỗ Thành Nghĩa biến sắc, không nói bàn tay thô ráp dùng sức chà xát lên mặt, ông càng nghĩ, trong đầu càng hoài nghi sâu hơn.

Có đôi khi một hạt giống nghi ngờ gieo xuống, sẽ nhanh chóng cắm rễ thật sâu rồi chui từ dưới đất lên. Nhưng chuyện mười năm trước bây giờ ai cũng không biết, mười năm trước chỉ là công trường kiến trúc gia dụng Thành Nghĩa, bây giờ đã trở thành trung tâm thương mại phồn hoa nhất, toàn bộ nơi đó đều đã bị cải tạo, cho dù muốn thăm dò chứng cứ, cũng không thể tìm được toàn bộ, chỉ có một ít tư liệu được lưu lại vào năm đó.

Sau khi Vương Linh thấy cộng đồng mạng phân tích tin tức này xong thì tay chân lạnh lẽo, trong lòng bà ta không cảm được run rẩy hoảng sợ, hốt hoảng bất lực, bà ta bắt buộc mình tỉnh táo lại, cho dù như thế, bà ta vẫn ở trong nhà nhốt mình đúng một tuần, ngay cả Đỗ Thành Nghĩa và Đỗ lão phu nhân gọi điện thoại cho bà ta, bà ta đều xem như tiếng bom nổ, phớt tay không dám nhận.

Cùng lúc bà ta nhớ lại chuyện năm đó, sau khi xác định mình làm vô cùng cẩn thận, thì cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gọi điện thoại lại.

Vài ngày nay Đỗ Thành Nghĩa không liên lạc được với bà ta nên đã bắt đầu nóng nảy sốt ruột, trong lòng càng nghi ngờ hơn, thấy Vương Linh gọi điện thoại đến, ông lập tức nghe: “Tại sao cô không nhận điện thoại?”

Trong lòng Vương Linh giật mình, hồi phục sự sợ hãi từ đáy lòng, cổ trắn định nói: “Em đi ra ngoài đổi gió, thay đổi không khí một chút, hôm nay vừa trở về, sao thể?”

“Mười năm trước.....”

“Thành Nghĩa, anh nói gì? Em nghe không rõ.” Đỗ Thành Nghĩa vừa mới mở lời, một sự khủng hoảng chạy qua đại não của Vương Linh, tay bà ta đã run lên, giọng nói cũng hơi thay đổi, nhưng bà ta không nhận ra: “Có thể nói lại một lần nữa không?”

Hình như làm vậy, bà ta mới có thể tỉnh táo hơn chút ít.

“Mười năm trước cô đưa Vĩ Đồng đến công trình gia dụng Thành Nghĩa bây giờ là đường Nam Khê để khảo sát, lúc ấy bên cạnh cô ấy ngoài cô ra thì còn ai nữa?” Giọng nói Đỗ Thành Nghĩa trầm thấp ẩn chứa dòng nước ngầm.

Vương Linh hốt hoảng cười một tiếng, tự nói với bản thân phải bình tĩnh lại, cười nói: “Chuyện mười năm trước sao em còn nhớ rõ được?” Bà ta cố ý buông lỏng thứ dò xét hỏi: “Thành Nghĩa, sao anh lại hỏi chuyện này? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không có gì, chỉ hỏi vậy thôi. Mười năm trước, tốt nhất cô nên suy nghĩ kỹ lại, lúc Vĩ Đồng xảy ra tai nạn, bên cạnh cô ấy ngoài cô ra thì còn ai?”

Vương Linh thờ dãi, giọng nói dễ nghe cũng chậm lại, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ: “Mười năm trước..... Em nghĩ, thật sự quá lâu rồi.” Quả thật quá lâu rồi, ngoài việc nhớ bà ta đẩy cô ấy xuống, sau đó bà ta vội vã rời đi vì muốn tạo ra chứng cứ ngoại phạm cho riêng mình, nên rất nhiều chi tiết bà ta đã không còn nhớ rõ, dù sao bà ta đã hã hê mười năm.

Đỗ Thành Nghĩa lật tư liệu về hiện trường tai nạn năm đó, giọng nói không lộ vui buồn: “Không sao, cô suy nghĩ kỹ một chút, nghĩ ra điều gì thì báo cho tôi biết.”

Vương Linh dè dặt cảm xúc trong lòng xuống, cân nhắc nói: “Em chỉ nhớ lúc Trần tổng xảy ra chuyện thì em đang khảo sát phía dưới, về việc bên cạnh Trần tổng có người không..... Hình như là vài công nhân công trường, trên đầu bọn họ còn đội nón an toàn, nhiều năm như vậy, em hoàn toàn không

nhớ nỗi bọn họ.” Bà ta cười khan, giọng nói dịu dàng: “Thành Nghĩa, chuyện đã qua nhiều năm như thế, làm sao đột nhiên anh lại hỏi đến vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor: Gà

Trong lòng Đỗ Thành Nghĩa buồn bực như bị một cây chùy gõ vào.

Người ta không nhớ rõ chuyện của mười năm trước là điều rất bình thường, nhưng khi đã bắt đầu hoài nghi một người, mỗi câu chữ từng lời nói bà ta thốt ra sẽ đều đầy rẫy sơ hở trong mắt ông.

Câu trả lời của bà ta và biên bản mà bà ta khai với cảnh sát năm đó có chút khác biệt, chuyện lớn như vậy, trí nhớ người bình thường sẽ khắc rất sâu, dù đã quên chi tiết, nhưng sẽ không quên phương hướng đại khái, trừ phi, năm đó lời khai của bà ta hoàn toàn bịa đặt, lời nói dối sở dĩ chỉ là dối trá, là vì chưa từng trải qua lần nào, trí nhớ không khắc ghi sâu sắc, hỏi lại lần nữa sẽ có trăm ngàn chỗ hở.

Đỗ Thành Nghĩa không biến sắc nói: “À, cô ở phía dưới, lúc ấy cô và Vĩ Đồng cùng thị sát, là một trợ lý mà cô không ở cạnh cô ấy, cô xuống dưới làm gì?”

Vương Linh theo bản năng hoảng hốt, năm đó nói gì bà ta đã không nhớ rõ rồi, che giấu ho khan một tiếng: “Đã hơn mười năm, em đâu nhớ rõ nữa, Thành Nghĩa, hôm nay sao vậy? Sao lại nghĩ đến chuyện mười năm trước?”

“Cô mở máy tính ra xem thì biết.”

Không biết đã xảy ra chuyện gì, chuyện này trở thành tin nóng trên mạng, trên các trang đầu của Internet đều có, rất nhiều bài viết đã rang xào đến mấy trăm trang, thậm chí có người còn theo dõi tin tức.

Cộng đồng mạng nói đã tìm ra chứng cứ phạm tội của Vương Linh, ví như năm đó không tìm được chứng cứ, nhưng người đã gây ra chuyện này chắc chắn sẽ chột dạ, có thể lấy được bằng chứng bằng cách đặt câu hỏi vân vân.

Còn có người nói, người ác độc như thế, mất ba Đỗ Trình Trình bị mù mới nhìn trúng người phụ nữ như vậy, cuối cùng hại con gái mình, thiếu chút nữa mạng tội danh mưu sát chưa thành, nếu không phải nhờ truyền thông đánh bại đánh bại, chỉ số thông minh cao siêu của cộng đồng mạng mới phá được vụ án, sau khi Đỗ Trình Trình lớn lên không biết trong lòng sẽ phải gánh chịu thương tổn thế nào, có thể bị ả phụ nữ ác độc này hại chết luôn không chừng.

Có dân mạng nói: cái gì mà không chừng? Có mẹ kế thì có cha ghê, các người không thấy hình Đỗ Trình Trình ở nhà bị ngược đãi phải vào bệnh viện sao?

Vì vậy dân mạng lại bắt đầu nhao nhao khiển trách và chinh phạt Đỗ Thành Nghĩa cùng với ông bà cụ.

Thông qua thảo luận chuyện Đỗ Trình Trình, còn bàn luận về các trường hợp thực tế liên quan đến trẻ em bị ngược đãi khi ba cưới thêm mẹ kế đang diễn ra xung quanh họ, hơn nữa còn nói phụ nữ nên cố gắng tự lập, sống thật tốt, ngàn vạn đừng chết để ả đàn bà khác ở phòng mình, ngủ với chồng mình, đánh con mình, nếu tôi là vợ chính thức, nhìn thấy con gái được mình ngàn cưng trăm chiều bị người ta đánh dữ dội thành ra như vậy, e rằng dù đã chết cũng muốn đội mồ sống lại!

Bởi vì chuyện huyên náo quá lớn, cảnh sát không thể không mời Vương Linh về đồn uống trà nói chuyện thêm lần nữa.

Chuyện này đã qua lâu, đã không còn bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh Vương Linh giết người, mọi người nghĩ rằng cuối cùng vẫn không thể không thả Vương Linh ra, nhưng ngoài dự đoán, chuyện này được bên trên cực kỳ coi trọng, được người ta dốc sức điều tra, Vương Linh mang danh nghi phạm bị bắt để hỗ trợ điều tra.

Đỗ Nhược hoàn toàn không ngờ chuyện sẽ phát triển đến bước này, tội danh mưu sát chưa thành đột nhiên quay lại, roi lên đầu mình, toàn bộ khoảng thời gian bản thân ra về ngoan ngoãn đáng yêu ở trường và ở nhà đều trở thành dối trá ác độc, tất cả mọi người thấy rõ bản tính của ả, mà mẹ ả cũng bị bắt vào đồn cảnh sát.

Vương Linh cũng vô cùng sợ hãi, nhưng không lo lắng quá mức, dù sao không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh do bà ta làm, cho nên vẫn luôn bình tĩnh.

Khi ký giả đến phỏng vấn bà ta, bà ta không hề nói gì, chỉ khóc, khóc tránh ống kính, giả vờ đáng thương nói: “Không phải tôi làm, tôi tin tưởng ~ đáng ~ và ~ chính ~ phủ sẽ trả lại trong sạch cho tôi.....”

Hình ảnh trước ống kính đó bị cộng đồng mạng print screen xuống, đặt trên web, nhưng ngoài ý muốn là, gương mặt hoa lệ đầm mưa cùng môi vẽ mặt yếu đuối xinh đẹp hoàn toàn không gây được thiện cảm với dân mạng, thậm chí có người đặc biệt mở một topic: ‘Truyền hình trực tiếp, tiểu bạch hoa mưu sát bạn học vô tội để hãm hại chị gái như thế nào’, trước tiên, giải thích danh từ tiểu bạch hoa: Nữ chủ diễn hình của thím Quỳnh Dao, thanh thuần, thiện lương, mảnh mai, vô tội, làm cho đàn ông sinh ra ý muốn bảo vệ, từ đó công kích người khác, lấy vẻ ngu ngốc để làm ra chuyện lợi kỷ, tất cả sai lầm đều là của người khác, mình gây ra tất cả tổn thương cho người khác đều không phải cố ý, người khác không tha thứ cho cô ta chính là ác độc vô tình cố ý gây sự.

Nhân vật đại biểu: Đỗ Nhược, mẹ Đỗ Nhược - Vương Linh, Tân Nguyệt vân vân.

Vũ khí: nước mắt.

Tại sao gọi mẹ con Đỗ Nhược là ‘tiểu bạch hoa’ vậy? Bởi vì phút giây nào các cô cũng dùng nước mắt tràn mi nét mặt đầm đìa đáng yêu nhìn bạn.

Hình ảnh minh họa:

Phía dưới là máy trang print screen, Đỗ Nhược hoa lệ đầm mưa nhũ lông mày thanh tú đáng thương núp sau lưng mẹ ả nhìn ống kính, mẹ ả cũng khóc lóc khiến người ta rất muốn đến thương tiếc, hai người trông như một đóa hoa nhỏ bất lực lắc lư trong gió.

Không đúng, là một đóa lão bạch hoa và một đóa tiểu bạch hoa.

Không bàn về lão bạch hoa hay tiểu bạch hoa nữa, nhưng lực sát thương của họ thật sự rất kinh khủng, chỉ cần họ vừa khóc, tất cả chuyện xấu mà họ làm đều có thể đổ lên đầu người khác.

Sau đó bắt đầu cẩn thận thăm dò, làm sao mẹ con Vương Linh có thể tiếp cận Đỗ Trình Trình, sao có thể gây ra dư luận ở trường học, sao có thể đến gần ông bà cụ nhà họ Đỗ, cuối cùng sao có thể khiến bà cụ ngược đãi cháu gái của mình, sao có thể khiến Đỗ Trình Trình từ một học sinh nhân phẩm và học vấn đều ưu tú trở thành một kẻ mang tội giết người chưa thành, đưa con gái bất hiếu.

Người mở topic nhấn mạnh và khoa trương nội dung, phơi bày tâm lý trần ~ trụi của mẹ con Vương Linh trước mắt mọi người, tóm tắt lại tất cả các tuyên bố của jiej và người ngoài cuộc, thậm chí rất nhiều chi tiết người ngoài không biết, toàn bộ đều được nói đến.

Topic này vừa ra, lần nữa nhắc lên một con sóng ‘tiểu bạch hoa’ trên Internet, trong lúc nhất thời, cụm từ tiểu bạch hoa trở nên phổ biến trên Internet thêm lần nữa.

Dân mạng không chỉ dán toàn bộ ảnh chụp của Vương Linh và Đỗ Nhược lên web, thậm chí bắt đầu ném đá, bên cạnh tám hình hoa lệ đầm mưa là dòng chữ to đùng thối: Không phải tôi làm! Thật không phải tôi đâu!

Đáng tiếc, mười năm này Vương Linh được Đỗ Thành Nghĩa bao nuôi, bản thân bà ta cũng không ra ngoài làm việc, không thể lấy thân xác ra đòi thêm tin tức, nhưng chỉ những thứ này đã có thể đánh cắp mẹ con này xuống vũng bùn, suốt đời không thể trở mình ở nhà họ Đỗ.

Dựa vào sự thương yêu của Đỗ Thành Nghĩa với Đỗ Trình Trình, khi thấy những tin này, không thể nào tiếp nhận nổi Vương Linh nữa, còn Đỗ Nhược có thể tiếp tục ở lại nhà họ Đỗ hay không cũng khó nói.

Đỗ Hoàng ngồi trước máy tính, máy tính u ám chiếu sáng nét mặt bình tĩnh của cậu, gương mặt dịu dàng sạch sẽ ngày thường giờ đây lại có vẻ hơi âm u lạnh lẽo.

Một lúc sau, cậu mới lạnh lùng nở nụ cười, xóa hết tất cả văn bản, tắt máy tính đi.

Dường như tất cả đều như mọi người hi vọng, cuối cùng Đỗ Trình Trình được rửa sạch oan khuất, trường học cũng quyết định phát bỏ sung bằng khen học sinh ba tốt cho Đỗ Trình Trình, đáng tiếc những thứ này Đỗ Trình Trình đều không cần nữa rồi.

Mọi người nghĩ rằng tất cả sẽ giống như trong truyện cổ tích, người xấu bị trừng trị, từ đó công chúa nhỏ trải qua cuộc sống hạnh phúc không buồn không lo.

Thực tế là, trải qua chuyện này, Đỗ Trình Trình như trưởng thành trong một đêm, cả người đầy sắc bén, thu lại toàn bộ nụ cười phần khởi tự nhiên, phong cách cả người cũng trầm tĩnh lại, không còn là cô gái nhỏ luôn sống trong lầu đài không biết thế giới bên ngoài hiểm ác, luôn cười hát cảm lên như ánh nắng chói chang nữa.

Khoảng thời gian thầy cô lạnh lùng, các bạn cô lập, ở nhà gặp bạo lực đã tạo thành tổn thương tâm lý cho cô.

Tâm tình Đỗ Hoàng rất phức tạp, vừa rất yêu thương cô, vừa cảm thấy vui vẻ vì cô bị bạn học xa lánh, nhưng cũng cảm thấy khủng hoảng vì cô không lệ thuộc vào cậu như trước đây nữa, tựa như cát chảy qua tay, dù cậu nắm chặt thế nào, nó vẫn chảy mất qua kẽ tay cậu.

Vị trí của Đỗ Trình Trình trong lòng cậu rất khác biệt, lúc cô khó khăn, cậu vẫn luôn ở bên cạnh cô một tác không rời, tình cảm cô đối với cậu càng thêm sâu sắc, nhưng cậu có thể cảm nhận được, tình cảm này không phải là loại cậu muốn, cũng may kết quả vẫn tốt, cô xa cách mọi người, bao gồm cả ba cô, tình cảm với cậu càng tiến gần thêm một bước.

Cậu nhớ rõ cô đã từng nằm trên giường bệnh khóc hỏi ba một câu: ‘Ba, đây là mẹ kế và em gái mà ba tìm cho con đó ư?’

Nghe xong, cậu khó nén được sự vui vẻ từ đáy lòng, mừng thầm rằng có phải ba sẽ không còn quan trọng trong lòng cô nữa phải không, cậu sẽ xếp vị trí thứ nhất trong lòng cô.

Sẽ mà, nhất định sẽ như thế.

Cậu nghĩ mọi chuyện sẽ dừng lại ở đó, cũng cố gắng khiến trong lòng Đỗ Trình Trình chỉ có mình cậu, nhưng một việc bất ngờ xảy ra đã khiến cậu choáng váng, cũng khiến Đỗ Thành Nghĩa gục ngã.

Người nhà Đỗ bị kiện ra tòa vì tội ngược đãi trẻ em

Rất lâu sau đó Đỗ Hoành đã nghĩ, nếu lúc ấy bản thân biết làm lớn chuyện này sẽ mang đến kết quả rằng từ đây về sau Đỗ Trình Trình sẽ rời khỏi cậu, ban đầu có nên âm thầm ra tay không, dẫn đường cho dư luận khiến mọi người đều biết rõ tất cả.

Câu hỏi này không có lời giải, thậm chí ngay cả chính cậu cũng không biết, vì lúc ấy yếu ớt không đủ năng lực thì cậu có thể chọn một cách khác để bảo vệ cô không.

Mục đích của cậu chính là muốn đánh mẹ con Đỗ Nhượng dám bắt nạt Trình Trình vào đáy bùn, từ đó không thể thoát thân, nhưng không ngờ, bởi vì sự việc quá lớn, chuyện Đỗ Trình Trình bị ngược đãi lại có thể đến tai nhà ngoại của Đỗ Trình Trình, càng không ngờ họ mất tăm mất tích mười năm không lên tiếng, lại đột nhiên xuất hiện, kiện cả nhà Đỗ Thành Nghĩa ra tòa, kiện bọn họ ngược đãi cháu gái, từ đó tranh quyền nuôi dưỡng Đỗ Trình Trình với bọn họ.

Đỗ Hoành sống ở nhà họ Đỗ nhiều năm như vậy mới biết, Đỗ Trình Trình có ông ngoại, ông ngoại của cô, vì biết con gái chết, nên trong lòng có nút thắt, càng hận Đỗ Thành Nghĩa hơn, vì thế đã qua nhiều năm mà vẫn không liên lạc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Editor: Gà

Cho dù xã hội có phê phán Đỗ Nhượng hay không, hay thiên về xu hướng chế tài giáo dục, những thứ này đều không liên quan đến Đỗ Trình Trình, cô đang phải trải qua một vụ kiện tụng, mà hai bên đang tranh giành quyền giám hộ cô.

Đối với hình và video Đỗ Trình Trình bị ngược đãi, cho dù Đỗ Thành Nghĩa và Đỗ Trình Trình có đồng ý hay không, thì quyền nuôi dưỡng cô vẫn bị tranh đoạt, mà từ đầu đến cuối, ông ngoại chỉ xuất hiện một lần, ngoài ra đều do luật sư và bà ngoại ra mặt.

Ánh mắt bà ngoại phức tạp khiến cô nhớ lại lúc còn nhỏ đã nhìn thấy ông ngoại và bà ngoại, gặp nhau thế nào thì cô thật sự đã quên, nhưng ánh mắt bà ngoại vô cùng bi thương và ánh mắt ông ngoại nghiêm túc lạnh lùng lại như một dấu ấn khắc sâu vào tâm hồn bé nhỏ của cô, đã nhiều năm không đến nhà ông ngoại, cô nghĩ rằng cô đã hoàn toàn không nhớ rõ họ nữa, nhưng khi thấy bi thương và đau lòng trong ánh mắt từ ái của bà ngoại lần thứ hai thì tâm mẫn phủ đầy bụi của tuổi thơ lại được vén lên, in trong tim cô rõ ràng như vậy, thậm chí cô không biết nên bước lên nói gì, chỉ muốn né tránh ánh mắt ấy, nặng nề khiến cô không thở nổi.

Cô không biết rốt cuộc như thế nào, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao ngôi nhà cô hạnh phúc sống hơn mười năm đột nhiên không còn là nhà mình nữa, mình phải đi đến một gia đình xa lạ khác để sống, những người thân kia toàn bộ đều là người xa lạ.

Ở đây bà nội Đỗ đang dùng giọng nói the thé mắng, mắng mẹ Đỗ Trình Trình chết chưa hết tội, do trời cao có mắt: “Ồ cổ đại một đũa bắt kính với cha mẹ chồng như vậy đã bị thẳng tay đánh đến chết cũng không ai nói, tôi đánh cháu gái tôi thì thế nào? Dạy dỗ cháu gái mình cũng không được hả? Người ngoài như mấy người có tư cách gì đến quản nhà tôi?”

Từng câu, từng chữ, như một ma chú chui từ tai Đỗ Trình Trình rồi vào đầu óc của cô, tất cả mọi thứ trước mắt đều như chậm lại, toàn bộ thế giới hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng chửi rủa của bà nội Đỗ không ngừng quanh quẩn, cộng thêm nét mặt dữ tợn của bà ta.

Luật sư của ông ngoại đang nói gì đó, miệng đóng lại rồi mở ra, cô đã hoàn toàn không nghe rõ bọn họ đang nói gì, tất cả như một vở hài kịch hoang đường.

Mười hai tuổi, nói cách khác cả năm đều như một vở hài kịch, hoang đường không kèm chế được, buồn cười là cô đóng nhân vật chính trong vở kịch này, cô đột nhiên có thêm một ý nghĩ hoang đường, nếu trong tay có một chiếc điều khiển ti vi, có thể ấn vào nút tạm ngừng, tất cả mọi thứ có thể dừng lại ở đây, sau đó ấn vào nút tua ngược, cô lại trở về một năm trước, lúc ba vẫn chưa đón em gái về nhà, ông bà nội vẫn chưa vào thành phố, cô vẫn là một công chúa nhỏ vui vẻ hồn nhiên.

Ánh mắt cô trống rỗng nhìn mọi người, bọn họ rõ ràng đang tranh giành cô, nhưng mà đều không hề suy nghĩ đến cảm nhận của cô, lấy danh nghĩa yêu thương để tổn thương cô.

“Ba, cuối cùng là như thế nào?” Cô nhẹ giọng hỏi: “Đến tốt cùng là thế nào? Cuộc sống của con đến tốt cùng là thế nào? Tại sao tất cả bỗng trở nên như bây giờ? Ra sao rồi vậy? Người lớn các người đang làm gì ở đây thế?”

Cô hỏi xong cả cảm xúc gần như tan vỡ, nước mắt như vỡ òa mãnh liệt tuôn trào, khó hiểu đối với cái thế giới này, đáng sợ và hoang mang đối với tương lai kia, trong khoảng thời gian cô chấp nhận các loại uất ức, các loại đè nén, mỗi loại đều như thủy triều nhấn chìm cô, cô không biết nên làm sao đây, nên làm thế nào, nên đi tìm ai, những người này cũng là người thân của cô, cô không thể oán trách bất kỳ ai.

Trước đây có chuyện gì chỉ cần tìm ba thì có thể giải quyết, thế nhưng lần này toàn thế giới đều tựa như chỉ còn lại mình cô, nhóm người xung quanh nhao nhao âm ỉ như người không lồ bắt giam cô, có ai đó gõ chiêng không ngừng, các loại âm thanh vang lên bên tai rồi hợp lại cùng một chỗ, vặn thành một dây thép bện nhọn, chui vào tai cô từ bốn phương tám hướng, chui vào não, mỗi người đều nói, mỗi người đều gọi, cô không biết phải nghe cái gì, không biết bọn họ đang nói cái gì, chỉ biết đầu mình dường như đã chạm đến giới hạn, chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào, sẽ nát vụn như trái dưa hấu bị rơi, Bùm! Nó nát báy.

Cô muốn chạy trốn, nhưng xung quanh dày đặc nghiêm trang, không có chỗ nào để trốn cả.

Cả người cô cũng sụp đổ, bịt tai đứng ở đó, gào khóc.

Thế giới như an tĩnh lại, hình như chỉ còn dư lại tiếng khóc của cô, cô cũng chỉ có thể nghe được tiếng khóc của mình, không cần giả vờ hiểu chuyện, không cần ra vẻ ngoan ngoãn, không cần thể hiện kiên cường, cô chỉ là người không có cảm giác an toàn, cô cũng biết sợ, cô cũng biết khóc rống như một đứa bé, một đứa bé gái bình thường.

Một cơ thể gầy yếu ấm áp ôm cả người cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, không ngừng nói bên tai cô: “Thật xin lỗi, do anh vô dụng, anh không thể bảo vệ em cẩn thận, thật xin lỗi, thật xin lỗi.....”

Cuối cùng một câu ‘thật xin lỗi’ nhẹ như mê sương, như mấp máy, rất nhanh chợt biến mất, cuối cùng chỉ còn lại vòm ngực kiên cố, ấm áp và an toàn.

Đỗ Trình Trình như đột nhiên tỉnh lại, tránh cái ôm này, sụp đổ nhìn Đỗ Thành Nghĩa kêu gào: “Ba, ba đừng không quan tâm con..... Ba đừng không quan tâm con..... Con rất ngoan, con sẽ tự chăm sóc mình, con sẽ rất nghe lời, ba đừng không quan tâm con.....”

Tựa như chiếc chuông không lồ trong chùa, mạnh mẽ vọng vào tim cậu, làm tâm thần người ta đau đớn và hoảng hốt, trừ việc chỉ ôm cô rồi nói thầm bên tai cô: “Anh cần em, Trình Trình có anh trai ở đây, anh trai vĩnh viễn bảo vệ em, có anh bảo vệ em, anh sẽ khiến tất cả những người bắt nạt em đều biến mất, Trình Trình đừng sợ, anh bảo vệ em, anh bảo vệ em.....”

Đỗ Hoành chưa bao giờ cảm hận như bây giờ, hận ý mãnh liệt như mang theo lớp sương đen ma quái, ăn mòn nội tâm của cậu từng chút một, tối đen như mực.

Nhưng giọng nói cậu nhỏ nhẹ như tình nhân đang dỗ dành, mang theo sự hoang mang của một đứa trẻ chỉ biết liên tục lặp lại câu này, cậu vô cùng thống hận vì sao giờ phút này mình nhỏ yếu và vô dụng như thế, ánh mắt cậu u ám như con sói trong khu rừng âm u, lạnh lẽo âm trầm, cậu khép hờ mắt, lòng mi thon dài bao trùm tất cả cảm xúc trong đáy mắt cậu, cậu sợ mình không cẩn thận sẽ phơi bày dã tâm của bản thân ra ngoài.

Cậu chưa đủ mạnh, những người này dám khiến Trình Trình thương tổn nhiều hơn, một ngày nào đó cậu sẽ trả thù từng người một, đến lúc đó ai cũng không thể cướp Trình Trình nữa rồi, Trình Trình là của cậu, ai cũng không thể.

Đỗ Thành Nghĩa nhận lấy con gái từ trong lòng Đỗ Hoành, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt u ám đang rũ xuống của Đỗ Hoành, ông chưa bao giờ thấy con gái mất kiểm soát như thế, từ nhỏ cô đã thông minh như tiểu đại nhân, là quả hồ trăn [1] của ông, là áo khoác bóng của ông, là niềm tự hào của ông, chưa bao giờ khiến ông phải lo lắng, lần đầu tiên ông thấy vẻ mặt hoàn toàn sụp đổ của cô, bỗng trái tim đau đớn như đao xoắn, ngay cả người dự thính cũng không chịu nổi.

[1] quả hồ trăn: là hạt cười hay hạt dễ cười.

Nhưng luật sư bên ông ngoại lại cho rằng, cô đang mắc một loại triệu chứng tâm lý, bởi vì thiếu sự được quan tâm trong thời gian quá lâu, tâm lý không khỏe dẫn đến quá lệ thuộc vào ba, vì đối phương không thực hiện tốt nghĩa vụ và trách nhiệm của một người giám hộ, để cô bị bạo lực gia đình thậm chí bị cô lập, mới khiến cô trở nên như thế, sợ hãi bị vứt bỏ.

“Nói bậy! Con bé chỉ mới mười hai tuổi, làm sao mắc bệnh tâm lý được!” Con người Đỗ Thành Nghĩa trờn to như chuông đồng, ông cảm giác trái tim như có một cây đuốc đang hừng hực thiêu đốt, ông vừa vì con gái mà căm giận ba mẹ vợ, nhưng cũng áy náy với họ, loại áy náy này khiến ông không dám chất vấn ba mẹ vợ, nên nổi giận với luật sư.

Luật sư chỉ là người làm công ăn lương 工, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành là được, về phần dùng thủ đoạn gì thì quá trình không quan trọng, quan trọng là cuối cùng người ủy thác cần kết quả, huống chi vì ủy thác này ông ta không đắc tội nói.

Ông ta bình tĩnh đẩy kính mắt, ánh mắt kiên định nhìn Đỗ Thành Nghĩa.

Tức giận tựa như một dã thú, dường như lúc nào cũng có thể xông phá nhà tù, cắn đứt cổ họng ông ta.

Dù sao Đỗ Thành Nghĩa cũng lăn lộn trên thương trường lâu như vậy, vì dính đến con gái mình nên ông mới không kìm được nổi nóng, ông ôm con gái, không ngừng nhỏ giọng dụ dỗ: “Ngao, ba không hề không quan tâm con, Trình Trình nhà chúng ta ngoan nhất nghe lời nhất, chắc chắn cần con mà,

ngoan, không khóc nữa nhé.....”

Lúc này Đỗ Trình Trình đã khóc đến thở không ra hơi, hô hấp cũng khó khăn, không thể nói hết thành lời, chỉ dùng đôi mắt ngập nước ngơ ngác nhìn ba như cầu xin một sự bảo đảm, mắt mũi đỏ bừng, cả người nhếch nhác.

Đột nhiên bộc phát như vậy, cả người Đỗ Trình Trình đã bình tĩnh lại, rõ ràng thân thể còn hít thở khó khăn, nhưng cô đã có thể điều chỉnh được lý trí, thậm chí ngay cả cảm xúc giận dữ cũng không có, tựa như linh hồn thoát khỏi thân thể, thậm chí cô hơi kinh ngạc vì sao mình đột nhiên sụp đổ, cả người như bị một bức tường vô hình ngăn cô với sự bình tĩnh.

Thậm chí, cô đã hiểu rõ, ba thua kiện rồi, về sau cô sẽ phải sống cùng với ông bà ngoại, nhưng cô chỉ thờ ơ nhìn, cũng không khóc nữa.

Đây là một loại trạng thái rất kỳ diệu, trạng thái này như kéo dài rất lâu, hoặc chỉ như giằng co khoảng một giây, cô từ trạng thái linh hồn rời khỏi thể xác về lại với thế giới huyền ảo này.

Cô nhìn bà nội vẫn đang không ngừng hùng hổ la hét âm ỉ lớn tiếng nhất, như một sùu nhi đang tỏ vẻ khoa trương làm trò trong ca kịch, khó xem như thế.

Ngay cả luật sư của ông ngoại cũng đẩy kính mắt rồi im lặng, tất cả mọi người nghĩ rằng cho dù như thế nào, cô bé gái này vẫn sẽ được tòa xử giao quyền cho ba cô, nhưng cuối cùng cô lại nhìn quan toà nói: “Chú quan toà, con đồng ý sống cùng với ông bà ngoại.”

Đỗ Thành Nghĩa và Đỗ Hoành khó tin nhìn cô, có thể thấy rõ bi thương trong mắt.

“Trình Trình, con có biết mình đang nói gì không?” Ông lo lắng nhìn quan toà: “Quan toà, con bé bị dọa, con bé không biết mình đang nói gì đâu, ngài mới vừa thấy, con bé không muốn rời nhà, tôi là ba của con bé, tôi có đủ năng lực cung cấp cho con bé cuộc sống đầy đủ, có thể chăm sóc tốt cho con bé!”

Đỗ Hoành sùng sốt hồi lâu, vẻ khiếp sợ trong mắt không hề rút đi, nếu nói khiếp sợ, chỉ bằng nói là bị vứt bỏ, cậu như con sói bị bạn đồng hành vứt bỏ, ánh mắt sắc bén như thủy tinh trong suốt, bất ngờ bị một đám khiến nó vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn lại trống rỗng và hoang mang.

“Tại sao?” Ngón tay cậu khảm sâu vào vai Đỗ Trình Trình, dường như muốn bóp nát cô: “Trình Trình, tại sao?”

Đỗ Trình Trình bị đau, chỉ ôm lấy Đỗ Hoành, ánh mắt lại nhìn ba, trong suốt như vậy, nhưng chỉ đang che đậy một lớp sương mù không thể xóa sạch được mà thôi.

Cô nói: “Ba, đây chính là bạn mà ba tìm cho con chơi cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Editor: Gà

Đỗ Thành Nghĩa như gặp phải đả kích nghiêm trọng, trong miệng ngai ngái, một người đàn ông gần bốn mươi tuổi, nước mắt tuôn rơi. Đó là con gái ông, ông dùng sinh mạng che chở như bảo vật, là toàn bộ tình yêu và hy vọng của ông, không dám để cô chịu một chút uất ức nào, nhưng cũng chính do ông, do ông tự tay đưa những người có thể gây tổn thương cho cô đến bên cạnh cô, để cô bị đánh mắng và chửi rủa, thậm chí suýt nữa trở thành tội phạm vì thành niên mang tội giết người chưa thành.

Con gái vẫn ra vẻ hiểu chuyện, không hề trách cứ ông, thật ra con gái đang oán trách ông đúng không? Trách tại sao ông đưa những người muốn tổn thương cô vào cuộc sống của cô, phá hủy cuộc sống vốn bình yên và hạnh phúc của cô.

Cho nên đã hỏi ông tại sao, hỏi ông đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì.

Tất cả những điều này là như thế nào? Ông cũng không nhận được tự hỏi lòng.

Những người trước mắt này đều là người thân của ông, là cha mẹ ông, là con gái ông, tại sao những người này lại đánh mắng chửi rủa con gái mà ông thương yêu như ngọc quý khi ông không có mặt vậy chứ?

Đàn ông vĩnh viễn sẽ không hiểu, bọn họ luôn luôn cho rằng người thân và người thương của mình chắc hẳn cũng sẽ yêu mến người thân và người thương của anh ta, tựa như bọn họ sẽ không bao giờ có thể hiểu được tại sao quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu lại luôn bất hòa, bọn họ đương nhiên cho rằng, những người đó yêu mình thì sẽ thương yêu tất cả của mình, bao gồm cha mẹ, vợ con thậm chí tiểu tam của anh ta, đương nhiên tin rằng những người phụ nữ của anh ta đều lương thiện dịu dàng vô hại, thậm chí nhiều người còn khờ dại muốn vợ chính và vợ bé của mình ‘hòa thuận’ sống chung.

Dù bọn họ là thương nhân, hoặc là chính khách, hay là người thành công ở ngoài xã hội.

Hiện nay Đỗ Thành Nghĩa vẫn chưa đến bốn mươi tuổi, trước đó chưa bao giờ nghĩ cần phải lập di chúc sớm, nhưng trải qua chuyện mẹ con Vương Linh hãm hại con gái yêu quý của mình lần này, lần đầu Đỗ Thành Nghĩa nhận thức được, tài sản đồ sộ của mình bị người mơ ước, chuyện này khiến ông nhanh chóng quyết định, phải viết di chúc, nếu mình có chuyện gì, 98% tài sản trên danh nghĩa của ông đều sẽ chuyển hết cho Đỗ Trình Trình, khi cô tròn mười tám tuổi sẽ có hiệu lực, còn dư lại 2% thì chuyển cho Đỗ Hoành và cha mẹ ông mỗi bên thừa kế 1%, đối với con gái riêng Đỗ Nhục, mỗi tháng sẽ trả 6000 tệ tiền sinh hoạt, cho đến khi à mười tám tuổi.

Ông hoàn toàn không hề nghĩ đến, nếu Đỗ Trình Trình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì những tài sản này do ai thừa kế, có lẽ trong suy nghĩ của Đỗ Thành Nghĩa, Đỗ Trình Trình sẽ không bao giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vĩnh viễn sẽ không.

Đương nhiên, phần di chúc này được tiến hành bí mật, trừ ông ra, cũng chỉ có luật sư của ông biết. Đỗ Trình Trình trông đã trầm tình hơn hẳn, phong cách cũng lẳng đọng xuống, nụ cười tùy ý chói lọi như ánh bình minh dường như chỉ còn tồn tại trong ảo giác của mọi người.

Trầm lặng hơn, còn có Đỗ Hoành.

Rõ ràng mới chỉ là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, đáy mắt đã sâu thẳm như vòng nước xoáy, dường như lúc nào cũng có thể khiến người chết đuối trong đó, bình lặng khác thường.

Nhưng cậu nhanh chóng khôi phục lại bình thường, tính tình càng dịu dàng và ảm áp hơn trước đây, như một khối ngọc vô hại.

Cậu chỉ nói: "Trình Trình, em hãy chờ anh." Những người dám bắt nạt em, anh sẽ từng bước từng bước trả thù hết, một người cũng sẽ không bỏ qua.

Đỗ Trình Trình chỉ cười, nét mặt cong như vầng trăng, như tất cả ánh sao đều tụ hợp trong đó, vừa sáng chói vừa hoang vu.

Đỗ Hoành chỉ cảm thấy trái tim rung động, từng đợt lạnh lẽo xuyên từ trái tim thấm qua da đến đại não, khiến cậu không biết theo ai.

Bởi vì ở đây có 'luật bảo vệ trẻ vị thành niên', tính mạng của người trong cuộc Hồ Mộ Dung cũng đã thoát khỏi nguy hiểm, Đỗ Nhục mới mười một tuổi nên không bị luật pháp trừng trị, mẹ Vương Linh của ả vì là nghi phạm giết người nên bị bắt.

Bà nội Đỗ mắng rất khó nghe, bắt hiểu gì đó, vì con ả đã chết mà không thể tái hôn gì đó, khiến người xung quanh ai cũng biết chuyện nhà bọn họ, nhưng vì gần đây rất nhiều truyền thống đến phỏng vấn nhà họ Đỗ, mọi người đều biết lão phu nhân này là ai, cũng muốn xem náo nhiệt, thậm chí có người còn thông báo đăng lên mạng, cuối cùng khiến truyền thông chú ý.

Ông bà nội Đỗ bị đưa về trấn nhỏ, Đỗ Nhục cũng bị đuổi về vùng quê, dù sao đó cũng là ba mẹ ông, vì chăm sóc thân thể cho bọn họ, Đỗ Thành Nghĩa còn cố ý mời hai bảo mẫu, bảo mẫu nhận tiền lương từ chỗ ông, mỗi tháng, ông chỉ cho bọn họ 6000 tệ tiền sinh hoạt.

Nhà cửa trong trấn nhỏ rất xa hoa, như biệt thự nghỉ dưỡng, bàn về tính xảo, so với biệt thự trong thành phố, chỉ có hơn chứ không kém, hơn nữa thị trấn đặc biệt yên tĩnh và an toàn, phía sau có nước chảy róc rách cỏ mọc xanh tốt, là một nơi vô cùng thích hợp để dưỡng già.

Hai ông bà già cũng có lương hưu, góp vào thì mỗi tháng hai người có thể cầm 8000-9000, cộng thêm phí sinh hoạt ông cho, dựa vào mức độ tiêu dùng ở trấn nhỏ này, thì thật sự không thấp, nhưng ngay cả như vậy, bà cụ Đỗ vẫn khóc lóc kể lể về thằng con bất hiếu của mình với hàng xóm, mỗi ngày mắng Đỗ Trình Trình và người mẹ đã chết của cô một trận, hình như trở thành chuyện bắt buộc của bà cụ, ngay cả Đỗ Nhục, cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Nhưng Đỗ Nhục đâu dễ đối phó, chỉ qua vài ngày, ả đã biết rõ nơi bà cụ Đỗ giấu tiền và mật mã thẻ ngân hàng của bà cụ Đỗ, hơn nữa thỉnh thoảng còn nói xấu Đỗ Trình Trình trước mặt hai người.

Tính tình ông cụ Đỗ ôn hòa, trước mặt bà cụ Đỗ hung hãn, ông cụ hoàn toàn không hề có quyền ngôn luận, hiện giờ bà cụ Đỗ không thể làm ầm ĩ với Đỗ Thành Nghĩa, nên mỗi ngày đều cầu nhàu bên tai ông cụ, âm thanh như ma ám xỏ lỗ tai, ông cụ Đỗ thật sự phiền muộn không thôi, mỗi sáng sớm đều đến câu lạc bộ người già để đánh cờ tướng, chơi mật chược, thỉnh thoảng còn khiêu vũ với nhóm bà lão, cuộc sống gia đình tạm ổn khá thoáng, nhưng mỗi ngày chuyện ông sợ nhất chính là về nhà, ông cụ càng như vậy, bà cụ Đỗ càng tức giận hơn, hoàn toàn phát tác tất cả triệu chứng của thời kỳ mãn kinh ra, mặc dù bà cụ đã qua thời kỳ mãn kinh rồi, nhưng ông cụ Đỗ cảm thấy, bà cụ vẫn chưa hề qua thời kỳ đó.

Đỗ Thành Nghĩa muốn đưa Đỗ Trình Trình đến nhà họ Trần, nhưng người nhà họ Trần không cho phép, bọn họ không muốn nhìn thấy Đỗ Thành Nghĩa, chỉ bảo tài xế đến đón.

Đỗ Thành Nghĩa chuẩn bị tất cả những gì có thể cho Đỗ Trình Trình, sau khi tài xế thấy những đồ này thì khó xử nói: "Bộ trưởng nói, nhà họ Trần sẽ chuẩn bị tất cả mọi thứ cho tiểu thư, tôi chỉ cần chờ cô ấy đến đó là được."

Gọi Bộ trưởng, trên thực tế ông cụ đã về hưu, nhưng mà con trai ông cụ, cũng chính là chú của Đỗ Trình Trình đã ngồi lên vị trí này, nhưng chỉ không ở trong thành phố thôi.

Đỗ Thành Nghĩa nghe vậy thì giận dữ, nhưng đối mặt với nhà vợ, ông không còn gì để nói, chỉ có thể nhịn nhục, lo Đỗ Trình Trình chịu uất ức, không chỉ cho cô thể tin dụng, còn làm cho cô một tấm thẻ ngân hàng đặc biệt, bên trong có 50 vạn tiền mặt, mỗi tháng có thể nhận được một khoản phí sinh hoạt.

Vốn suy nghĩ khá nhiều, nhưng lo lắng quá nhiều cho cô ngược lại không tốt, cô mới mười hai tuổi, nếu cô cần chăm sóc bản thân, cũng không cần nhiều tiền như thế.

Có lẽ từ nhỏ đã được nuông chiều không thiếu tiền, những thứ này đối với Đỗ Trình Trình mà nói chỉ là một con số thôi, có phí sinh hoạt ba cho, đã quá đủ với cô rồi.

Cô trả thẻ ngân hàng lại cho ba: "Ba, số tiền này con chưa cần dùng đến, không bằng ba giữ lại đi, thêm vào tài sản cũng được."

Đỗ Thành Nghĩa bật cười, lại nhét thẻ vào tay cô, buồn bã nói: "Cầm đi, nếu muốn dùng thì sao? Sau này cả nhà đều thuộc về con, ba không thể luôn ở bên cạnh con, con tự chăm sóc tốt bản thân. "

Đỗ Trình Trình suy nghĩ một chút, giữ thẻ lại.

Vốn lúc ở nhà cô đã muốn dọn đến trường sống, hiện giờ đến một nơi xa lạ, suy nghĩ này càng thêm mãnh liệt.

Nhà ông ngoại ở khu Tiêu Châu, khu Tiêu Châu gọi là thị xã Tiêu Châu, là một thành phố thuộc huyện, sau lại lên kế hoạch mở rộng vào thành phố H, trở thành khu phát triển tài chính của thành phố H, mặc dù là khu, nhưng cấp bậc hành chính của nó cũng giống như thành phố, thị trường là phó giám đốc, quan hệ giữa nó và thành phố H tựa như Đại lục và Đài Loan, thuộc khu trực thuộc thành phố.

Khu Tiêu Châu vẫn còn thuộc huyện, ông ngoại Đỗ Trình Trình từng nhận chức thị trưởng Tiêu Châu, sau khi về hưu thì được hưởng đãi ngộ của chính khách.

Từ nhà Đỗ Trình Trình đến nhà ngoại, lái xe chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Gà

Trong trí nhớ của Đỗ Trình Trình, khi lần đầu tiên đến nhà ông ngoại, mặc dù cô sớm đã biết, nơi ông ngoại sống, phải mất hơn một tiếng đi đường, nhưng trong ấn tượng của cô, thì xa xôi như cách một khoảng trời. Nhà ông ngoại không xa hoa như nhà cô, có thể nói là cũ kỹ và nghiêm trang. Dường từ nghiêm trang để hình dung ngôi nhà, có lẽ rất kỳ lạ, nhưng cô có cảm giác như thế, dây leo xanh bò đầy tường, thẳng tắp như hàng rào bảo vệ, một khu dân cư toàn màu xanh, nhà Đỗ Trình Trình cho người ta cảm giác như khu biệt thự được hiện đại hóa, còn nhà ông ngoại cho người ta cảm giác như một tòa lâu đài cổ lâu năm.

Cô lo lắng theo sát phía sau tài xế, đeo cặp, về mặt bình tĩnh, nhưng trên thực tế hai tay bỏ trong túi đã siết chặt lại với nhau, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Lúc tòa quyết định cô phải rời khỏi nhà, đến nhà ông ngoại, nhìn bà nội âm ỉ ồn ào, nhức đầu chỉ muốn trốn tránh bà cụ, lúc ấy thật sự cảm thấy có vài phần thất vọng, nhưng giờ phút này cô chỉ muốn chạy trốn, trước mắt là nơi xa lạ, cô thật sự sâu sắc cảm nhận được, nơi này đối với cô, chỉ là một nơi lạ lẫm mà thôi.

Cô muốn về nhà.

Tài xế mở cửa sát ra, đập vào mắt chính là các chậu hoa sứ men xanh, trong góc tường còn trồng những loại cây lớn, dây leo gắn với một mảnh ố đỏ và điều, như một điểm nhấn cho màu xanh đậm của dây leo, óng ánh trong suốt, như cây thù du. Cô đi theo sau tài xế, lo lắng thấp thỏm đi vào, thấy ông ngoại đang ngồi trên ghế sa lon im lặng đọc báo, còn bà ngoại đang bưng mâm trái cây ra ngoài.

Bà ngoại thấy cô ngơ ngác thì cười: "Đến rồi? Đến đây ăn chút trái cây, ông ngoại con đã chờ con từ rất sớm đó." Giọng nói quen thuộc tựa như người thân đã sống cùng nhau rất lâu.

Ông ngoại ngẩng đầu khỏi tờ báo, ánh mắt phức tạp đến nỗi khó có thể dùng lời để diễn tả được. Ông cụ quét mắt nhìn ghế sa lon bên cạnh: "Đề cặp xuống, ngồi đi."

Bà ngoại vỗ vai ông ngoại: "Nghiêm túc như vậy làm gì? Đừng dọa con bé." Rồi nói với Đỗ Trình Trình: "Ông ngoại con đã đợi con từ sớm, phòng con do chính ông ấy tự mình giám sát người bố trí, con ngồi ăn chút trái cây đi, một lát đến phòng con xem một chút, có đồ vật gì cần mua, thì nói với bà." Lúc này một bảo mẫu nữ hơn 40 tuổi đi ra từ phòng bếp, trong tay bưng một ly nước trái cây vừa mới ép. Nhìn thấy Đỗ Trình Trình thì tươi cười, cầm lấy cặp sách trong tay cô, đưa nước trái cây cho cô: "Vị này là Trình Trình, bà ngoại cháu biết cháu sắp đến, luôn nhắc đến cháu. Uống nước trái cây giải khát nào."

Đỗ Trình Trình nhận lấy nước trái cây, nhẹ nói: "Cảm ơn ạ." Rồi nhìn ông ngoại và bà ngoại nở nụ cười, giọng nói trong trẻo: "Xin chào ông bà ngoại ạ!"

Cô thất chiếc bím đuôi ngựa gọn gàng, mái cũng chải lên, chỉ còn một vài sợi tóc xoăn rơi xuống, lộ ra vầng trán đầy đặn tròn bóng. Trên người mặc

chiếc T shirt màu trắng, chiếc áo khoác vận động đan xen hai màu trắng hồng, phía dưới là quần mặc thường ngày và giày thể thao, cả người trông rất hoạt bát, ánh mắt trầm tĩnh, ung dung tự nhiên.

Ông ngoại nhìn cô thì hoảng hốt một lúc lâu, tựa như không biết nói gì với cô, mặt không đổi sắc ừ nhẹ.

Không biết tại sao, Đỗ Trình Trình đột nhiên cảm thấy, ông ngoại không lạnh lùng như trong tưởng tượng của cô, điều này khiến cô đột nhiên thả lỏng hơn.

Cô đặt cặp lên ghế sa lon, đi đến cạnh ông ngoại ngồi xuống, miệng nhỏ nhấp nước trái cây, đầu quay sang chỗ ông ngoại, nhìn tờ báo trong tay ông cụ: "Công ty kỹ thuật số đã cam kết sẽ chỉnh sửa và phối hợp điều tra."

Đỗ Trình Trình không hiểu mấy vấn đề này, cũng không cảm thấy hứng thú, đọc xong rồi ngẩng đầu cười rục rịch với ông ngoại, cô nhớ hình như công ty của ba cô cũng làm về mảng này, xem ra ông ngoại cũng không phải không quan tâm ba.

Đầu tiên ông ngoại sững sờ trước vẻ mặt tươi cười của cô, trong lúc bất chợt nét mặt già nua trầm xuống, gấp tờ báo lại, lạnh lùng hừ một tiếng, Đỗ Trình Trình cười hi hi. Ông ngoại nhìn ánh mắt cô thì càng thêm phức tạp, lại càng thêm nhu hòa. Bà ngoại cũng sững sờ nhìn cô, đôi mắt đỏ lên, vỗ vai cô: "Nào, vào phòng con xem một chút nào."

"À." Cô dứt khoát đứng lên, trên người hoàn toàn không có vẻ bị thương và khổ sở như lúc ở tòa vài ngày trước, tựa như tất cả đều đã qua, tan thành mây khói.

Căn phòng này rất cũ kỹ, cho dù bề ngoài nhìn qua gạch đỏ ngói xám, như dinh thự thập niên năm mươi sáu mươi. Sàn nhà, cầu thang, tay vịn toàn bộ đều bằng gỗ thật, lúc chân đạp lên cầu thang bằng gỗ thì phát hiện cầu thang có một cái cọc gỗ đã vênh lên, chân giẫm lên sẽ phát ra âm thanh kéo kẹt, cô phát hiện cái này hoàn toàn không giống như khu nhà cao cấp kia của cô, khiến người ta không tự chủ thờ chậm lại, thả nhẹ bước chân, ồn ào náo động trong lòng cũng dần dần bình tĩnh lại, dường như ở đây, bạn nói một câu lớn tiếng cũng sẽ phá vỡ sự im lặng của nơi này.

Căn phòng của cô ở lầu ba, đi vào phòng, đập vào mắt chính là hoa bách hợp tươi mát, tầm mắt cô khẽ chuyển, nhìn thấy trên bàn học gỗ lim cạnh cửa sổ có cắm một bình hoa bách hợp, đương nhiên mới đổi hoa, có hai đóa nở rộ, những cái khác chỉ mới chớm nụ, dưới ánh sáng mặt trời, cánh hoa trắng noãn trong suốt như ngọc.

Rõ ràng người trang trí căn phòng này rất có lòng.

Trên bàn sách còn để một chậu cây cô không biết tên, trước mặt đặt vài cuốn sách, nhìn về bên trái, một giá sách không lồ bằng gỗ từ đàn chứa đầy sách. Bà ngoại thấy ánh mắt cô dừng ở giá sách, tiến lên từ từ rút một quyển sách rồi mở ra, cười nói với cô: "Những cuốn này đều là sách mà năm đó mẹ con đã đọc, còn có sách lúc đi học, ông ngoại con không bỏ được, đều giữ lại toàn bộ."

Cô đi đến chiếc ghế bành bằng gỗ lim bên cạnh bàn học, vịn vào tay ghế, giữa ghế bành là một miếng gỗ cứng, phía trên điêu khắc bức họa Tứ quân tử mai lan cúc trúc, dòng chữ cứng cáp có lực viết bằng lối viết thảo được điêu khắc hai bên như đôi liễn.

Cô chuyển mắt nhìn bà ngoại, hỏi: "Đây là một bộ à?"

"Là một bộ." Bà ngoại nở nụ cười hoài niệm: "Đã được đặt làm từ lâu, vốn giữ lại để làm của hồi môn cho mẹ con."

Ngày xưa nếu muốn kết hôn, rất xem trọng những vật này, nhưng cuối cùng vẫn vô ích.

Bà ngoại cười cười, đôi mắt chợt đỏ.

Đỗ Trình Trình nhìn theo giá sách thấy trên ô vuông bên cạnh có tấm hình của một thiếu nữ mặc áo hồng, cô gái khoảng hai mươi tuổi, tóc tết đuôi ngựa, đôi tay chồng lên nhau đặt phía trước, đứng ở đường mòn trong rừng, sau lưng là cây cối xanh ngát, đôi mắt vô cùng sáng, nét mặt cong cong, nở nụ cười rục rịch. Cô gái trong hình thật sự rất đẹp, cho dù bây giờ nhìn, cũng không nhận muốn khen ngợi một câu.

"Đây là hình lúc mẹ con hai mươi tuổi." Bà ngoại nhẹ nhàng chạm vào gương mặt trong bức ảnh, rồi nhìn về phía cô, dường như nhìn thấy thiếu nữ của năm đó.

So sánh Đỗ Trình Trình với thiếu nữ trong hình, tựa như trẻ hơn một chút, đã không còn nét mặt nức ních của trẻ con, mi dài mắt sáng.

Trong lòng cô khẽ thờ dài, quay đầu ánh mắt lấp lánh hỏi bà ngoại: "Đây là phòng của mẹ phải không ạ?" Bà ngoại sững sờ, nhẹ nhàng vuốt đầu cô cười nói: "Đúng vậy, đây chính là phòng của mẹ con." Nụ cười của bà ngoại dần dần có chút chua xót: "Mẹ con sống ở đây hơn hai mươi năm, sau đó, bỏ trống như vậy, nhiều năm rồi, ông ngoại con cũng không chịu sửa sang lại."

Đỗ Trình Trình do dự không biết có nên đổi phòng không, thôi không cần vậy. Nhiều năm rồi, nhưng phòng vẫn còn tốt, bên trong cái gì mẹ cũng cất giữ, có thể thấy ban đầu tình thương của ông bà ngoại với mẹ rất sâu đậm, cũng khó trách sau khi mẹ chết, ông ngoại hận ba, rõ ràng ở cùng một thành phố, nhưng đã nhiều năm mà chưa từng liên lạc, nếu không phải lần này cô bị bạo lực gia đình đến mức gây sự chú ý của truyền thông, khiến ông ngoại biết, thì có lẽ ông cụ vẫn sẽ không xuất hiện trước mặt cô và ba.

Từ đầu đến cuối ông ngoại luôn cảm thấy, ba đã bắt cóc con gái của bọn họ, hại chết con gái họ

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46

Editor: Gà

Sau đó bà ngoại đưa cô đến xem phòng cất quần áo và toilet, hình như biết cô đến nên toilet đã được trang trí lại, có cùng cánh cửa với cửa phòng chứa quần áo, bên trong là, phòng quần áo được xây âm tường.

Sau khi bà ngoại ra ngoài, chỉ còn một mình cô ngồi trên giường.

Giường bằng gỗ lim, hiển nhiên cũng nằm trong bộ hồi môn của mẹ, đáng tiếc những thứ này vẫn phải ở lại đây, tâm ý của ông bà ngoại hoàn toàn chưa được dùng đến.

Trước đây có một bộ phim truyền hình khá phổ biến, cho dù cô không xem, cũng biết tên của nó, gọi là 'Lõa hôn'[1]. Nghe nói lúc ba mẹ kết hôn vẫn chỉ có hai bàn tay trắng, chỉ có tấm lòng nhiệt tình với mẹ, mẹ cứ đi theo ba như thế, hai tay trống trơn phần đầu từ đầu, khi còn bé nghe ba nói, bọn họ vốn muốn đợi đến khi sự nghiệp thành công rồi, lại về gặp ông bà ngoại, nghĩ đến lúc đó ông bà ngoại thấy ba mẹ sống tốt, sẽ không phản đối nữa, ai ngờ sẽ không bao giờ có ngày đó, một tai nạn ngoài ý muốn đã cướp đi mạng sống của mẹ, cũng khiến ông bà ngoại người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

[1] Lõa hôn: chỉ đơn giản là họ về sống với nhau hợp pháp với một tờ giấy đăng kí kết hôn mà không tổ chức đám cưới linh đình, không đi nghỉ tuần trăng mật, mà phía nhà gái cũng không yêu cầu chú rể phải có nhà, có xe và nhẫn cưới.

Ân oán của bậc cha chú, cô không thể mang ra bình luận, lại không biết vì sao, dù còn nhỏ nhưng hình như cô hiểu ông bà ngoại, bởi vì có người bà nội kia, nếu là cô, cô cũng sẽ không đồng ý, chứ đừng nói là mẹ, người được ông bà ngoại yêu như bảo vật.

Trước ngày 1/9 [2] một ngày, sắp nhập học năm lớp 7, sau nghỉ hè ở chỗ cậu thi chị họ Trần Huyền đã trở về. Trần Huyền lớn hơn Đỗ Trình Trình hai tuổi, cũng học trên cô hai lớp, là học sinh sơ trung lớp 9 trường Quân Thành, sang năm sẽ vào trung học, đây cũng phải lần đầu tiên Đỗ Trình Trình gặp người chị họ này. Đối với chị họ ruột bên nhà mẹ, Đỗ Trình Trình vẫn khá hiểu rõ, tính tình Trần Huyền có chút tự cao, không nhiệt tình, cũng không lạnh nhạt, sau khi trở về biết có một cô em họ, thì chỉ nhìn cô một cái, rồi trở về phòng, mãi đến khi ăn cơm tối mới ra ngoài.

[2] 1/9: Ngày tựu trường của Trung Quốc

Ngày thứ hai, dẫn Đỗ Trình Trình đến trường Quân Thành, mới vừa vào trường học thì đã chỉ đường cho cô nói: "Đăng ký ở đó." Sau đó đi tìm các bạn học của mình để chơi, không hề quan tâm.

Đỗ Trình Trình không quan tâm lắm, tự mình đi ghi danh, tìm được chủ nhiệm lớp của mình, chính thức trở thành một thành viên của trường cao trung Quân Thành.

Quân Thành là một trong bốn trường cao trung lớn của thành phố H, cũng là vùng đất tập trung con cái của cán bộ, Đỗ Trình Trình có quan hệ với nhà ông ngoại, không cần phỏng vấn đã có thể nhập học thẳng, mỗi đêm chuyện của cô đều được tin tức 60 phút của kênh H đưa tin mấy ngày nay, không ít người biết, giáo viên trường Quân Thành cũng không ngoại lệ.

Vốn khi cô muốn nhập học ở trường Quân Thành, truyền thông còn muốn mượn việc này để tuyên truyền, ông ngoại vì muốn cô được yên tâm học hành, đã từ chối các ký giả muốn phỏng vấn, hướng chỉ hiện giờ cô ở nhà họ Trần, cũng không còn ai dám không có mặt bắt nạt cô, nhưng dù sao dính vào việc kia, cũng không phải chuyện gì tốt, mới ngày thứ nhất cô đến trường học, đã có người chỉ chỉ chỗ chỗ cô, thậm chí dùng ánh mắt thương hại nhìn cô, ngay cả lớp cô học, giáo viên chủ nhiệm cũng thương hại cô vài phần, dùng lời nhỏ nhẹ để nói chuyện với cô.

Đương nhiên, đây là vì giáo viên biết thành tích học tập của cô vô cùng ưu tú, nếu không một học sinh chỉ dựa vào việc đi cửa sau, thì chủ nhiệm lớp nào sẽ vui lòng chứ, điều này có liên quan đến tỷ lệ nhập học của lớp bọn họ.

Trước đây cô luôn làm trưởng lớp, sau khi đến trường học mới lần đầu tiên cô không trở thành trưởng lớp, Đỗ Trình Trình cũng thấy vui vẻ nhẹ nhõm.

Trưởng lớp là một bạn học nam, vô cùng trọng nghĩa đến nói với cô: "Về sau có vấn đề gì không hiểu, cứ đến hỏi tớ."

Thật là một bạn học nhiệt tình.

Còn có một số bạn học nữ tò mò vây xung quanh cô, ríu ra ríu rít hỏi: "Đỗ Trình Trình, mỗi ngày cậu đều bị đánh à?"

"Vết thương trên người cậu đã khỏi chưa?"

"Vì sao bọn họ đánh cậu? Có phải ba cậu uống rượu xong rồi về nhà bạo hành cậu không?"

"Không đúng! Là bà nội của cậu ấy, bà nội cậu ấy trọng nam khinh nữ!"

"Còn có người phụ nữ xấu xa kia nữa, tiểu tam!" Các bạn học đầy cảm phẫn nói: "Tiểu tam đều là người xấu, còn có con gái riêng đó nữa! Lúc trước tớ có người chị, ba chị ấy ra ngoài tìm tiểu tam, chị ấy và bạn chị ấy chặn tiểu tam ở cửa siêu thị, kéo cô ta té xuống đất đánh cho một trận!"

"Đáng đánh!"

"Nếu là tớ...tớ đã trùm bao tải cô ta rồi!"

Chủ đề của các bạn học lại dần dần chuyển khỏi cô, đi vào vấn đề nên đối phó với tiểu tam thế nào, và thảo luận xác suất tiểu tam xuất hiện bên cạnh người thân của mình.

Đương nhiên, trong đó, cũng không hoàn toàn đều là chính diện, cũng có chân tướng lá mặt lá trái, hơn nữa, còn nói cô đi cửa sau vào.

Mặc dù cao trung Gia Luân thuộc một trong bốn trường cao trung lớn, nhưng ba trường cao trung khác chưa từng coi trọng trường này, bởi vì nó là một trường học quý tộc, mặc dù sử dụng đường lối cao cấp, giáo viên, hệ thống giáo dục thiết bị đều tốt đẹp nổi bật nhất trong bốn trường, trong đó cũng không thiếu học sinh có thành tích vô cùng tốt, nhưng nó có một nhược điểm rất lớn, chính là chỉ cần có tiền thì có thể vào. Cái này sẽ khiến chất lượng học sinh trường Gia Luân cao thấp không đều, ưu tú hoặc vô cùng ưu tú, đức trí thể mỹ được phát triển toàn diện, kém cũng không phải kém, nhưng hầu như còn có một số phú nhị đại [3] không có lý tưởng vào đây học.

[3] phú nhị đại: là từ dùng để chỉ thế hệ giàu có thứ hai tại Trung Quốc với thành phần chủ yếu là con của các tài phiệt, tỷ phú Trung Quốc. Với họ, việc thừa kế nhiều tiền không phải một cái tội và tiêu tiền là cách để họ làm "vui lòng" bố mẹ. (Google)

Ở trường Quân Thành bọn họ xem thường trường cao trung nhà giàu mới nổi Gia Luân này, con cái cán bộ thì xem thường thành tích của học sinh trường Gia Luân, Đỗ Trình Trình chính là một người đi cửa sau, điều này khiến bọn họ cảm thấy cô không biết xấu hổ, đương nhiên sẽ chỉ chỉ chỗ chỗ nói cô bán sự đáng thương của mình để vào đây học.

Trong này cũng bao gồm chị họ của cô Trần Huyền.

Trần Huyền có một số tính cách đại diện cho nhóm thiếu niên trong giai đoạn trưởng thành của lứa tuổi này, ví như sĩ diện hảo. Cô ta thích ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình, cho nên ngày thường cũng sẽ không đi tìm Đỗ Trình Trình, tan học cũng đi với bạn bè của mình, nghe được lời đồn trong trường học, cũng sẽ giả vờ như không biết cô, nếu Đỗ Trình Trình đến gọi cô ta, cô ta cũng sẽ lạnh nhạt gạt đầu, sau đó làm bộ như không thấy cô rồi tiếp tục nói chuyện với bạn học của mình, trở về nhà họ Trần, ở nhà hai người ngẫu nhiên đụng phải cũng sẽ không mặn không nhạt nói hai câu.

Bình thường Trần Huyền đều tự nhốt mình trong phòng, trừ thời gian ăn cơm ra, sẽ không thấy cô ta ra ngoài, chủ nhật cô ta sẽ ra ngoài trượt băng hoặc tham gia hoạt động gì đó với bạn bè, hoặc tự mình đến lớp bỏ túi, mặc dù ở cùng một nhà, nhưng hai người rất ít giao tiếp, hoàn toàn nằm trong trạng thái nước sông không phạm nước giếng.

Mặc dù Trần Huyền hoàn toàn không nhìn cô, nhưng sẽ không can thiệp vào chuyện của cô hoặc bắt nạt cô, Đỗ Trình Trình không phải người không biết nhìn sắc mặt người khác, sau khi hiểu rõ tính tình Trần Huyền, thì thật ra cách sống chung này khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Bốn trường cao trung đều có diễn đàn riêng của mình, chủ yếu lấy học sinh cao trung làm chủ, nhưng ở thời đại này, cho dù là học sinh tiểu học, trong cặp sách đều có thể vác theo người mình thích, hướng chi WIFI bao trùm khắp thành phố H, điện thoại di động cũng có thể lên net, bây giờ các thiếu niên thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi đều có điện thoại di động.

Mà học sinh ở giai đoạn này, cho dù là thiếu nam hay thiếu nữ, cũng sẽ cảm thấy hứng thú với một đề tài, đó chính là ai là hot boy của trường, ai là hoa hậu giảng đường.

Vì vậy học kỳ mới vừa bắt đầu, trên trang đầu mới nhất của diễn đàn đã dán bài thảo luận về hoa khôi và hot boy của trường, trong đó còn đính thêm bầu chọn cho hot boy và hoa khôi của trường, khiến người ta bất ngờ là, lần này hoa hậu giảng đường lại bị một học sinh mới toanh đi cửa sau chiếm giữ.

Vốn là học sinh mới, không biết tại sao lại bị người ta phát hiện, chỉ đồ thừa trước đây luôn nhìn thấy cô trên tin tức, khi cô vừa vào trường Quân Thành thì lập tức bị người nhận ra, thậm chí có người nói tìm được mấy tấm ảnh mà trước đây cô đã từng tham gia rất nhiều hoạt động, trong lúc bỏ phiếu, học sinh mới này lấy ưu thế áp đảo, chiếm vị trí thứ nhất.

Điều này lời kéo thù hận, khiến vốn rất ít người biết Đỗ Trình Trình là học sinh mới vừa nhập học thì bây giờ mọi người đều biết, thậm chí mỗi ngày có vài người đặc biệt đến lớp bọn họ, bởi vì muốn nhìn xem rốt cuộc cô trông như thế nào, đợi sau khi nhìn thấy cô, càng cảm thấy mình đã không chọn sai.

Ở tuổi này, thành tích học tập là tất cả. Thành tích học tập tốt thì cái gì cũng tốt, thành tích học tập không ổn, có thể phá hủy mọi thứ của bạn.

Tuần đầu tiên của học kỳ mới, giáo viên đã tổ chức thi sát hạch, vốn trước mặt đám thiên chi kiêu tử của trường Quân Thành này, Đỗ Trình Trình cũng sẽ không sợ, nhưng học kỳ cuối xảy ra nhiều chuyện, nghĩ hè cô phải ra tòa vì việc tranh giành quyền nuôi dưỡng, khiến cô không thể dồn sức học tập, cả người cũng hơi hoảng hốt, vì vậy lần đầu tiên thi sát hạch, thành tích của cô cũng không ổn, điều này càng thêm tô đậm lời đồn cô bán sự đáng thương để đi cửa sau. Thành tích cô thi sát hạch lần này nhanh chóng bị người trong trường công bố trên diễn đàn, mặc dù không kém lắm, nhưng trường Quân Thành tập trung rất nhiều học sinh khá giỏi, thì sẽ không được tính là ổn, vì vậy lâu dưới bắt đầu xuất hiện rất nhiều câu nói chua chát, vẫn là 'hoa hậu giảng đường' nhưng phía trước châm chọc tăng thêm một từ 'bình', hợp lại chính là —— Bình hoa nhỏ. [4]

[4] Nguyên văn là Đỗ Trình Trình được gọi là '校花' (hoa của trường), rồi phía sau bị thêm chữ '瓶' (bình), ghép lại là bình hoa của trường, tác giả để là '小花瓶' (bình hoa nhỏ). Minh có sửa lại chút xíu cho hợp văn tiếng Việt.

Vì vậy Đỗ Trình Trình vừa đến trường học tuần đầu tiên, đã nhận được một biệt danh khiến người ta chú ý, các bạn học cũng đều nhạo báng hoặc châm chọc gọi cô là ‘bình hoa nhỏ’, ngay cả khi cô đi trong trường, bị người thấy, cũng sẽ bàn luận xôn xao sau lưng cô nói: "Nhìn kia, đó chính là bình hoa nhỏ của lớp 9 đó."

Từ một thiên chi kiều nữ luôn được mọi người chú ý, lập tức luân lạc thành đối tượng khiến người đồng tình và đề tài tán gẫu, cảm giác như vậy cũng không tốt lắm, nếu là trước đây, có lẽ cô sẽ tức giận, hoặc sẽ kiêu ngạo mà nhưong mảy khinh thường.

Nhưng biến cố gia đình của trước đây, dường như khiến cô trưởng thành trong một đêm, đối mặt với trường học lạ lẫm, bạn học xa lạ thảo luận sau lưng, cô cũng chỉ là như gió nhẹ trên núi, thu lại toàn bộ ánh sáng trên người, tập trung vào học tập.

Cô vốn thông minh, thành tích học tập ở trường Gia Luân luôn đứng đầu, cho nên không nổi bật ở các trường khác, là vì cô phân tán quá nhiều sức lực cho những chuyện khác, dù bốn trường học có liên kết lại với nhau, mọi người cũng sẽ chỉ chú ý đến thành tích tốt nhất top 10 thậm chí top 5. Ở Gia Luân cô có thể nằm trong top 10, nhưng Gia Luân là trường nằm cuối cùng trong bốn trường học lớn, so sánh với học sinh khá giỏi gì đó, thành tích của cô sẽ không là gì, ngược lại tranh tài biện luận hàng năm và thi đấu trên các chương trình TV, có thể thấy tên cô.

Lúc người ta nghiêm túc nhất thì sẽ trở nên rất xinh đẹp, đáng vẻ cô vốn sáng chói, chỉ vì vẻ mặt phô trương quá mức nên cũng hơi giống bình hoa xinh đẹp, hiện giờ cô dồn sức vào đầu vào học tập, cả người tựa như được rửa sạch, xoá hết chỉ hoa, tính cách càng trầm tĩnh hơn, cố ý cười lên thì lại sáng rõ khiến người ta khó thể dời mắt, điều này càng tô đậm biệt danh ‘bình hoa nhỏ’ của cô.

Về việc này, Đỗ Trình Trình bắt chước câu đùa của người dẫn chương trình chào xuân cuối năm: "Điều này nói rõ lớp chúng ta có sự phối hợp giữa sắc đẹp và thực lực." Năm ngón tay phải của cô hơi khép lại, chỉ về mọi người trước mắt: "Các cậu là thực lực." Rồi chỉ về mình: "Tớ là sắc đẹp!" Cô nhún vai, vui vẻ tiếp nhận biệt danh này, cười nói rôm rả: "Đây là một sự khẳng định về đáng người của tớ, tớ vô cùng cảm kích."

Nói xong, còn đặt tay phải lên ngực trái, hành lễ như một thân sĩ châu Âu, giờ tay nhấc chân, phong độ nhanh nhẹn, thật sự khiến người ta muốn ghét cũng không ghét nổi.

Nhìn bạn học trong lớp tròn to hai mắt, Đỗ Trình Trình mỉm cười, bên trong đôi mắt khẽ cong như rải đầy những vì sao, tỏa sáng lóa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Editor: Gà

Điều này là đối với bạn học trong lớp, còn đối với người ở lớp khác nói xấu sau lưng cô, cô có kiêu ngạo của mình, không hề quan tâm, ngược lại nếu bạn học trong lớp nghe được người khác nói xấu cô, thì sẽ đứng ra nói giúp Đỗ Trình Trình, xem như Đỗ Trình Trình đã chính thức sáp nhập vào lớp mới. Đỗ Trình Trình không vào diễn đàn trường học, chủ yếu vì cô không có hứng thú với chuyện này.

Trên thực tế năm lớp 7 cũng không phức tạp lắm, chủ yếu học ở Quân Thành, nên áp lực mới lớn.

Buổi tối Trần Huyền sẽ đến lớp tự học, ăn cơm tối ở căn tin trường, không trở về với Đỗ Trình Trình, vì vậy nhập học đã lâu, cũng không ai biết quan hệ của hai người, Đỗ Trình Trình cũng không có ý đi tìm cô ta, mỗi ngày yên ổn đến trường, yên ổn tan học, cũng sẽ thừa dịp lúc Trần Huyền vẫn chưa về, luyện đàn một canh giờ. Cây Piano này đã lâu năm lắm rồi, nghe bà ngoại nói khi mẹ còn bé được ông ngoại mua để luyện đàn, nhưng âm sắc vẫn còn rất hay, lúc cô đang chơi đàn, bà ngoại sẽ đến ngồi bên cạnh để nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ đến chơi đàn cùng cô, bài được đàn nhiều nhất, là bản ‘Autumn Impression’ của Richard Clayderman [1], tiết tấu chậm rãi, tựa như khiến mọi phiền não và ồn ào trong những ngày hè này tan đi mất.

[1] Richard Clayderman: là một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng. Ông đã phát hành nhiều album nhạc, trong đó có các nhạc phẩm của Beethoven, Liszt, Chopin và Mozart, nhưng chủ yếu là của Paul de Senneville và Olivier Toussiant. Richard Clayderman cũng được biết đến bởi khả năng diễn xuất tuyệt vời những bản nhạc được nhiều người ưa chuộng như "Yesterday", "The Sound of Silence" và "Memory". (Google)

Lúc mới bắt đầu cô đã đàn vài lần, nhưng sau đó cô không đàn nữa. Chị họ đã học lớp 9, sắp phải thi lên cao trung, áp lực lớn nên khiến tính khí dễ cáu kỉnh là điều rất bình thường. Từ đó về sau, cô luyện đàn vào khoảng thời gian tan trường, địa điểm là ở phòng Piano của trường học.

Còn chỗ ông bà ngoại, nơi đó vẫn không phải nhà cô, cô chỉ là khách. Vì là khách, nên phải giữ bổn phận của khách. Sơ trung Quân Thành rất hạn chế về Piano, chỉ có hai bộ, vào giờ âm nhạc giáo viên sẽ đàn, còn lại, tiết âm nhạc đều sẽ bị giáo viên số học, Anh ngữ chiếm lấy, tiết âm nhạc chỉ là một hình thức, thỉnh thoảng mới mở một tiết, cho nên không được học lâu ở phòng nhạc, mà ở dưới ký túc xá thì gần phòng máy tính và hồ nước phía sau thư viện, có trồng một số Phong Lan và hoa Quế, nên rất tĩnh lặng, ngày thường có rất ít người đến. Cho dù về ký túc xá, cũng sẽ đi bằng con đường khác.

Thời gian cô tan học thì đến chơi đàn, chỉ trừ giáo viên phòng nhạc cho phép cô vào nên biết ra, thì không có ai chú ý đến. Có lẽ âm nhạc thật sự có thể xoa dịu cảm xúc của người ta, mỗi lần chơi đàn, càng khiến Đỗ Trình Trình im lặng, có lúc cô đánh xong sẽ dừng lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm đây thường xuân ở bức tường đối diện, ngăn người nghe tiếng chim hót vang vọng trong sân trường, ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang suy nghĩ

gì. Có lúc cô cũng sẽ suy nghĩ lung tung, chắc mình không phải là nhân vật chính trong phim truyền hình cầu huyết lúc 8 giờ đầu nhí, tiểu tam, giết người, em gái khác mẹ, hãm hại, những thứ này đã từng cách cô rất xa rất xa, xa như việc nó chỉ là tin tức trên báo hay trên TV, hoặc chỉ có trong truyện cổ tích mà thôi, chưa từng nghĩ đến, có một ngày thế giới nhỏ bé của mình sẽ trở thành bi kịch trong mắt người khác.

Cô muốn gọi điện thoại cho ba, nhưng không biết nên nói gì đây.

Cô muốn về nhà, nhưng hai chân lại nặng như đeo chì.

Hai tay cô chậm rãi lướt trên phím đàn, tiếng nhạc từ bắt đầu trầm thấp, đến dần dần cao vút, lặp đi lặp lại, như đang trút hết nỗi lòng của cô, có lẽ ngay cả chính bản thân cô cũng biết không thể đè nén áp lực và tức giận, sau đó, tiếng đàn càng loạn, đôi tay như quả đấm mạnh mẽ đánh lên phím đàn, tùy ý phát tiết.

‘Symphony No. 5’ [2] được chơi thành như vậy, cũng thoát khỏi ý cảnh." Một giọng nói như vệt đực đột nhiên vang lên ở phía sau.

[2] Symphony No. 5 (Giao hưởng số 5 – Beethoven): Bản Giao hưởng Số 5 cung Đô thứ Op. 67 "Định mệnh" được Beethoven sáng tác vào giai đoạn 1804-1808. Đây là một trong những bản giao hưởng âm nhạc cổ điển nổi tiếng nhất và phổ biến nhất, và thường được trình diễn tại các buổi hòa tấu. Bản giao hưởng gồm bốn chương (movement): chương mở đầu sonata, andante, chương scherzo tiết tấu nhanh dẫn đến chương cuối attacca. Nó được trình diễn lần đầu tiên tại nhà hát opera Theater an der Wien ở Viên năm 1808, ngay sau đây bản giao hưởng đã trở nên nổi tiếng. E.T.A. Hoffmann miêu tả nó là "một trong những tác phẩm lớn của thời đại". (Google)

Ngón tay Đỗ Trình Trình mạnh mẽ đập lên phím đàn, tiếng đàn nghên một tiếng rồi dừng lại.

Cô quay đầu lại, cảm xúc chưa bình phục: "Không ngờ lại gặp anh ở đây." Là thiếu niên lần trước cô gặp ở trước cửa nhà văn hóa.

Thiếu niên cũng hơi kinh ngạc, hình như không ngờ là cô, khóe môi cười nhẹ, không dám nói tiếp.

Đỗ Trình Trình cũng không nói, hai tay tiếp tục lướt trên phím đàn, vẫn là khúc nhạc ấy, nhưng cách chơi đã bình tĩnh hơn nhiều, dường như không muốn lộ ra quá nhiều cảm xúc trước mặt người ngoài.

Thiếu niên cũng không tránh ra, mà đứng đấy nghe: "Symphony No. 5", được xưng là ‘vận mạng gõ cửa’ ‘Symphony No. 5 in C Minor’, sau khi người ta gặp rất nhiều gian khổ, thì đây là bài hát về cuộc đấu tranh mãnh liệt của thế giới tâm linh của loài người và bài ca chiến thắng về tự do của linh hồn." Giọng nói thiếu niên khàn khàn thô ráp, nhưng lại không khó nghe.

Đương nhiên Đỗ Trình Trình không từng gặp ‘rất nhiều’ gian khổ, nhưng đối với thời kỳ trưởng thành của thanh thiếu niên thì rất dễ dàng sinh ra tâm lý phản nghịch, ở giai đoạn này thế giới quan được hình thành không đầy đủ, cô có rất nhiều buồn khổ chưa xốt nhưng không thể tỏ bày cùng ai, hơn nữa lý trí không cho phép cô dùng sự phản nghịch để trả thù ba, trả thù xã hội, chơi khúc nhạc này một lần rồi thêm một lần, khi ngón tay linh hoạt dùng sức đánh lên phím đàn Piano, bộ phận cao âm phát ra tiếng ‘keng keng’ khiến người ta chân động dường như đang phát tiết cảm xúc, lần lượt vỗ về, và rồi phần giữa của giai điệu nhẹ nhàng như không muốn bình tĩnh, cuối cùng là sự cứu rỗi, để linh hồn thanh thản.

Ngoài việc này ra, cô không biết nên dùng phương thức nào để làm giảm áp lực của tuổi trưởng thành. Hai người cũng không nói thêm gì, sau khi đàn xong, cô đẩy nắp đàn lại, về mặt bình tĩnh cảm cặp chuẩn bị về nhà. Lúc này, cô hoàn toàn không có tâm trạng để nói thêm điều gì, cho dù thiếu niên này đã từng giúp cô. Thiếu niên vốn đến đây để đánh đàn, nhưng hình như giờ phút này cũng không còn sự hăng hái để chơi đàn nữa, đôi tay bỏ vào túi, đứng tựa vào bàn học trong phòng nhạc, dõi mắt nhìn cô rời đi.

Đỗ Trình Trình ra khỏi cửa thì nghe phía sau có người gọi: "Trình Trình!"

Cô sững sờ, vừa xoay người lại đã được một tay đặt lên gáy ôm vào lòng, nước mắt Đỗ Trình Trình tuôn ra, thấm vào chiếc áo đơn bạc của cậu.

Đỗ Hoành đau lòng: "Có người bắt nạt em rồi phải không?"

"Không có, ai dám bắt nạt em chứ?" Đỗ Trình Trình không tự chủ bày ra nụ cười phờ phạc, nhưng nụ cười này cũng rất nhanh biến mất, về mặt hiu quạnh. "Vậy sao lại khóc?"

Đỗ Trình Trình thuận miệng nói: "Nhớ mọi người chứ sao!"

Đỗ Hoành lại ôm cô thật chặt vào lòng, Đỗ Trình Trình mười ba tuổi vừa lúc đứng đến vai cậu, cô nghĩ thấy hơi thở an toàn quen thuộc trên người cậu, chút buồn phiền của tuổi trưởng thành vừa nảy bỗng biến mất không còn.

Cô đã sớm quen việc Đỗ Hoành không có việc gì cũng thích dùng cái ôm để biểu đạt theo kiểu phương Tây này, từ nhỏ đến lớn được cậu ôm theo thói quen thì cũng không có gì, lúc này đã tan học, trong trường học trừ anh chị năm lớp 9 tự học buổi tối ra thì không có người khác, nhưng ở cổng trường học luôn không tiện, từ cô đến mặt cô thoáng đỏ ngẩng lên nhìn cậu, đứng sang một bên.

Đỗ Hoành cũng không nói gì, rất tự nhiên dặt tay cô: "Chắc chưa ăn cơm tối hả, nào, đi ăn cơm."

Đỗ Trình Trình do dự nói: "Bà ngoại đang chờ cơm em ở nhà."

Ông ngoại là người vô cùng nghiêm túc, nhưng cô biết rằng ông ngoại rất thương mẹ, chú và thím đều đến sống ở thành phố khác, mỗi tối chị họ đều ăn ở căn tin, trong nhà chỉ có hai ông bà ngoại, mấy ngày qua, mỗi ngày bà ngoại đều làm một bàn món ăn đợi cô về ăn.

"Anh, anh biết mà, em không thích ăn ở ngoài."

Ánh mắt Đỗ Hoàng hơi tối: "Vậy đi thôi, anh đưa em về."

Hai người nắm tay, chậm rãi trở về, từ trường Quân Thành về nhà ông ngoại, có hơn mười con đường, hai người cứ đi như vậy, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi.

Đỗ Trình Trình nhiều lần muốn rút tay về, nhưng lại bị Đỗ Hoàng nắm chặt hơn.

Cô hơi bất đắc dĩ nói: "Anh, em không còn nhỏ nữa rồi."

Đỗ Hoàng xoay người nhìn cô mỉm cười, giọng nói nhẹ như con gió lúc hoàng hôn: "Thói quen đấy."

Đỗ Trình Trình không nói.

Khi còn nhỏ cô vẫn luôn dắt cậu, dù đi đến đâu, cô cũng như một chị nhỏ dắt cậu đi về phía trước, cho cậu chỗ dựa, bảo vệ cậu. Bây giờ đã đến phiên cậu đi phía trước dắt tay bảo vệ cô rồi.

Đỗ Trình Trình nhìn bóng lưng gầy gò của cậu, cậu đã cao hơn cô một cái đầu, mà hai người vẫn tay nắm tay, chỉ khác là từ nhỏ cô đã chủ động dắt tay cậu, thậm chí đã biến thành cậu chủ động dắt tay cô.

"Anh, anh chưa ăn tối sao?" Cô cau mày: "Từ thành phố H đến đường Tiêu Châu xa như vậy, chạy đường xa thế này, có cần thiết không?" Đỗ Hoàng rất dứt khoát nói: "Cần chứ."

Đỗ Trình Trình im lặng.

Một lát sau, cô còn nói: "Anh đã lên cao trung, lần sau không cần đến đâu."

Đỗ Hoàng dắt cô đi phía trước không nói lời nào.

Đỗ Trình Trình bất đắc dĩ nói: "Làm sao anh lại trẻ con như vậy." Đỗ Hoàng tươi cười, nghiêng mặt nhìn cô: "Em ở nhà ông bà ngoại có bị ai bắt nạt không?"

"Không có."

"Có người mặt nặng mày nhẹ với em không?"

"Không có, ông bà ngoại đều là người trong nóng ngoài lạnh, rất thương em, còn chú thích rất bận rộn công việc nên đều không nhà, chị họ đã học lớp 9, trách nhiệm học tập nặng nề, mỗi tối đều đến lớp tự học, trừ buổi sáng đi học cùng nhau thì rất ít khi gặp được, bà ngoại nấu cơm ăn rất ngon, biết em thích ăn hải sản, ngọt, nhưng không cay."

"Bạn học trong lớp thì sao?"

"Bọn họ cũng đều rất tốt." Đỗ Trình Trình nhỏ nhẹ nói: "Anh yên tâm đi, không ai dám bắt nạt em đâu, ai dám bắt nạt em... em sẽ đánh trả, em sẽ báo cảnh sát, nếu không được nữa, em sẽ nói cho anh biết, anh giúp em trừng phạt bọn họ."

Đỗ Hoàng cười nhạt, dịu dàng đáp: "Được."

Đỗ Trình Trình ghét bỏ nhìn cậu từ trên xuống dưới, lắc đầu: "Sao người này lại gầy vậy ta, vóc dáng không phát triển gì cả, em thật sự lo lắng anh mới vừa khoác bao tải lên đã bị gió thổi bay, anh nên ăn nhiều một chút, khi còn bé em nuôi anh lên chút thịt rồi mà, bây giờ anh trả hết lại cho em rồi hà."

Đỗ Hoàng buồn cười.

Đỗ Trình Trình đi một lát, ngừng lại, móc một tấm thẻ từ trong cặp ra, bỏ vào túi áo cậu: "Đây là lúc em rời nhà ba cho em, hiện giờ em chưa cần dùng, anh cầm đi, mặt nữa là sáu con số phía sau số thẻ." Cô nhìn cậu, mặt khó dễ: "Người này gầy quá à, em xấu hổ khi dẫn anh ra ngoài lắm." Đỗ Hoàng dờ khóc dở cười, lại trả thẻ cho cô: "Một mình em ở ngoài, trên người có thẻ sẽ dễ dàng hơn, anh ở nhà, không cần gì cả đâu." Nhưng trong lòng lại được một lớp nước ấm bao phủ.

Tuy Đỗ Hoàng là con nuôi của nhà họ Đỗ, nhưng không có tiền tiêu vặt, mặc dù học trường quý tộc, nhưng trong khoảng thời gian Đỗ Trình Trình không ở đây, cậu đều phải ngồi xe điện ngầm, sau khi tài xế đón Đỗ Trình Trình về, thì đi thẳng về công ty để đón Đỗ Thành Nghĩa.

"Tiền mừng tuổi hằng năm để dành lâu rồi, đủ để anh dùng." Đỗ Hoàng không cần, lại bị cô cố gắng nhét cho cậu: "Anh còn khách sáo với em, cái này em cho anh mượn, về sau phải trả cả vốn lẫn lãi."

Đỗ Hoàng cầm thẻ, thờ dãi nói một câu: "Sao em cứ không chú ý gì hết vậy."

Đỗ Trình Trình nói: "Anh là anh em, chú ý gì chứ."

Chương 48

Editor: Gà

Đỗ Trình Trình hoảng sợ như bị sét đánh trúng, dù thế nào cô cũng không ngờ, người ngủ bên cạnh cô lại có thể là Đỗ Hoành.

Trong đầu cô trống rỗng, một giây đó cô không biết phản ứng thế nào, khóc, hay hét lên thật chói tai, hay cho anh một tát.

Hình như Đỗ Hoành vẫn chưa tỉnh táo, nhìn thấy cô, cánh tay còn muốn ôm cô chặt thêm chút nữa, mặt vùi vào cô cổ cọ sát, ngủ tiếp.

Đã nhiều năm bọn họ không ngủ cùng nhau, từ năm cô mười hai tuổi đã chuyển đến trường Quân Thành ấy, đến bây giờ đã tốt nghiệp cao trung, đã qua sáu năm. Sáu năm nay Đỗ Hoành nhiều lần bị thức tỉnh trong cơn ác mộng, sau khi tỉnh dậy thì sau lưng ướt đầm, cho dù trở lại căn phòng quen thuộc kia, nhưng bên trong trống rỗng, không còn ổ chăn ấm áp, và người ở trong chăn.

Anh cọ vài giây, như chợt tỉnh lại, ngừng đầu mờ mịt hỏi Đỗ Trình Trình: "Trình Trình, sao em lại ở đây?"

Anh xoa cái trán đau, chống tay ngồi dậy. Chiếc chăn đơn bạc trắng tinh trượt xuống khỏi cơ thể gầy gò của anh, lộ ra những vết xanh hồng trên bộ ngực tuyết trắng của cô.

Anh giật mình mở to hai mắt, khó tin nhìn cô, sau đó vén chăn lên.

Đỗ Trình Trình hoảng sợ, vội vàng ôm chăn bao lấy cả người mình, bởi vì động tác quá lớn, thiếu chút nữa đã ngã từ trên giường xuống, được Đỗ Hoành kéo lại, ngã nhào vào lòng anh.

Động tác của cô đã để hai người thấy một vết đỏ hồng trên chiếc giường trắng muốt, vô cùng chói mắt.

Đỗ Trình Trình nháy mắt một cái, nước mắt lớn bằng hạt đậu ào ạt chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống giường, thấm vào chiếc chăn trắng đơn bạc.

Đỗ Hoành dùng sức vò tóc, áy náy nhìn Đỗ Trình Trình: "Trình Trình."

Đỗ Trình Trình tròn to hai mắt nhìn anh, nước mắt khiến tầm mắt mờ lung, nhưng không biết nói gì.

Đêm qua tất cả đều uống say mềm, mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cô lau nước mắt: "Đề em ở một mình một lát."

Đỗ Hoành ngồi bên cạnh cô, bởi vì chiếc chăn đều bao lấy cả người Đỗ Trình Trình, còn j~j trên người anh.

Năm nay anh đã hai mươi một tuổi, bởi vì hàng năm tập võ, mặc dù gầy, nhưng cũng rất có lực, vóc người cao to, cơ bắp rõ ràng.

Cuối cùng anh nói: "Anh sẽ chịu trách nhiệm với em."

Vì xảy ra chuyện như vậy, nhất thời Đỗ Trình Trình hoàn toàn không thể nào đối mặt với Tống Mậu Hàng, mà từ đó về sau, Tống Mậu Hàng cũng không gọi điện thoại cho cô, dường như hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, di động, điện thoại nhà, đều không liên lạc được.

Cô nghe được từ Phùng Gia Thu, Tống Mậu Hàng rút xuống đá ngầm ở bờ biển, không rõ sống chết, có thể bị nước biển cuốn trôi mất, có thể đã bị chìm vào đáy biển. Đã vớt rất nhiều ngày, chỉ vớt được một chiếc áo sơ mi. Sau đó qua điều tra mới biết, do Đỗ Nhược ghen tỵ với Đỗ Trình Trình, thừa dịp Tống Mậu Hàng say rượu đưa đến vùng đá ngầm, rồi bị Đỗ Nhược đẩy xuống.

Bây giờ Đỗ Nhược đã bị cảnh sát bắt, bởi vì nằm trong diện khả nghi cố ý giết người, có thể sẽ bị phán tử hình. Người nhà họ Tống sẽ không bỏ qua cho ả.

Sấm sét giữa trời quang.

Bản thân Đỗ Trình Trình cũng không biết mình vượt qua những ngày đó thế nào nữa, hỗn loạn, mơ màng, đều do Đỗ Hoành giúp cô điền nguyện vọng vào đại học. Cô hoàn toàn không tin tưởng vào tin tức đó, sao người một ngày trước vẫn ở cạnh cô hôm cô mừng tốt nghiệp, chợt biến mất khỏi thế giới này đây?

Không còn anh ở đây, sau này không còn nhìn thấy anh cười, không còn người này nữa, cũng không thể nghe anh nói chuyện nữa, không thể tiếp tục ôm

anh.

Tựa như một làn khói, tan biến mất.

Cô đến nhà họ Tống, mẹ Tống nói vì cô nên anh mới chết, cả đời người nhà Tống sẽ không muốn nhìn thấy cô.

Sau đó, cô đến mộ Tống Mậu Hàng, dựa vào bia, ngồi ở đó suốt một ngày, mãi đến khi trời tối, Đỗ Hoành mới đến ôm cơ thể lạnh băng của cô về.

Đây tất cả như một cơn ác mộng vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Đoạn thời gian đó thế giới của Đỗ Trình Trình, chỉ có hai màu, đen và xám. Toàn bộ thế giới cũng yên lặng, tiếng trống chiêng ồn ào vang vọng, nhưng thế giới của cô hoàn toàn tĩnh mịch.

Ngay cả tin tức Đỗ Hoành buộc ga-rô (ngăn sinh nở), cũng không khiến cô có phản ứng gì. Cả người như chìm vào u mê.

Cả cô cũng không biết khi nào bắt đầu, tình cảm của cô với Tống Mậu Hàng rất sâu đậm, sâu đến mức như bầu trời sụp đổ.

Đến hai tháng sau, cô ngất xỉu ở nhà, chở đến bệnh viện, kiểm tra ra thì đã có thai hai tháng. Còn là hai túi, sinh đôi.

Đỗ Thành Nghĩa và ông bà ngoại đều cho rằng đứa bé là của Tống Mậu Hàng, nhưng Đỗ Hoành nói là của anh, đêm hôm đó anh say rượu mất lý trí.

Đỗ Thành Nghĩa tức giận cho anh một bạt tai: "Cút! Cút cho tao!"

Ông ngoại mắng Đỗ Thành Nghĩa một trận: "Đây chính là con trai ngoan mà anh nuôi đấy!"

Đỗ Hoành vẫn quỳ gối trong sân, ba ngày không ăn một hột cơm uống một giọt nước, cuối cùng ngất xỉu vì mất nước.

Đỗ Thành Nghĩa và ông ngoại nhất trí cho rằng để cô phá thai, Đỗ Hoành vẫn đau khổ cầu xin, nói anh sẽ chăm sóc Trình Trình, bảo vệ Trình Trình, cả đời đều yêu cô, tuyệt đối không để cô chịu bất kỳ tổn thương nào.

Bọn họ nghĩ Đỗ Trình Trình còn trẻ, ở tuổi này tình cảm đâu thể khắc sâu như thế, có thể qua vài ngày sẽ tốt thôi. Nhưng trạng thái cô vẫn không ổn, cô hoàn toàn không thể tiếp nhận tin Tống Mậu Hàng đã thật sự qua đời.

Cuối cùng vẫn do bà ngoại nói, để cô tạm nghỉ học trước, sinh con ra, cô là một cô gái có trách nhiệm, có lẽ sau khi có con, cô sẽ đặt tinh lực vào đứa trẻ.

Bà ngoại mất lạnh nhìn Đỗ Hoành nói: Nhà họ Đỗ chỉ có một nữ chủ nhân là Đỗ Trình Trình, sau này Đỗ Trình Trình sẽ thừa kế toàn bộ nhà họ Đỗ, không sợ không nuôi nổi hai đứa trẻ.

Trên thực tế, bà cũng muốn khảo xét Đỗ Hoành, dù sao anh cũng trưởng thành ở nhà họ Đỗ, biết gốc biết rễ, nhưng lại sợ Đỗ Hoành mưu đồ gia nghiệp nhà Đỗ.

Nhưng rất nhanh, truyền thông đưa tin phỏng vấn doanh nhân trẻ, trong đó có Đỗ Hoành.

Ngay từ lúc bốn, năm năm trước anh đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp của bản thân, hợp tác với bạn bè mở ra hệ thống giao dịch tin nhắn, trải qua vài năm phát triển, bây giờ đã có hơn bốn tỷ người sử dụng rồi, sau khi ra mắt hệ thống dự trữ quản lý tài chính, cũng để anh tích lũy một số lượng lớn các quỹ quản lý tài chính, hiện giờ tài sản của anh đã không thấp hơn Đỗ Thành Nghĩa.

Điều này làm cho người nhà họ Đỗ vô cùng giật mình.

Trong lúc Đỗ Trình Trình mang thai thì cô vô cùng gầy, lúc thai năm tháng đã bắt đầu cảm nhận được máy thai, cô mới như từ thế giới hoàng hôn trở về thực tại, yên lặng ăn cơm, nghỉ ngơi, đi kiểm tra, trông rất bình tĩnh.

Cô không nói phá thai, nhưng cả người không còn tinh thần như trước, dường như trong một đêm, cô từ mười tám tuổi, lớn thành ba mươi tám tuổi, yên lặng bình bình đạm đạm sống cuộc sống của mình. Cô cũng rất thích hai đứa bé, chăm sóc bọn trẻ như một người mẹ bình thường, kể chuyện xưa cho bọn trẻ, hát cho chúng nghe, tất cả mọi thứ đều như đã bay theo gió, hoặc như bị vùi vào bụi đất.

Hai đứa bé, một trai một gái.

Con gái Đỗ Trình Trình đặt là Đỗ Hoài Ngu, hi vọng con bé tài giỏi nhưng bề ngoài trầm tĩnh.

Con trai do Đỗ Hoành đặt, tên là Đỗ Hoài Cẩm, hi vọng thằng bé có tương lai tươi sáng.

Khi con đến tuổi đi nhà trẻ thì cô và Đỗ Hoành đăng ký kết hôn, không để cột tên cha của hai đứa trẻ ghi rằng: không rõ.

Đỗ Hoành vô cùng dính cô, hầu như bảo vệ toàn bộ thế giới của cô, chống đỡ tất cả mưa gió cho cô. Có thể lúc còn trẻ, anh chỉ có một mình cô, cho nên lúc trên giường, năng lực ~~~ tình dục của anh cực mạnh, chỉ có vào lúc này, anh mới có thể thật sự cảm nhận được, cô là của anh, bọn họ đã thật sự kết hôn, bọn họ sẽ sống cùng nhau cả đời, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Cô không có quá nhiều yêu cầu với tình ~~~~ đục, nhưng sau khi kết hôn thì có thêm trách nhiệm và nghĩa vụ này.

Hình như Đỗ Hoàng cũng biết, cho nên mỗi lần làm ~~~~ tình anh cũng sẽ cố gắng khai phá mỗi một điểm mẫn cảm trên người cô, mỗi lần cô vui vẻ, anh còn vui vẻ hơn.

Cuộc sống bình thường của hai người rất hòa hài, hoàn toàn không hề có tranh cãi. Cô vẫn luôn gọi anh là anh trai. Lúc làm ~~~~ tình anh thích cô gọi tên anh, cô cũng sẽ làm theo, gọi tên anh Đỗ Hoàng.

Có lúc anh cũng sẽ ôm cô, một lần rồi lại một lần nói: "Thật sự xin lỗi."

Lúc ấy, Đỗ Trình Trình luôn bắt đầu cười: "Không liên quan gì đến anh mà, anh không hề có lỗi với em. Em nên cảm ơn anh mới đúng, những năm qua, anh vẫn luôn là người chăm sóc cho em."

Đều nói phụ nữ 30 như lang, 40 như hổ.

Đỗ Trình Trình đã hơn 30 tuổi, nhưng mùa xuân của Đỗ Hoàng mới thật sự đến. Lúc này cô đã không còn mâu thuẫn về chuyện phòng ~ the nữa mà tương đối thuận theo tự nhiên.

Thời gian có lẽ thật sự là liều thuốc tốt nhất chữa lành tất cả vết thương, tính tình Đỗ Trình Trình dần dần trở lại như ngày xưa, mặc dù không còn hừng hực như lửa giống thời niên thiếu, tóm lại vẫn sáng sủa lạc quan, nhưng nụ cười trên mặt đã hơi lộ ra vẻ điềm tĩnh.

Nhiều năm như vậy, Đỗ Hoàng vẫn không buông lỏng rèn luyện, dáng người được chăm sóc rất tốt, vài năm nay anh như cậu nhóc mới biết yêu, ngọt ngào khiến Đỗ Hoài Ngu và Đỗ Hoài Cẩm đã trưởng thành cũng cảm thấy buồn nôn, không hiểu nổi vì sao ba mẹ càng lớn tuổi thì tình cảm càng tốt như thế, ba càng dính mẹ hơn.

Tình cảm ba mẹ tốt, đương nhiên Đỗ Hoài Ngu và Đỗ Hoài Cẩm rất vui vẻ, có thể do được ba mẹ ảnh hưởng, bọn họ cũng hướng đến cuộc sống hôn nhân sau này như ba mẹ vậy.

Lúc Đỗ Hoàng và Đỗ Trình Trình năm mười lăm tuổi thì về hưu, chia công ty ra giao cho con trai và con gái, Đỗ Hoàng dẫn Đỗ Trình Trình đi du lịch khắp nơi.

Một năm nay, các nhà lãnh đạo của thế hệ trước đã dần rút lui về sau, thế hệ lãnh đạo mới được lựa chọn ra, Tổng Mậu Hàng làm về nhà nước ~ dịch vụ ~ bệnh viện ~ quản lý.

Đỗ Trình Trình cũng không quan tâm đến chính trị. Thật ra, từ lúc mười năm trước khi thấy ông ở trên truyền hình của Sở Ngoại vụ XX, bà biết ông vẫn còn sống.

Đỗ Trình Trình sáu mươi tuổi, Đỗ Hoàng 63 tuổi, năm đó, Tổng Mậu Hàng lui về trung ương.

Đỗ Trình Trình tám mươi tuổi, Đỗ Hoàng 83 tuổi. Hai người nắm tay nhau, nói về chuyện cũ lúc còn trẻ, nhớ lại cả đời này.

Ông nói: "Trình Trình, bà biết điều đáng tiếc nhất trong cuộc đời này của tôi là gì không?"

Đỗ Trình Trình cười hỏi ông: "Là gì vậy?"

Đỗ Hoàng cẩn thận vuốt mái tóc hoa râm của bà, ngắm nhìn, rất cẩn thận, trong gương tóc hai người đã trắng xóa.

Ông nói: "Cho đến bây giờ, chúng ta vẫn chưa chụp ảnh cưới, không có tổ chức tiệc cưới."

Con cháu của hai đứa con đã ngồi đầy sảnh rồi, dành khoảng 1 tháng, đi bỏ tức ảnh cưới, cũng bỏ sung tiệc cưới luôn.

Có áo cưới cho người trẻ, cũng áo cưới cho thế hệ già.

Trong hôn lễ, Mục sư hỏi Đỗ Hoàng, mái tóc ông đã trắng xóa và mặt đã có vết nhăn: "Ông Đỗ Hoàng, ông có nguyện ý cưới bà Đỗ Trình Trình làm vợ, yêu bà ấy, tôn trọng bà ấy, bảo vệ bà ấy, bất luận nghèo khó hay phú quý, dù sinh lão bệnh tử, hứa sẽ luôn chung thủy với bà ấy, không xa không rời, cho đến trọn cuộc đời không?"

Đỗ Hoàng lộ ra một nụ cười, đôi tay nhăn nheo cầm bàn tay mảnh mai của Đỗ Trình Trình, sâu sắc nhìn bà rung rung: "Tôi nguyện ý."

"Bà Đỗ Trình Trình, bà có nguyện ý gả cho ông Đỗ Hoàng, yêu ông ấy, kính trọng ông ấy, bảo vệ ông ấy, dù nghèo khó hay phú quý, dù sinh lão bệnh tử, hứa sẽ luôn chung thủy với ông ấy, không xa không rời, cho đến trọn cuộc đời không?"

Đỗ Trình Trình cười nhìn mặt Đỗ Hoàng nói, càng rục rờ hơn: "Tôi nguyện ý."

"Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu rồi."

Đỗ Hoàng giữ chặt tay Đỗ Trình Trình trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đã không còn trẻ của Đỗ Trình Trình. Hai người mở mắt ra, nhìn

nhau cười.

Lúc Đỗ Hoành 90 tuổi, cơ thể đã rất không tốt, nhưng vẫn kiên trì trị liệu, không chịu buông bỏ.

Ông không muốn để mình đi trước, bỏ lại một mình Đỗ Trình Trình đau khổ.

Lúc Đỗ Trình Trình 90 tuổi đã bình an qua đời, lúc này thân thể Đỗ Hoành đã đến cực hạn.

Vài ngày trước khi Đỗ Trình Trình qua đời, đột nhiên nói với Đỗ Hoành, muốn gặp Tổng Mậu Hàng một lần.

Sau khi bà sinh hai đứa bé sinh đôi, vài chục năm nay, lần đầu tiên mới nhắc đến cái tên Tổng Mậu Hàng này.

Đỗ Hoành và chị em Đỗ Hoài Ngu, Đỗ Hoài Cẩm trần trọc, liên lạc với Tổng Mậu Hàng, xin ông đến gặp mặt Đỗ Trình Trình.

Liên lạc lúc gần tối, bây giờ tối Tổng Mậu Hàng đã đến thành phố H.

Lúc gặp mặt hai người cũng không có quá nhiều buồn khổ, Đỗ Trình Trình đưa đôi tay già nhăn nheo từ trong chăn ra ngoài, Tổng Mậu Hàng vội cầm lấy, hai người đều cảm thán: "Thời gian trôi qua thật vui vẻ, nháy mắt chúng ta đều đã già rồi."

Tổng Mậu Hàng nói đến chuyện năm đó: "Tôi ngã xuống đá ngầm, đựng đầu, hôn mê hai năm, hai năm sau tỉnh lại đã không nhớ gì nữa rồi."

Lúc ông khôi phục trí nhớ thì đã gần bốn mươi tuổi rồi: "Khi đó chúng ta đều đã có gia đình, tôi đã gặp hai đứa bé, đều rất ngoan." Cuối cùng ông cười nói: "Hi vọng kiếp sau, tôi có thể quen biết bà sớm hơn một chút."

Một ngày trước khi Đỗ Trình Trình lâm chung có trần trối với Đỗ Hoành, bà nói: "Trước kia, tôi đã từng nghe qua một câu chuyện xưa, chuyện xưa nói đúng lắm, một đôi nam nữ trẻ tuổi lần đầu tiên gặp mặt, cậu trai cảm thấy mình không có gì đặc biệt, vì hấp dẫn cô gái, cậu bỏ thêm muối vào cà phê, nói cậu thích cà phê mặn, vì có thể cảm thụ được trăm vị của cuộc sống."

Sau đó hai người ấy đã kết hôn, mỗi lần pha cà phê người vợ sẽ cho thêm muối vào, cậu ta cứ uống cà phê thêm muối cả đời như vậy.

Lúc người vợ lâm chung, người chồng đã thú thật với cô ấy, người đó nói cho đến bây giờ luôn không thích uống cà phê thêm muối, đây chẳng qua vì muốn cô ấy chú ý mà thôi.

Người vợ nói, có thể kiên trì với lời nói dối cả đời như vậy, giả cũng thành thật."

Cuối cùng bà nói: "Anh trai, em biết rõ khi còn bé anh chịu rất nhiều đau khổ, những thứ kia đều đã qua, chỉ nguyện anh bình an phú quý, cả đời trôi chảy."

Cùng một ngày, Tổng Mậu Hàng qua đời.

Ngày kế, Đỗ Hoành cũng bệnh qua đời. Lúc lâm chung nhẩn nhừ với con cái hợp táng tro cốt của ông với Đỗ Trình Trình.

Lời cuối sách.

Mộ của Đỗ Trình Trình và Đỗ Hoành vốn không ai biết, chỉ vì Tổng Mậu Hàng nổi tiếng trong mảng nhà nước ~ dịch vụ ~ bệnh viện ~ quản lý ~ nên có người biết đến, khiến người ta nói chuyện hăng say chính là, nghe nói di ngôn của Tổng Mậu Hàng lúc lâm chung cũng hi vọng chôn cùng với Đỗ Trình Trình, chỉ vì người nhà họ Đỗ không chịu, cuối cùng chôn bên cạnh mộ của Đỗ Trình Trình và Đỗ Hoành.

Lời đồn đại này không biết thực hư, không thể kiểm chứng

~~~~Hoàn~~~~

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.